

Vận Đào Hoa Của Tiểu Mật

Contents

Vận Đào Hoa Của Tiểu Mật	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	27
7. Chương 7	36
8. Chương 8	46
9. Chương 9	58
10. Chương 10	62
11. Chương 11	78
12. Chương 12	81
13. Chương 13	99
14. Chương 14	115
15. Chương 15	132
16. Chương 16	140
17. Chương 17	161
18. Chương 18	174
19. Chương 19	184
20. Chương 20	191
21. Chương 21: Chương Cuối	193
22. Chương 22: Ngoại Truyện Về Tần Niệm	197

Vận Đào Hoa Của Tiểu Mật

Giới thiệu

Năm mười tám tuổi, Tần Niệm rời xa tôi, tôi cảm thấy tình yêu chẳng là gì, cố mãi cũng chỉ có vậy.

1. Chương 1

Hôn nhân là một canh bạc,

Mà nhiều người vô tình bị cuốn vào.

Tôi đối diện với hôn nhân của mình,

Phát hiện rằng, hóa ra nó chẳng là gì cả.

Năm mười tám tuổi, Tần Niệm rời xa tôi, tôi cảm thấy tình yêu chẳng là gì, cố mãi cũng chỉ có vậy.

Sau năm mười tám tuổi, tôi vẫn thấy tình yêu thật vô vị, cứ tưởng mỗi lần đều giống nhau nhưng thực ra lại hoàn toàn khác.

Mãi đến năm hai mươi một tuổi, tôi mới bỗng nhiên ngộ rằng, tình yêu chính là thứ rác rưởi, xả nước rồi là sẽ không bao giờ thấy nữa, nhưng mùi hôi lưu lại vẫn ám lấy người ta.

Đừng trách tôi dùng lời bất nhã. Ngay cả Chopin sau khi tan vỡ cuộc tình cũng không viết những bản nhạc vui nữa. Huống hồ là Phó Tiểu Mật tôi. Bây giờ tôi chính là một chiếc violon hỏng bị mất nhạc điệu.

“Tiêu Hàn Ý cũng chả ra thể thống gì! Lúc đầu hai người dùng dùng làm đám cưới, chuyện này cả trường đều biết. Bây giờ mới ly hôn cậu một ngày mà đã phát thiệp cưới khác mời mọi người rồi. Nghe nói là kết hôn với nhỏ khoa Âm nhạc thì phải.” Tô Na Na nhai miếng khoai tây một cách bặm trợn, giống như có mối thù truyền kiếp với loại thực phẩm này vậy.

Tôi chỉ biết cúi mặt vào cơm, ngay cả vợ mới của Tiêu Hàn Ý là ai, tôi cũng không dám hỏi.

“Phó Tiểu Mật, sao cậu cứ cúi gầm mặt xuống mà ăn cơm thế?”, Tô Na Na gõ đũa vào bát của tôi rồi hỏi.

“Cả thế giới đều biết tớ bị đá, chẳng cần ngẩng đầu lên tớ cũng cảm nhận được có vô số ánh mắt đang nhìn mình, như kiểu họ sắp đưa tớ đi lãng trí ấy.” Tôi cúi đầu ừ rừ, cảm giác miếng củ cải trong miệng giống hệt sắp nện, “Cậu có biết lãng trí là như thế nào không? Như kiểu người ta trói con lừa vào cột rồi dùng dao xéo dần từng miếng thịt ấy!”

“Thế bị trói giống như Chúa Jesus có được không?”

“Đừng có nhắc đến Chúa Jesus. Vái Xuân Ca[1] thì cũng ích gì. Tình cảm không giữ được thì có liên quan gì đến ông Trời đâu. Tớ chỉ thấy mình ngốc quá. Đăng ký kết hôn mất chín tệ, coi như tớ đã bán thân chỉ bằng ngàn ấy tiền.”

[1] Niềm tin vào Xuân Ca là một hiện tượng phổ biến những năm gần đây trong cộng đồng mạng Trung Quốc. Họ cho rằng Xuân Ca là vị thần quyền năng khởi tạo ra vũ trụ.

“Để tớ đền cho cậu. Cười lên cái nào!” Tô Na Na rút trong túi ra chín tệ.

“Không cười nổi, tớ không phải Đức Mẹ!”

Tô Na Na tức mình túm lấy tóc tôi mà nói:

“Xem tóc cậu như bị chó gặm ấy. Cậu đúng là chả ra sao cả, sau khi ly hôn thì chỉ biết cắt tóc mình. Nếu đã không phải là Đức Mẹ thì cậu cắt bết tóc của Tiêu Hàn Ý đi.”

“Tiêu Hàn Ý thuộc dạng công tử có máu mặt. Động vào là chết ngay. Tớ mà có gan cắt tóc anh ta sao? Làm thế có khi chính tớ cũng bị mưu sát chứ chẳng chơi.”

“Vậy cũng phải có gan mắng cho anh ta một trận chứ?”

Thấy tôi chun mũi sụt sịt, Tô Na Na thở dài.

“Tớ hiểu, tớ biết lúc ấy cậu chỉ có khóc thôi.”

Hy sinh vì nghĩa thì có gì phải khóc, nhưng một thân một mình như tôi thì lấy đâu ra sự tương trợ cơ chứ?

“Phó Tiểu Mật, từ sau cậu có gặp chó trên đường thì cũng đừng kinh hãi. Cậu phải chiến đấu với nó. Tiêu Hàn Ý chính là một con chó có bộ lông vàng lấp lánh!”, Tô Na Na thành tâm vỗ vai tôi khuyên nhủ.

“Đấu với nó thì có ba kết quả: Thứ nhất, tớ thắng, tớ lợi hại hơn một con chó; thứ hai, tớ thua, tớ không bằng con chó; thứ ba, hai bên hòa, tớ với chó như nhau. Cho nên, thôi vậy!” Tôi thảm hại đến mức không còn ý chí, đành tự an ủi mình.

Bây giờ nghĩ lại, từ lúc sáu giờ đến tám giờ bốn mươi lăm phút tối qua, tôi thật rất thê thảm.

Lúc Tiêu Hàn Ý rút chìa khóa tra vào ổ, cũng vừa hay nôi cơm nhảy sang đèn hâm nóng “cạch” một tiếng rất nhẹ. Vậy mà giống như một khúc gỗ nặng năm kilogram đâm thẳng vào tim tôi. Tôi do dự đôi chút nhưng cuối cùng vẫn cười tươi chạy ra, còn lấy dép lê đặt ngay ngắn trước mặt cho anh ta nữa chứ.

“Anh về rồi!” Chắc lúc đó tôi cười dù đã ngửi thấy mùi nước hoa rất ngọt ngào của phụ nữ phả ra từ cơ thể anh ta.

Tiêu Hàn Ý ậm ừ một tiếng rồi xỏ chân vào dép.

“Đã ký chưa?”, anh ta quay lưng về phía tôi, hỏi.

“Để em đi lấy cơm cho anh.”

Tôi cười rồi quay người đi vào bếp. Móng tay cào vào lòng bàn tay mạnh đến mức lúc xới cơm cho anh ta, tôi vẫn còn đau.

“Anh ăn rồi.” Anh ta chẳng thèm động đến đĩa rồi bổ sung thêm, “Cùng bạn học”.

Tôi không đáp, chỉ cúi mặt và những hạt cơm vào miệng, quên cả gấp thức ăn.

Anh ta liếc những cây nến đặt trên bàn, nửa đùa nửa thật: “Em còn chuẩn bị dạ tiệc cơ à?”.

“Lúc này mất điện.” Mà đúng là mất điện thật. Cơm còn chưa chín hẳn. Hạt gạo sống sượng trong miệng như đang nhai cả nắm cát, vậy mà tôi vẫn cố nuốt, rất khó chịu.

“Ký chưa?”

Anh ta rút một điều thuốc rồi châm lửa. Ánh lửa xanh nhảy nhót trong lòng bàn tay rồi dần soi đến gương mặt tưởng chừng như rất ấm áp.

Những cây nến trên bàn đã tắt từ lâu, sáp nến tan chảy tích lại trên bàn dày cộm. Chỉ nhìn những tàn tích ấy thôi mà mắt tôi đã cay cay. Lúc đứng lên, tôi còn làm đổ cả ghế rồi mù mịt đi lấy tờ Đơn xin ly hôn để đưa cho anh ta.

Nếu là trước đây, khi tôi ngã, anh ta sẽ vội vàng chạy đến đỡ dậy, xoa xoa đầu tôi, rồi nói bằng một giọng còn hay hơn cả tiếng đàn: “Em lúc nào cũng vụng về thế”.

Nhưng hôm nay, anh ta chỉ đón lấy Đơn xin ly hôn, còn tôi, cũng giống như cái ghế đang sống soài nằm đó, anh ta không thèm bận tâm đến. Tôi như con chim bại liệt đau đớn ngược nhìn bầu trời, có chân mà không thể tự đứng lên được.

Tiêu Hàn Ý nhìn tờ Đơn xin ly hôn, không nở nụ cười, lời nói thì bạc đến đau lòng: “Chữ rất đẹp!”.

Chữ tất nhiên là đẹp, vì từng nét chữ, từng dấu chấm đều do tôi viết ra. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng viết tên mình lại là việc làm đau đớn đến vậy. Anh ta có biết rằng, mỗi lần đặt bút xuống là mỗi lần tay tôi run rẩy?

Nhất định là mặt tôi lúc đó rất đỏ, vì máu của toàn cơ thể đều dồn về đó.

Cuối cùng tôi không thể chịu đựng được liền chỉ tay về phía anh ta. Nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, kim chỉ đúng tám giờ bốn mươi lăm phút.

Tôi giống như người điên, không nghĩ được gì, cũng chẳng dám túm cổ áo anh ta. Không thốt lên được dù chỉ một câu nói, chỉ biết cứ thế òa khóc.

Anh ta bị tôi làm cho phát chán liền hất tôi ra một cách tàn nhẫn.

“Phó Tiểu Mật, cô đừng làm bản thân mất mặt thêm nữa!”

“Mất mặt ư? Tôi vì lấy anh mà cãi nhau với cả bố cả mẹ. Bây giờ anh lại nói rằng tất cả những gì tôi đã làm chỉ là trò đùa thôi sao?”

Kết hôn là trò đùa sao?

“Không cần lo lắng, căn nhà này tôi để lại cho cô.”

Tiêu Hàn Ý lộ rõ vẻ mặt Tôi như thế là đã hết tình hết nghĩa với cô rồi.

Cái gì mà không cần lo lắng? Câu nói của anh ta như tàn nhẫn hất cả một chậu nước vào người tôi vậy, anh ta nói tiếp:

“Còn đòi hỏi gì thì cứ nói.”

Tôi thật hèn nhát, cứ thế ngồi bệt dưới đất. Tiêu Hàn Ý mặc áo khoác rồi đi thẳng ra ngoài. Trước khi cánh cửa nặng nề khép lại, anh ta còn không quên bỏ lại câu nói mà tôi không bao giờ quên: “Từ nay trở đi, giữa chúng ta không còn quan hệ gì nữa”.

Những đóa hoa hồng trong bình vẫn còn đó, các cánh hoa đỏ cuộn lại với nhau như dưa muối.

Trước đây, khi cắm hoa, anh ta dùng kéo cắt phần thân dưới một đoạn, vừa cười vừa cho thêm chút muối vào lọ hoa và nói rằng làm như vậy hoa sẽ lâu tàn.

“Lừa đảo! Tiêu Hàn Ý đúng là một tên đại lừa đảo!”, tôi hét lên trong căn phòng trống rỗng, âm thanh vọng lại như tiếng ma quỷ làm trái tim tôi đau nhói. Chắc hẳn nhúm muối ấy của anh ta vốn là để rắc lên vết thương của tôi.

Ánh điện sáng trắng rọi khắp căn phòng. Tia sáng khiến đôi mắt vốn đã sưng của tôi lúc bấy giờ không mở ra được. Tôi cũng không nhớ rõ mình đã đi ra ngoài như thế nào nữa, chỉ biết chạy tới một hiệu thuốc. Hai nhân viên mặc áo blouse trắng đang tán chuyện, còn có cả tiếng cắn hạt dưa tí ta tí tách nữa. Vừa trông thấy tôi thì họ liền dừng mọi động tác.

“Cô gái trẻ, cô muốn mua gì?”, anh chàng tầm hơn ba mươi tuổi, nét mặt hiền từ, lên tiếng hỏi.

Cô gái trẻ ư? Tôi là phụ nữ đã qua một lần dò rồi đấy – dù rằng tôi mới chỉ đôi mươi.

Nhìn những hộp thuốc bày ngăn nắp qua lớp kính, đôi môi mấp máy nhưng tôi không biết phải nói thế nào.

Anh ta tùm tùm rồi cúi người xuống ngăn thuốc bên trái lấy ra hai hộp. “Loại phổ thông mười tệ, hai viên, uống theo chỉ dẫn bên trong, chú ý thời gian uống nhé. Còn đây là loại mười hai tệ, chỉ một viên duy nhất.”

Tôi tròn xoe mắt nhìn dòng chữ thuốc ngừa thai cấp tốc trên vỏ hộp.

Tôi cần thuốc tránh thai làm gì? Chín mươi chín ngày sống chung với Tiêu Hàn Ý, tôi vẫn trinh nguyên kia mà!

“Tôi không cần thứ này. Anh có thuốc ngủ không?”

Anh chàng được sĩ nhân mày, giọng ôn tồn: “Bán hết rồi”.

Tôi cúi mặt bước ra ngoài, anh ta không quên nói với theo: “Cô gái, hay qua chỗ này thử xem sao?”.

Tôi cảm ơn rồi đi theo chỉ dẫn của anh ta. Sau một hồi rẽ ngang rẽ dọc trên các con phố, cuối cùng tôi cũng đến được địa điểm anh ta nói. Hóa ra là một tiệm ăn nhỏ, đèn điện sáng trưng. Lúc đó, tôi mới biết mình bị lừa.

Thật đáng ghét. Anh có biết tôi phải đấu tranh tư tưởng trong bao lâu mới quyết định chọn cái chết bằng thuốc ngủ không hả?

Tôi từng nghĩ đến nhảy lầu, nhưng tư thế chết xấu quá. Nghĩ đến cắt mạch máu, một lưỡi lam chỉ mất một tệ, vừa kinh tế vừa hiệu quả, nhưng lại nghe người ta nói nếu cắt đúng mạch, máu có thể phun cao tới tận

hai mét. Bình thường chảy máu cam tôi đã choáng váng đến nỗi xây xẩm mặt mày rồi, nên nghĩ đến thế thì kinh hãi vô cùng.

Suy đi xét lại thì thuốc ngủ vẫn là cách thức hay nhất. Có thể được chết một cách yên tĩnh và quan trọng là chết trong tư thế đẹp.

Vậy mà tại sao đến cả tự sát mà tôi cũng bị người ta đùa giỡn? Tôi ôm cục tức đang hoành hành trong lồng ngực, chắc chắn anh ta biết tôi định tự sát nên lừa tôi đi một quãng dài như vậy để bình tâm lại. Nhưng sao anh ta có thể đoán được ý định của tôi nhỉ?

Ánh đèn chiếu trên những tấm cửa kính của các hiệu ven đường, phản chiếu một bộ dạng rất giống bóng ma, sắc mặt nhợt nhạt gần như dữ tợn. Tôi nhìn mình trong gương mà phát hoảng, quần áo xộc xệch, tóc tai rũ rượi, sắc mặt xanh xao, hai mắt sưng húp. Một cô gái đi trên đường trong bộ dạng như thế, chắc chắn ai nhìn thấy cũng nghĩ người này vừa trốn ra từ bệnh viện tâm thần.

Tiêu Hàn Ý nói có lý, Phó Tiểu Mật tôi quả thật rất mất mặt.

Đúng lúc tôi đang tức tối thì di động trong túi rung lên.

Hỡi kẻ không sợ chết, hãy tiến thêm một bước và nhảy một mình thôi!

Nhạc chuông là lời bài hát có tên là Công phu mà tôi đã để từ mấy năm nay. Vừa nhấn nút nhận cuộc gọi, giọng nói the thé của Tô Na Na lập tức vang lên.

“Cả lũ đang đợi cậu đến đánh Boss đây! Chết ở đâu rồi hả?”

“Đang trên đường đi chết đây!”

“Thế anh Tiêu nhà cậu dương mắt nhìn vợ đi chết thế à?”, Tô Na Na chưa biết tôi đã ly hôn nên khoái trá đùa.

“Chính anh ta đẩy tớ đến con đường này, còn tâm trạng đâu mà dương mắt ra xem nữa chứ.”

“Vậy sao đại hiệp? Nhưng trước khi chết cũng phải đến đánh Boss với bọn này đã chứ. Đang thiếu một chân đây.”

Tên tài khoản của tôi là Xin đại hiệp dừng bước. Ai ngờ nó lại trở thành lời tiên tri như vậy. Giờ đây Tiêu Hàn Ý giống như chàng hiệp sĩ dứt áo ra đi, còn tôi như thiếu phụ tội nghiệp bị bỏ rơi. Thế nên nói Xin đại hiệp dừng bước là rất đúng người đúng cảnh.

“Boss cái con khỉ. Tiêu Hàn Ý đang giết chết tớ đây này. Bây giờ tớ đang rất bi thảm đây.”

“Bi thảm nếu được rửa ráy một chút thì sẽ trở thành hoan hỉ. Phó Tiểu Mật, cậu nhất định phải quý trọng cuộc sống. Thượng Đế cho cậu sống thì chắc chắn là có sự sắp đặt khác rồi.”

“Thượng Đế gì mà giống hệt mẹ kế. Khó khăn lắm mới cho người ta quả táo, ai dè lại là táo độc.”

Tôi hậm hực tắt điện thoại. Có thực là Thượng Đế còn có sắp đặt khác không?

Tiền điện nước, tiền mua sắm đồ đạc, tiền học, tiền ăn... Mới nghĩ thế thôi mà đầu óc đã mụ mị lên rồi. Còn cả khoản tiền đã vay để mua căn nhà bốn mươi mét vuông nữa chứ. Có bán tôi đi cũng không trả hết nợ!

Tiêu Hàn Ý, là anh cố ý làm vậy! Đã chia tay rồi mà còn lợi dụng chuyện nhà cửa ép chết người ta!

Các dây thần kinh của tôi như tụ lại một điểm, đầu óc mơ màng mà trái tim đau nhói. Tôi hét to cho hả giận: “Tiêu Hàn Ý, sẽ có ngày tôi giết chết anh! Giết! Giết! Giết!”

Tôi vừa hét vừa vung chân đá văng cục đá trước mặt.

“Bụp” một tiếng. Tôi ngơ ra. Cục đá đã biến đâu mất, còn chiếc dép lê của tôi lại đậu trên mặt một gã thanh niên với tư thế vô cùng đẹp mắt rồi rơi xuống đất.

Mặt anh ta nghiêm lại. Rút khăn mùi soa màu xanh thẫm trong túi ra phủi bụi trên mặt, sau đó nhặt chiếc dép của tôi tiến đến. “Của cô?”

Tôi cúi đầu nhìn, một bên chân tôi còn đang xỏ chiếc dép lê hồng giống hệt cái anh ta đang cầm. Nhân chứng vật chứng rõ ràng rành, chạy đâu cho thoát?

Tôi cố nặn nụ cười và đưa tay ra đón lấy.

“Khéo thật đấy, tôi cũng đang tìm nó.”

“Cô tìm nó vội như thế, phải chăng viện trưởng đang kêu cô về ăn cơm?”

Anh ta nheo mắt, giấu chiếc dép ra sau lưng.

“Viện trưởng?” Tại sao anh ta lại biết tôi học ở Học viện Điện ảnh?

“Bệnh viện tâm thần.”

Anh ta đáp lời rồi buông chiếc dép rơi xuống đất. Anh ta cao tầm một mét tám mươi, lạnh lùng đứng trước mặt tôi như bức tường sắt. Thật ra, anh ta nhìn rất được, nhất là đôi mắt rất tươi vui. Chỉ có điều khi nhìn tôi thì ánh lên vẻ dữ tợn.

Tim tôi vốn dĩ đã âm ỉ đau từ nãy, giờ lại bị anh ta mắng thì bùng bùng tức giận:

“Anh mới là đồ thần kinh, đồ chết tiệt!”

“Cô mới là loại chết tiệt!”, anh ta vừa quay ra xe vừa hét lớn.

“Con bé chết tiệt này bị điên rồi, Thần Chi, mau mang dây trói nó lại.”

“Cả nhà anh là đồ chết tiệt!”

...

Anh ta rất mất phong độ khi đôi co với tôi về vấn đề “Ai mất phong độ”, thiếu chút nữa thì chỉ thẳng tay vào mũi tôi mà giẫm chân bình bịch. Đúng lúc ấy, giọng nói dịu dàng từ chiếc xe đậu bên cạnh vọng đến:

“Thiệu Nhị? Cậu phí thời gian ở đó làm gì?”

SỎA[2] Nhị? Bố mẹ anh ta quả là có đầu óc nhìn xa trông rộng nên mới đặt được cái tên khéo vậy!

[2] Trong tiếng Trung Quốc, từ “Thiệu” () và “SỎA” () có âm đọc gần giống nhau, (nghĩa là họ “Thiệu”) được phiên là “shao” còn (nghĩa là ngu ngốc) được phiên là “sha”.

Cửa xe từ từ được kéo xuống. Qua ánh sáng mờ mờ bên trong khoang xe, tôi chỉ nhìn thấy hai viên kim cương màu đen như hai ngôi sao tô điểm cho bầu trời đêm. Tia sáng bỗng chốc lóe lên, chỉ là một vệt sáng bất ngờ nhưng khiến cho tôi có ảo giác. Tôi muốn nhắm mắt lại để tránh ánh sáng mạnh ấy.

Ảo giác. Đúng là đầu óc choáng váng nên đã sinh ra ảo giác. Chẳng có hai viên kim cương màu đen nào cả, mà là đôi mắt của một chàng trai.

Tôi định thần lại, gã thanh niên có đôi mắt tươi vui đã đi vào trong xe. Tôi nheo mắt, đó chẳng phải là chiếc Maybach Landaulet sao?

Liếc nhìn biểu tượng ba ngọn núi kề nhau, dạ dày tôi quặn lại, Tiêu đại công tử cũng có một con xế cứng như vậy!

Bọn công tử này chẳng có tên nào tốt đẹp!

Tôi nhấc chiếc dép dưới đất lên, chửi với theo gã đó một trận rồi chạy thẳng.

2. Chương 2

Những tưởng tình yêu ngày xưa đã phai pha,

Những tưởng mình đã quên lãng,

Những tưởng sẽ chẳng còn gặp lại anh,

Vậy mà trong một khoảnh khắc ngược nhìn lên,

Lại thấy dấu vết của anh để lại.

Thực sự là sau hôm đó tôi không về nhà. Tôi không muốn nhắc lại chuyện buồn đau đến cực điểm ấy nữa.

Ăn cơm xong, tôi cùng Tô Na Na phi thẳng đến hội trường của học viện. Tuy chúng tôi học khoa Diễn xuất nhưng môn Pháp luật là bắt buộc. Những giảng viên được mời về giảng tại hội trường cũng đều là bậc xuất chúng. Nếu đến muộn, e rằng sẽ phải ngồi ở tận những hàng ghế phía sau.

Vừa bước vào cửa đã thấy bao nhiêu cái đầu đen nhấp nhô, âm thanh hỗn tạp, nghe như tiếng biển gầm gừ.

Tô Na Na thở dài, hậm hực: “Bọn này sáng nay vừa tan học là kéo cả tới đây, chắc không phải họ đóng gói cả mỳ trộn mà mang vào đây ăn đấy chứ!”.

Tôi phì cười. Muốn biết món đặc sản mỳ trộn của thành phố S này thì phải nói đến mỳ trộn bằng tay. Mỳ thường được bày thành ụ to như quả núi trong một cái đĩa còn to hơn cả quả bóng, trộn với ớt xanh, hành tây và thịt dê. Thử nghĩ xem, hội trường trang trọng là thế, có thêm vài trăm người bưng đĩa mỳ hì hục ăn thì sẽ tăng thêm bao nhiêu phần hoành tráng? Lại còn không ngừng sụt sịt vì cái vị cay đến tức mũi của hành tây nữa.

“Hình như có cả mùi thịt dê”, tôi hít hà rồi kéo tay Tô Na Na đến ngồi vào chỗ trống ở hàng ghế sau.

Tôi đặt chiếc ba lô lên ghế ngay ngắn thì lập tức bị Tô Na Na dang tay ngăn lại: “Cậu có thể đừng làm cái hành động cứ mỗi lần vào lớp lại tỏ ra là sinh viên có hoàn cảnh đặc biệt khó khăn nữa được không?”.

“Tớ phải ngủ. Ngủ được ít nào hay ít đấy!”

“Thế là ý gì?”

“Con người ai chẳng phải chết.”

Tô Na Na cốc vào đầu tôi một cái rồi nâng lên xem xét, đôi mắt mơ màng.

“Hừm, cậu nên ăn óc lợn nhiều hơn!”

“Thế là ý gì?” Chết và óc lợn có mối liên hệ bản chất nào không?

“Ăn đâu bỏ đó. Có thể cậu mới không ngu ngốc như vậy. Cứ gặp chuyện gì là lại giải trốn tránh!”

“Đủ rồi đấy. Tớ ngốc thế này là do ăn quá nhiều óc lợn, càng ăn càng ngốc. Nếu cậu lo cho tớ thật lòng thì mau chóng mang hai đĩa óc khỉ đến đây. Cậu mà dám lấy đậu phụ đến lừa bịp thì sẽ bị tớ cẩu đầu trăm ngay lập tức.”

Tôi biết Tô Na Na muốn nói tôi trốn tránh đến dự đám cưới của Tiêu Hàn Ý. Vì giờ tôi không biết phải làm thế nào nên mới hèn nhát chọn cách tiếp tục trốn tránh này.

“Ăn nhiều óc khỉ thì lông sẽ dài ra đấy!” Tô Na Na vén tay áo tôi lên rồi dán mắt vào cánh tay tôi. Chẳng thèm ngẩng đầu lên nhưng miệng thì phũ phàng buột ra câu nói mà tôi không muốn nghe nhất trên đời.

“Nếu thật sự không đến dự hôn lễ của anh ta thì cậu coi như đã bị thua triệt để rồi đấy!”

Tôi cảm thấy tấm thảm lót chân cũng trở nên lạnh toát. “Anh ta vừa ly hôn mà đã lấy ngay vợ mới, lại còn mặt dày đưa thiệp mời cho tớ, tất cả là để khiến tớ phải hổ thẹn.”

“Vậy cậu cứ đến đó một cách đường hoàng, dắt theo một anh thật oách vào! Chúng ta cùng đại náo lễ đường!”

“Cậu nghĩ tìm bạn trai cũng dễ dàng như đi mua chó chác? Cứ bỏ ra tiền nhiều là có thể mua được một con chó nòi rồi dắt đi theo cho oai hă? Thời gian, tiền bạc, nhân phẩm... tớ đều không có.”

“Phó Tiểu Mật, hay cậu đi xem mặt đi. Người nhện, siêu nhân điện quang Ultraman... cho dù họ có mặc quần trong hay không thì đều thử hết! Tớ không tin là không có ai bằng được Tiêu Hàn Ý.”

“...” Tôi kéo tai Tô Na Na rồi nói, “Có phải ông bà bà lại bắt cậu đi xem mặt không? Giờ cậu đem tớ ra làm bia đỡ đạn hả? Như thế cậu sẽ tiện bề đối phó chứ gì!”.

Tô Na Na chưa từng ra về con nhà giàu. Có thể ăn cùng tôi ở căng tin mà không tỏ vẻ tiểu thư đài các. Phiên một nỗi bố của Tô Na Na vốn là chủ tịch thành phố lại luôn muốn sắp đặt chuyện yêu đương của con gái. Tất nhiên, đối tượng là những anh chàng tuấn kiệt, có gia thế. Tô Na Na vốn là một mỹ nhân đích thực. Lúc mới vào trường đã gây ra một cơn chấn động lớn trong toàn khoa Diễn xuất. Ở khoa này, mỹ nữ nhiều vô số. Người có thể làm xôn xao dư luận như vậy chắc chắn cũng chẳng kém cạnh gì những ngôi sao điện ảnh. Có điều, Tô Na Na bị trúng độc của tiểu thuyết ngôn tình nặng quá nên cho rằng: Không phải cứ theo đuổi hay xem mặt thì tình yêu sẽ đến, mà tình yêu chính là sự đợi chờ. Thế nên, cô ấy kiên quyết không đi xem mặt. Vì giúp cô ấy thể thân đi xem mặt mấy lần nên tôi mới bị Tiêu Hàn Ý phủ phàng mắng nhiếc là loại phụ nữ đa tình.

“Haizzz! Người ta cũng chỉ vì hạnh phúc của cậu mới phải lên kế hoạch như thế chứ!”

“Thôi đi. Bọn công tử ấy đều có bạn gái cả rồi còn muốn đi xem mặt, tất cả cũng chỉ là muốn tìm cảm giác lạ thôi.”

“Chỉ cần cầm cuốc cho chắc thì lo gì không phá được tường? Phó Tiểu Mật, tớ cổ vũ cậu đi xem mặt! Nhân vật chính trong các tiểu thuyết tình yêu chẳng phải đều như vậy sao? Lúc đầu thì lằng nhằng, sau gặp phải người con gái chung thủy lại sống chết yêu người đó suốt đời. Cái đó gọi là lãng tử quay đầu.”

“Tớ giờ già yếu rồi, ngay cả một sợi lông còn thối không nổi nữa là. Thôi bà chị đi mà cầm cuốc chiến đấu một mình.”

“Vậy thì bà già thử nghĩ cho tôi xem, tại sao không làm một trận oanh liệt trước khi thối lông. Không cầm cuốc chiến đấu, vậy thì vác dao đi! Vác dao nhằm thẳng vào cổ Tiêu Hàn Ý mà chặt, mà chém. Xem mặt lại là cách tốt nhất để trời được con rùa vàng, sau đó dắt nó theo cho Tiêu Hàn Ý biết mặt. Phó Tiểu Mật, đi xem mặt đi, tớ đảm bảo cậu mà đi xem mặt thì bay một cái thẳng lên trời ngay.”

Tô Na Na lắc qua lắc lại cánh tay tôi. Cái miệng xinh như nụ đào chớm hé, cứ lấp ba lấp bấp như thể đang đóng quảng cáo về buổi xem mặt trên ti vi.

“Tớ làm sao để bay một cái thẳng lên trời chứ?”

“Cậu bay theo kiểu chim phượng hoàng ấy.” Tô Na Na làm điệu bộ như kiểu sắp vút lên trời.

“Bay một cái thẳng lên trời có thể là chim sẽ tung cánh bay sau một phen kinh hãi đấy.”

Tôi bị quay như chong chóng. Nhắm mắt cũng hình dung ra cái miệng liến thoắng không ngớt của Tô Na Na nên đành gật đầu đồng ý cho yên chuyện. Tất nhiên đi cùng một anh chàng sẽ tốt hơn nhiều so với việc tôi một thân một mình tới đó. Nhưng vấn đề là tìm đâu ra người bằng lòng diễn kịch với tôi chứ. Trong lúc tôi còn nghĩ ngợi mông lung thì trong hội trường, đàn gà vịt bỗng dưng bắt tiếng. Chỉ thấy cái miệng của Tô Na Na há hốc, tay chỉ về phía bục giảng.

“Vật thể phát sáng! Vật thể phát sáng kia!”

Trước giờ Tô Na Na vẫn gọi những anh chàng vô cùng đẹp trai là Vật thể phát sáng. Tôi nguyền một cái rồi nói: “Bạn Tô Na Na ơi, mong bạn quý trọng sinh mệnh một chút, vật thể phát sáng rất có thể mang theo tia phóng xạ”.

Cũng giống như Tiêu Hàn Ý. Ổ phóng xạ tiềm ẩn bên cạnh tôi trong một thời gian dài, đến khi tôi phát hiện ra thì đã bị nhiễm phóng xạ nặng và trở thành bệnh nhân chỉ cách cái chết một bước chân.

Đến khi tôi tránh xa được nó thì đã trở thành một kẻ vô cùng đàn độn.

Dáng người to cao đứng trước ánh sáng của màn hình LED. Bộ vest trắng lịch lãm tạo thành những đường nét hoàn mỹ, đôi mắt đen thẳm như hồ nước mùa đông, đôi môi mỏng mím lại. Khóe mắt tươi vui, giọng nói trầm ấm truyền qua micro cũng có thể lay động lòng người: “Chào các bạn. Tôi là Tần Niệm”.

Tần Niệm, Tần Niệm...

Khóe mi rủ xuống, tim tôi lặng lẽ nhắm đọc cái tên ấy, giống như tiếng lú lú trong giấc mơ.

Tần Niệm chính là một giấc mộng. Thời niên thiếu trôi qua, giờ đây anh đã trở thành chàng trai lịch lãm. Có điều, người chứng kiến từng bước thay đổi ấy của anh lại không phải là tôi.

Tô Na Na vừa lay tay tôi vừa nói: “Không hổ danh là vật thể phát sáng! Nếu có được lý lịch của anh ấy thì tốt biết mấy”.

“Tần Niệm, tốt nghiệp Đại học Paris 5, sinh ngày Hai mươi lăm tháng Tám, ột mét tám mươi tư, nhóm máu A, thích vị cay, màu trắng. Bài hát yêu thích là... Quốc ca!”, tôi trả lời một cách máy móc.

“Quốc ca? Hả? Vật thể phát sáng thật có cá tính. Tớ cũng biết hát Quốc ca. Sau này mỗi người đứng ở một đầu giường và cùng hát Quốc ca!”

“...” Chập cheng! Bài này tớ cũng biết hát!

Tô Na Na bỗng định thần, liếc tôi như dò xét một tên trộm.

“Có – gian – tình!”

“Ha ha”, tôi cười khô khốc. Hồ sơ ấy là tôi đọc trộm được trong bản khai kết nạp Đảng của Tần Niệm năm anh ấy mười sáu tuổi.

Tô Na Na nhìn tôi vẻ thương cảm, gật đầu nói sang sảng:

“Ồ, mối tình đầu! Đây chính là mối tình mà cậu vẫn nhớ nhưng tha thiết đấy hả?”

Tôi vội bịt miệng Tô Na Na lại. Cái thanh quản đang vang to hết cỡ của cô ấy làm cả hội trường có thêm một phen im lặng.

Tôi biết mình lại bị mất mặt, liền lo lắng liếc nhìn Tần Niệm. Anh vẫn nghiêm trang trên bục giảng, giảng về những kiến thức pháp luật sơ đẳng nhất, có vẻ anh không nghe thấy gì. Nhưng cách đó không xa, sắc mặt Tiêu Hàn Ý rõ ràng là tái đi đôi chút, cây bút trong tay vẫn không ngừng ấn mạnh trên trang giấy theo từng nét chữ.

Lòng tôi chùng xuống. Tiêu Hàn Ý, anh coi tôi như con rối, thế mà bây giờ còn tái mặt cái nỗi gì chứ? Thật nực cười!

“Kể đi, kể đi!” Tô Na Na huých tay tôi. “Phó Tiểu Mật, nếu cậu không kể thì tớ sẽ làm cái loa phóng thanh à xem.”

“Được rồi, được rồi”, tôi xuống nước, “Tóm gọn là: Yêu đơn phương, tiếng sét ái tình, gái chưa trai một cách lì lợm”.

“Phó Tiểu Mật, cậu kể tớ nghe xem, tớ sẽ báo thù giúp cậu”, Tô Na Na túm tóc tôi dồn ép.

“Đấy là chuyện cũ rồi. Tớ mặt dày theo đuổi dù biết rằng anh ấy không hề thích tớ. Đến tên anh ấy là gì tớ còn không biết, vậy mà cứ ngu ngốc như bị trúng tà đứng đó đợi. Giống như một con cún theo gót anh ấy đến giảng đường. Anh ấy lên cầu thang, tớ cũng lên, không rời nửa bước.”

“Rồi sao nữa?” Hai mắt Tô Na Na sáng lên.

“Sau đó anh ấy phát hiện rồi quay lại nhìn tớ bằng ánh mắt lạnh nhạt. Đúng như cậu nói, tớ đã bị ma nhập rồi. Tuy là lần đầu gặp mặt, không biết tên của anh ấy vậy mà tớ vẫn cúi đầu nói: Học trưởng, anh hãy làm bạn trai của em. Giọng điệu của tớ chẳng khác gì ra lệnh. Khi ấy lại vừa lúc sắp vào học, cầu thang có rất nhiều học sinh qua lại, tiếng nói ồn ào. Bỗng tất cả đều quay lại nhìn tớ, còn tớ thì không kịp đỏ mặt, nói lại một lần nữa, rất to, rất rõ ràng: Hãy làm bạn trai của em nhé!”

Tô Na Na phì cười, vội hỏi: “Anh ta phản ứng thế nào?”

“Lúc đó tớ đã nghĩ rằng anh ấy mắc bệnh tê liệt cơ mặt. Rõ ràng gương mặt rạng ngời là thế, khi cười còn có hai lúm đồng tiền lấp lánh. Vậy mà chưa từng cười với tớ. Chỉ ngẩn ra một lúc rồi nói một câu...”

“Câu gì?”

Tôi bắt chước đúng bộ mặt tiu nghỉu của Tần Niệm lúc bấy giờ: “Bạn học, làm thế là không tốt đâu!”

“Ha ha, chắc cậu phải thất vọng mà chạy biến đi ấy nhỉ?” Ở trường hợp như thế thì chắc chắn ai cũng muốn tìm cái lỗ nẻ nào mà chui xuống cho đỡ bẽ mặt.

“Tớ không chạy. Tớ lại càng mặt dày, mặt không đỏ, tim cũng không đập nhanh, trơ trơ nói: Không sao, làm bạn cũng được.”

“...” Tô Na Na ngệt mặt ra.

“Người trúng tà sao có thể bị kích động chứ? Tớ lúc đó không nản lòng, không đau buồn, giống như đội quân Cương Thát Liên[1] vậy. Chắc anh ấy cũng bị tớ làm cho phát hoảng, chạy một mạch lên cầu thang với tốc độ tương đương với tốc độ của Lưu Tường[2]. Tớ cứ đứng chôn chân ở đó nhìn theo, thấy đôi chân dài của anh ấy thật đẹp và đầy sức mạnh. Anh ấy bước liền bốn bậc cầu thang một lúc. Chạy nhanh như gió nhưng không bị ngã lần nào.”

[1] Cương Thát Liên là đội quân chiến đấu nổi tiếng của Trung Quốc với khẩu hiệu Quyết không từ bỏ.

[2] Lưu Tường sinh năm 1983, là vận động viên điền kinh rất nổi tiếng của Trung Quốc.

Tô Na Na cười đến nổi đỏ cả mặt, vỗ xuống bàn nói: “Phó Tiểu Mật, không ngờ cậu có quá khứ hào hùng như vậy! Đừng lo, tớ không cười cậu đâu. Trong cuộc đời, ai mà chẳng có lần ngốc nghếch chứ? Ha ha ha!”

Đúng vậy, con người có ai không một lần ngốc như thế. Trên đời này luôn có một người khiến trái tim ta rung động đến hồ đồ, yêu sống yêu chết, dù xương cốt thành tro cũng không hết nhớ nhưng. Đó gọi là mối tình đầu.

Mà không đi đến đâu thì đã sao? Tôi cũng chỉ có một lần điên khùng trong đời thôi. Ngốc trong tình yêu như thế cũng đáng lắm. Có biết bao người cả đời ngốc nghếch nhưng chắc gì đã một lần yêu đương oanh liệt.

Nhưng lần mất mặt nhất của tôi từ khi sinh ra chính là thời điểm hiện tại, bởi một đứa to đầu mà đại dốt như Tô Na Na cứ cười nắc nẻ như chỗ không người! Vì thế, hai chúng tôi bị Tần Niệm đuổi ra khỏi hội trường trước sự chứng kiến của bao người với tội danh: Gây rối trật tự. Suýt nữa còn bị đưa vào bệnh viện tâm thần.

3. Chương 3

Im lặng không có nghĩa là đầu hàng,

Cố chấp cùng tình yêu đối kháng.

Giống như đóa hoa trong bụi gai nở rộ.

Lệ càng rơi càng ngóng đợi.

Thật ra, tôi không biết Tần Niệm về thành phố S từ lúc nào, vì sao trở về và làm thế nào lại trở thành giáo viên thỉnh giảng của chúng tôi. Nhưng sau khi Tần Niệm trở lại, gặp nhau ở hội trường này, chúng tôi đã không phải là người xa lạ.

Tối hôm đó, tôi không muốn nhắc lại sự thảm thương của mình, bởi tôi đã gặp lại Tần Niệm.

Tôi ném chiếc dép lê vào mặt tên lái chiếc Maybach, rồi tức tốc chạy thẳng vào một quán ăn Tứ Xuyên, chạy đến mức đầu óc quay cuồng. Tôi nhắm mắt lại, cảm thấy mí mắt cay cay.

“Ông chủ, ột nồi lẩu dê, nhiều mì vào, không cần nắm kim châm, thêm một tô cháo gạo đen nữa. Nhớ là nước dùng phải thật cay vào.”

Cháo gạo đen rất ngọt nên tôi cho đường vào sau. Tôi nâng tô cháo lên húp mạnh, trong đó có cả vị chua xót. Lẩu rất cay. Cay tôi cũng ăn, tôi cầm đầu cầm cổ húp xì xụp. Hơi nóng trong nồi bốc lên nghi ngút. Sau lớp khói ấy có một người điềm nhiên tiến đến bàn tôi và ngồi xuống.

Tôi nhìn thấy anh ta mặc chiếc áo khoác màu trắng ngà, hàng cúc đỏ trước ngực rất tinh tế được làm theo hình trăng non mà tôi rất thích. Cao hơn nữa, là chiếc cằm rất đẹp...

Hơi thở tôi ngừng lại một lúc, rồi bỗng trở nên gấp gáp như những đợt sóng. Tôi nghe thấy tiếng trái tim mình, hoảng hốt, thê lương...

“Phó Tiểu Mật? Phó Tiểu Mật!”

Anh ấy gọi tên tôi hai lần. Lần đầu là câu nghi vấn, lần sau là cảm thán, âm vực tròn trịa của tiếng phổ thông, rất rõ ràng.

Trên đời này, chỉ có giọng nói của một người như tiếng violon trong đêm, chỉ cần kéo một nhịp là đã làm rung động lòng người.

Tần Niệm!

Cái tên réo rắt trong tim hàng trăm nghìn lần nhưng tôi không thể cất thành tiếng.

Đã biết bao lần tôi tưởng tượng cảnh gặp lại Tần Niệm: Tôi mặc đồ hiệu Chanel, khoác tay bạn trai mỉm cười hạnh phúc, để anh ấy biết rằng mấy năm nay tôi sống rất ổn; sau khi Tần Niệm về nước, tôi sẽ nói với anh ấy rằng mình đang sống rất vui vẻ và có rất nhiều bạn trai, những anh chàng đó đều do tôi chủ động chia tay vì thấy không ưng.

Nhưng tình cảnh hiện tại thì sao?

Cũng giống như các tiệm ăn nhỏ Tứ Xuyên khác bên đường, ánh đèn trắng ngay dưới mái ngói thấp lè tè khi trời tối mới được chủ quán bật lên. Những đường dây điện lằng nhằng, bóng đèn dùng lâu đến mức lớp thủy tinh bao bọc bên ngoài cũng chuyển thành đen chẳng khác nào quả hồ lô bị mốc. Ở ngay bên cạnh có chiếc bàn với bát đĩa ngổn ngang đầy dầu mỡ tạo thứ mùi khó chịu.

Còn tôi thì sao? Vận trên người chiếc áo ngủ, bên dưới là cái váy quây mà siêu thị tặng kèm khi mua đồ, hình Hello Kitty trên váy vẫn còn dính cơm lem nhem. Chân tôi chỉ đi một chiếc dép hồng, tất thì vừa ướt vừa bẩn. Lúc nhìn thấy Tần Niệm, tôi ngẩn ra đó, cọng rau cải mới ăn được một nửa vẫn giữ nguyên tư thế trên miệng tôi.

Trong bếp có tiếng xào đồ ăn xì xèo. Tôi giống như đám thức ăn không có chút phản kháng bị người ta quăng vào trong nồi rồi đảo đi đảo lại, chỉ có hơi nóng là không ngừng gia tăng. Mặt tôi như vừa bị tạt gáo nước sôi đến mức tróc một lớp da, vừa nóng vừa rát.

Lúc này lẽ ra phải coi như không có chuyện gì rồi chào nhau một tiếng, vì dù sao cũng đã ba năm không gặp. Nhưng tôi không thốt ra được lời nào. Tôi rất muốn ngẩng cao đầu lên, không phải là để thể hiện cái khí thế cao ngạo, mà chỉ sợ nước mắt sẽ tuôn rơi. Thật ra tôi không thể làm nger con người ấy, nhưng tôi lại sợ nhìn anh, thật sự không dám nhìn dù chỉ một lần, chỉ cúi đầu, giống như một con rùa bị gô cổ.

Hơi thở anh đều đặn, giọng nói vẫn truyền cảm như ngày nào: “Anh đi mua chút đồ ăn, thấy người ngồi trong này giống em nên vào xem thế nào”.

Tôi “ừm” một tiếng. Những lời anh nói thật lạnh nhạt, tôi không nghe rõ câu nào. Tôi cúi gằm mặt nhìn tô cháo gạo đen, cảm giác như một xoáy nước đen đang dần cuốn tôi vào đó. Tôi giãy giụa một cách vô vọng trong làn nước dữ.

Tách...

Tưởng mình đã khóc, tôi vội lấy tay lau nhưng vẫn khô nguyên. Thế mà những giọt nước màu đỏ vẫn rơi từng giọt xuống bát cháo. Chúng tan ra nhẹ nhàng quá nên chẳng đủ để gợn thành sóng...

“Lại chảy máu cam rồi!” Tần Niệm đưa cho tôi chiếc khăn tay màu trắng. “Lau đi.”

Hóa ra không phải nước mắt. Tôi có nên cảm ơn ông Trời đã không đẩy tôi đến bước đường khóc ra máu vì quá bi thảm không đây?

Chỉ là máu cam thôi mà. Từ nhỏ, mỗi khi căng thẳng, tôi lại chảy máu cam. Đã bao năm trôi qua nên tôi cũng quên mất nó, bởi lâu lắm rồi tôi không buồn, cũng chẳng căng thẳng. Hóa ra tôi vẫn thế, không có gì thay đổi.

“Bác ơi, có thể cho cháu vào bếp một lát không? Bạn cháu chảy máu cam rồi”, Tần Niệm trầm giọng, lễ phép nói với ông chủ. Xem ra anh ấy được giáo dục thật tốt.

Tôi giống như một khúc gỗ bị Tần Niệm lôi vào bếp. Những ngón tay thon dài của anh ấn vào nước, rồi vỗ nhẹ những ngón tay ướt lạnh lên trán tôi. Tôi nhìn những đường hoa văn mờ trong tay áo màu bạc của anh, rõ ràng là những đường cong đơn giản nhưng lại giống như những con rắn siết lấy trái tim tôi và hút đi từng chút sinh khí.

Tiếng róc rách bên tai, những giọt nước lạnh giống như những mũi kim sắc nhọn đâm vào từng thớ thịt, giải phóng nỗi lo lắng nhưng lưu lại đầy những đau thương.

“Phó Tiểu Mật, đỡ hơn chút nào chưa?” Tần Niệm nghiêng đầu nhìn tôi chăm chú, giọng nói dịu dàng dễ khiến người nghe như bị đắm chìm vào đó.

Nếu anh không gọi cả họ lẫn tên tôi như thế thì chắc tôi đã ngã vào lòng anh mà òa khóc, nói với anh năm qua tôi đã sống như thế nào. Nhưng cách xưng hô xa lạ ấy cứ ngân lên trong tim và thức tỉnh tôi: “Phó Tiểu Mật, đừng có mất mặt thêm nữa”.

Tôi đã trở nên vô cùng thảm hại. Cho dù tôi muốn khóc, cho dù tôi không thể kể hết những khổ tâm trong lòng nhưng cũng không muốn người khác cười giễu, đặc biệt là Tần Niệm.

“Đỡ chút rồi, cảm ơn anh!” Đây là câu đầu tiên tôi nói với anh sau ba năm xa cách. Giọng khàn đặc như tiếng vịt kêu. Tôi cố gắng nở nụ cười với anh.

Lúc trở lại trên ghế ngồi, tôi vẫn không dám nhìn anh. Tim ví để thanh toán thì như có sét đánh ngang tai, tôi quên mang theo ví tiền rồi! Tôi không còn mặt mũi nào mà sống nữa. Mặt tôi lập tức nóng ran như bị cả nồi nước lẩu đang sôi sùng sục tạt vào.

Tần Niệm rút trong ví ra một tờ bạc đặt trên bàn, bình thản nói: “Đi thôi!”.

Tôi cúi gằm mặt đi theo Tần Niệm. Lúc ra khỏi cửa mới biết trời đang mưa. Tôi cứ thế đi trong mưa, đầu óc mơ màng không xác định được phương hướng. Chỉ thấy ánh đèn xe từ xa hắt lại, vô cùng nhức mắt. Gương mặt thất thần của tôi xanh xao như ma quỷ.

“Để anh tiễn em”, Tần Niệm không dắt tôi mà đi thẳng đến chiếc xe Jaguar màu bạc cách đó không xa.

Tôi không mang theo ví tiền, lại chỉ còn một chiếc dép nên cũng đồng ý ngồi vào xe.

Tần Niệm đóng cửa xe lại, sau đó lấy ra một chiếc ô ở chỗ ghế ngồi, anh đứng ở ngoài, khom lưng rồi gõ vào cửa xe. “Phó Tiểu Mật, đợi anh một chút!”

Những hạt mưa đậu chi chít trên cửa xe. Tôi nhìn Tần Niệm qua lớp cửa kính, thấy những hạt mưa như còn vương trên gương mặt tuần tú. Đôi mày dày, rậm như hai cánh cung đang khê nhú lại. Anh chỉ cách tôi một lớp kính. Vì anh không nhìn thấy người ở trong xe nên tôi mới dám thỏa sức ngắm nhìn, tôi từ từ đưa tay lên để chạm vào gương mặt anh qua lớp cửa kính. Nhưng khi tay vừa chạm vào lớp kính ngăn cách thì tôi đã bật khóc.

Những giọt nước mắt tuôn trào khiến ánh nhìn mờ ảo. Khi bóng hình cao ráo, vững chãi ấy xa dần, trái tim tôi như thất lạc, hơi thở khó khăn. Tôi kiềm chế để mình không khóc thành tiếng nhưng không có cách nào cho đôi vai thôi run rẩy.

Không biết bao lâu sau, cánh cửa xe bật mở. Tần Niệm ngồi vào xe và đưa cho tôi một chiếc hộp màu hồng nhạt, trong đó là đôi giày nữ hiệu Ferragamo cũng màu hồng. Đôi giày kín mũi, bên trên còn kết thành chú bướm rất xinh, có một viên đá trong suốt như hạt mưa vô tình đậu vào đó, vô cùng tinh tế.

Tim tôi đập mạnh, vì trước đây tôi từng nói với anh, những bộ đồ màu sắc đơn giản nếu kết hợp với đôi giày màu hồng thì sẽ rất bắt mắt. Nhưng đó cũng chỉ là những lời nói thoáng qua, anh sẽ không nhớ và cũng như không bao giờ nhớ tới những việc liên quan đến tôi. Vì vậy, đây chỉ là một sự tình cờ, hoặc có thể anh đang thương hại tôi.

Bầu không khí trong xe rất im ắng, những giọt mưa vẫn tí tách rơi bên ngoài. Chỉ cách nhau một tấm cửa kính mà tưởng chừng như hai thế giới tách biệt. Trên đường về, chúng tôi không nói với nhau câu nào. Trong không khí yên lặng một cách ngọt ngào đến kỳ quái, chỉ có một giọng ca nữ nhẹ nhàng phát ra từ CD.

Anh nhớ biết bao những khi em ngốc nghếch,

Ngày đó, em nhỏ bé nên không biết những lo toan,

Thời gian qua đi, biết ai còn đợi...

Sau đó, anh dừng xe và đưa tôi vào tòa nhà rồi dừng lại trước cửa thang máy. Chúng tôi vừa dừng bước thì ánh đèn cũng vụt tắt. Tim tôi đập loạn bởi anh gần ngay trong gang tấc, tôi còn ngửi thấy mùi hương từ cơ thể anh.

Tần Niệm là người đàn ông ưa sạch sẽ, có nếp sinh hoạt quy củ và cũng không dùng nước hoa. Dù như vậy nhưng cơ thể anh vẫn tỏa ra một mùi hương thanh nhã. Giống như ánh mặt trời lúc chiều muộn không chút bụi bặm chiếu rọi lên gương mặt khiến người ta thấy ấm áp. Đến nơi, anh dừng xe tiễn tôi đến cửa thang máy. Bước chân dừng lại, ánh đèn cũng theo đó mà mất đi.

Trong bóng tối, chỉ có ánh sáng đỏ của nút bấm thang máy phát ra yếu ớt. Tôi mơ hồ cảm thấy má anh có đôi lúm đồng tiền giống như đang cười vậy. Tôi muốn nhìn kĩ hơn một chút, dù sao trời cũng rất tối, anh không thể biết tôi đang nhìn mình. Ánh nhìn vừa mới in trên khuôn mặt anh, còn chưa kịp bắt đầu những nỗi bịn rịn tham lam thì tôi đã nghe thấy anh hắng giọng một tiếng. Tôi không biết có phải anh cố ý? Nhưng âm thanh rất to, ánh đèn bỗng chốc bật sáng. Toàn bộ ánh nhìn lộ liễu của tôi bị lọt vào mắt anh. Tôi cảm thấy bụng mình nóng ran.

“Tầng 16!” Tôi cúi đầu, hoang mang lăm lăm bấm một câu rồi với tay ấn nút thang máy.

Kết quả là ngón tay anh đè lên ngón tay tôi, cơ thể anh vẫn còn mang theo hơi lạnh của những giọt mưa.

Chúng tôi bối rối rút tay lại. Phản ứng đầu tiên của tôi là giấu giếm chiếc lắc bạc thô đeo trên cổ tay phải đúng lúc anh không để ý. Tần Niệm cắn môi như muốn nói điều gì nhưng khi nhìn thấy chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay áp út của tôi, ánh mắt anh lóe lên những tia nhìn phức tạp, đôi mày hơi nhíu lại.

“Tiểu... Phó Tiểu Mật, anh tiễn em đến đây thôi nhé! Chúc ngủ ngon.”

Có những lúc, những việc thoáng qua trong chốc lát chỉ như một cơn gió. Rõ ràng là thoáng qua da thịt nhưng khi ta còn chưa kịp phát hiện thì nó đã bay đi mất.

4. Chương 4

Bạn đã từng thầm yêu trộm nhớ một ai đó?

Đã từng vì một người mà nuôi tóc dài?

Nếu có, bạn sẽ biết rằng tình yêu là nỗi đắng cay không thể nào quên.

Sau khi tôi và Tô Na Na bị “trục xuất” ra khỏi hội trường, Tô Na Na kéo tôi đến quán Tư Gia Lệ để làm tóc. Cô ấy nói mái tóc ngắn của tôi quá thô, e rằng tham dự hôn lễ sẽ khó mà gây được sự chấn động nào đến kẻ thù.

Tôi ngồi trên ghế sofa mềm mại, giao mái tóc của mình ột người xa lạ chỉnh sửa. Tiếng kéo đưa đi đưa lại sắc lạnh. Tôi lim dim mắt. Trong ánh đèn ấm áp, từng sợi tóc rơi xuống như lá liễu bay trong gió. Chỉ có những người thuộc “giai cấp tư sản” có thể hội viên đặc biệt như Tô Na Na mới được vào Tư Gia Lệ nên nơi này yên tĩnh và khá vắng vẻ.

Cắt tóc xong, tôi vào siêu thị mua một thùng mì tôm. Ánh điện làm hiện rõ hai từ Thầy Khang. Tôi bắt giác chau đôi mày vì nghĩ đến Thầy Tiều.

Tôi vừa khuan thùng mì tôm nhãn hiệu Thống Nhất vừa mò mẫm tra chìa khóa vào ổ. Lúc đóng cửa, thấy căn phòng tĩnh mịch, yên ắng đến đáng sợ. Trong đêm vắng cô đơn, chỉ thấy màu đen bất tận. Trái tim bỗng dưng thót lại, hơi thở hỗn hển, tôi vội bật tất cả các bóng điện trong nhà mới dần xua đi nỗi sợ hãi.

Bức ảnh cưới trên tường vẫn còn đó. Bên trong khung ảnh lạnh lẽo, Tiều Hàn Ý đang ôm Phó Tiểu Mật, chiếc cằm đẹp đẽ của chú rể kề lên vai trái của cô dâu. Đôi môi mỏng như hôn nhẹ lên mái tóc cô, làn da trắng sáng, con ngươi đen như một viên ngọc quý. Phó Tiểu Mật trong lòng anh có gương mặt trắng trẻo nhỏ xinh, đôi mắt cười tươi rạng rỡ, toát lên sự ngọt ngào viên mãn.

Đã bao lâu rồi nhỉ? Mới có chín mươi chín ngày thôi mà dài như vài thế kỷ.

Bức tranh treo rất cao, tôi chỉ ột mét sáu mươi lăm nên không thể nào với tới để lau được, vậy mà không tìm cách bắc ghế lên mà lại đi gọi Tiêu Hàn Ý.

“Anh Tiêu, bế em lên lau tranh!”

Tiêu Hàn Ý vòng hai tay quanh ngực tôi, đôi mắt nheo lại nói một cách nghiêm túc:

“Gọi một tiếng chồng rồi anh bế em lên lau.”

“Chồng...”, tôi dang tay ra hãnh diện nói, “Bế em lên nào”.

Tiêu Hàn Ý mân nguyện vòng hai tay ôm eo tôi. Hơi ấm từ lòng bàn tay truyền qua lớp vải áo khiến tim tôi biến thành một cái trống nhỏ đập thình thịch. Tôi nói lảng:

“Chồng, anh là lười nhất đấy! Chẳng phải trước đây anh nói thương em, không nỡ để em làm việc nhà hay sao? Là ai nói sẽ chăm sóc em như chăm sóc thái hậu vậy?”

“Em đúng là thái hậu đó thôi!” Tiêu Hàn Ý mở to mắt vẻ vô tội, rồi thì thầm vào tai tôi: “Nhưng là thái hậu bị nhốt vào lãnh cung”.

Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy hai má mình ngứa ngáy như có con gì đó đang bò trên đó. Thì ra nước mắt tôi đã rơi.

Hóa ra lúc đó anh ta đã tính chuyện bỏ rơi tôi. Vậy mà tôi vẫn ngốc nghếch tưởng mình đang được ngụy lặn trong vũng mật ngọt, vừa thỏa sức vẫy vùng vừa ngờ nghếch nở nụ cười. Mật càng ngọt thì độc tính càng mạnh, người ta có thể bị chìm chết trong đó nhưng không biết đường bỏ lên. Tôi nắm chặt tay, muốn nắm vỡ bức hình đó. Nhưng tôi không phải cao thủ võ lâm. Một khi nắm nắm vung ra, tôi phải tự tay dọn dẹp đồng đồ vỡ, nói không chừng còn phải móc hầu bao trả tiền thuốc cho cái tay bị thương ấy chứ.

Nhân vật nữ chính trong các tiểu thuyết ngôn tình hay trong các bộ phim truyền hình lãng mạn đều có thiên thần bảo vệ. Cho dù có nhảy sông tự tử cũng không chết. Còn Phó Tiểu Mật tôi là cái thá gì chứ? Nước mắt rơi đều tự tôi lau lấy, tôi chính là một người vợ bị người ta vứt bỏ. Tôi chẳng có việc gì làm, nhiều lắm thì cũng lên mạng chơi game, đánh Boss để giải sầu.

Tôi vừa nhai bánh vừa khởi động máy tính rồi đăng nhập vào trò chơi.

Vừa online, đã thấy đoạn hội thoại gửi đến.

Chanh ca ca nói với Xin đại hiệp dừng bước: “Đại hiệp, mời ghé qua bản gia trang đánh Boss, đang thiếu một cung thủ!”.

Xin đại hiệp dừng bước là tài khoản chơi game của tôi. Tôi uống một ngụm nước lạnh, trả lời qua quýt: “Không có hứng đánh Boss.”

Xin đại hiệp dừng bước trong chiếc áo trắng tung bay theo gió, phất tay áo, vai đeo cung tên, một mình đứng trên lầu cao. Trong ánh mắt tràn ngập những bi thương như nước cuốn, đại hiệp than thở với trời đất rằng: “Khó khăn lắm tôi mới cho anh ta đi vào thế giới của mình, vậy mà anh ta nỡ lòng giẫm đạp lên nó khiến trái tim tôi tan nát, lại còn không cho phép tôi buồn rầu”.

Tôi thật sự rất khó chịu nên mới viết ra câu đó trên đoạn hội thoại. Trong thế giới ảo này, mọi câu gào thét đều liên quan đến trò chơi. Những ai đang ngồi bên màn hình máy tính đều có thể đọc được.

Quả nhiên thế giới có thêm một phen sôi sục, dòng chữ hồng trên mục hộp thoại tới tấp hiện lên.

Chanh ca ca: “Đại hiệp, có phải nào anh trúng thương nên đến đây than thở?”.

Tiểu thư Na Na: “Đại hiệp thất tình rồi! Các anh em tiến lên! Tôi lấy thẻ ngân hàng ra để đảm bảo. Xin đại hiệp dừng bước là mỹ nhân khoa Diễn xuất của Học viện Điện ảnh, một cây viết có tiếng trên mạng, ột mét sáu mươi lăm, nặng bốn mươi lăm kilogram, gương mặt tròn, tươi tắn, đôi mắt trong như ngọc, nước

ra trắng mịn màng cùng khuôn miệng nhỏ xinh. Mọi đường nét đều hoàn mỹ đến mức khó diễn tả thành lời. Ai muốn mua thì hãy nhanh chân!”

Tôi thật sự muốn chui hẳn vào máy tính mà lôi Tô Na Na ra mắng ột trận. Cái gì mà ai muốn mua thì hãy nhanh chân chứ? Cô ấy coi tôi là món hàng để đem ra cân đo rồi mời chào chắc?

Ngón tay tôi gõ lạch cạch trên bàn phím. Màn hình hiện lên dòng chữ: “Này bà chị, tôi không phải là mỹ nhân mà là thiếu phụ vừa bị chồng bỏ. Ai không sợ chết thì xin mời vào! Chém được tên nào hay tên đó”.

Cá chết đuối: “Đại hiệp, có thật là đã ly dị rồi không?”

Tiểu thư Na Na: “Anh Tiêu của đại hiệp bạc tình bạc nghĩa. Sau hai ngày ly hôn đã tổ chức đám cưới với người khác, còn mời đại hiệp đến tham gia nữa chứ”.

Trời ơi! Chuyện này mà cô ấy cũng đem ra nói ở đây sao? Tô Na Na, cậu thấy tớ chưa đủ mất mặt hay sao?

Này, trả lại tôi kẹo Extra: “Quả nhiên anh Tiêu không ra gì, mong anh Tiêu ra đường bị xe tông chết”.

Xin đại hiệp dừng bước: “Như vậy thảm quá!”.

Tiểu thư Na Na: “Vác dao đi chém Tiêu sư! Dọc đường khói lửa mịt mù”.

Máu rãi khắp nước Bắc: “Nếu đại hiệp chần chừ không đến đại náo lễ đường thì bốn công tử sẽ ngày ngày truy sát đại hiệp”.

Xin đại hiệp dừng bước: “Ai bảo ta do dự chứ? Ta chỉ là ném mật nằm gai, ngâm cười không nói để chờ động tĩnh thôi”.

Cá chết đuối: “Đại hiệp nên ghé qua Tân Thủ Môn giải sầu, cho lên chút tinh thần PK!”.

Tôi vẫn chưa kịp đối đáp thì thấy hộp thoại hiện lên lời nhắn của Tô Na Na: “Coi như cậu được thả thông tư tưởng rồi nhé! Tớ đã chuẩn bị cho cậu trang phục đến dự lễ cưới chiều mai. Quần áo để sáng mai cậu mặc đi xem mặt, tớ cũng chuẩn bị luôn rồi. Buổi chiều cậu dắt theo rùa vàng đến. Chúng ta cùng cho Tiêu Hàn Ý một vỏ ra trò. Nếu anh ta không chết thì cậu sẽ băng hà!”.

Xin đại hiệp dừng bước: “Nếu anh ta không chết thì tớ cũng băng hà? Chuyện tình cảm không liên quan gì đến cậu mà cậu cũng tự biên tự diễn được sao?”

Tôi chẳng muốn nói gì với Tô Na Na nữa liền đóng cửa hộp thoại rồi nhảy sang Tân Thủ Thôn tìm đối tác giải sầu.

Những tay chơi diệt quái để lên level trong Tân Thủ Thôn hầu hết là mới vào nghề, trang bị không tốt, trình độ non kém. Cỡ như tôi đã đạt đến cấp 100 thì cũng được coi là một tay chơi thượng hạng. Rất nhiều người vì sự việc trong thực tế không được mong muốn nên đã vào thế giới mạng, tham gia Tân Thủ Môn để thỏa mãn lòng hư vinh và được an ủi, nơi có thể ức hiếp lính mới, mặc sức chém giết để tinh thần hưng phấn.

Những kẻ ấy gọi là: Tâm lý biến thái.

Tôi hận đến tận xương tủy những hành vi thất đức như thế. Nhưng khi đang trên bờ vực sụp đổ tinh thần hoàn toàn như bây giờ thì con quỷ nhỏ trong tôi lại vùng lên tác quái. Giải tỏa một chút thì chắc cũng không có gì ghê ghớm! Tôi cũng chỉ có bản lĩnh ức hiếp người cùng chơi ở game trường mà thôi. Phó Tiểu Mật tôi xin thề, nốt lần này, tôi sẽ ăn năn hối cải, quay về chính đạo!

Tôi vừa mò vào khu lính mới Lạc Anh thì thấy một cảnh tượng lạ kỳ: Hoa đua nhau nở, đứng bên gốc cây dành dành với biển hoa trắng muốt là một người đàn ông anh tuấn. Anh ta có làn da trắng mịn, khuôn mặt thanh tú, khoe miệng hơi nhếch lên như đang mỉm cười, đôi mắt phượng hẹp dài như ngọc tràn đầy thần thái, hai hàng mi khẽ lay động, ánh nhìn như những tia nắng mùa thu.

Một chàng trai giống như thần tiên vậy! Tôi tròn xoe mắt chăm chú nhìn màn hình, khi thấy nickname của anh ta, tìm tôi như bóng ngừng bật bởi kinh ngạc.

Mục Thần Chi đại hiệp! Tôi dụi mắt nhìn màn hình vì tính, rồi lại nhìn xuống nickname của anh ta.

Không sai! Chính là đệ nhất đại thần trong game này – đại hiệp Mục Thần Chi!

Nhưng anh ta xuất hiện ở Tân Thủ Thôn làm gì? Đại thần cũng có hứng thú bắt nạt lính mới sao? Ha ha ha. Hóa ra tôi không phải thuộc diện đệ nhất vô sỉ, mà kẻ đó đang đứng kia kìa!

Thấy anh ta đứng bất động tại chỗ, trong đầu tôi lóe ra một ý nghĩ không mấy tốt đẹp. Liệu có phải anh ta vào Tân Thủ Thôn này để làm điều trượng nghĩa, chuyên đi trừng trị những kẻ đang có xu hướng biến thái tâm lý như tôi không?

Tôi lén lút giết hại một lính mới. Sau khi bị đối tượng chửi rửa âm ỉ, tôi định cun cút rút khỏi hiện trường thì hộp thư thoại bỗng hiện lên.

Mục Thần Chi đại hiệp nói với Xin đại hiệp dừng bước: “Xin đại hiệp dừng bước!”.

Xin đại hiệp dừng bước: “?” (Anh ta đang gọi nickname của tôi, muốn tôi dừng bước sao? Nickname của chúng tôi quá hòa hợp đấy chứ!)

Mục Thần Chi đại hiệp: “Anh đợi em lâu lắm rồi”. (Kèm theo biểu tượng khủng bố đeo kính râm)

Xin đại hiệp dừng bước: “Không dám đâu”.

Mục Thần Chi đại hiệp: “Không dám cái gì?”.

Xin đại hiệp dừng bước: “Tiểu nhân không biết đại thần hành hiệp trượng nghĩa ở nơi đây. Trong lúc ma xui quỷ khiến đã mắc tay chém giết. Tiểu nhân không cố ý ức hiếp những người yếu đuối. Xin đại thần nhắm mắt làm ngơ, tha cho tiểu nhân phen này. Cầu xin đại thần!”.

Tôi còn gửi thêm một biểu tượng van vãn dễ thương nhưng anh ta không đáp lại. Nhân vật trong game của tôi lại bày ra một tư thế khổ sở đáng thương, xiêm áo tung bay, đi một vòng trước Mục Thần Chi năn nỉ ỉ ôi.

Theo cách của Tô Na Na thì đó chính là mỹ nhân kế, khổ nhục kế. Tôi đánh không lại anh ta. Mà nếu như đắc tội với đại thần thì từ nay về sau đừng hòng sống trong thế giới game này.

Yên lặng chờ đợi, cuối cùng Mục Thần Chi cũng gõ ba chữ đáp lại: “Hôn cái nào!”.

Như có sét đánh ngang tai khiến tôi hoa mắt chóng mặt.

“Chết hay là hôn? Cho em ba giây suy nghĩ!”

Mục Thần Chi uy hiếp tôi dữ dội, còn kèm cả biểu tượng với ánh mắt hung ác nữa chứ!

Ba giây? Đại thần ơi, tôi cũng phải mất thời gian để gõ chữ nữa chứ!

Vì tham sống sợ chết, tôi hèn nhát quy phục sự đe dọa của Mục Thần Chi, gửi biểu tượng nụ hôn thắm thiết.

Mục Thần Chi nhanh chóng gõ tiếp hai chữ khiến tôi ngậy ra tại chỗ. “Giết anh!”

Giết anh ta?

Tôi vô cùng sợ hãi. “Đại thần. Anh đừng đùa tôi như thế! Anh biết là tôi không đánh lại được anh mà!”

Vũ khí của anh ta đều là loại thượng hạng, cấp độ thứ nhất, anh ta chính là ông nội trong trò chơi. Tôi mà dám động vào một sợi lông của anh ta thì ắt hẳn ngày nào cũng bị truy sát và không còn đất dung thân! Tôi đâu có ngu ngốc đến mức đó.

“Ba giây, nếu em không ra tay thì sẽ đến lượt anh!”

Sao cứ phải là ba giây chứ?

Trán tôi vã mồ hôi. Ngón tay nhấp chuột cũng run lấy bầy. Tôi giương cung về phía Mục Thần Chi, bắn ra một mũi tên vàng. Màn hình hiện lên dòng chữ đỏ: Sức công phá 477721.

Ôi! Đây là mũi tên có sức sát thương lớn nhất từ trước tới nay của tôi.

Còn chưa kịp vỗ tay ăn mừng thì niềm vui sướng của tôi đã bị đóng băng. Mục Thần Chi vẫn đứng vững! Quả nhiên là bản lĩnh khác thường của bậc đại thần! Nhưng điều quái lạ là Mục Thần Chi không tiếp máu cũng chẳng đổi tay. Thế là tôi lại trơ trên xông lên bắn thêm một mũi tên! Đại thần tung bay tà áo rồi lao đảo, cuối cùng lăn ra chết với một tư thế rất trang nhã, còn có một thứ vũ khí lóa màu tía rơi ra trên thảm cỏ.

Mắt tôi sáng lên, thứ màu tía đó là vũ khí của đại thần mà! Tôi sung sướng định chạy đến nhặt lấy nhưng lại sợ sau này Mục Thần Chi tìm tôi tính sổ. Do dự một lúc, cuối cùng tôi vẫn run rẩy nhặt thứ vũ khí ấy lên và chạy thẳng. Nhưng vừa ngẩng đầu lên đã thấy Mục Thần Chi hồi sinh bám theo tôi như một cái đuôi vậy. Khu mua bán trong trò chơi liên tục nhấp nháy.

Tôi bay lên, anh ta liền cười quái thần truy đuổi. Khi tôi dừng lại bất động, anh ta cũng dừng lại theo. Cuối cùng tôi chịu không nổi nên nói: “Đại thần, anh chơi xấu, đồ tráo trở! Tôi chỉ lấy của đại thần một vũ khí, sao anh phải tính toán thế chứ? Là anh tình nguyện để tôi giết đấy chứ!”

Tinh tinh tinh...

Khu trao đổi lại sáng lên lần nữa. Tôi mở ra xem. Chưa kịp trả lại vũ khí cho Mục Thần Chi thì đã thấy anh ta đem năm, sáu vũ khí thượng hạng khác chuyển sang cho tôi mà không thêm nói lời nào.

Toàn bộ là cho tôi sao? Tôi chờ đấy. Những thứ này nếu rao bán trên mạng ít ra cũng được vài vạn tệ. Thật đáng kể. Phải chăng hôm nay là ngày vô cùng may mắn của tôi? Ha ha! Tôi vui sướng như mở cờ trong bụng nhưng cuối cùng vẫn nhấn nút từ chối.

Phó Tiểu Mật tôi dù có ngọc thể nào chẳng nữa thì cũng không thể là người đầu tiên ngoác miệng hứng chiếc bánh từ trên trời rơi xuống được.

Tôi trả lại vũ khí vừa đoạt được của anh ta kèm theo một cảnh cáo: “Anh cho tôi bắn một nhát, tôi giải khuây như vậy là đủ rồi, trả lại vũ khí cho anh đấy. Tôi không muốn kiếm chác kiểu ấy. Anh đừng bám theo tôi nữa. Phiền chết đi!”

Tinh tinh tinh...

Bên góc phải màn hình hiện lên lời nhắn: Mục Thần Chi muốn kết bạn với bạn.

Tôi dứt khoát nhận từ chối: “Vũ khí tôi trả lại anh rồi. Anh còn muốn gì nữa? Đừng có thấy tôi ngọc mà bắt nạt nhé! Anh muốn kết bạn với tôi để hằng ngày quan sát động tĩnh và truy sát tôi chứ gì?”

Anh ta vẫn lì lợm gửi yêu cầu kết bạn cho tôi vài lần nữa. Tôi không chịu nổi kiểu quấy rầy đó của anh ta nên miễn cưỡng đồng ý. “Luôn luôn hoan nghênh đại thần đến hành hiệp trượng nghĩa! Rồi, bây giờ thì mời anh ra tay! Tôi đứng yên để anh chém giết đấy. Chém xong thì để tôi đi!”

Tôi ngấu nghiến ăn bánh đến nỗi cắn cả vào lưỡi. Tại sao ở đâu tôi cũng bị người ta bắt nạt như vậy?

Ngoài dự liệu của tôi, Mục Thần Chi lại gửi đến những lời nhắn màu xanh như sau:

“Đại náo lễ đường, tại hạ xin được làm người hộ giá!

Tôi ngây trong ba giây, “?”, đó là hôn lễ thật, chứ không phải trò chơi!

“Vũ khí coi như lễ ra mắt, anh đã gửi lại cho em vào hòm thư. Thời gian và địa điểm hôn lễ, nội trong ba giây phải báo cáo!”

“...” Đồ đại thần bá đạo! Nhưng sao tôi phải tin anh ta?

Mục Thần Chi chẳng khác nào những tên quái đản.

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu tôi. Lần gặp đầu tiên mà tặng những mấy vạn tệ, còn nói muốn cùng tôi đi đại náo lễ đường. Thế thì ai mà chẳng nghĩ đó là những trò ma quỷ. Cho dù ruột gan tôi không bị tan nát thì cũng coi như sức chịu đựng quá lớn. Anh ta nghĩ tôi là kẻ con trong vườn bách thú để loài người đùa giỡn sao?

“Thần kinh!” Tôi kết thúc câu chuyện. Thoát khỏi nick và tắt máy.

5. Chương 5

Có lẽ ngay từ đầu đã mạnh dạn bước đến,

Chỉ có tinh thần chán nản.

Anh và em giống như đôi chim nhận sợ hãi,

Gặp gỡ trong màn đêm âm u,

Mình em cô độc,

Muốn được sinh tồn trong thế giới của anh.

Hôm sau là Chủ Nhật, lúc đến chỗ hẹn gặp mặt, tôi đã nhìn đồng hồ. Mười hai giờ ba mươi sáu phút, đến muộn những hai tiếng đồng hồ. Không phải tôi muốn gây ấn tượng xấu trong lần đầu gặp mặt. Những người thất tình thường hay mất ngủ, mà kết quả của việc mất ngủ chính là đã không ngủ được lại còn bị người ta chụp cho cái mũ là sâu lười. Cũng may mà Na Na tính tình chu đáo, còn cho cả xe đến đợi sẵn.

Đến nhà hàng Thiên Thần, cô lễ tân đứng ở cửa đón khách đơn đả ra chào.

“Tiểu thư, xin hỏi đi mấy người ạ?”

“Hai người...À, cùng Thiệu Bình Hàm!”

Theo lời giới thiệu của Tô Na Na, đối tượng xem mặt lần này là nhị công tử nhà họ Thiệu. Ông nội anh ta là một đại tướng trong quân đội, là Long Vương hô mưa gọi gió. Thế nên không ai không biết đến Thiệu Bình Hàm. So với nhà họ Thiệu, bố của Tô Na Na dù có là chủ tịch thành phố cũng vẫn chỉ như tép khô.

Cô lễ tân cười rạng rỡ như hoa: “Tô tiểu thư phải không? Thiệu công tử đang đợi cô ở khu VIP tầng mười chín. Để tôi đưa cô lên.”

Khu VIP của nhà hàng Thiên Thần đúng là một nơi đắt tiền của các công tử đại tư bản. Chắc cái gã Thiệu Bình Hàm gì đó hay đến đây lắm nên người ta mới gọi anh ta là “công tử” như thế. Tôi vốn có ác cảm với bọn phá gia chi tử với danh xưng là “công tử” ấy, nhưng vẫn rào bước đi theo cô lễ tân. Thang máy thẳng dần lên đến tầng cao. Tâm trạng tôi cũng treo ngược trong không trung như thế, tôi sợ nếu thang máy bất ngờ mở cửa thì sẽ thấy bao nhiêu gương mặt quen thuộc. Bởi vì, hôn lễ của Tiêu Hàn Ý cũng được tổ chức trong khu tổ chức tiệc tùng ở tầng bốn của nhà hàng này.

Khi đẩy cửa bước vào, tôi sững người trong giây lát. Căn phòng rộng chừng năm mươi mét vuông được trang hoàng y như cung điện thời cổ đại. Nhưng đáng cười ở chỗ, trong phòng toàn khói thuốc mịt mù, tiếng cười nói, tiếng chia bài...

Có mấy anh chàng đang vô cùng náo nhiệt với trò đánh bài. Thế này gọi là xem mặt sao? Mặt tôi nóng ran lên, giống như bị quăng vào nồi xào xáo một lần nữa.

“Thiệu công tử, tôi đã đưa Tô tiểu thư đến rồi đây!” Cô lễ tân nói xong rồi lui ra ngay.

Cái gì mà “đưa đến rồi đây”? Tôi không phải phạm nhân cũng chẳng phải người tiếp rượu. Thiệu Bình Hàm ngồi quay lưng về phía tôi, không hề ngoảnh mặt lại, chỉ đưa tay chỉ trỏ vào chiếc ghế trống gần đó. “Ngồi chỗ đó, thích chơi gì thì chơi.”

Chơi ư? Coi tôi là con cóc sao? Ai mà đầu óc có vấn đề đến mức ngồi chơi một mình như vậy chứ? Đôi giày tám phân của tôi chẳng khác nào một mũi tên nhọn. Hận một nỗi là tôi không thể rút nó ra, nhắm thẳng vào đầu anh ta mà gõ cho thủng mấy phát.

“Thiệu Nhị. Cậu đổi khẩu vị từ bao giờ vậy? Thích mấy em sinh viên này sao?”, một anh chàng ngồi hướng tây ngó nghiêng tôi rồi cười nói.

Tôi từng thấy hai người này trên tạp chí. Người ngồi phía tây chính là Sở Tây Thừa. Người ngồi phía đông là Minh Thiên Diệu, là những nhân vật có tiếng trong tập đoàn Thần Tích. Tóm lại, đều là bọn công tử ăn chơi bê bối. Xem ra hai gã này là huynh đệ chí cốt của Thiệu Bình Hàm.

Nhưng tại sao chỉ nhìn lướt qua mà anh ta đã biết ngay tôi là sinh viên? Dù tôi không trang điểm nhưng khoác trên người bộ xương xám này trông cũng rất quyến rũ mà.

Quan trọng nữa là, khi cái tên “Thiệu Thi” vừa được thốt lên, tôi thấy như có luồng điện xẹt qua người. Càng nhìn vóc dáng của Thiệu Bình Hàm tôi càng thấy quen.

“Cậu tưởng tôi giống Thần Chi, thích mấy em teen ấy hả? Chẳng phải cuộc hẹn này là do các cụ sắp xếp sao?”

Giọng nói này cũng quen quen!

“Ồ! Sắc mặt cô ta thay đổi kìa!”, Minh Thiên Diệu bốn cột.

“Thật sao?”, Thiệu Bình Hàm chêm vào rồi ngẩng đầu nhìn tôi. Nụ cười tắt đi trong giây lát, sau đó đôi mắt nheo lại.

Lúc trong hành lang tôi đã cảm thấy hơi khó thở rồi. Quả là oan gia ngõ hẹp. Vừa bước vào cửa đã bị đại hung tinh chiếu rọi. Mà đại hung tinh trước mặt kia chẳng phải là tên Sỏa Nhị đã húng trợn cái dép lê của tôi hôm đó sao? Bên tai tôi như có một âm thanh inh ỏi: “Phó Tiểu Mật, mày toi đời rồi”. Âm thanh đó cứ luẩn quẩn đầu đó khiến trái tim tôi như bị cào cào.

“Cứ ngồi chơi đi, lát nữa Thần Chi đến sẽ đưa cô đi ăn.” Thiệu Bình Phàm nói xong tiếp tục quay sang cười cợt với lũ bạn.

Tôi hôm đó, có thể anh ta không nhìn rõ tôi hoặc cũng có thể không nhớ. Nhưng tôi vẫn nhớ lúc anh ta quay đầu đi, khóe môi còn thoáng hiện nụ cười, trông rất xảo quyệt.

Ghế ngồi làm bằng gỗ hồng mộc như được phủ một lớp sương mỏng. Tôi thấy hơi lạnh nên đổi vài tư thế.

“Cô làm trò gì ở đó vậy?”, Thiệu Bình Phàm mỉm cười hỏi, “Muốn xì hơi thì vào nhà vệ sinh. Đừng có nhin như thế!”

“Xem ra Thiệu công tử có thói quen nhin khi muốn xì hơi nhỉ?” Tôi ngẩng nhìn chiếc đèn chùm treo trên trần nhà, cầu mong có phép màu cho nó rơi xuống đè chết tên khốn ấy đi.

Mấy người bật cười. “Thiệu Nhị, xem ra em này không giống mấy em trước của cậu đâu!”

Thiệu Bình Hàm vẫn giữ vẻ mặt phớt phơ. “Đó là vì cô ta rộng miệng.”

Đúng lúc ấy thì cánh cửa kêu “cạch” một tiếng rồi bị ai đó đẩy vào. Tôi ngẩng đầu lên, sững sờ vì kinh ngạc.

Người phục vụ đứng ngoài cửa cùng một người đàn ông với mái tóc được những ánh đèn màu cam chiếu vào, vừa ẩm áo vừa huyền ảo.

Anh ta lặng lẽ đứng ngoài cửa châm thuốc, nhưng bộ dạng không hề lạnh lùng. Tôi như con ngốc vụt đứng dậy, căng thẳng đến nổi suýt cúi chào anh ta. Tôi còn chưa kịp ý thức về hành động bất thường của mình thì đám con trai đang chơi bài bỗng cười nghiêng ngả, đặc biệt là Thiệu Bình Hàm. Anh ta không ngừng vỗ hai tay lên mặt bàn, cười đến nỗi trào cả nước mắt.

“Thần Chi, anh làm cô ta bỗng chốc bị đóng băng rồi kìa!”

Thật xấu hổ quá đi. Tôi giống như một thanh sắt bị cho vào lò nung đến nỗi toàn thân nóng bỏng.

Anh ta không nói, chỉ ngẩng đầu lên, mắt hơi nheo lại, nở nụ cười với tôi để lộ hàm răng trắng, rồi chậm rãi bước đến bàn chơi bài, lẳng lặng dụ điếu thuốc vừa châm vào gạt tàn.

“Thiệu Nhị, cậu với Tô tiểu thư đi trước đi, lát nữa tôi đến.”

Chất giọng trầm ấm, đùng đỉnh của anh ta có sức hấp dẫn kỳ lạ.

“Vậy tôi và cô ấy đi trước đây”, Thiệu Bình Phàm đứng dậy.

“Chắc cậu phải kiểm chế một chút!” Sở Tây Thừa cười ranh mãnh.

“Dừng để ý đến họ, hai tên lưu manh.” Thiệu Bình Phàm dắt tay tôi như đã thân thiết từ lâu rồi đi thẳng ra ngoài.

Anh không phải là lưu manh chắc? Vừa gặp mặt mà đã kéo tay người ta như quen biết từ lâu rồi ấy. Tôi hất mạnh bàn tay ấy ra. Thiệu Bình Phàm được thả càng nắm chặt, còn ghé sát vào má tôi nữa.

Không thể diễn tả hết sự căm ghét của tôi với Thiệu Bình Phàm. Tên công tử nhà giàu mà rồi gặp lần đầu đã thượng cẳng chân hạ cẳng tay, nhưng đôi mắt biết cười của anh ta rất gần, thật sự giống một rừng hoa đào đang độ nở rộ, tôi hoang mang và lùi lại phía sau một bước. Không ngờ giày quá cao khiến tôi bị trượt chân. Kết quả là “cạch” một tiếng, đôi giày tám phân đã hy sinh oanh liệt.

Thiệu Bình Phàm chẳng ga lăng tẹo nào, cứ đứng đó cười, tay vuốt cằm bình phẩm: “Cô em bị cắt mất não này chắc chỉ đi dép lê mới hợp!”

Tôi đỏ mặt khập khiễng bước ra ngoài.

Anh ta chạy lên phía trước, dang tay chặn tôi lại. “Lần trước cô dùng dép lê ném tôi. Tôi còn đang đợi cô nói lời xin lỗi đấy!”

“Tôi thà ra tay với đấng quân tử, còn hơn nói chuyện với kẻ ngốc như anh.” Rõ ràng anh ta đã nhận ra tôi từ lâu rồi mà vẫn còn cố ý trêu đùa tôi nữa chứ!

“Vậy tôi là quân tử hay...?” Thiệu Bình Phàm cười trơ trẽn.

Tôi không thể nào chịu nổi liền hét lên: “Đồ bánh nướng dầu tây, nếu anh mang hận thù thì cứ giở hết những cực hình với người khác ra đi. Dừng ở đây mà làm bộ làm tịch như thế nữa!”

“Vậy trước tiên là cực hình ăn cơm nhé! Không thì e rằng cô em sẽ không chịu nổi các hình phạt khác đâu.”

Tôi phải bước tập tễnh với một chiếc giày cao gót, vậy mà tên khốn ấy còn lôi tôi bước thật nhanh, tôi chẳng khác gì một tên què bị lôi đến pháp trường. Lúc ngồi xuống, lửa giận trong tôi ngùn ngụt bốc lên cả mắt mũi, chỉ trực phun ra ngoài.

Thiệu Bình Phàm cười nói với nhân viên phục vụ: “Cho tôi hai củ cà rốt.”

Nhân viên phục vụ sững sờ: “Trong thực đơn anh Mục đã đặt thì không có cà rốt.”

Tôi cười nói: “Thiệu công tử gọi hai củ thì cứ mang ra đi.”

Lần này đến lượt Thiệu Bình Phàm ngây ra. Đôi mắt đào hoa liếc tôi để dò xét ý đồ. Đúng lúc đó Mục Thần Chi bước vào, ngồi cạnh Thiệu Bình Phàm, hai người nói về chủ đề mà tôi không thể chen lời vào được.

Đồ ăn nhanh chóng được bày biện ngay ngắn. Nhân viên phục vụ cũng không quên kèm theo hai củ cà rốt đựng trong một chiếc đĩa sứ rất đẹp.

“Thiệu công tử, xem ra anh cũng biết thỏ hay ăn cà rốt, mà càng ăn lông lại càng trắng. Thiệu công tử đen như châu Phi thế kia, mau ăn đi để còn cải thiện nhan sắc!” Vừa nói, tôi vừa lấy ngón tay đẩy củ cà rốt về phía Thiệu Bình Phàm, cười rạng rỡ.

Sao tôi lại không biết anh ta gọi cà rốt là định chế giễu cho tôi tức giận đến nổi mắt đỏ ngầu như thỏ. Nghĩ tôi là chú thỏ ăn chay chắc?

Nghe vậy, sắc mặt của Thiệu Bình Phàm lại xám hơn chút nữa. Khóe mắt lóe lên tia gian xảo, rồi ngoác miệng cười ha ha đẩy củ cà rốt còn lại về phía tôi: “Đúng đấy! Cô nhìn lại xem mình có giống thỏ không? Ăn cà rốt nhiều đến nổi mắt đỏ cả lên rồi kia. Đến miệng cũng rộng ngoác ra.”

Tôi cầm chặt cốc nước trong tay, trước giây phút tôi hất cả cốc nước vào mặt anh ta thì Mục Thần Chi khẽ hắng giọng, sắc mặt bình thản nói: “Phụ nữ có đức tính từ bi, không nên đôi co với một con khỉ đột”.

Tôi phì cười, không ngờ Mục Thần Chi tương tá đạo mạo, có sức hút của một người đàn ông trưởng thành lại có thể nói ra những lời hài hước đến vậy. Đặc biệt lúc nói, mặt anh ta lạnh tanh. Thật sự rất thú vị.

Tôi nhìn đồng hồ, đã hai giờ ba mươi phút chiều, hôn lễ của Tiêu Hàm Ý chắc cũng đã bắt đầu. Đang trong lúc tôi do dự có nên đến đó hay không thì điện thoại trong túi đổ chuông.

Vừa nhún nút nghe đã thấy giọng Na Na cất lên chói tai: “Cậu bị anh chàng đẹp trai kia lôi đi đâu rồi hả? Sao giờ vẫn chưa xuống? Tớ đứng ở tầng bốn đợi cậu mãi đến mức hai chân tê dại hết rồi.”

Tôi áp tay vào ống nghe, cố hạn chế tạp âm, đi ra xa mới trả lời: “Cậu hại đời tớ rồi. Cái tên bánh nướng dây tây này là oan gia cả đời của tớ. Chỉ cùng ăn một bữa cơm mà đã cãi vã nổ đom đóm mất rồi. Tớ không diễn tiếp được đâu.”

“Không diễn tiếp được thì mang người xuống đây!”

“Hả? Dem cái tên đầu khỉ có cái miệng giảo hoạt đó xuống chỉ làm tớ bẽ mặt thêm thôi. Huống hồ giày của tớ hòng diễn tiếp được đâu.”

“Cậu còn đứng ì ở trên đấy làm gì, lâm trận rồi định rút lui sao? Mau đưa người xuống trước rồi đối phó sau đi! Giày thì để tớ mua cho cậu đôi khác. Mau xuống đi!”

Tô Na Na cúp máy cái rụp. Tôi đứng nguyên tại chỗ cắn môi bứt rứt. Cô ấy nói có lý, nhưng phải mở lời thế nào đây?

Tôi trở về chỗ ngồi. Có lẽ trước khi nhờ ai cái gì thì nên cười niềm nở để dễ gây thiện cảm. Cười thì tôi cười rồi, nhưng lời nói lại cứ ứ lại trong cổ họng.

“Không ngờ chú gà gô cũng biết cười ranh mãnh thế! Hai mắt thì lim dim giống hồ ly tinh”, Thiệu Bình Hàm cười nói. “Có phải có việc gì cần tôi giúp đúng không?”

Tôi cúi đầu cầm dao cắt miếng thịt, cuối cùng cũng mở miệng: “Tôi nói thật nhé, tôi không phải Tô Na Na, mà là bạn cùng lớp cô ấy, Phó Tiểu Mật...”

Tôi kể một mạch hết câu chuyện bi thương của mình rồi chân thành khẩn cầu: “Giúp tôi đi mà, ở tầng bốn, chỉ cần đóng kịch một chút là được thôi”.

Thiệu Bình Hàm ngả lưng vào ghế, mặt hơi vênh lên rồi nói giọng thờ ơ: “Tôi đây là người rất tư lợi, sao phải đi làm vật phụ gia cho người khác chứ!”

Tôi khề nghiêng rằng, cố nén giận nói: “Còn tôi. Thứ nhất, không xinh đẹp; thứ hai chẳng giỏi giang gì; thứ ba, không tiền. E là cũng không phải là vật phụ gia mà thiệu công tử hứng thú.”

“Xem ra cô cũng biết người biết ta đấy nhỉ!” Da mặt anh ta còn dày hơn cả thân cây ngấn nước lũ. Nói ra những lời vô liêm sỉ đến thế mà còn toét miệng ra cười được.

Tôi đã bị từ chối như thế đấy. Các ngón tay cầm nĩa bắt đầu trắng bệch, vậy mà tôi vẫn ngồi yên chậm rãi nhai thức ăn.

“Này thỏ Mật, cô chứ người có bài bản thế cơ mà? Sao bây giờ lại ngậm cơm đầy mồm thế kia?”

Tay cầm nĩa của tôi nắm chặt, cố gắng lắm mới không phi về phía anh ta. Đúng lúc đó thì hung tính như tảng băng lớn nhanh chóng nhảm trúng tôi mà đổ ập xuống, cái miệng phản chủ trong lúc tôi đang xấu hổ nhất lại nắc lên một tiếng rõ to.

Không khí bỗng chốc yên ắng lạ thường, đến mức có thể nghe thấy tiếng một cánh hoa rơi. Tay cầm dao của Thiệu Bình Hàm và Mục Thần Chi dừng hẳn. Tôi hận một nỗi không tìm được cái lỗ nẻ nào mà chui tọt xuống. Tiếng nắc chết tiệt đã kêu to lại còn phát ra liên tục. Tôi đã tính toán kỹ thời gian, khi nào chuẩn bị nắc thì tôi sẽ nín thở để nén nó xuống, bởi thế mà mặt tôi đỏ lựng lên vì nhịn thở. Vừa đúng lúc tôi thở ra một hơi thì lại kéo theo một tiếng nắc rất to.

Phó Tiểu Mật! Mày chết đi cho xong, thật mất mặt quá đi! “Ha ha ha ha!” Thiệu Bình Hàm cười phá lên. Tay vỗ lên bàn một cái rõ mạnh khiến bát đĩa cũng phải va vào nhau lách cách.

“Cười...hức...cười cái đầu anh ấy...hức...nắc thôi mà!” Đối với kẻ vô nhân tính này, tôi nhất định không chịu thua. Dù sao cũng mất hết hình tượng thực nữ rồi, tôi cũng chẳng cần để ý nữa.

“Nắc ...hức...! Là cái gì chứ? Con thỏ trắng này miệng lưỡi điêu ngoa, lại còn nói lấp lửng thì ta đây cóc thêm. Ha ha ha!” Thiệu Bình Hàm càng cười đắc ý, khoát tay gọi người phục vụ.

“Mang một thùng đá lại đây, cho nhỏ này chườm một tí.”

“Phó Tiểu Mật, uống ly trà nóng nhé!” Mục Thần Chi cất giọng nói ấm áp rồi đẩy ly trà nóng về phía tôi, khóe mắt cũng ẩn ẩn cười.

“Chú thả con” với đôi mắt đỏ ngầu, nâng ly trà nóng lên hất thẳng vào mặt bộ mặt đang huỳnh hoang đặc ý của Thiệu Bình Hàm. Sau đó chân lê chân chạy, à không, nói đúng hơn là chân thọt chân lạch chườn thẳng một mạch.

“Thần Chi, sao cậu lại đưa cho con thả con ấy ly trà nóng?”

“Tôi muốn xem hai con thả cái lộn, chẳng phải là rất vui sao?”

Tôi oán giận đầy mình. Thang máy xuống được một tầng là mặt mày tôi lại càng thêm phần tức tối. Trái tim tôi như rơi xuống vực sâu, cuối cùng vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ.

Tới tầng bốn, cửa thang máy từ từ mở ra. Tô Na Na đang đứng đó, cổ nhòm về phía sau tôi, nghi hoặc hỏi:

“Rùa vàng đâu?”

“Rùa vàng ...hức...bị tớ tạt cho cả ly trà nóng vào người...không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa rồi.”

“Ồ, cậu bị nắc hả?”

Tô Na Na kéo tôi lại một bên, mở chiếc hộp đựng giày ra nói: “Mau đi vào đi, muộn rồi đấy”.

“Con rùa vàng đáng ghét đã hút cạn ý chí chiến đấu của tớ rồi. Tớ không muốn vào nữa.” Tôi đi đôi giày mới, lại thân cô thế cô xuất hiện làm trò cười cho thiên hạ vậy.

“Tùng có thường dân hạ bệ cả hoàng đế. Việc của con này đã là gì? Lợn chết còn không sợ nước sôi, cậu lưu manh thì còn phải sợ ai?” Tô Na Na vỗ vỗ vai tôi khuyên nhủ.

Tôi trừng mắt: “Cậu đang cổ vũ hay đang khích bác tớ đấy?”

Tô Na Na lấy ngón tay vẽ một vòng tròn quanh mắt tôi, gục gặc tán thưởng: “Ừ. Đúng rồi. Cậu cố giữ ánh mắt hình viên đạn này vào trong, đảm bảo rằng sẽ bắn chết cả bọn.”

Tôi hít thở sâu mấy hơi, lấy hết dũng khí cùng Tô Na Na bước vào trong. Vừa vào cửa đã nhìn thấy bức ảnh cưới đồ sộ. Bên trong khung màu đỏ tươi, Tiêu Hàn Ý mãn nguyện ôm vợ hiền, cô dâu nở nụ cười diễm lệ như đóa hồng.

Những đóa hồng rực rỡ góp thêm màu sắc hạnh phúc của họ, nhưng gai hoa hồng lại như từng mũi kim châm vào trái tim tôi. Những giọt máu rỉ ra nhuộm hồng cho áo cưới cô dâu, mà cô dâu không phải ai xa lạ, chính là cô bạn thân của tôi – Lê Tiểu San.

“Chị Tiểu Mật, em thích một anh chàng, chị văn hay chữ tốt giúp em viết một bức thư tình đi.”

“Chị Tiểu Mật, cảm ơn bức thư của chị nhé, cuối cùng em cũng bày tỏ với anh ấy rồi. Anh ấy không từ chối.”

“Chị Tiểu Mật, hôm nay anh ấy hôn em!”

“Chị Tiểu Mật, hôm nay anh ấy ngủ lại chỗ em.”

...

Tôi phải giết chết con nhỏ này mới được! Đúng là kẻ vô lương tâm, thú đội lốt người. Cô ta đã bày mưu tính kế từ lâu, vậy mà tôi vẫn ngu ngốc chẳng hay biết gì. Đã giúp cô ta theo đuổi chính chồng của mình, lại còn giúp cô ta chuẩn bị váy cưới. Phó Tiểu Mật tôi đúng là đại ngu ngốc. Đầu óc tôi bị “âm” một tiếng, vỏ não như sắp bị nổ tung. Tôi chỉ biết nắm chặt tay lại.

Có tiếng nói chuyện của ai đó vọng lại: “Đó chẳng phải Phó Tiểu Mật, vợ cũ của Tiêu Hàn Ý sao? Cũng còn mặt mũi tới đây cơ à?”

“Chắc muốn đại náo lễ đường đây mà, sắp có kịch hay xem rồi.”

Tôi đến để đại náo lễ đường đây! Cho dù có bị biến thành Godzilla[1] thì tôi cũng phải phun lửa cho hai kẻ tiện nhân kia hóa thành tro bụi.

[1] Godzilla: Quái vật khổng lồ trong phim, truyện tranh, game của Nhật Bản.

“Đại hiệp, dừng lại!” Tô Na Na nắm chặt tay tôi. Tôi cảm nhận được hơi ẩm phả ra từ lòng bàn tay ấy, lúc này tôi mới biết rằng, tình bạn mới là thứ thật sự vững bền.

“Không sao đâu!” Trái tim tôi như có chú nai nhỏ bị lột da chảy đầm đìa máu đang nhảy loạn. Tôi ngẩng cao đầu, nhìn thẳng rồi tiến nhanh về phía trước. Dù ấu trong tim chảy cạn thì tôi cũng phải chết một cách hiên ngang. Không thể làm trò cười cho thiên hạ, nhưng với bộ dạng bây giờ thì tôi chẳng khác nào con chim bị vật trụ lỏng.

Cách đó không xa, Tiêu Hàn Ý cùng vợ mới đang dứt cho nhau từng miếng bánh ga tô, thật ngọt ngào. Tôi rất muốn cho hai tên ấy, mỗi đứa một nhát dao. Nhìn thấy chúng, máu nóng trong người tôi sôi lên sùng sục.

Tô Na Na biết tôi sắp đứng không vững nên vội kéo ra ghế sofa ngồi. Sàn nhà sáng bóng, mỗi bước chân tôi đặt xuống lại nghe như tiếng những tảng băng nứt toác. Âm thanh cứ như thế kéo dài đến tận trái tim tôi.

Tô Na Na nắm tay tôi chặt hơn nữa, khuyên nhủ: “Tớ biết cậu giờ chỉ muốn xông lên giết chết hai con hồ ly tinh đó. Nhưng cậu nhất định không được làm chuyện ngốc nghếch! Loại con gái như cô ta, nếu bị cậu đánh, cô ta sẽ càng có cơ hội tỏ vẻ đáng thương. Diễn kịch giỏi như ả sẽ lấy được sự cảm thông của thiên hạ, không chỉ Tiêu Hàn Ý, mà toàn bộ khách khứa ở đây sẽ chỉ tay về phía cậu, khiến cậu từ thân phận bị bỏ rơi thành kẻ bị ném đá”.

“Tớ biết”. Thấy Lê Tiểu San chốc chốc lại đưa mắt về phía tôi với ánh nhìn đe dọa, tôi liền mỉm cười đáp lại rồi nói với Tô Na Na: “Tớ sẽ không gây chuyện đâu”.

Trong tiếng vỗ tay của quan khách, người chủ lễ tươi cười nói: “Mời mọi người cùng thưởng thức thiên tình sử của tân lang và tân nương”.

Tiêu Hàn Ý nhấn nút điều khiển từ xa. Trên màn hình lớn hiện ra những bức ảnh về cuộc sống ngọt ngào của anh ta và Lê Tiểu San, còn có những bản nhạc cảm động. Ai cũng khen họ xứng đôi.

Nhìn chiếc điều khiển từ xa trên tay Tiêu Hàn Ý, tôi cảm giác như có một bàn tay lạnh lẽo vươn đến ngực mình cào cấu khiến trái tim càng thêm đau đớn.

Lúc ấy Lê Tiểu San bước đến, tươi cười kéo tay tôi: “Chị Tiểu Mật. Thật vui vì chị đã đến.”

“Ừ”, tôi gương cười đáp lại.

Tô Na Na kéo tay tôi ra khỏi tay Lê Tiểu San rồi lấy khăn mùi soa lau đi lau lại. Cả tôi và Na Na đều không thể ngoác miệng cười rửa vì muốn giữ thể diện cho cô ả. Ấy vậy mà Lê Tiểu San lại nở đom đóm.

“Chị Tiểu Mật, chị vẫn chưa chúc phúc cho bọn em.” Lê Tiểu San lắc lắc tay tôi, cười ranh mãnh,

Tôi tức đến nổi suýt phun ra cả máu, thật không biết xấu hổ. Không đánh cho cô một trận là tôi đã từ bi lắm rồi, giờ còn muốn tôi chúc phúc sao?

“Chị Tiểu Mật, chị ghen với em đấy à? Chị chúc phúc cho em. Sau này chị kết hôn, em lại chúc phúc cho chị”, Lê Tiểu San xoay chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay một vòng, mím môi cười nói: “Nhưng biết bao giờ chị Tiểu Mật mới tìm được bạn trai đây?”

Ý của cô là tôi đáng thương vì không ai thèm nhòm ngó tới chứ gì? Chị đây không ghen không đồng nghĩa với việc dễ bị bắt nạt. Tôi đứng phắt dậy định cho cô ta một trận. Nhưng vừa đưa tay ra đã bị một bàn tay mạnh mẽ khác nắm chặt lấy. Bàn tay đó rất ấm, giống như tấm chăn mùa đông được đem ra phơi nắng.

Một giọng nói trầm ấm cất lên: “Em yêu, tắc đường nên anh đến muộn!”

Tôi quay đầu lại, là một ánh mắt tươi vui, Mục Thần Chi!Ồ, bên cạnh anh ta còn có cả tên bánh nướng dâu tây – Thiệu Bình Hàm! Thiệu Bình Hàm liếc mắt nhìn tôi, đôi mắt đẹp đến mê hồn. Đầu tôi như bị

một luồng điện xẹt qua, họ đến đây làm gì nhỉ? Lại đúng lúc nước sôi lửa bỏng thế này? Tôi có linh cảm không lành, bèn vội vàng rút khỏi tay Mục Thần Chi.

Nhưng anh ta vẫn nắm chặt rồi tiện thể kéo luôn tôi vào lòng. Đôi môi ghé sát tai tôi thì thầm: “Nếu nghe lời thì được miễn tội chết, còn không thì cứ đợi chết đi”.

Tôi dù không biết anh ta có dụng ý gì nhưng hơi thở như gió mùa xuân và nhẹ nhàng như cánh bướm thoảng qua tai khiến tôi đỏ mặt. Lúc đó tôi chỉ cần vài cử động nhỏ cũng có thể khiến má của hai người chạm vào nhau.

Tôi chưa từng thấy người đàn ông nào điển trai và có sức hấp dẫn như anh ta. Gương mặt hài hòa, thu hút nhất là đôi mắt, nó đẹp như hai viên kim cương đen khiến người ta choáng váng.

Người đàn ông kiểu này, không thể dùng từ “đẹp trai” để miêu tả được, anh ta đích thực là một bậc “đại mỹ nam” trong các tiểu thuyết ngôn tình.

Thấy tôi hai má ửng hồng, ngại ngùng e ấp trong vòng tay của một mỹ nam như thế, mặt mày Lê Tiểu San bỗng dờ dẩn. Cô ta cố nặn nụ cười, giọng nói chua chát đến đáng sợ: “Chị Tiểu Mật, mới đó mà chị đã có bạn trai mới rồi!”.

“Xin chào, tôi là Mục Thần Chi!”, Mục Thần Chi đưa tay ra một cách trang nhã.

Lê Tiểu San sững sờ bởi chiếc nhẫn mà Mục Thần Chi đeo trên tay. Ngay chính giữa là viên kim cương lớn được tạo thành từ mảnh ghép của những viên kim cương nhỏ, thực sự là quá bắt mắt, giá của nó càng khiến người ta phải lắc đầu lè lưỡi.

Còn tôi với Tô Na Na cũng bị cái tên “Mục Thần Chi” làm cho ngạc nhiên không kém. Mục Thần Chi đại hiệp – vị đại thần trong game!

Như có những tiếng sấm sét cứ ùng ùng trong đầu, thật sự là tôi không biết nên nói gì. Có phải chính là vị đại thần ấy? Không thể, không thể nào! Sao có thể trùng hợp đến như thế được? Dù cho đúng như vậy thì anh ta chắc chắn cũng không thể biết rằng tôi chính là Xin đại hiệp dừng bước.

Thiệu Bình Hàm đứng bên lên tiếng: “Chị dâu tôi cứ mỗi lần xấu hổ là không nói lên lời! Để tôi thay mặt anh chị chúc phúc hai người nhé!”

Chị dâu? Tôi trở thành chị dâu của tên bánh nướng có cái miệng xảo trá này từ bao giờ thế?

Đúng lúc Lê Tiểu San thốt ra hai từ “cảm ơn” thì Thiệu Bình Hàm liền cười ha ha rồi tiếp tục nói: “Chúc cho hai người sớm sinh quý tử. Mà sinh cho được bảy, tám đứa vào, để cô nằm ở đâu cũng có lũ trẻ vây xung quanh bú sữa, con Tiêu Hàn Ý đứng một bên quạt phe phẩy. Chỉ cần nghĩ đến thôi cũng thấy thật vui vẻ!”.

Sao anh ta lại biết Tiêu Hàn Ý? Ồ, nhớ ra rồi. Lúc này tôi có nói qua với họ, với lại trước cửa cũng có tấm biển viết tên cô dâu chú rể mà.

Giờ tôi thấy tên bánh nướng này cũng có chút dễ mến. Công phu làm bề mặt người khác của anh ta thật lợi hại, khiến Lê Tiểu San phải nhăn nhó mặt mày. Cô ta lặng lẽ rút lui về phía Tiêu Hàn Ý. Tiêu Hàn Ý thấy Mục Thần Chi ôm eo tôi thì mặt cũng tái xanh, rồi nắm chặt tay Lê Tiểu San vỗ về an ủi. Trong chốc lát, tôi thấy nổi chua xót trào dâng trong lồng ngực, cổ họng phát ra những tiếng nấc nghẹn.

“Gió nổi lên, thổi hồ nước xuân sóng sánh”, Mục Thần Chi tiến sát vai tôi, thì thầm.

“Việc đó có liên quan gì đến anh?” Tôi rút khỏi tay Mục Thần Chi. “Tôi đi rửa mặt.”

“Có cần anh đi cùng em không?”, Mục Thần Chi lịch sự hỏi.

“Để em đi cùng đi. Anh yên tâm. Em sẽ không để cục cưng của anh ngã trong nhà vệ sinh đâu.” Tô Na Na khoát tay, rồi kéo tôi chạy vào nhà vệ sinh.

“Tiểu Mật, sao cậu quen anh ta?”, Tô Na Na vội hỏi.

“Chẳng phải cậu nhờ tớ đi gặp mặt sao? Người đó chính là Thiệu Bình Hàm!”

“Tớ nói Mục Thần Chi! Mục Thần Chi cơ.” Mặt mày Tô Na Na như mất hồn. “Cậu nhìn quần áo trên người anh ta chưa? Một trong rất ít thiết kế dành cho nam của hãng Elie Saah. Người đặt được hàng may đo cao cấp chỉ có thể là Chủ tịch hội đồng quản trị của Thần Tích thôi.”

“Tớ không biết anh ta là ai cả, chẳng phải cậu khoái đọc mấy tạp chí bói toán đó sao?”

“Tớ nhớ ra rồi. Game chúng ta chơi chính là của công ty con thuộc tập đoàn Thần Tích. Có điều Mục Thần Chi thường hay núp bóng giang hồ, rất ít khi lộ diện. Hèn chi vũ khí của anh ta đều là loại tối tân! Chắc hẳn game đó là anh ta sáng lập”, Tô Na Na mơ màng phỏng đoán.

“Một người cao sang bận rộn như Mục Thần Chi sao có thời gian để chơi game chứ!”

“Cũng đúng. Dù sao một người có tầm cỡ như anh ta, cậu cũng nên cảnh giác. Sao tớ cứ thấy anh ta có mặt ở đâu là lại sặc mùi âm mưu ở đó.”

Giác quan của Tô Na Na luôn nhạy cảm hơn tôi. Tôi cũng cảm thấy có điều bất thường khi hai người đó đến giúp mình.

“Biết đâu họ nhàn rỗi quá nên muốn tìm thú vui? Cậu yên tâm, chuyện đại náo lễ đường mà kết thúc thì tớ với họ xem như chưa từng quen biết.”

“Ừm.” Điện thoại của Tô Na Na đổ chuông, cô ấy liền đi ra ngoài nghe điện thoại.

Tôi vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh thì Lê Tiểu San đi đến, nắm tay tôi tươi cười: “Chị Tiểu Mật, lâu lắm rồi chúng ta không nói những lời thân mật. Chị có thể đi cùng em ra bên kia nói chuyện không?”. Vừa nói cô ta vừa nắm lấy tay tôi lôi ra phía bàn tiệc buffet.

Có dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết cô ta định nói với tôi những gì. Hẳn trước hết là châm biếm đả kích, sau đến lời cảnh cáo kiểu như: “Chị và Tiêu Hàn Ý giờ đã là quá khứ, đừng có giả trò hồ ly tinh ra để quyến rũ anh ấy.”

Nếu tôi ngẩng cao đầu phớt lờ lời khiêu khích ấy thì cô ta sẽ điên lên rồi úp cả chiếc bánh ga tô vào mặt tôi, phim truyền hình chiếu lúc tám giờ tối thường xuyên diễn những cảnh đó. Quả nhiên, tôi còn chưa kịp iếng bánh ga tô nào vào miệng thì cô ta đã bắt đầu công kích: “Chị Tiểu Mật, sao mắt chị sưng mọng lên thế? Không phải là chị đau khổ, tuyệt vọng quá đấy chứ? Chị đừng trách em và anh Tiêu. Chuyện tình cảm miễn cưỡng cũng không được. Rồi cô ta mân mê váy, tươi cười nói: “Chị thấy váy cưới của em có đẹp không?”.

Đẹp! Quả thật rất đẹp, rất đáng giá.

Khi tôi và Tiêu Hàn Ý kết hôn, anh ta không dám đặt cho tôi mẫu váy loại này. Đúng là thiếu phụ bị thất sủng không thể sánh với hồ ly tinh.

“Nhưng chị Tiểu Mật chắc không buồn nhỉ, có người bên cạnh giàu thế cơ mà! Ất hẳn muốn gì được nấy.” Lê Tiểu San ghé sát tai tôi, giọng nói sắc lạnh pha tiếng cười gằn: “Đừng trách em không nhắc nhở chị. Con người xuất chúng như Mục Thần Chi, chưa biết chừng đã có vợ rồi. Chị để anh ta bao cũng phải chuẩn bị tinh thần một chút. Haizzz, mà em lo cũng thừa quá, dù sao chị cũng từng được bao như thế rồi còn gì?”.

Tôi như nghe thấy tiếng gân cốt mình bởi bàn tay đã nắm quá chặt. Ánh mắt giận giữ có thể khoét được mấy cái lỗ trên cơ thể Lê Tiểu San. “Gái bao cũng còn hơn loại phụ nữ hồng hách, có bị vứt đi cũng không có ai thèm nhặt như cô.”

“Chị là đồ đàn bà thối tha, rác rưởi bị anh Tiêu vứt bỏ.”

Thật không ngờ một kẻ lúc nào cũng ra vẻ thực nữ như cô ta lại có thể nói ra những lời lẽ thô tục ấy.

Phó Tiểu Mật tôi giỏi nhẫn nhịn nhưng không có nghĩa là không biết tức giận! Tôi biết cô ta cố tình khiêu khích tôi, nhưng bị phỉ nhổ vào mặt như thế này thì quả thật không thể chịu nổi. Tôi đang định đấu khẩu với cô ta thì Tiêu Hàn Ý và Mục Thần Chi cùng bước đến.

Hồ ly tinh mãi mãi xảo trá hơn người thường, Lê Tiểu San lập tức tỏ bộ mặt đáng thương, sà vào lòng Tiêu Hàn Ý tố cáo tôi: “Anh ơi, em thật lòng chúc phúc chị Tiểu Mật tìm được nửa kia ưng ý, thế mà chị ấy còn mắng em!”

Tiêu Hàn Ý vừa nhìn thấy bộ dạng ảm ức của cô ta thì nhăn mặt nói: “Phó Tiểu Mật, cô đừng có mắt mặt thêm nữa. Cô không thể đứng đắn hơn được sao? Cô lúc nào cũng nói những lời chua cay bạc bẽo ấy, chẳng trách ai cũng thấy ghét.”

Tôi chỉ biết túm chặt chiếc khăn trải bàn, định giật một nhát cho tất cả đồ đạc trên bàn ăn đổ hết nhưng đúng lúc đó, Mục Thần Chi lên tiếng: “Ba giây, xin lỗi người phụ nữ của tôi ngay lập tức!”

Mỗi đường nét trên gương mặt Mục Thần Chi lúc ấy đều hiện lên sự uy nghiêm và lạnh lùng. Tiêu Hàn Ý hiểu rất rõ tầm cỡ của kẻ đang đứng trước mặt mình, tốt nhất là không nên đắc tội, gương mặt hơi nhăn lại của anh ta lí nhí hai từ “xin lỗi” qua kẽ răng.

Lê Tiểu San thấy chồng bị ảm ức, chỉ thẳng vào mặt tôi mà chửi rủa: “Đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ! Loại gái bao rẻ tiền”.

Cô ta nói rất lớn, khiến hội trường trong phút chốc trở nên im bật. Những ánh mắt bắt nhả như hàng nghìn con dao phi đến chỗ tôi, làm xước từng lớp da thịt. Những tức giận dồn nén trong lòng tôi cuối cùng cũng như một nồi nước sôi trào bật tung nắp đậy. Tôi dang mạnh cánh tay ra.

Lê Tiểu San tỉnh ý tránh kịp. Trong phút chốc, tôi cảm thấy một bàn tay khác nhanh như chớp đưa về phía trước mình. Dữ tợn. Lạnh lùng. Tay của Lê Tiểu San chưa kịp giáng xuống mặt tôi cái tát nổ đom đóm đã bị cứng đờ giữa không trung. Là Mục Thần Chi đã kịp ra tay ngăn lại. Trông cô ta như chú gà con bị túm chặt cánh nhấc lên, đau nhưng chỉ có thể rên lên khe khẽ.

Mục Thần Chi bỗng buông tay, Lê Tiểu San chưa kịp thở phào thì đã nghe “bốp” một tiếng. Người đàn ông lịch lãm ấy vừa đáp trả cô ta một cái bạt tai trời giáng. Cái tát làm Lê Tiểu San ôm lấy bầu má với vết hằn năm ngón tay đỏ ửng. Cô ta vừa khóc vừa bù lu bù loa: “Mục Thần Chi, anh là cái loại đàn ông gì thế? Bản lĩnh của anh là đánh phụ nữ sao?”.

Mục Thần Chi mấp máy đôi môi mỏng, giọng ôn hòa: “Chỉ là tặng nhau chút lễ mọn thôi”.

Tôi sững sờ nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn lại tôi. Đôi môi nhích lên một cách tự nhiên. Thực ra, tôi không hề thấy kì lạ khi một người đàn ông lịch lãm như Mục Thần Chi lại ra tay với Lê Tiểu San. Bởi người có thể đeo một chiếc nhẫn kim cương dành cho nữ bắt mắt như vậy thì có thể đoán rằng anh ta cũng thuộc loại người ưa những hành động ngẫu hứng và bất chấp tất cả. Nhưng điều tôi ngạc nhiên đó là, tại sao vừa thượng cẳng chân hạ cẳng tay xong mà anh ta có thể nhanh chóng lấy lại hình tượng lịch lãm vốn có đến vậy? Lê Tiểu San run rẩy đôi môi: “Nhưng tôi không đánh trúng cô ta”.

“Lễ mọn của cô, bạn gái tôi không nhận. Hơn nữa, tôi còn tặng lại cho cô một lễ, theo lý thì cô phải nói lời cảm ơn ấy chứ.” Ánh mắt của Mục Thần Chi luôn ẩn giấu nét cười.

Dù Mục Thần Chi có nói thế nhưng Lê Tiểu San đời nào lại nói lời cảm ơn tôi. Còn Tiêu Hàn Ý, dù không bằng lòng nhưng phải gượng cười xin lỗi quan khách. Trong khi đó, Mục Thần Chi phong độ chững chạc, điềm nhiên giải thích với mọi người: “Hiểu lầm chút thôi. Chúng tôi giải quyết xong rồi. Mọi người cứ ăn uống tự nhiên. Tôi sẽ bao hết.”

Buổi tiệc lại diễn ra như bình thường. Mục Thần Chi vừa làm người ta mất mặt xong lại thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, ngồi vào bàn tiệc gấp thức ăn cho người quen. Tên bánh nướng cười ha ha, nói chêm vào: “Thế này gọi là ăn đồ ăn nhà người ta, ở trong nhà của người ta và đánh vợ người ta”.

Vài người đang lật bài trên mặt bàn, rất giống với bộ dạng của Quách Phù Dung dờn non lấp biển trong Võ lâm ngoại truyện, tiếng mặt chược phát ra lạch cạch làm tôi bất chợt nhớ đến không khí ngày Tết.

Tô Na Na thấy tôi thần thờ, ra bài chẳng đâu vào đâu thì liếc tôi nói: “Chúng ta chẳng qua cũng chỉ bị bêu riếu một lần, sao cậu phải thù dai thế?”

“Đâu có! Chỉ là tớ không thích nghe tiếng chơi bài thôi, ồn ào quá!” Cũng giống như tôi không thích không khí ngày Tết vậy.

“Vậy thì hát đi. Cho cô em biết thể nào là âm thanh tự nhiên!” Thiệu Bình Hàm nói rồi nhắc điện thoại lên. “Tây Thừa, đang ở đâu đó?”

Tôi lập tức tìm cớ từ chối. Tôi biết rõ tính cách của mình. Nếu không cùng hội thì dứt khoát không được dây dưa. Nhưng Tô Na Na lại nói tâm trạng không tốt nên muốn được thư giãn chút ít. Tô Na Na biết người biết ta, chả mấy chốc đã thân quen với hội Mục Thần Chi. Sau một hồi bị Na Na hết năn nỉ rồi lại dọa nạt, cuối cùng tôi cũng đành phải đi theo. Vừa ra đến cửa đã thấy Lê Tiểu San khóc lóc nức nở trong vòng tay của Tiêu Hàn Ý.

“Đúng là hai cái nắm độc, sinh ra trong bóng tối để làm loạn trật tự trị an và thuần phong mỹ tục”, Tô Na Na bình phẩm không chút nể nang.

Tôi không dám ngẩng đầu nhìn Tiêu Hàn Ý, chỉ cúi mặt nuốt đắng, Bổng Thiệu Bình Hàm vỗ vào vai tôi mà nói rằng: “Thỏ Mật, ngồi xem anh nhé, trên xe có cà rốt đó.”

Tôi vội vàng kéo cánh tay của Tô Na Na. “Na Na, tớ ngồi cùng xe với cậu.”

Tô Na Na lại đẩy tôi về phía Mục Thần Chi, cười ranh mãnh: “Ngăn trở tình yêu của người khác thì sẽ bị lừa đấy.”

Tôi bị Mục Thần Chi khê lời theo. Không cần quay đầu cũng biết vợ chồng Tiêu Hàn Ý đang nhìn theo với ánh mắt căm giận.

Phụ nữ đúng là lòng tham vô đáy. Có người giúp rửa hận lại âm thầm nhớ nhung kẻ khác. Tôi thật sự thấy Lê Tiểu San hạnh phúc hơn mình, ít nhất khi tủi thân cũng có một vòng tay ấm áp che chở. Tôi cũng muốn có một vòng tay như thế, cho dù không ấm áp cũng chẳng sao. Nhưng ngay cả một cái ôm của bố, tôi cũng không có.

Tô Na Na và Thiệu Bình Hàm ngồi cùng xe rồi phóng đi trước, chỉ còn mình tôi đứng đợi Mục Thần Chi. Chiếc xe như một khối màu đen đậu trước ánh đèn nhấp nháy tạo nên những đường nét đẹp đến lạ lùng. Đó là chiếc Bugatti Veyron Sang Noir với biệt danh Máu đen.

Mục Thần Chi mở cửa xe cho tôi lên trước. Tôi lịch sự cảm ơn anh ta rồi không nói thêm lời nào. Không khí như bị đóng băng khiến tôi cảm thấy ngột ngạt. Rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi tôi có thể nghe thấy tiếng bánh xe ma sát với mặt đường. Tôi thích thú nghịch đồ trang trí xe. Đó là vật hình bánh quẩy tròn, được gắn trên một cái lò xo sáng bóng, giống như một nhân vật ngốc nghếch với cái đầu to thân nhỏ, bước đi xiêu vẹo nhưng không bao giờ đổ xuống.

Có lẽ do căng thẳng quá nên “cạch” một tiếng, tôi đã làm gãy phần đầu của nó. Trông nó vô cùng tinh xảo, chắc hẳn giá cả cũng đắt lắm. Tôi chỉ còn biết bối rối: “Xin...xin lỗi.”

Mục Thần Chi cười nói: “Sưu tập đủ ba cái bị gãy như thế rồi tặng lại anh một bức ảnh có chữ ký của em”.

Tôi phì cười, anh ta cũng cười, đôi mắt phượng đen dài tạo thành hai đường cong hoàn mỹ.

6. Chương 6

Đứng ở nơi đây, không thể cất bước,

Đôi chân mệt mỏi, lưu luyến quãng đường đã qua.

Muốn hét lên mà không thể mở miệng,

Chỉ biết ngậm dại đứng ở nơi này,

Chờ đợi anh đến giải thoát.

Quán bar được trang hoàng điểm lệ, Mục Thần Chi, Tô Na Na và vài người khác đang quây quần chơi mạt chược. Sở Tây Thừa và Minh Thiên Diệu mỗi người dắt theo một cô nương xinh đẹp. Chỉ có tôi và Thiệu Bình Hàm vừa ngồi uống rượu vừa hát.

Tôi rót rượu sauza vào chiếc bình thủy tinh để dày, rồi thêm vào đó một lượng spire vừa đủ. Đậy nắp lại, lắc một cách thành thực khiến vô số những hạt bọt đùn lên.

“Không ngờ nhóc cũng biết uống rượu đấy chứ!” Thiệu Bình Hàm cười và cụng ly với tôi.

“Những điều anh không biết nhiều thật đấy.” Tôi không nhớ mình đã uống bao nhiêu ly nhưng mặt tôi nóng ra như sắp thành cái bếp lò.

Trò chuyện mới biết, tôi và Thiệu Bình Hàm đều là fan của bộ truyện tranh Ngân Hôn[1], có điều anh ta thích Ngân Tang còn tôi thích Thổ Phương Thập Tứ Lãng. Thiệu Bình Hàm uống rất nhiều. Đôi mắt hoa đào dưới ánh đèn mờ ảo càng trở nên cuốn hút.

[1]Bộ truyện tranh của Nhật Bản với tên gọi Gintama.

“Nhóc có cảm thấy chúng ta rất giống Ngân Tang và Thổ Tam không? Lúc mới quen thì cãi nhau nảy lửa nhưng thực ra tình cảm rất tốt, lại có nhiều điểm tương đồng, có điều anh nói khó nghe. Phải vậy không? Mật Mật...”

Lúc gọi tên tôi, anh ta cố kéo dài âm đuôi nghe rất phong tình khiến tôi cũng vui lây. “Ai có tình cảm tốt đẹp với anh chứ? Chúng ta chẳng thân thiết gì!”

Thiệu Bình Hàm giật lấy ly rượu trong tay tôi, tìm đúng chỗ tôi nhấp môi ban nãy ngoạm vào, đánh “phập” một tiếng. Rồi anh ta lè lưỡi liếm sạch vết son hồng trên đó.

Cuối cùng đưa ly ra trước mặt tôi và nói: “Em yêu, anh ăn hết cả chỗ son này rồi. Còn nói chúng ta không thân thiết sao?”

“Thân thiết, thân thiết.”

“Vậy anh phải gỡ thử xem có thân thiết thật không...” Nói rồi Thiệu Bình Hàm tiện tay gỡ lên đầu tôi mấy cái như người ta gỡ dưa hấu vậy. “Thân thiết rồi thì sà vào lòng anh đi.”

“Phó Tiểu Mật!” Mục Thần Chi đang đánh bài bỗng lên tiếng, vượt ngoài dự đoán của mọi người là anh ra không hét tên tôi thành “Phó tiểu thư!”.

Căn phòng bỗng dưng im lặng đến đáng sợ. Mục Thần Chi hét tên tôi mà như sấm nổ. Tôi sợ quá giật nảy mình. Đôi mắt lim dim vì ngà say của Thiệu Bình Hàm bỗng trờng lên. Hơi rượu hòa lẫn mùi nước hoa trên người anh ta khiến tôi phát hoảng. Đúng lúc đó thì có tiếng chuông điện thoại, tôi luống cuống mở túi xách, nhưng càng hoảng hốt càng không tìm thấy điện thoại đâu. Đến lúc thấy thì tay run lấy bầy, suýt nữa làm rơi xuống đất. Tôi nhìn màn hình hiển thị người gọi đến thì vội đứng dậy.

Tôi cầm điện thoại đi về phía nhà vệ sinh. “A lô?”

“Con với Tiêu Hàn Ý ly hôn. Một chuyện lớn như thế sao không nói với gia đình?”, là giọng nói giận dữ của mẹ.

“Lúc kết hôn, chẳng phải mọi người đã từ con đó sao?”

“Con thái độ gì vậy? Đừng tưởng mẹ không biết tại sao con lấy Tiêu Hàn Ý. Con vẫn tơ tưởng đến cái thằng Tần Niệm ấy. Hàn Ý biết rõ như thế nhưng vẫn lấy con. Vậy mà mới được dăm bữa nửa tháng đã đòi ly dị. Hôn nhân là chuyện có thể mang ra đùa được à? Con xứng với Hàn Ý và Tiêu gia sao?”

“Việc của con không cần mọi người quan tâm.” Thực sự là tôi không yêu Tiêu Hàn Ý nhưng tôi không ngờ là sẽ ly hôn, chúng tôi mãi mãi là bạn. Ai ngờ Tiêu Hàn Ý bỗng dưng giở chứng, là anh ta có người phụ nữ khác ở bên ngoài, là anh ta bỏ rơi tôi trước!

“Sao bên đó ồn ào thế? Hèn chi Tiêu Hàn Ý không chịu nổi con. Con lại đi đàn đúm đấy à? Cái đứa con gái hư hỏng này, đã mấy năm rồi mà không sửa đổi. Nếu con mà còn như thế thì đừng bao giờ vác mặt về nhà nữa.”

“Không về thì không về!” Tôi tắt máy. Vài giây sau lại nghe thấy tiếng chuông. Lúc này giọng mẹ đã bình tĩnh hơn chút.

“Ông Tiêu bị Viện Kiểm sát triệu đến, công việc làm ăn của bà Tiêu cũng không thuận lợi. Bây giờ bà ấy đang nằm viện.”

“Chuyện xảy ra lâu chưa ạ?”

“Trước khi hai đứa ly hôn. Cái thằng Hàn Ý cũng thật bản lĩnh, một mình gánh vác trọng trách lớn, lại còn giải quyết hết mọi việc. Haizzz, con và Hàn Ý không thể khiến mọi người bớt lo một chút được à? Chuyện ly hôn cũng giấu cả bố con. Kỳ nghỉ hè này hai đứa về nhà xem nào!”

Tiêu gia gặp biến cố lớn như vậy mà Tiêu Hàn Ý không hé răng nói câu nào. Công ty còn đang kinh doanh tốt, sao bỗng dừng lại phá sản? Tiêu Hàn Ý là người thế nào, chẳng lẽ tôi không rõ sao? Anh ta lấy đâu ra bản lĩnh để có thể một mình giúp gia đình thoát khỏi tình thế rồi ren ấy chứ?

Tôi thất thểu đi vào nhà vệ sinh, vừa bước vào đã nhìn thấy cảnh tượng buồn nôn. Cặp đùi trắng như tuyết đang vòng qua eo người đàn ông mặc đồ da, mái tóc ngắn nhuộm vàng cũng chuyển động theo từng động tác của cơ thể.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi bắt gặp chuyện thế này, nên sau phút do dự, tôi vẫn bước vào, ẩn vùi nước.

“Nguyễn Thất, dừng lại làm gì?”, giọng nữ cất lên theo tiếng thở hổn hển.

Tôi nghiêng đầu để nhìn người đàn ông thì bắt gặp đúng lúc anh ta cũng đang nhìn tôi. Giây phút ấy tôi chỉ muốn ba chân bốn cẳng chạy khỏi đó ngay lập tức, vùi nước cũng quên tắt, nhưng chưa chạy được bước nào thì cánh tay tôi đã bị người đàn ông đó túm chặt.

“Thập Tam?” Nguyễn Thất nheo mắt nhìn tôi chăm chú. “Hi, đúng là Thập Tam rồi!”

Tôi cúi mặt, giọng run rẩy: “Anh... nhận nhầm người rồi”.

Bàn tay anh ta vẫn nắm chặt, tay khác xoa xoa lên đầu tôi. “Thập Tam nhà ta để tóc ngắn trông càng xinh nhỉ!”

Người phụ nữ bên cạnh lúc này đã mặc xong quần, ánh mắt tức giận quét qua người tôi, hờn dỗi hỏi: “Ai vậy?”.

“Đây là...” Nguyễn Thất còn chưa nói xong đã bị một giọng nói mạnh mẽ ngắt quãng: “Buông tay ra!”.

Mục Thần Chi nghiêm nét mặt, các đường nét tuấn tú lộ rõ khí thế không thể xem thường. Anh ta không giận dữ, chỉ đến tắt vòi nước vẫn chảy róc rách nãy giờ khiến không gian trở nên yên ắng.

Mục Thần Chi đến với khí chất ngạo nghễ khiến không khí trong nhà vệ sinh như đóng băng. Nguyễn Thất buông tay, khóe môi hơi nhếch, nhưng lời định nói cũng nuốt vào trong. Hai tay phát ra từ lồng ngực khiến người khác có cảm giác ư ảm như tiếng cú mèo trong đêm tĩnh mịch.

Mục Thần Chi kéo tôi ra ngoài, tôi cảm thấy bất an. Tôi không biết phải trả lời thế nào khi anh ta truy hỏi. Đường trở lại phòng hát không xa, tôi thấy mình như đang lê trên nền băng tuyết, vừa lạnh vừa trơn.

Đến cửa phòng hát, Mục Thần Chi đưa cho tôi chiếc khăn mùi soa màu xanh có in hình chim công và nói: “Làm gì mà lâu như đi tắm vậy?”.

Có vài giọt nước rất nhỏ làm ướt khăn. Tôi phát hiện ra rằng, ở những nơi có khí lạnh cũng có thể khiến ta toát mồ hôi hột.

“Mật Mật...” Tôi sững sờ. Anh ta luôn gọi tôi là Phó Tiểu Mật mà.

“Mật Mật, nếu sau này có người làm như thế với em thì em nhớ là phải hét toáng lên đấy! Giờ thì ổn rồi. Em vào đi.” Mục Thần Chi khề nhéo tai tôi, động tác đơn giản nhưng có tác dụng rất lớn trong việc an ủi tôi. Những ngón tay thon dài của anh ta quả thật rất đẹp, như kiểu được rửa bằng ánh nắng mặt trời.

Bước vào phòng, Mục Thần Chi lại chơi bài với những người khác như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Anh ta không hỏi nhưng tôi sợ, tôi sợ bị ai đó đào bới quá khứ. Ngón tay tôi run rẩy trên thân ly. Tôi uống một hơi hết chỗ rượu, cổ họng bỏng rát như muốn nứt toác. Là mơ. Nhất định là tôi uống nhiều sinh ra ảo giác nên nhận lầm người. Nguyễn Thất không thể xuất hiện ở đây. Nếu thực sự là anh ta thì phải làm thế nào? Tôi chạy đâu cho thoát? Tôi uống hết ly này đến ly khác. Tôi thấy sợ, bên cạnh cũng chẳng có ai để tôi có thể giải bày. Tôi bơ vơ, bất lực. Tôi muốn uống thật say, say rồi sẽ không nhớ được gì.

Thiệu Bình Hàm cũng say khướt. Lúc gọi tôi là em gái, khi lại hét lên, “Mật Mật”, rồi chống tay lên ghế sofa để đứng dậy định ôm tôi. Đúng lúc đó thì Mục Thần Chi lôi tôi xéch xệch đến bàn đánh bài: “Chơi giúp anh hai lượt. Anh ra ngoài hút thuốc.”

Sở Tây Thừa nhả ra khói thuốc màu xám, nói: “Ở đây hút không được sao? Trước đây có thấy cậu ý tứ như vậy đâu?”

Thiệu Bình Hàm trông như một con rắn lớn bị chiên trong chảo dầu nóng đang nằm co quắp trên ghế sofa đó, mơ mơ màng màng hét lên: “Mật Mật, sao còn chưa đến? Nếu em mà không đến thì biết tay anh”.

“Haizzz, đây là lần đầu tiên thấy Thiệu Nhị bị con gái hạ gục! Này nhóc, em...” Mới nói được nửa câu thì Sở Tây Thừa bị Minh Thiên Diệu ngắt lời.

“Chú em, tập trung chút đi! Hay muốn thua tôi một căn nhà?”

Tôi lấy bẫy cầm con xúc xắc nhưng không dám xóc: “Tôi không biết chơi lắm!” Cờ bạc vào canh cuối, họ còn đem cả nhà cửa ra cược. Tôi có thể chơi được không đây?

“Không sao. Nếu thắng thì cho em, còn thua, anh sẽ chịu.” Mục Thần Chi cười khích lệ.

“Hả?”

“Đối với những cô gái dễ thương như thế này, sao anh nỡ nói dối chứ?” Mục Thần Chi cười nói rồi bước đến phía Thiệu Bình Hàm, đá cho anh ta một nhát. “Tôi đá cậu có được không?”

Thiệu Bình Hàm mặt nhăn nhó xuýt xoa: “Anh đã ra chân mạnh thế còn xin phép cái nổi gì!”

Lúc Mục Thần Chi hút xong điếu thuốc trở vào thì vận của tôi đang đỏ như son. Tôi định ngửa một con bài thì anh ta ngăn lại, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta không đánh con này”.

Một tay anh ta tì lên thành ghế, còn tay kia nắm lấy tay tôi. Khoảng cách hai gương mặt rất gần. Mùi hương thanh khiết như nước thu quỳen với hơi thở nồng ấm khiến tôi ngây ngất, hai má nóng ran. Tôi bắt giác nín thở.

Ngón tay thon dài của anh ta nhắc một con bài khác ngã xuống. “Con này!”

Tôi liếc nhìn, anh ta mỉm cười nhìn lại. Chắc chắn tôi đã say rồi nên mới nhìn thấy hàng vạn ánh diệu dàng từ khóe mắt anh ta.

Sau đó Mục Thần Chi kê ghế ngồi cạnh tôi. Hương nước hoa phảng phất hòa quyện với hơi rượu nồng trong cơ thể khiến tôi lâng lâng. Tôi như thấy mình đang mặc sức bơi lội trong hồ nước với vô vàn cánh hoa. Tay anh ta chạm vào tay tôi khi ra bài, những ngón tay ấm áp khiến người ta say mê.

Mắt tôi híp lại, cả cơ thể gần như nằm gọn trong lòng anh ta. Mục Thần Chi vẫn rất thản nhiên, chỉ mỉm cười. Rồi tôi ngủ thiếp đi, mọi người giải tán lúc nào cũng không hay, chỉ nghe tiếng Tô Na Na không ngớt cần nhần: “Trời ơi! Thỏ con với đại thiếu gia song kiếm hợp bích khiến chúng tôi thảm hại. Lần sau có cho thêm tiền, tôi cũng không chơi bài cùng họ”.

Gió lạnh ủa đến.

Tôi mơ màng mặc người ta đưa vào trong xe, lúc nghe tiếng Tô Na Na gọi mới biết, người diu tôi vào xe và muốn đưa tôi về nhà là Mục Thần Chi. Tôi còn e ấp trong lòng anh ta, nghe tiếng tim anh ta đập. Trong xe, vô số ánh sáng hắt lên mặt tôi, thoát sáng thoát tối. Tôi thấy toàn thân nóng ran, giống như đang được ngâm trong hồ nước nóng, dường như có vô số người bơi bên tôi nhưng chỉ lướt qua rồi biến mất. Tôi đưa tay ra nhưng không nắm được thứ gì.

Đó là một giấc mơ rất dài, giống như màn hình tivi mất tín hiệu, những bông tuyết đen trắng cứ nhấp nháy không ngừng. Tôi không tìm thấy nguồn điện để ngắt nên chỉ biết hốt hoảng xem tiếp. Tôi mơ thấy chiếc xe đạp đang chạy trên con đường mòn giữa núi rừng. Hai bên là hoa hải đường màu hồng phấn đua nhau nở. Gió thổi đến rất mạnh khiến cánh hoa phủ khắp mặt đường. Trong làn gió thổi, những cánh hoa bay bay như tuyết. Tôi ngồi sau xe, còn bố mặc áo phông màu xanh nhạt, mồ hôi túa ra ướt đầm lưng.

“Bố ơi, lưng bố ướt hết rồi.”

“Ừm, con lau giúp bố đi.”

Bàn tay nhỏ luồn vào trong lớp áo lau từng chút một. Gió thổi tới làm mồ hôi trong lòng bàn tay tôi trở nên lạnh ngắt. Chiếc áo phông của bố giống như một cánh buồm căng phồng trước gió. Ấn một chỗ xuống thì chỗ kia lại căng phồng lên. Tôi cứ tưởng trong đó có con chuột chũi tinh nghịch nào đó đang muốn chơi trò trốn tìm với tôi.

Bỗng tôi bị ngã nhào xuống đất khóc thút thít. Bố càng đạp xe nhanh hơn, mỗi lúc một xa. Tôi gào thét gọi: “Bố ơi! Bố ơi!”. Nhưng ông không quay đầu lại.

Thời gian thay đổi, tôi lại mơ thấy năm mình lên mười tuổi. Bố đưa tôi đi bơi, tôi cố tình xé toạc một miếng lớn trên chiếc áo tắm hình con vịt màu vàng. “Con không mặc thứ bà ấy mua!”

“Mật Mật mặc cái này rất đẹp mà! Giống chú vịt con đáng yêu lắm.” Tần Văn Chiếu cười rồi khom người giúp tôi mặc lại.

Tôi nắm tay bà ấy cắn một cái bật máu. “Bốp” một tiếng, má tôi nóng ran, bên tai là những tiếng ù ù. Tôi bị ngã xuống đất vì cái tát của bố, rồi bố đưa người phụ nữ họ Tần kia đi bằng vết thương.

Tôi mặc chiếc áo tắm đã rách chạy nhanh ra biển, muốn bơi đến một nơi thật xa mà bố tôi không thể tìm thấy.

Những con sóng lớn dồn dập xô bờ, chân tôi bất ngờ bị chuột rút, tôi cố gọi “Bố ơi! Bố ơi!”. Mỗi tiếng gọi cất lên là tôi lại uống thêm một ngụm nước. Nước biển mặn chát như máu tươi. Lúc tỉnh lại, tôi nhìn thấy đằng xa có một cô bé đang được bố mẹ đưa ra biển. Trên cổ cô bé có đeo một chiếc phao cứu sinh tròn, lấp lánh trong nắng mặt trời, hệt như chiếc quẫy tròn vừa vớt ra khỏi nôi. Tôi nói trong cơn mơ màng: “Bố ơi, con cũng muốn ăn quẫy!”.

Tôi còn mơ thấy mình đi bộ trong một khu rừng rậm rạp, tối tăm, không có lấy một chút ánh sáng. Gió rít qua từng nhánh cây kẽ lá giống như tiếng khóc than. Gió hất tung những chiếc lá khô trên mặt đất khiến tầm nhìn của tôi bị che lấp, tóc tôi bị gió làm cho rối bù. Ở đây tối quá, tôi sợ, đúng lúc ấy Tần Niệm xuất hiện mang theo cây đao của Thổ Phương Thập Tứ Lãng, vượt qua mọi chông gai và liên tục gọi lớn: “Phó Tiểu Mật, em ở đâu?”.

Tôi cố hét thật to đáp lại nhưng Tần Niệm không nghe thấy. Rồi anh cứ thế đi thẳng, không quay đầu lại. Tôi chỉ biết đứng yên đó khóc: “Tần Niệm, em ở đây! Em ở đây mà! Sao anh không nhìn thấy em?”.

Ánh trời chiếu hắt qua rèm cửa thành những vệt sáng dài, ấm áp. Tôi từ từ mở mắt rồi nhắm lại ngay lập tức. Tôi nhanh chóng bật dậy, đập tung chăn ra kiểm tra xem mình có bị xâm hại hay không.

Phù... vẫn nguyên vẹn!

Tôi lười biếng nhấc chân xuống giường rồi khều đôi dép lê. Một nửa người vẫn nằm trên giường, đúng là điệu bộ điển hình của kẻ lười nhác. Lúc tôi đứng lên thì tấm chăn trùm trên người bị tuột xuống đất. Tôi nhặt lên quăng trở lại trên giường rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh. Tôi đẩy cửa bước vào. Cảnh tượng trước mắt khiến tôi sửng sốt. Mục Thần Chi đang nằm trong bồn tắm bốc hơi nóng nghi ngút, một tay anh ta gác lên thành bồn, đầu hơi nghiêng về phía sau, tay còn lại cầm MP4.

Sao anh ta còn chưa về? Mục Thần Chi chỉ cười nhạt. “Chào buổi sáng!”

“À... ờ... chào... chào buổi sáng!”

“Tối qua em nôn hết lên người anh. Lại còn sốt nữa.” Anh ta ở lại là từ bi độ lượng muốn chăm sóc bệnh nhân, bởi thể tất tấp thể này cũng là chuyện bình thường.

Mục Thần Chi chăm chú quan sát màn hình MP4, không buồn nhìn lên, nói: “Ngân hôn hay thật! Mang cho anh cái khăn tắm lại đây!”

Tôi “ừm” một tiếng rồi quay đầu. Thực ra, tôi muốn nói rằng, ở độ tuổi của anh ra mà đọc truyện tranh thì thật buồn cười, đồng thời cũng muốn tiết lộ, đã lâu lắm rồi tôi không sử dụng bồn tắm, rêu xanh mọc trong đó chắc cũng đủ nuôi cả đàn cá.

“Bồn tắm anh cọ rửa rồi.” Anh ta đúng là có phép nhìn thấu tâm can! “Khăn tắm để ở tủ quần áo, tầng dưới cùng, cái thứ tư của hàng thứ hai.”

Lúc mở tủ quần áo, mùi long não xộc thẳng vào mũi, đầu óc tôi như có một dải đen kịt. Cái thứ tư của hàng thứ hai đúng là một chiếc áo choàng tắm mới tinh màu trắng. Bên dưới góc khăn tắm còn thêu một cánh bướm bằng chỉ bạc. Đó là chiếc tôi mua cho Tiêu Hàn Ý vào ngày đầu tiên dọn về đây ở. Cánh bướm đó kết hợp với cánh bướm trên chiếc khăn của tôi thành một đôi. Tiếc là Tiêu Hàn Ý chưa bao giờ đụng đến. Một chiếc cánh đơn lẻ của tôi thì sao có thể bay lên được chứ?

Lúc đi ra khỏi phòng ngủ, tôi mới thực sự kinh ngạc, tại sao phòng ngủ của tôi hôm nay lại ngăn nắp thế? Cầm áo tắm đứng hồi lâu trước cửa rồi mới đẩy vào, tôi cúi đầu lấp ba lấp báp: “Cái đó, cái đó được anh dọn dẹp rồi à?”. Những chiếc đồ lót sắc sỡ vương khắp nơi của tôi đều được anh ta dọn dẹp sao?

“Ồ, anh dọn rồi. Phòng ngủ của em bữa bọn quá, sống sao nổi.”

“...”

“Quần áo bẩn em không giặt thì vứt đi, để bốc mùi lên trong chậu giặt.”

Xoẹt, tôi xấu hổ ngã oạch xuống, mặt áp đất, chỉ nghe thấy tiếng nước róc rách từ bồn tắm.

“Cảm ơn, không cần anh đỡ. Tự em đứng dậy được.” Ôi, ngực và mặt tôi đều bẹp gí trên một đường thẳng.

“Ừm. Anh chỉ muốn nói rằng em nên đổi tư thế khác, nhìn em thế này trông rất giống cậu ông Trời.”

Không định đỡ tôi, vậy anh để nước chảy lênh láng cho tôi trượt ngã làm gì? Còn nói văn hoa nữa chứ, nói toẹt ra là cóc cho xong.

“Anh sắp tắm xong chưa?” Tôi bậm môi đứng dậy, nhìn thấy bộ ngực săn chắc của anh ta ở cự ly rất gần, tim tôi bỗng có cảm giác tê dại bởi máu nóng đang sục sôi.

Mục Thần Chi ngược nhìn cô gái đang ngây dại trước mặt, lạnh lùng nói: “Lần sau vào nhà vệ sinh, nhớ gõ cửa. Phó tiểu thư, tôi tắm xong rồi, xin cô ra ngoài cho!”.

“...” Thân hình đẹp đẽ quá nhỉ! Đây là nhà tôi cơ mà!

“Bước thêm một bước...” Di động trong phòng khách kêu inh ỏi. Haizzz, từ trước đến giờ tôi chưa từng thấy bản nhạc chuông di động này lại đáng ghét đến thế. Lát nữa phải đổi ngay mới được.

Là Tô Na Na gọi tôi lên mạng đánh Boss. Trong danh sách bạn bè, cái nick Mục Thần Chi đại hiệp vẫn tối om. Tôi bỗng lóe lên một ý nghĩ. Liền lén nhìn về phía cửa, liệu Mục Thần Chi có đúng là vị đại thần trong trò chơi không?

Mục Thần Chi vừa lau đầu vừa bước ra ngoài. Anh ta ung dung tựa vào cánh cửa nhìn tôi, đôi mắt hấp dẫn đến kỳ lạ. Anh ta chỉ liếc một cái mà mặt tôi đã nóng phừng phừng như bị bàn là hơi nước lướt qua lướt lại.

Ánh mắt anh ta lại lướt qua màn hình máy tính rồi quay trở ra phòng khách. Chốc lát đã nghe “tinh” một tiếng báo hiệu Mục Thần Chi đại hiệp đã online.

Tiếng nói chuyện của Mục Thần Chi từ phòng khách vọng lại. Cuối cùng tôi cũng thở phào, hí hửng gõ chữ trên bàn phím. Giọng điệu của Mục Thần Chi đại hiệp vẫn ngắn gọn và cá tính như lần trước, lúc nào cũng “ba giây, ba giây”, còn hẹn tôi tối qua bên anh ta đánh Boss.

“Cười gì thế?” Một tay Mục Thần Chi đến gần, một tay vịn ghế. Những giọt nước trên mái tóc anh từng giọt rơi xuống cổ tôi và mau chóng khô.

“Cùng lên cấp với thần tượng của anh đây!”

“Vây sao?”, Mục Thần Chi cao giọng, “Của anh?”.

“À, nick của anh ta lấy tên anh.” Tôi chỉ vào màn hình.

“Cũ rích!”

“Ồ ha, trong trò Thỏ Miết mới dùng tên thật.”

“Này cô nương, không được nói thô thiển thế!” Mục Thần Chi nhăn trán, đặt ngón tay lên môi tôi.

“Hê...” Lời vừa cất, hình tượng thực nữ đã bị tiêu tan.

Tôi tiện tay mở hòm thư. Hic. Đúng là đại thần đã gửi cho tôi loại vũ khí đáng giá vài vạn tệ.

Mục Thần Chi nói: “Anh ta tặng vũ khí, em thích chứ?”.

“Vừa mới quen đã tặng mấy vũ khí vài vạn tệ. Có bị đánh chết, em cũng không nhận.” Tôi cho hết những vũ khí đó vào thùng thư, định trả lại cho đại thần.

Mục Thần Chi cười, rồi cầm tay tôi điều khiển chuột lên phía trên. “Cả tấm lòng thành của người ta mà, em đừng thiếu hiểu biết như vậy. Mục Thần Chi muốn theo đuổi em đây!”

“Đủ rồi. Nào anh ta bị điện giật. Người bị điện giật được gọi là điên vương. Là điên vương đấy, anh có biết không? Chính là kiểu người lúc bị động kinh, mắt mũi trợn trừng, sùi cả bọt mép...” Tôi còn đang hứng chí kể về điên vương trong truyền thuyết thì bỗng có cảm giác như có luồng khí lạnh. Quay đầu lại thì chẳng thấy bóng dáng Mục Thần Chi đâu nữa.

Tôi nói sai điều gì sao?

Tôi thu hẹp giao diện game đến mức nhỏ nhất, mở QQ thì thấy một biểu tượng bên phải nhấp nháy. Tôi nín thở. Là Tần Niệm.

Bốn chữ rất ngắn gọn. Sinh nhật vui vẻ, thời gian để lại tin nhắn là lúc mười hai giờ mười chín giây đêm.

Tôi bật khóc. Trên đời này, chỉ Tần Niệm là có thể khiến tôi rơi lệ chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy. Tôi sụt sịt, bàn tay đặt trên bàn phím hồi lâu mà không gõ được chữ nào. Tôi rút một điều thuốc ra rồi châm lửa. Ngọn lửa rất ấm, nó khiến tôi cứ tham lam, ngu ngốc bật đi bật lại mấy lần. Nick của Tần Niệm không sáng nhưng tôi vẫn gõ rõ ràng từng chữ một. “Cảm ơn anh! Không ngờ anh lại nhớ sinh nhật em.”

Khoảng ba giây sau, biểu tượng xám ngắt ấy tự nhiên nhấp nháy, tim tôi như có ánh mắt trời chiếu rọi.

Tần Niệm: “Năm nào em cũng là người duy nhất nhớ rõ sinh nhật anh. Cứ đến không giờ ngày Hai mươi lăm tháng Tám, cho dù anh không lên mạng thì em vẫn gửi tin nhắn chúc mừng anh qua QQ. Em luôn là người đầu tiên chúc mừng anh, thế mà anh mới làm được một lần”.

Đọc những dòng chữ đó, nước mắt tôi đã không ngừng tuôn rơi. Nhưng tôi vẫn bông đùa: “Hi hi. Chắc anh cảm động lắm? Cảm động nên mới học theo như thế chứ”.

Tần Niệm: “Hình như em mới là người nên cảm động đấy”.

Nếu đặt một người vào vị trí quan trọng nhất trong tim thì ta sẽ luôn chú ý tới mỗi lời nói của người ấy. Dù chỉ là câu nói đơn giản, không có hàm ý gì, ta cũng sẽ cẩn thận đem cả trái tim để suy đoán.

“Anh muốn nói là em làm gương cho anh noi theo, đúng không?” Tôi cười đùa.

Một lúc sau, Tần Niệm mới trả lời: “Ừm”.

Tim tôi đập loạn như tràng pháo nổ đi đùng. “Nếu anh thật sự nghĩ như thế thì ba năm trước em đã có được anh rồi.”

Tần Niệm không phủ nhận, chỉ gửi tới một biểu tượng. Quả nhiên lại là mặt cười. Cái mặt cười màu vàng, tròn xoe, hai má hồng nhấp nháy trên hộp thoại. Nhìn nó, tôi bật khóc. Lúc nào cũng thế, khi anh cười thì tôi khóc. Đã không thích tôi, sao còn làm tổn thương tôi đến vậy?

Điều thuốc đã cháy gần hết, bèn cả vào tay tôi. Tần thuốc rơi đầy trên bàn phím.

Biểu tượng của Tần Niệm lại sáng. “Sao em không nói? Lại hút thuốc à?”

“Ừm.”

“Không được hút thuốc. Anh đã nói bao nhiêu lần rồi?”

“Đã cai rồi nhưng không được.” Hút thuốc cũng giống như thích một người, nghiện lúc nào cũng không hay. Trong ý thức, cho dù muốn xua đi hàng nghìn lần nhưng hình bóng đó cứ quay trở lại.

“Lấy điều kiện này để trao đổi nhé!”

“Gi cơ?”

“Nếu em bỏ thuốc, anh và em sẽ vui vẻ với nhau.”

Tần Niệm, có phải anh đã quên rằng trước đây anh nhiee tôi là chó ghẻ không? Bây giờ anh lại bông đùa như không có chuyện gì, bốn cột tôi như thế, anh thấy vui lắm sao? Tôi thật sự ngốc, anh đối xử với tôi như vậy nhưng tôi chưa bao giờ trách cứ anh, giờ anh nói thế, tôi lại cảm thấy vui mừng.

Tôi còn chưa kịp gõ chữ trả lời thì bỗng hét lớn: “Áaaaaaa”.

“Nói chuyện với ai đấy?” Mục Thần Chi cúi đầu, nheo mắt nhìn màn hình.

Tôi không ngừng vỗ ngực, quả tim suýt nữa thì nhảy ra ngoài. Tôi tưởng anh ta đã đi lâu rồi, bỗng nhiên lại nhảy vào đây. Cái anh chàng này, thật giống với bọn trẻ con, chốc chốc lại khiến người ta giật mình.

“Bạn trai em?” Anh ta rút một điều thuốc ra, châm lửa rồi vòng lên trước mặt tôi, đứng tựa vào bàn máy tính.

“Không phải.” Tôi đẩy Mục Thần Chi qua một bên. Anh ta cứ đứng lì ở đó khiến tôi không gõ được chữ.

Tần Niệm hỏi: “Điều kiện thế nào?”

Tôi đưa tay ra gõ bàn phím một cách khó khăn. Trả lời một câu duy nhất, “Nói chuyện sau nhé!”, rồi thoát khỏi QQ.

Mục Thần Chi có vẻ rất vui mừng, cuối cùng cũng chịu dịch sang bên, dập điều thuốc đang hút dở, vừa nghe điện thoại vừa nói: “Lát đi ăn”.

Ra đến cửa, anh ta quay lại cười. Đôi môi mỏng hơi nhếch lên khiến nụ cười càng quyến rũ, giống như ánh mặt trời tươi đẹp biến hóa huyền ảo thành những hạt tuyết, chậm chậm bay vào đôi mắt dài tạo nên những tia lấp lánh. Thật sự là rất đẹp!

Mục Thần Chi ngồi vào bàn ăn. Ngoài món cơm cà ri trước mặt anh ta ra thì tất cả các món khác đều là cháo. Nào là cháo gạo đen, cháo thịt dê với trứng, cháo hải sản, cháo cà rốt...

“Tại sao anh ăn cơm cà ri còn em phải ăn cháo?” Tôi cắn thìa, hậm hực quấy cháo.

“Vây đợi chút đi. Anh ăn nhanh sợ không tốt cho tiêu hóa, nhất định sẽ thừa. Em ăn chút cháo trước đã.”

Tôi bực bội chu môi. Mục Thần Chi thản nhiên ăn rồi gấp một chiếc quấy cho vào bát cháo của tôi. “Cái này là em gọi.”

“Đâu có.”

“Hôm qua lúc đưa em về, em cứ túm cổ áo anh nói muốn ăn quẩy. Anh nói: Muộn lắm rồi, không còn ai bán nữa. Em lại gào lên: Em chỉ muốn ăn quẩy. Nếu không mua cho em thì em sẽ không mặc quần áo nữa. Về đến nhà rồi mà em cũng không chịu ngoan ngoãn ngủ ngay, cứ nằm trên giường khoa chân múa tay. Anh đặt em nằm ngay ngắn thì em vùng dậy nhảy nhót. Còn nói mình là vịt con lông vàng, rồi cởi thắt lưng của anh ra vung tứ tung để làm võ sĩ. Còn nói gì mà...Đưa cho em cây đao! Em sẽ chém hết lũ khốn kiếp!”

Sao trên đời này không có người ngoài hành tinh nhỉ? Người ngoài hành tinh, hãy mau chóng đến đưa tôi đi, bởi tôi đã đem danh dự của tổ tông ra bán sạch sẽ rồi! Hoặc hãy bắt ngay kẻ nhìn thì nho nhã lịch thiệp, đạo mạo chính tề mà tâm địa đen tối ở trước mặt tôi đi! Không thì ném một viên gạch vào đầu cho anh ta mất trí, để sau này anh ta không còn đi rêu rao khắp nơi được nữa.

“Kính coong...” Tôi và Mục Thần Chi đều khựng lại. Giờ này còn có ai đến nữa nhỉ?

Tôi xỏ dép lê lạch bạch đi ra. Vừa nhìn thấy người ở bên ngoài, mặt tôi tái mét. Tiêu Hàn Ý xách theo một túi gì đó, tay vẫn nhấn chuông cửa. Tôi quay đầu nhìn Mục Thần Chi, anh ta hiểu ý, lập tức đứng lên. “Anh vào tử quần áo.”

Đại thần quả nhiên là công dân tốt, lấy việc giúp người làm niềm vui.

Tôi hít một hơi thật sâu, mở cửa ti hí. “Tiêu Hàn Ý, anh đến đây làm gì?”

“Nghe Tô Na Na nói em ốm, anh mua thuốc đến cho em.” Tiêu Hàn Ý định đẩy cửa bước vào.

Tôi dang hai tay, khẳng khái ngăn lại. “Phiền quá!”

“Vậy em nhớ uống thuốc đúng giờ. Đơn thuốc anh để cả trong túi.”

Tôi sững sờ, chẳng phải anh ta và Lê Tiểu San vẫn luôn miệng chửi tôi là đồ tiểu nhân sao? “Cảm ơn.” Tôi nói với giọng mỉa mai rồi đóng sầm cửa lại, tựa lưng vào cánh cửa, vỗ ngực thở hổn hển.

Chuông cửa lại reo lên. Lần này Tiêu Hàn Ý không ngừng đập mạnh tay vào cửa. “Phó Tiểu Mật, mở cửa cho anh!”

“Chuông cửa mà hỏng thì anh phải mua đèn đây.” Tôi vừa mở cửa, còn chưa kịp thò đầu ra thì anh ta đã bước một chân vào. Thấy sắc mặt anh ta như thế bất được quả tang, tôi bực bội: “Tiêu Hàn Ý, nào anh bị điện giật rồi sao?”

Ánh mắt anh ta như đèn tuần tra lướt khắp căn phòng một lượt. Thấy không có dấu hiệu khả nghi thì mới trở lại trạng thái bình thường, bồng xoa trán tôi, ân cần hỏi: “Đau ở đâu? Em sốt à?”

Tôi né đầu qua một bên. “Tiêu Hàn Ý, anh định chuyển sang làm bác sĩ sao?”

Tiêu Hàn Ý thở dài một tiếng, ánh mắt ảm áp. “Tiểu Mật, em đừng lạnh lùng với anh như thế có được không?”

Theo nguyên tắc cách mạng thì phải báo thù, giẫm đạp lên kẻ đã phũ phàng ruồng bỏ mình. Tôi chỉ nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng đã là quá từ bi rồi. Trông tôi giống một đứa nô lệ thế sao?

“Những lời anh Tiêu nói đúng quá!”, tiếng Mục Thần Chi vọng đến từ phía sau. Tôi quay đầu lại, hai mắt tròn xoe vì kinh ngạc. Sao anh ta lại ra đây? Còn thay cả bộ đồ ngủ nữa. Thảo nào ban nãy anh ta nói là đi vào tử quần áo. Thật sự là không thể xem mặt mà bắt hình dong được. Có tin ai thì tôi cũng không thể tin cái tên Mục Thần Chi khốn kiếp này.

Tôi liếc sang Tiêu Hàn Ý, lúc này anh ta đang đứng chôn chân như bị điểm huyệt.

“Gọt cho anh Tiêu ít táo.”

“Lấy cho anh Tiêu ít hạt dưa.”

“Pha cho anh Tiêu ly trà. Trà cất ở tủ bếp ngăn thứ năm, tầng thứ hai ấy.”

Anh ta đâu giống như một tên gian phu bị Tiêu Hàn Ý bắt quả tang chứ. Đó rõ ràng là điệu bộ của chủ nhân ngôi nhà, còn tôi thì giống như người vợ hiền, ngoan ngoãn làm theo những gì anh ta nói. Lúc bưng trà vào phòng khách, tôi thấy mặt Tiêu Hàn Ý đã dài như cái bươm rôi.

“Anh uống trà.” Đẩy ly trà đến trước mặt Tiêu Hàn Ý, do dự một chút rồi tôi chọn ngồi cạnh Mục Thần Chi. Dưới ánh đèn, tôi thấy khóe mắt anh ta tràn đầy niềm vui sướng.

“Tiểu Mật, em chưa vứt cái ly này đi sao?”, giọng anh ta hơi run.

Tim tôi như ngừng đập trong giây lát. Cái ly đó là trước khi kết hôn, chúng tôi đã mua ở một cửa hàng nhỏ gần sân trường. Lúc đó tôi còn bắt Tiêu Hàn Ý làm bộ dạng giống như nhân vật nữ chính trong phim Ngôi nhà hạnh phúc, cong mông hát bài Ba con gấu.

“Cô ấy lười lắm, không chịu để ý tới nhà cửa gì cả. Nhưng dù sao thì cô ấy cũng ít ở đây”, Mục Thần Chi vừa cười vừa vuốt tóc tôi trả lời.

Chiếc ly trong tay Tiêu Hàn Ý khẽ rung làm trà bắn cả ra ngoài. Tôi lấy khăn giấy định đến lau cho anh ta thì bị Mục Thần Chi ngăn lại. Lòng bàn tay anh ta rất ấm. Tiêu Hàn Ý lấy giấy ăn lau chỗ bị nước trà rót lên.

Ánh chiều tà hắt những vệt sáng yếu ớt lên bàn. Những chiếc ly thủy tinh trong suốt cũng như được nhuộm màu vàng nhạt. Tôi cầm chiếc ly trà, nước trong ly rất lạnh, cái lạnh xuyên qua lớp thủy tinh truyền đến lòng bàn tay.

“Đừng uống nước lạnh. Dạ dày em vốn không tốt mà”, giọng nói của Mục Thần Chi thật ấm áp như viên ngọc được ngâm trong ly nước ấm.

Lúc Mục Thần Chi lấy ly nước khỏi tay tôi, tôi thấy trên trán Tiêu Hàn Ý hằn rõ những đường gân xanh, bàn tay cũng không ngừng run. Bộ dạng ấy khiến tôi lo lắng, cứ nghĩ liệu có phải anh ta đã mắc bệnh gì.

Mục Thần Chi đổ nốt chỗ nước trà đã lạnh ngắt đi. Tiêu Hàn Ý trốn mắt nhìn Mục Thần Chi, rít từng tiếng qua kẽ răng: “Mục Thần Chi, anh nghĩ cả đời cô ta không...”.

“Tiêu Hàn Ý!”, Mục Thần Chi vẫn giữ nụ cười trên môi nhưng giọng nói vô cùng sắc lạnh. “Anh nên biết rằng kẻ lắm lời ắt sẽ thất bại. Suy nghĩ kỹ rồi hãy nói.”

Tiêu Hàn Ý chỉ ngồi yên đó, trừng trừng nhìn Mục Thần Chi. Một lúc lâu sau mới hạ tay xuống. Mục Thần Chi không màng đến sự tức giận của Tiêu Hàn Ý, tựa mình vào ghế sofa uống trà, giọng nói vẫn ung dung: “Đến giờ ăn tối rồi, tôi phải đưa Tiểu Mật đi ăn. Anh Tiêu có muốn cùng đi không?”.

“Cảm ơn. Không dám!”

Khoảnh khắc nhìn bộ dạng thê thảm của Tiêu Hàn Ý khuất sau cánh cửa, tôi bỗng cảm thấy anh ta rất đáng thương. Tôi vùng khỏi tay Mục Thần Chi và gọi:

“Anh Tiêu... Tiêu Hàn Ý.” Tôi gọi không to nhưng Tiêu Hàn Ý vẫn nghe thấy. lúc anh ta quay đầu lại, trong ánh mắt lóe lên niềm vui. Dù Tiêu Hàn Ý có tệ bạc với tôi hơn thế thì anh ta cũng là người giúp đỡ tôi trong lúc khó khăn nhất, đã dắt tôi đi về phía ánh sáng ấm áp, cho dù không tới được điểm cuối cùng.

“Em tiễn anh.” Tôi không đi song song với anh ta mà đi trước để ấn nút thang máy.

“Tiểu Mật...” Tiêu Hàn Ý bỗng nắm ngón tay đang ấn nút thang máy của tôi, giọng nói khàn đặc. Tay anh ta càng nắm chặt, giống như người bị nhốt trong tù ngục nắm được tia sáng, chặt đến mức tôi cảm thấy ngón tay mình đau đớn. “Tiểu Mật, em đừng tin Mục Thần Chi!”

“Anh ta không đáng tin. Vậy anh đáng sao?”

Lúc cửa thang máy khép lại, tôi nhìn thấy rất rõ những tia máu trong mắt Tiêu Hàn Ý

Và cả chiếc cằm đã lún phún râu. Trong phút chốc, tôi bỗng có cảm giác anh ta rất xa lạ. Bộ dạng phờ phạc giống như búp bê ma trong những bộ phim kinh dị. Lần đầu tiên thì có chút sợ hãi nhưng đến khi biết nó không thể làm gì mình, lại thấy nó đáng thương hơn đáng sợ.

7. Chương 7

Có một kiểu quan hệ,

Gọi là có duyên mà không phận.

Dù cho tình cảm có sâu sắc thế nào,

Nhưng xin lỗi, kiếp này em không thể đến với anh!

Xe buýt rất đông, tôi ngồi ở hàng ghế sau cùng. Ánh nắng xuyên qua lớp cửa kính rồi trải chiếu lên gương mặt, trái tim tôi cũng cảm thấy ấm áp. Còn một trạm nữa là đến trường, hành khách trên xe đã xuống gần hết. Tôi thấy một anh chàng cao to ngồi hàng ghế trước, mặc áo phông màu đỏ, lưng khoác ba lô, anh ta đứng dậy một cách điệu nghệ rồi vươn tay bám lên dây vịn, sau đó bất ngờ đu lên.

Tôi tròn mắt nhìn hành động quá khích của kẻ chẳng khác nào bị tâm thần ấy. Anh ta đu lên đu xuống một hồi rồi nói vắn vớ. “Chết treo trên xe sẽ thành trắng sí!”

Anh ta buông tay ra và quay đầu lại nhìn tôi lúc đó đang ngỡ ngàng. Trong tiết trời mùa hè ba mươi mấy độ mà anh ta lại đội chiếc mũ len đỏ trùm kín đầu như thổ phỉ, để lộ mỗi đôi mắt hoa đào đang nheo lại nhìn tôi cười.

Đến bên, tôi xuống xe và đi thẳng tới trường. Anh ta cười ha ha rồi vỗ mạnh vào đầu tôi một cái. “Hi hi. Nhóc đoán xem anh là ai?”

“Cứ tưởng là tên bánh nướng chứ, ai ngờ lại là kẻ bệnh hoạn. Chấm hết!” Tôi lườm anh ta một cái rồi tiếp tục đi.

Thiệu Bình Hàm hấp tấp lột chiếc mũ trùm đầu ra, thở hổn hển vì nóng. “Nhóc đã nhận ra anh, sao không nói sớm? Làm người ra đội mũ mãi, nóng chết đi được. Cái con thổ này thật xấu xa.”

“Đúng là nghiệp chướng. Ông Trời ơi, hãy mau xuống thu phục tên yêu quái ở chốn trần gian này đi.”

Không biết tại sao mà vừa nhìn thấy Thiệu Bình Hàm, máy nóng trong tôi đã sôi sùng sục, chỉ mong anh ta chết quách đi. Có thể vì đôi mắt hoa đào của anh ta quá đáng ghét, đủ để kích thích khả năng mắng người không tiếc nước bọt của tôi.

Thiệu Bình Hàm không tức giận, cứ theo sau tôi cười hỏi: “Sao nhóc lại nhận ra? Trùm kín thế này đến mẹ anh còn chịu nữa là!”

“May là tôi không phải mẹ anh, nếu sinh ra đứa con nghiệp chướng thế này thì chắc tôi phải treo cổ vào dây vịn trên xe buýt vì quá buồn tủi mất.”

Thiệu Bình Hàm dang hai tay ra, đứng chặn trước mặt rồi vỗ vỗ vào trán tôi. “Nhóc muốn tuyệt giao với anh sao? Nhưng tiếc là đêm đó chúng ta đã nâng chén hỏi trời xanh rồi!”

Vừa nghe anh ta nhắc đến từ đêm đó, đầu óc tôi đã hiện ngay ra một cái bóng dung tục đang thêu thào những câu đại loại như “Đêm đó, em đã không từ chối anh. Đêm đó, anh đã hại em...”

Nghĩ thế thôi mà tôi buồn nôn, liền co cẳng chạy. Thiệu Bình Hàm cũng không đuổi theo. Tôi lén lút đi vào lớp từ cửa sau. Màn hình đang chiếu bộ phim Juno. Sự thoải mái của mô học Bình luận điện ảnh chính là chúng tôi được xem phim miễn phí, nhưng khổ một nỗi là về nhà phải viết một bài dài hai nghìn chữ để đánh giá tác phẩm.

Tôi lấy trong ba lô ra một túi bánh gạo, vừa cắn vỏ túi vừa trợn mắt nhìn Tô Na Na. “Nữ vương, sao hôm qua cậu lại đem chuyện của tớ ra kể cho Tiêu Hàn Ý?”

“Giấy xin phép nếu không thông qua lớp trưởng Tiêu thì có thể nộp lên được chắc?” Tô Na Na rút một chiếc bánh gạo trong tay tôi, vừa nhai vừa nói: “Sao? Tiệc khách họ Tiêu đã ghé thăm nơi ở cũ à?”

“Ừ, anh ta còn chưa kịp bắt quả tang gian phu dâm phụ thì đã bị Mục Thần Chi dạy ột bài học.”

“Woah! Đại thần đúng là thiên hạ vô địch!” Mắt Tô Na Na sáng lên đầy vẻ ngưỡng mộ.

“Chẳng phải nữ vương đã từng dạy bảo tiểu nữ rằng không nên đụng chạm với đại thần là gì? Tiểu nữ đây đã rút dao chặt đứt sợi dây tình nghĩa rồi.” Tôi cắn miếng bánh gạo cứng giòn, phát ra âm thanh rất to, thì thầm: “Mà cậu nói Tiêu Hàn Ý có lạ không? Lúc ly hôn thì cứ như tên trùn diệt chủng, sao giờ lại tốt bụng mang thuốc đến cho tớ nhỉ? Nhưng tớ thấy anh ta cũng rất đáng thương!”

“Cậu đúng là dễ mềm lòng. Bị người ta làm cho thảm hại như vậy mà còn đòi làm Bồ Tát. Cẩn thận không lại bị người ta đá ột phát xuống sông thành Bồ Tát bần đầy!”

“Áaaa, nữ thí chủ cứu bản tôn với!” Tôi đang làm điệu bộ như người chết đuối, ngã vào lòng Tô Na Na thì nghe thấy thầy giáo quát lớn: “Đồ ăn cũng không thể bịt kín miệng cô được sao?”.

Người đứng đầu trong Tứ đại danh bổ[1] quả nhiên là ánh mắt nhanh nhạy, khẩu khí hung ác.

[1] Tứ đại danh bổ: Tên một cuốn truyện, nói về bốn bổ đầu nổi tiếng thiên hạ, dưới trướng của Gia Cát tiên sinh, được coi là hộ vệ của hoàng đế. Bốn người bọn họ có bốn sở trường, bốn tính cách nhưng đều là cao thủ trong việc truy bắt tội phạm.

Juno là một bộ phim kinh phí thấp nhưng rất hay. Nhân vật nữ chính Juno rất có dũng khí và đảm đang. Tính cách chân thành của cô trong tình yêu quả thật khiến tôi xúc động. Trong con mắt cô ấy, dù mai là ngày tận thế thì cũng chẳng có gì ghê gớm. Đã yêu thì phải dũng cảm đương đầu; bị bỏ rơi khi đang mang thai, cô vẫn bình thản vẫy tay nói lời tạm biệt và một mình sinh con. Tuổi vị thành niên thì đã sao? Chỉ cần tìm cho con một chốn yên ấm là được.

Cuối cùng, trên màn hình xuất hiện cảnh Juno ôm người yêu. Cô ấy đứng trước ống kính và nói: “Tôi sẽ đi theo con đường mình đã chọn!”.

Xem đến đây, tôi rất muốn ngồi xuống đất mà khóc. Tô Na Na cúi đầu nhìn thẳng vào mắt tôi. “Cậu sao thế? Khóc à?”

“Tôi chỉ thấy Juno rất bản lĩnh!”

“Đó là ở Mỹ, chứ nếu mà ở trường tụi mình thì nữ sinh nào gặp phải tình huống như vậy chắc sẽ bị nhốt vào chuồng heo ấy! Thật mất mặt!” Tô Na Na tức giận bẻ miếng bánh gạo gây đôi phát ra tiếng kêu răng rắc.

Tim tôi bỗng run lên khe khẽ như người vừa bị bẻ đôi chính là tôi vậy. Tôi ôm ba lô chạy ra ngoài theo lối cửa sau, sau đó ngồi thụp trong nhà vệ sinh ở cuối hành lang để châm thuốc hút. Châm mấy lần mà vẫn không được. Ngọn lửa vừa nhen lên từ hộp quẹt đã bị ai đó thổi tắt.

“Sinh viên khoa Diễn xuất đúng là có hành vi mặt hạng. Lại còn trốn trong nhà vệ sinh để hút thuốc cơ đấy!” Lê Tiểu San cười chế giễu.

Cánh cửa nhà vệ sinh bị đóng sầm lại. Nghe tiếng động bất thường, tôi bất giác nheo mày. Bốn nữ sinh, đi đầu là Lê Tiểu Sơn, quay tròn tôi lại, y hệt một băng đảng đang uy hiếp dân lành.

“Có phải hôm qua chồng tao tới nhà mày không? Đồ hồ ly tinh không biết liêm sỉ!” Lê Tiểu San xĩa xối tới tấp.

Tôi vẫn đứng dưng châm thuốc. Hít một hơi sâu rồi nhả khói xám vào mặt cô ta: “Thì đã sao, tình cũ không rủ cũng tới mà. Cô phàn nàn cái gì chứ?”.

Ngón tay của Lê Tiểu San gần như gí sát vào mũi tôi. “Phó Tiểu Mật, bà bô đặt tên mày hay thật, Tiểu Mật, Tiểu Mật. Đúng là loại gái bao! Mang bộ mặt hồ ly tinh dê tiện rồi sửa toàn lời bẩn thỉu.”

Tôi cố gắng kìm nén cơn giận, cười nhạt đáp: “Lời lẽ thô tục hả? Với người bình thường như tôi thì chúng cũng như là trợ từ ngữ khí mà thôi. Trong Sử ký có câu: Chim kêu ai oán, mỗi lúc một khác. Nếu để tôi nói thì sẽ thành: Cô em bực bội, mỗi lúc một khác! Tự đứng gặp phải bốn con chó. Thực ra, ý nghĩa biểu đạt đều như nhau như nhau cả thôi”.

Nói xong, trước khi chúng kịp ra tuyệt chiêu, tôi lẳng mạnh chiếc túi trong tay đập thẳng lên gương mặt xinh xắn của Lê Tiểu San. Cô ta loạng choạng vịn vào tường. Những đứa khác cũng bị dọa ất vía, đứng yên tại chỗ. Tôi thừa thắng xông lên, giở tuyệt đỉnh công phu ra. “Đứa nào muốn chết thì xông vào? Bố tao là xã hội đen, mẹ tao là tay chém. Chị đây là con nhà tổng đích thực đấy.”

Nguyên tắc đối phó với kẻ khác là ta mạnh thì nó yếu, lấy độc trị độc đúng là phương pháp hiệu quả nhất. Mấy đứa con gái muốn ăn tươi nuốt sống tôi giờ lại hậm hực mở cửa nhà vệ sinh rồi chuồn thẳng. Lúc Lê Tiểu San đi qua tôi, ánh mắt cô ta lóe lên tia nhìn độc ác. Thấy cô ta thò tay vào ba lô lần mò gì đó một lúc, suy nghĩ đầu tiên của tôi chính là máy ghi âm. Nhưng thích ghi thì cứ ghi! Cùng lắm là lại đi mách lẻo

với Tiêu Hàn Ý rằng tôi bắt nạt cô ta. Dù cho bọn họ có hợp lực với nhau gỡ phu thê kiếm pháp ra đối phó với tôi thì tôi cũng chẳng sợ.

Nhưng lúc ra ngoài hành lang, tôi lại gặp Tiêu Hàn Ý. Lê Tiểu San vừa đi khỏi nhưng anh ta không hề mở miệng chất vấn, thái độ như mặt nước khiến tôi có phần lo sợ. Nếu căn cứ theo tính cách độc địa của Lê Tiểu San mà suy đoán thì chuyện này thật kỳ lạ, có cảm giác tĩnh lặng như trước khi giông bão nổi lên vậy.

Tiết học thứ hai là môn Diễn xuất. Vừa bước vào phòng tập đã thấy một tốp nữ sinh đang xì xèo bàn tán. Tôi nhón chân lên nhìn khắp lượt để nghe ngóng.

Thiệu Bình Hàm đứng giữa các nữ sinh, đang ba hoa khoác lác gì đó. Đôi mắt hoa đào híp lại, cười đùa để lộ hàm răng trắng đều. Tôi khó khăn lắm mới chen được vào, kéo anh ta ra ngoài hành lang. Anh ta khoái trá cười: “Hi, cuối cùng nhóc cũng đồng ý chơi trò cò cửa kéo xẻ với anh rồi à?”

“Ai thèm chơi cò cửa kéo xẻ với anh chứ! Thiệu công tử có phải là dân du canh du cư không đấy? Mà anh không phải đi học sao?” Đúng là một tên du thú du thực điển hình.

“Anh đã học năm thứ tư rồi, ông già sắp xếp cho anh thực tập ở bệnh viện. Ngày nào cũng khoác cái áo trắng dài lượt lượt chán muốn chết.”

“Vậy thì cởi hết cúc áo ra, dù sao thì mặt anh cũng đủ lưu manh rồi, nếu làm thế thì cũng chẳng có gì là kỳ lạ. Thế anh học khoa nào?”

“Khoa Thần Kinh! Nếu sau này nhóc muốn làm phẫu thuật thì anh sẽ giảm giá cho.” Thiệu Bình Hàm cười ha ha rồi túm đầu tôi lắc qua lắc lại.

“Thiệu Bình Hàm. Anh rút ngay cho tôi! Rút mau!”

“Chuyện có rút hay không thì anh phải viết báo cáo cho trường nhóc xong mới tính được. Bây giờ anh là sinh viên dự thính. Hiệu trưởng trường nhóc là chiến hữu của bố anh. Ông già muốn anh đến đây soi sáng một chút cho loại vi khuẩn nghệ thuật.”

“Mà sao nhóc lại tàn ác, làm tổn thương tâm hồn phóng khoáng của người già vậy!” Anh ta nhướn mày, xoa xoa lên hình kem ly in trên vai áo tôi. “Nhóc thích ăn kem ly hả? Đi, anh đưa nhóc đi ăn!”

Đi ở hành lang, chúng tôi gặp một nữ sinh đeo kính cận của khoa Đạo diễn, vừa nhìn thấy Thiệu Bình Hàm, hai mắt cô ta sáng lên.

Có thể thấy rõ đôi lúm đồng tiền khi anh ta cười. Anh ta vẫy tay chào lại: “Hi!”. Cô gái đem kính cận đỏ mắt rồi chạy thẳng một mạch.

“Anh quen à?”

“Không.”

“Anh vừa chào hỏi người ta mà!”

Thiệu Bình Hàm được thể cất cao giọng nói:

“Anh là người rất lịch sự!”

“Các nam sinh mau đi bê đạo cụ đi!” Tô Na Na hét toáng lên. Khi chúng tôi quay đầu lại đã thấy Tô Na Na chạy vào trường luyện tập. Tôi thay trang phục diễn. “Na Na, giúp tớ kéo khóa phía sau lên với. Tớ với không tới. Hi hi.”

“Nhờ hoàng đế ca ca Thiệu Bình Hàm của cậu kéo cho.” Tô Na Na buông thông một câu. Thấy Thiệu Bình Hàm ngu si dẫn độn bày sai hết vị trí đạo cụ, cô ấy chẳng nói chẳng rằng lao thẳng đến với ánh mắt tức giận, hận một nỗi là không thể xé Thiệu Bình Hàm thành trăm mảnh.

Tôi shock nặng. Không phải Tô Na Na thích Thiệu Bình Hàm đấy chứ? Nhất định là như vậy, con gái hay có những biểu hiện bất thường khi đứng trước người mình thích. Chẳng trách lúc đầu cô ấy phản đối tôi

với Mục Thần Chi, sau đó lại ủng hộ nhiệt tình. Nhưng cô ấy thích Thiệu Bình Hàm thì cứ thích, việc gì phải trút giận lên tôi chứ?

Tôi gọi Tô Na Na không biết bao lần mà cô ấy không thèm quay lại nhìn tôi một cái. Tôi bỗng cảm thấy thật vô vị. Lúc tập diễn, diễn đi diễn lại mấy lần vẫn không nhớ được lời thoại. Lại thêm việc phải đóng cặp tình nhân cùng Tiêu Hàn Ý khiến tôi càng trở nên lúng túng. Cuối cùng cô giáo không thể chịu nổi, liền đổi nội dung bài học thành rèn luyện cách giải phóng bản tính tự nhiên.

Tiết học rèn luyện cách giải phóng bản tính tự nhiên khi áp dụng trong lớp tôi đã có muôn hình vạn trạng. Lần nào cô giáo cũng bắt chúng tôi chơi trò diễn tập thể với điệu bộ ngây ngô như những đứa trẻ ở mẫu giáo. Cô nói trạng thái như thế mới gần nhất với bản tính tự nhiên của mỗi người.

Nam nữ trong lớp xếp thành hai hàng đối diện. Trước đây tôi và Tô Na Na lúc nào cũng như hình với bóng. Hôm nay cô ấy lại đứng cách tôi xa tít tắp, lại còn khoác vai cười nói với nữ sinh khác.

Chỉ nghe thấy các nữ sinh đồng thanh hơn hử gọi lớn: “Ông sói, ông sói, mấy giờ rồi?”

Đám con trai tay trong tay nhất loạt lùi phía sau một bước. “Một giờ rồi.”

Theo luật của trò chơi này, nếu bên nam trả lời đến mười hai giờ thì bên nữ sẽ chạy tán loạn. Nhưng khi các nữ sinh lập tức “âm” lên tán loạn, tôi vẫn còn dờ dẩn đứng tại chỗ. Đến lúc thấy bọn nam sinh ánh mắt hung dữ, nụ cười xảo quyệt như những con sói đói tủa đi khắp hướng đuổi bắt các nữ sinh, tôi mới nhớ ra mình phải chạy, nhưng vừa nhắc được một bước thì đã bị bắt lại.

Thiệu Bình Hàm và Tiêu Hàn Ý mỗi người giữ chặt một cánh tay của tôi. Hai người gườm mắt nhìn nhau, chỉ thiếu mỗi một câu như trong phim hành động: “Rút cữ khí của người ra mau!”

Số sinh viên nam và nữ trong lớp ngang nhau, đủ ỗi sinh viên nam đuổi bắt một sinh viên nữ. Thế là chỉ còn mỗi Tô Na Na là chưa bị ai bắt, đứng lạc lõng một góc. Cô ấy ném về phía tôi ánh nhìn giận dữ, hận một nỗi là không chặt tôi ra thành hai mảnh. Nhưng tôi không cố ý mà!

“Buông tay ra!” Tôi giống sợi mỳ tôm bị mỗi người kéo một đầu. Cứ mỗi lần hai người dùng lực mạnh hơn thì tôi lại như nghe thấy tiếng kêu răng rắc. “Này, nhìn tay tôi xem có phải bị trật khớp rồi không?”

“Để anh xem!” Tiêu Hàn Ý lo lắng nói, tay cũng nói lỏng ra đôi chút. Thiệu Bình Hàm thừa cơ kéo mạnh khiến cả người tôi nằm gọn vào lòng anh ta. “Tiêu tiện khách! Vợ anh đang gọi anh về nhà ăn cơm đây!” Thiệu Bình Hàm ôm chặt lấy tôi, đắc chí khiêu khích Tiêu Hàn Ý. Đôi mày như sơn cao chưa kịp hạ xuống đã thấy một nắm đấm hùng dũng đâm thẳng vào mặt, nắm đấm suýt nữa thì khiến Thiệu Bình Hàm ngã lún ra sàn. Tôi chui tọt ra khỏi vòng tay anh ta như một quả bóng. Thiệu Bình Hàm và Tiêu Hàn Ý lao vào nhau, kẻ đâm người đá. Lớp học bỗng chốc biến thành mớ lộn xộn.

Tiêu Hàn Ý là lớp trưởng, bản tính, hằng ngày cũng hay đắc tội với không ít sinh viên khác. Lúc này có rất nhiều nam sinh nhân cơ hội báo thù, đập đá tới tấp vào người Tiêu Hàn Ý. Cuối cùng, không biết ai đập trúng ai, từ vụ đánh lộn giữa hai người trở thành một trận ẩu đả tập thể.

“Tránh ra tránh ra!” Tôi chen vào chiến trường chính thì bất chợt bị một vật thể phi thẳng vào đầu, “âm” một tiếng, tôi ngã lún quay ra nền.

Tới đây xả thân hành động vì chính nghĩa, thế mà kẻ nào vô đạo đức lại muốn ám sát tôi? Hu hu. Đau thì không đau nhưng tôi thấy trời đất quay cuồng. Mặt tôi như kiểu có con côn trùng bò từ trên đỉnh đầu xuống tận mắt. Tôi nhắm mắt lại, lấy tay ô đầu thì bàn tay dính đầy máu.

“Phó Tiểu Mật!” Sau ba tiếng gọi thất thanh đồng loạt kêu lên, tôi chỉ nghe thấy những tiếng ong ong. Từ nhỏ tôi đã mắc chứng sợ máu. Tôi cảm giác mình bị người ta vùi vả khiêng ra ngoài như chú mực vương lưới không thể cự quậy được.

Tô Na Na đi khỏi thì tôi chưa tỉnh lại. Tôi ngồi một mình trên giường trong phòng Y tế. Đầu bị băng bó như chiếc bánh chưng. Khóa áo sau lưng của bộ trang phục diễn vẫn chưa được kéo hết. Gió ngoài ô cửa lùa vào làm lạnh, tôi co ro ôm hai vai khiến khóa áo càng tuột xuống sâu hơn.

Tiêu Hàn Ý và Thiệu Bình Hàm cùng nhìn về phía tôi. Ánh mắt chạm nhau lại như phát ra sấm chớp. Trước khi thăm kịch tái diễn, tôi trợn mắt hét lên với Tiêu Hàn Ý: “Nói với kẻ đã gây ra tội ác rằng, trước

khi bốn cung ra tay thì hầy cuốn xéo càng xa càng tốt!”. Thực ra tôi cũng không biết kẻ nào đã hại mình. Tiêu Hàn Ý sa sầm mặt. “Được. Anh rút. Em cứ tha hồ mà tiết hormone ở khắp nơi, để mấy con sói đến lôi em vào hang.”

“Mày nói vậy có ý gì?” Thiệu Bình Hàm tiến lên phía trước túm lấy cổ áo Tiêu Hàn Ý.

“Có ý gì, mày và Mục Thần Chi còn không rõ sao?” Tiêu Hàn Ý muốn nói thêm gì đó nhưng lại thôi, lúc ra đến cửa, hai mắt đã đỏ ngầu.

“Phải phẫu thuật cắt não cho hắn ta!” Thiệu Bình Hàm châm biến. Anh ta vừa giúp tôi kéo khóa áo vừa trêu chọc: “Cái hành tây bị gió sấy khô này sao giống bạn gái tương lai của mình thế chứ!”

“Biến ngay!” Tôi hét to đến mức chính tôi cũng giật mình.

Tay Thiệu Bình Hàm hơi run nhưng vẫn giúp tôi kéo khóa lên hết, nụ cười có chút gượng gạo. “Nhóc uống nhầm thuốc à?”

Đúng thế! Đúng là tôi uống nhầm thuốc, không phải nhầm một viên mà là cả một lọ. Những viên thuốc đắng đầy ứ trong miệng mà không tìm được chỗ nào để nhổ ra. Trong đầu tôi bây giờ chỉ có một câu hỏi, tôi với Tô Na Na sẽ không thể làm bạn bè qua lại sao? Cô ấy là người bạn duy nhất của tôi. Nếu ngay cả cô ấy cũng bỏ rơi tôi thì tôi cũng không biết mình còn đủ mạnh mẽ để mỉm cười nữa không.

“Thiệu Bình Hàm!” Tôi bỗng ngẩng đầu, gọi với ngữ khí chân thành nhất. Nhưng khi nhìn thấy đôi lúm đồng tiền của anh ta thì lưỡi tôi như cứng lại. “Khoảng cách giữa sự chiến đấu đến cùng và cái chết chỉ là một sợi chỉ. Anh ôm tôi như cái thân cây khô khốc chiến đấu đến cùng thì chẳng bằng tìm một bông hoa đẹp mà gần bó!”

Thiệu Bình Hàm chậm chạp cúi đầu xuống rồi lại từ từ ngẩng lên. Đôi mắt hoa đào đã rưng rưng nước. “Bây giờ, đi đâu cũng gặp các cô gái xinh đẹp. Giống như một biển hoa, mỗi đóa hoa đều có nét đẹp riêng của mình. Nhưng khi anh đưa tay ra thì chỉ ngắt được những cánh hoa lạnh giá. Những người qua đường, họ chỉ nhìn thấy những bông hoa luân phiên qua tay anh, chứ chẳng ai để ý đến những ngón tay người cầm hoa đang ngày càng đau buốt. Càng không có ai biết rằng, cô gái anh thích thật ra phải giống như cái cây, không chỉ đẹp mà còn có sức sống mãnh liệt.”

Nhìn ánh mắt vô tội như mắt nai của anh ta, những quyết tâm trong lòng tôi đã tan ra thành nước một cách đáng thương. Thật không ngờ Thiệu Bình Hàm luôn rong chơi trong biển hoa mà cũng có những nỗi niềm khó xử như thế. Thật tội nghiệp!

Tôi vỗ vai anh ta, thành tâm nói: “Xin lỗi, không phải em cố ý làm tổn thương anh!”.

Nhưng cái câu: “Nhưng khi anh đưa tay ra thì chỉ ngắt được những cánh hoa lạnh giá” sao mà nghe quen thế nhỉ? Hình như là câu mà Kawabata Yasunari[2] đã từng nói.”

[2] Kawabata Yasunari (14/06/1899-16/04/1972) là tiểu thuyết gia đầu tiên của Nhật Bản.

“Bộp” một tiếng, gáy tôi bỗng bị cú vỗ rõ mạnh. Thiệu Bình Hàm cười đến mức chảy cả nước mắt. “Ha ha ha. Nhóc đáng để anh để mắt tới, đúng không? Nhóc hãy ngoan ngoãn làm cái cây chứ sao phải coi mình là cọng hành chứ, nhóc đừng tưởng rằng ai cũng thích lấy nhóc chấm tương ăn nhé!”

Tôi không phải là cọng hành, mà là củ hành tây. Đến nước mắt cũng phải tự lau, còn bị người ta chế giễu nữa!

Nhìn nét mặt “Tại cô đa tình” của anh ta, tôi nghiêng rằng hét lớn: “Thiệu Bình Hàm! Sao lúc đi ngoài anh không mang theo thuốc bại não?”.

“Bác sĩ bảo không cần uống nữa!”, anh ta nhún vai đáp.

“Y tá, cô có thấy tên bệnh nhân này đáng thương không? Sao có thể tùy tiện cắt thuốc của người ta thế được?”

“Thuốc thang khan hiếm. Thuốc của anh đều để dành cho nhóc uống rồi!” Thiệu Bình Hàm lôi tôi ra ngoài. Chiếc Maybach của anh ta đầy kiêu hãnh đậu sẵn ở cổng trường. Bác tài vừa nhìn thấy tôi đã tươi cười mở cửa.

“Làm gì thế?” Tôi không buồn hắt tay anh ta ra.

Thiệu Bình Hàm dứt tay vào túi áo, tựa vào cửa xe. “Anh đây đã hy sinh sức khỏe vì nhóc. Nhóc cũng nên đi ăn cùng anh chứ? Muốn đi cùng nhiều người nữa hay là hai chúng ta đi riêng nào?”

Đi ăn cùng mọi người cũng tốt. Tốt nhất là gọi thêm Tô Na Na. “Cho tôi mượn điện thoại của anh một chút.” Tôi ngửa bàn tay, ngoắc ngoắc ngón cái. Điện thoại của tôi đã hết sạch pin rồi.

“Cho em mượn cả anh còn được nữa là.” Thiệu Bình Hàm chớp chớp đôi mắt hoa đào.

Tôi đi ra xa một chút. Tay còn chưa bấm nút gọi thì đã nghe thấy tiếng chuông. “A lô!” Lúc nghe điện, tôi mới sực nhớ đây không phải điện thoại của mình.

Đầu dây bên kia chắc sưng sốt lắm. Ba giây sau mới nghe thấy giọng nói buồn bã của một cô gái: “Đưa điện thoại cho Bính Bính”.

“...” Lại còn Bính Bính[3] nữa sao? Tôi nhét điện thoại vào tay Thiệu Bình Hàm. “Nghe đi. Có hot girl đang muốn ăn bánh kìa.”

[3] Bính nghĩ là bánh, có cùng âm đọc (bính) với từ Bính trong tên gọi Thiệu Bình Hàm.

Thiệu Bình Hàm sững sờ một chút rồi nheo má, bực bội trả lời điện thoại: “Em gọi có việc gì?”

“Bính Bính, đã lâu lắm rồi anh không tới tìm người ta, người ta nhớ anh mà...” Giọng hot girl chuyển biến một trăm tám mươi độ, vô cùng nũng nịu.

“Hai người cứ thoải mái nói chuyện nhé. Bye bye.”

Tôi vừa đi được hai bước đã bị Thiệu Bình Hàm túm tay giật lại. Anh ta nhún vai, giơ chiếc điện thoại ra trước mặt tôi nhấn nút tắt cuộc gọi. “Ghen rồi hả? Anh cắt đứt quan hệ với cô ta từ lâu rồi. Đi ăn cơm thôi.”

“Tôi sẽ tận tâm tận lực để làm cái cây. Anh đừng hòng biến cái cây thành cọng hành lần nữa nhé. Còn nữa, anh muốn lấy cọng hành nào chấm tương ăn thì cứ tự nhiên.” Tôi vẫy tay rồi đi về trạm xe buýt.

Tôi vốn là người thiếu quyết đoán, cũng chẳng giỏi cự tuyệt người khác nhưng lại là người cởi mở. Tô Na Na có một danh ngôn: “Phụ nữ như quần áo. Bọn đàn ông thấy có chút hứng thú là tìm mọi cách để mua cho bằng được. Nhưng mặc vào chẳng được bao lâu lại thay cái khác. Cũng chẳng quan trọng thời gian mặc nó dài hay ngắn bởi kết cục của chúng đều như nhau”. Tiêu Hàn Ý là một ví dụ. Tôi quen anh ta từ năm bốn tuổi. Tình cảm mười mấy năm cũng có thể thay đổi, huống hồ tôi và Thiệu Bình Hàm quen nhau chưa được bao lâu.

Nửa tiếng sau đã xảy ra một chuyện khiến tôi tin chắc rằng câu: Từ trước tới nay, người anh hùng đã được rèn luyện qua bao thử thách, còn những kẻ được nuông chiều từ bé luôn thiếu bản lĩnh thì khó có thể làm nên nghiệp lớn chính xác là một câu nói răn đời.

Xuống xe, tôi vào một siêu thị nhỏ mua đủ lượng sữa chua trong một tuần. Tôi bóc một hộp ra, vừa ăn vừa đi về nhà.

“Đợi chút đã!” Một giây trước khi cửa thang máy đóng lại, tôi vội đưa tay ra chặn, túi đồ trong tay va vào cửa phát ra những tiếng kêu sột soạt.

Mất tôi mở to trong ba giây, tôi còn chưa suy nghĩ kỹ xem mình nên bước vào hay lùi lại để đợi lượt thang máy khác.

Cô người mẫu ở tầng dưới hết như một con rắn đang quấn lấy cơ thể người đàn ông. Người đàn ông có gương mặt tuấn tú gần như hoàn mỹ, đặc biệt là bàn tay đang đặt trên vòng eo của cô gái. Những ngón tay thon dài mạnh mẽ. Bàn tay như thế xứng đáng là một tác phẩm nghệ thuật hiếm có trên thế giới.

Người đàn ông ấy chính là Mục Thần Chi, anh ta đang hôn say đắm một cô gái.

Cô gái tỏ ra bực bội trước sự xuất hiện đột ngột của tôi, đôi mắt nhỏ dài trừng lên tức giận. “Không vào thì đi ra!”

Cô tưởng tôi muốn nhìn lắm sao? Tôi cũng trừng mắt, lùi lại phía sau một bước.

“Phó tiểu thư! Thật trùng hợp quá!” Mục Thần Chi tranh thủ nhìn tôi một cái, vui vẻ chào hỏi.

“Ừm. Đúng là trùng hợp thật!” Người ta đã chào hỏi như thế, hay là tôi cứ vào nhỉ?

Cửa thang máy vừa đóng lại, tôi đã bắt đầu hối hận với quyết định của mình. Vì anh ta chỉ lịch sự chào tôi một tiếng rồi lại tiếp tục hoàn thành nốt những việc còn dang dở với cô người mẫu kia. Chắc kỹ thuật hôn của anh ta phải “Đỉnh” lắm thì cô gái kia mới phát ra những tiếng rên khe khẽ như thế. Tôi nghe rõ tiếng lưỡi họ quấn lấy nhau.

Không nhất thiết phải quyết liệt đến thế chứ, hau người coi tôi là không khí sao? Tôi cúi đầu, tập trung vào việc ăn nốt hộp sữa chua. Vị chua của sữa lan đến tận tim tôi. Hình như Mục Thần Chi cũng từng hôn tôi nhưng không phải như thế này, đối tượng của nụ hôn cũng bị thay đổi.

Thang máy chậm chạp đi lên. Không gian chật chội trở nên bức bối.

Tĩnh... Thang máy dừng lại rồi tiếp tục đi lên. Cảm giác mất trọng lực khiến người ta mệt mỏi, đó là cảm giác bất an khi đi lên không được mà đi xuống cũng chẳng xong, bị treo lơ lửng mà không tìm được chốn về.

May mà đến tầng thứ mười lăm thì họ đi ra. Mục Thần Chi vẫn ôm cô gái, trông hai người cứ như bị dính keo ấy. Cảnh tượng cuối cùng trước khi cửa thang máy đóng lại là Mục Thần Chi cúi đầu hôn cổ cô gái để lại những vệt đỏ.

Về đến nhà tắm táp xong, toàn thân rã rời, miệng nhạt thếch, tôi mở máy tính đăng nhập trò chơi.

“Nhận được quà chưa?”, giọng Mục Thần Chi đùng đỉnh cất lên như mọi khi.

“Gi?” Tôi xỏ dép, lạch bạch ra mở cửa.

“Xin chào.” Tiểu Hàn – tài xế của Mục Thần Chi – đứng trước cửa, cầm một hộp quà trên tay.

“Phó tiểu thư. Đây là quà ông chủ tặng cô.” Tiểu Hàn mỉm cười máy móc sắc mùi nghiệp vụ.

Tôi nói với Mục Thần Chi qua điện thoại: “Nhận được rồi!”

“Em mở ra xem có thích không?”

Chiếc hộp giấy màu hồng phấn, bên trên thắt nơ hình con bướm. Trong lớp lót lụa trắng là một đôi giày vải rất đẹp. Đôi giày được làm thủ công, những đường viền trên nền vải trắng hết như tranh màu nước. Đi vào chân thật vừa vặn và thoải mái.

“Sao anh biết size giày của tôi?”

“Đoán thôi.”

“Món quà này tôi không nhận đâu.” Bây giờ chắc anh ta đang vui vẻ cùng cô người mẫu ở tầng dưới, thế mà có thời gian gọi điện thoại cho tôi sao? Còn tặng tôi quà là ý gì chứ?

“Thần Chi. Nước tắm em chuẩn bị xong rồi. Anh có muốn tắm chung không?” Tôi nghe thấy rõ giọng nói nũng nịu của cô gái.

“Cạch!” Mục Thần Chi không thềm nói lời tạm biệt mà cúp máy luôn. Tôi nắm chặt điện thoại, bực bội đặt đôi giày vào trong hộp rồi ném vào tay Tiểu Hàn.

“Cầm lấy! Mang xuống tầng dưới mà tặng.”

Tôi đóng cửa “rầm” một tiếng, hận một nỗi không thể xối tung nền nhà lên được. Nhìn tôi giống đồ chơi lắm sao? Tại sao ai cũng đem tôi ra bỡn cợt? Các người đi chết hết đi!

Đến tận nửa đêm rồi mà tôi vẫn không sao chớp nổi mắt. Đầu như bị một bàn tay bóp chặt trong khi điện thoại thì không ngừng đổ chuông. Là Mục Thần Chi! Tôi dứt khoát tháo pin ra, nhét điện thoại xuống dưới gối.

“Ting ting ting!” Chuông cửa reo lên ba hồi. Đồng hồ treo tường điểm đúng ba giờ mười bốn phút.

Tôi dụi mắt đi bật đèn. Vừa nhìn qua lỗ cửa đã thấy Mục Thần Chi hiên ngang đứng bên ngoài.

“Sao lại tắt điện thoại? Mở cửa mau! Anh biết em đang đứng ở bên trong.” Trong giọng nói trầm khàn của anh ta có chút mất kiên nhẫn.

Úi! Anh ta có thể nhìn xuyên cửa sao?

“Tôi đang ngủ.” Anh là ai chứ? Chúng ta quen nhau sao? Tại sao tôi phải mở cửa cho anh?

“Em ngủ ở ngoài nhà à?” Mục Thần Chi cười cười, “Ngoan nào. Mở cửa ra”.

Anh ta đúng là con sói già đóng bà lão già. Nhưng tôi cũng chẳng phải là dê con ngu ngốc.

“Mục tiên sinh phải chẳng bị mộng du? Anh đến nhầm nơi rồi!” Nếu anh không xuống thì người đẹp ở tầng dưới lại sốt ruột à xem.

Một khoảng im lặng kéo dài sau đó. Ánh đèn tự động ngoài lối đi cũng tắt. Chắc anh ta bỏ đi rồi. Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn đứng tựa lưng vào cánh cửa. Mặc dù hơi lạnh nhưng tôi không muốn trở vào nhà.

Không biết bao lâu sau, giọng nói trầm ấm của Mục Thần Chi mới lại cất lên: “Anh nhớ em!”. Giọng nói ấy còn có cả sự mệt mỏi, chán chường. Bên ngoài không có ai. Có lẽ là tôi đã thật sự hoảng hốt mà sinh ra ảo giác.

Tôi kéo tấm rèm cửa màu hồng đậm tạo một thứ âm thanh ngân dài. Từ tầng thứ mười sáu có thể nhìn xuống chỗ để xe. Trong tĩnh mịch, từng hàng xe vẫn ngay ngắn. Dù chúng có màu sắc gì thì trong đêm cũng chỉ còn là một chấm đen nhỏ, giống như những chú kiến đang ngủ say sưa.

Chỉ có một chiếc xe vẫn sáng đèn mà tôi cứ dõi theo mãi. Đến tận khi tôi kéo rèm cửa lại mà nó vẫn không rời đi.

Hôm sau là Chủ nhật. Tôi ngủ đến tận trưa mới dậy. Vừa lắp pin điện thoại thì chuông đã reo.

“Chào em!”

“Ừm.”

“Phó tiểu thư! Quà lần trước em hứa với tôi đến bao giờ thì tặng đây?”

Hôm qua chắc chắn là tôi mộng du! Cái người này vừa mới tối qua thôi còn hôn hít say đắm một cô gái khác trước mặt tôi, rồi nửa đêm nửa hôm lại đứng ngoài cửa nói nhớ nhung gì đó, sáng nay đã xưng hô với tôi đầy xa cách, “Phó tiểu thư”. Nếu không phải tôi mộng du thì cũng là não anh ta có vấn đề.

“Mục tiên sinh muốn nhận quà gì?” Hôm đó quả thực là tôi đã thất lễ với anh ta, nhưng ai mà ngờ anh ta đòi quà thật chứ.

“Anh muốn gì thì em sẽ tặng anh thứ đó chứ?”

“Trong khả năng cho phép.”

“Ồ, vậy thì tặng em cho anh đi.” Mục Thần Chi hình như đang mỉm cười, nhưng giọng nói không hề cợt nhả.

Tim tôi đập mạnh, mặt cũng ửng hồng. Tôi vội áp tay lên má. “Xin lỗi. Hàng đã bán rồi.”

Mục Thần Chi lại cười, giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe: “Hả, thế phải làm sao giờ? Những thứ khác anh đều không cần”.

Anh coi tôi là cái gì chứ? Bỗng chốc tình cảm, bỗng chốc lạnh nhạt. Bỗng cợt nhả, anh thấy vui lắm sao?

“Thôi được rồi! Không trêu em nữa. Đến số 6 đường Tĩnh An, tiệm bánh Ngô Ái mua hai cái quẩy mang đến công ty cho anh.”

“Hả?” Món quà đơn giản thế thôi sao? “Hai cái quẩy sao? Lại trêu tôi nữa à?”

“Được rồi! Anh thừa nhận là anh nhớ em, muốn gặp em.” Giọng nói đầy mê hoặc, giống như một tia sáng chiếu thẳng vào tim. Không lóa mắt nhưng cũng đủ để người ta ngây dại trong chốc lát. Loại ánh sáng này cũng rất kì lạ. Lúc lạnh lẽo thì có thể khiến người ta chết không toàn thân, khi ấm áp lại khiến họ giống như quả khinh khí cầu được bơm đầy hơi, phiêu du bay thẳng lên trời.

Giây phút này thật đẹp! Nhưng sẽ kéo dài được bao lâu? Ai biết được Mục Thần Chi lúc nắng lúc mưa thế nào? Nhưng tâm trạng tôi giờ không tốt. Ở nhà chịu không nổi nên tôi vẫn quyết định đi. Đây sẽ là lần gặp cuối, đưa quà xong thì sẽ không còn dây dưa gì nữa.

Đây là mùa oi ả nhất trong năm. Giữa trưa nắng, mặt đường nóng bỏng như có lớp sóng ngầm đang sôi trào bên dưới. Hàng cây ngô đồng hai bên đường với những tán lá xanh cũng không ngăn nổi biết bao tia sáng mặt trời soi rọi. Tôi cầm trên tay hộp quà nhỏ đứng bên đường. Tiếng ve đâu hè râm ran khiến lòng tôi bỗng dưng se sắt.

Ngẩng đầu lên, dù đứng ở giữa biển người, dù thời gian thay đổi như thế nào, nhưng bạn vẫn có thể nhận ra trong nháy mắt. Bởi trái tim bạn chưa bao giờ rời xa người ấy. Trong cuộc đời tôi, chỉ có một người như thế - Tần Niệm.

Tôi bắt giác lay mạnh huyết thái dương, đầu đau như búa bổ. Trước mặt người xe tấp nập, thật giống như một con sông, bờ bên kia rất gần, tôi có thể nhìn rõ anh ấy nhưng luôn có một khoảng cách. Tôi biết rõ nguy hiểm mà vẫn ngốc nghếch băng qua đường. Có thể khi thấy Tần Niệm đi cùng với người khác, tôi đã mất hoàn toàn khả năng suy nghĩ.

Tiếng ve vẫn râm ran bên tai như càng lúc càng gấp gáp. Tôi cảm thấy có điều gì khác thường nhưng đã quá muộn. Định thần lại, tôi mới nhận ra mình đang đứng giữa lòng đường, trên tay cầm hộp quà nhỏ. Đèn xanh đã chuyển sang đỏ mà cũng không hề hay biết.

Bánh quẩy trong hộp vẫn còn nóng, hơi ấm truyền đến cả bàn tay tôi, rất ấm! Nhưng trong mùa nóng nực thế này thì cũng chẳng cần hơi ấm đó. Khi những giọt lệ tuôn rơi, tôi nghe thấy tiếng bánh xe ma sát mạnh với mặt đường đến đỉnh tai nhức óc. Tôi cảm giác mặt trời tạo thành luồng sáng trắng phía trước, vô cùng chói mắt. Mồ hôi cũng thấm ướt chiếc áo phông mà tôi đang mặc.

Cơn đau thắt từ lồng ngực lan rộng ra. Chiếc hộp màu phấn hồng trong tay tôi bị hất tung lên không trung, biến thành một đốm nhỏ trong màn trời xanh ngắt. Bánh quẩy văng ra khỏi hộp rồi rơi xuống. Tôi hoang mang đưa tay ra đỡ nhưng trời đất như bỗng tối sầm lại, tôi không nhìn thấy gì hết.

Lúc tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong bệnh viện, tay thì đang truyền nước. May mà chiếc xe ấy phanh lại kịp thời nên tôi mới thoát chết. Nhưng xương tôi bị gãy, lại còn bị trầy da nữa.

Những người bạn cùng lớp lũ lượt đến hỏi thăm. Tô Na Na lo lắng nhất, gần như ngày nào cũng ở bên tôi. Tôi gặp nạn, ngay cả Thiệu Bình Hàm và Tiêu Hàn Ý cũng tới thăm. Chỉ không thấy ai trong gia đình tôi tới. Mục Thần Chi cũng không thấy đâu. Đối với những người trong gia đình, tôi đã mất đi cảm giác gần bó từ lâu rồi. Nhiều khi tôi cảm thấy mình thật giống với loài cỏ dại, bị quăng ra bất cứ nơi đâu. Sống hay là chết thì cũng chẳng có ai bận tâm.

Ngay cả tên bánh nướng cũng tới thăm, vậy tại sao Mục Thần Chi không biết tôi bị tai nạn?

Anh ta từng hôn tôi, nói nhớ tôi, vô cùng dịu dàng. Do anh ta bảo tôi đi mua quà nên tôi mới ra nông nổi này. Một tháng trời, có biết bao người đến thăm tôi rồi lại đi. Chỉ có anh ta là không một lần xuất hiện, cũng chẳng gọi điện hỏi han. Tôi thật sự rất buồn, buồn cho bản thân luôn bị đem ra đùa giỡn, buồn cho sự ứng xử giữa con người với nhau, bên ngoài tỏ ra tử tế nhưng một khi lộ bản chất thì luôn khiến người khác đau lòng, bởi nó quá giả dối và đón hèn. Có lẽ trên thế gian này, thực sự là không còn ai thật lòng với nhau nữa.

Những ngày nằm trong bệnh viện tôi luôn nghĩ, nếu không phải Mục Thần Chi muốn tôi tặng quà, nếu tôi không đồng ý yêu cầu đó của anh ta thì buổi chiều hôm đó tôi đã ở nhà đánh một giấc dài, cũng sẽ không nhìn thấy Tần Niệm. Tôi thật ngốc, rõ ràng chỉ là một bóng người, rõ ràng biết đó là con đường có thể dẫn đến cái chết, vậy mà vẫn lao vào. Trên đời này, những ai tin rằng vẫn còn những điều đáng tin và đáng trân trọng thì đều là kẻ ngốc nghếch.

8. Chương 8

Tưởng rằng sẽ qua đi, sẽ nhạt nhòa trong ký ức.

Cuối cùng vẫn chờ đợi nơi chốn cũ.

Đối diện với quá khứ,

Em phải làm thế nào để mỉm cười và bước qua?

Nỗi đau sâu đến thế, hãy để em nhẹ nhàng quên đi.

Ngày đầu tiên xuất viện, Thiệu Bình Hàm nói phải tổ chức tiệc mừng. Bàn ăn được trang trí theo phong cách sông nước vùng Giang Nam. Trên mái hiên là một dải đèn chùm đỏ rực, ấm áp. Phòng ăn ngăn cách với bên ngoài bởi tấm cửa kính hình vòng cung. Từ trong nhìn ra, có thể thấy những lá sen nhẹ nhàng lay động trên mặt hồ.

Lúc tôi vào phòng, Sở Tây Thừa và Minh Thiên Diệu đang ngồi hát cùng bạn gái. Vừa nhìn thấy tôi, hai người tỏ ra như đã thân quen từ lâu, đồng thanh gọi lớn: “Em gái!”.

“Đây rõ ràng là em gái của tôi. Đã được gắn mác. Kẻ nào mà dám lớn tiếng hô hào nữa thì nếu là nam sẽ bị cung hình, là nữ thì thả trôi sông.” Thiệu Bình Hàm nhướn mày nói liên thoảng.

Ăn xong bữa, tôi và Thiệu Bình Hàm tranh nhau chiếc điều khiển từ xa. Tôi chồm nửa người lên người anh ta, hai tay vói lên cao, rất giống tư thế phạm nhân đang bị tra khảo.

Đúng lúc đó thì cánh cửa bật mở.

Mục Thần Chi xuất hiện, khoác trên mình bộ vest hiệu Gianfranco Ferré lịch lãm, thắt ca vát màu xanh bạc, phong lưu bước vào. Bên cạnh anh ta còn có một mỹ nhân với vẻ đẹp chim sa cá lặn. Không phải là cô người mẫu hôm đó. Đôi giày đỏ cô ta đi trông thật tươi đẹp, chói mắt.

Thật trêu ngươi người khác mà. Tôi suýt chết, trong khi anh ta lại ung dung hưởng thụ cuộc sống.

Tôi do dự giây lát rồi lịch sự gật đầu chào Mục Thần Chi. Chúng tôi nhìn nhau trong tích tắc rồi Mục Thần Chi hướng ánh mắt đi nơi khác. Tôi không thể nhìn ra anh ta đang nghĩ gì. Nói thực là anh ta không nhìn tôi thêm lần nào, chỉ cười cười nói nói với cô gái đi cùng, như thể anh ta không hề quen biết tôi vậy.

Sở Tây Thừa bế mỹ nhân trên đùi xuống, ghé sát vào tai tôi nháy mắt hỏi: “Em và Nhị ca đến hiệp mấy rồi?”.

“Đùa gì thế, vừa mới xuất trận mà.” Thiệu Bình Hàm nói xong nháy mắt với tôi một cái.

“Đây không phải khẩu vị của Nhị ca!” Sở Tây Thừa sán gần tôi thêm chút nữa. “Em gái, Nhị ca nhà anh chưa từng vì cô em nào mà ngày ngày chạy vào bệnh viện thăm nom. Ngay cả việc học hành cũng không nhiệt tình đến thế đâu!”

“Này, cậu sán gần cô ấy như thế làm gì?” Thiệu Bình Hàm xốc cổ áo Sở Tây Thừa đẩy sang bên.

“Đúng đó, cái mắt sói già của cậu làm cô bé sợ rồi kìa.” Minh Thiên Diệu liếc mắt về phía Mục Thần Chi. Anh ta ngồi ở khá xa, cô mỹ nhân ngồi vắt vẻo trên đùi, chốc chốc lại cất tiếng cười nũng nịu.

Tôi ngồi cắn hạt dưa đến khi lưỡi phồng rộp. Nếu sớm biết Mục Thần Chi cũng đến thì tôi đã ở nhà rồi.

“Ái phi, đến đây ngồi cùng trâm nào.” Thiệu Bình Hàm bắt chước điệu bộ của hoàng đế, vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh.

Tôi “xi” một tiếng. “Thánh thượng muốn lừa tôi đến để ăn hạt dưa chẳng?”

“Cái đó thì cần gì phải lừa? Thích là làm luôn!” Nói rồi anh ta sán đến cướp hạt dưa tôi vừa cắn xong bỏ vào miệng. “Cướp là được ngay.”

“Nếu ăn đồ của người khác thì mồm nhũn ra, chắc chắn miệng anh sắp chảy thành nước rồi.”

Thiệu Bình Hàm không tức giận, anh vừa giúp tôi bóc hạt dưa, vừa cười, nheo mắt hỏi: “Này, thử con. Em thích kiểu đàn ông như thế nào?”.

“Em hả, em thích kiểu đàn ông sống nội tâm và bộc lộ cảm xúc một cách đúng mực.” Hình tượng khác xa anh ta.

“Haizzz. Thôi nào, thôi nào.”

Minh Thiên Diệu thò đầu vào giữa hai chúng tôi, ánh mắt đong đưa kiêu hãnh. “Anh đây là kiểu người ấy, phải không?”

Tôi và Thiệu Bình Hàm đồng loạt hét lớn: “Cút đi chỗ khác”.

“Ngũ ca! Hai người họ đồng tâm hiệp lực ăn hiếp cậu. Cậu còn đứng đó ồn ào làm gì? Thấy chưa, họ đứng chung trận tuyến thì cậu có mà ra tro!” Sở Tây Thừa cười ha ha, còn chưa nói hết câu thì đã nghe thấy tiếng kêu thất thanh của mỹ nhân chim sa cá lặn ngồi cạnh Mục Thần Chi.

“Haizzz! Có đau không?”

“Lâu lắm không gọt. Đứt tay rồi.” Mục Thần Chi lấy khăn lau máu trên ngón tay mỹ nhân, rồi cầm một quả táo khác, cười nói: “Em gọt quả này đi”.

Mọi người vẫn cười nói rôm rả nhưng không khí đã khác hẳn. Minh Thiên Diệu và Sở Tây Thừa cũng ngồi tránh ra xa, tiếng karaoke trong phòng rất ồn ã, lâu lâu mới nghe thấy tiếng trò chuyện của họ.

“Tiểu Lục, cậu ăn nói như nhảy vào mồm người khác quá đấy!”

“Nhị ca làm gì cũng quang minh chính đại. Tại sao tôi không được nói? Vả lại, chẳng phải hai bọn họ cũng tình trong như đã rồi sao?”

Tôi mím chặt môi, trong tim như đang mọc lên một đám cỏ rồi, chúng không ngừng lớn lên. Lúc đó, Thiệu Bình Hàm nghe điện thoại xong đi đến bên tôi, gương mặt lạnh băng của anh ta còn chưa nguôi giận. “Đứa khốn nào mách lẻo mà ông già ở nhà biết được nên gọi anh về viết kiểm điểm không biết?”

Những người ngồi trong phòng thậm thụt to nhỏ với nhau gì đó. Tiếng nhạc trong phòng rất lớn, tôi chỉ lảng máng nghe câu được câu chăng.

“Ông già từ trước đến giờ không can thiệp chuyện bạn bè của tôi. Sao giờ lại ý kiến ý cò chứ?”

“Cậu nghiêm túc thì ông già ắt cũng nghiêm túc chứ sao.”

“Nhị ca, cậu thăm rồi. Nhất định ông già không đồng ý cậu chơi bời với kiểu con gái này đâu.”

...

Tôi như thế này thì đã làm sao? Không xứng đáng làm một người bạn của họ à? Có tiền cũng chẳng là gì nhé. Tôi cầm túi xách định đi theo Thiệu Bình Hàm nhưng bị anh ta ấn xuống sô pha.

“Muộn thế này rồi một mình nhóc đi buýt về nhà anh không yên tâm. Đợi anh về rồi sẽ báo tài xế quay lại đón em. Nếu đợi lâu quá thì để...” Thiệu Bình Hàm nhìn một lượt đám người trong phòng, ánh mắt lướt qua Mục Thần Chi, rồi chỉ vào Minh Thiên Diệu. “Lão Ngũ sẽ đưa em về.”

Thiệu Bình Hàm đi rồi, tôi thấy mình thật lạc lõng. Tôi chẳng quen ai cả, còn vị đại nhân nửa quen nửa lạ kia thì chỉ bận bịu ôm ấp bạn gái. May mà mấy tính trong phòng có mạng.

Tôi mở mục tin tức trong trường, vừa mở ra đã thấy mẩu tin được giật tít rất “hot”: Nữ sinh không biết xấu hổ nhất trong lịch sử trường Đại học A từ trước đến nay.

Vốn dĩ định mở ra để thỏa trí tò mò nhưng tay tôi lại run bần bật không kiểm soát được. Trang tin không có chữ mà toàn là ảnh. Bức đầu tiên là một nữ sinh có thân hình thon thả, trang điểm rất đậm, mặc chiếc quần tất gợi cảm kết hợp với áo váy xuyên thấu đứng trên vũ đài uốn éo cơ thể.

Bức ảnh thứ ba là cảnh nữ sinh tóc tai bù xù, áo quần xộc xệch bị trói chặt vào chiếc ghế chân cao. Bên cạnh là người đàn ông mặc đồ da, mái tóc nhuộm vàng đang...

Những bức ảnh tương tự có đến mười mấy cái, cùng một nhân vật nữ chính. Gương mặt của nữ sinh được kỹ thuật photoshop làm mờ đi nên không thấy rõ, nhưng chiếc vòng bạc trên cánh tay cô ta lại vô cùng nổi bật.

Tôi vội kéo tin xuống dưới. Bức ảnh tiếp theo chụp rất nhiều người đang hào hứng chỉ trỏ, bàn tán. Có người cao hứng đoán nữ sinh đó là ai, kẻ lại rất tinh ý, nói rằng có thể biết được thông qua chiếc vòng tay, thậm chí có người nói: “Hình như trường Điện ảnh có nữ sinh đeo chiếc vòng bạc giống hệt thế”.

Không biết đến trang thứ mấy của tin, trên nền giấy trắng hiện lên dòng chữ đỏ được đánh rất to. Từng chữ từng chữ như những con dao nhọn sắc đâm thẳng vào mắt tôi.

“Một nữ sinh trường Đại học A, tên có ba chữ, bố từng đi tù, trước đây cô ấy từng làm người hát chính ột ban nhạc rock, nhảy ở vũ trường, hút thuốc phiện, nạo phá thai. Đời sống riêng tư rất bê bối, hiện đang làm gái bao ột kẻ lắm tiền nhiều của...”

Có thể vì tay tôi run quá nên không nghe theo hiệu lệnh của não bộ. Chiếc vòng bạc trên tay tôi đập vào con chuột kêu lạch cạch. Tiếng động không lớn nhưng lại khiến não tôi như bị co giật. Cảm giác bầu trời đen thẳm đang trút một trận tuyết lớn. Những bông tuyết nhảy nhót bay lượn cứ thế bủa vây lấy tôi. Rõ ràng tuyết lạnh giá nhưng tôi lại thấy không khí thật ngọt ngào. Mùi máu tanh nồng vẫn không ngừng xộc thẳng vào khoang miệng. Tôi đưa tay lên quệt, mới biết là máu cam.

Điện thoại bỗng đổ chuông. Là Tô Na Na gọi đến. Câu đầu tiên đã hỏi: “Cậu đang ở cùng tên bánh nướng à?”.

“Ừm.”

“Tin trên trang web của trường, cậu đã đọc chưa?”

“Ừm.”

“Loại gái dễ tiện như thế thì đáng bị chìm chết, sống sa đọa, còn làm gái bao...”

Tôi càng nghe càng thấy mơ hồ. Tiếng nhạc đinh tai nhức óc ở đầu dây bên kia cứ vang lên không ngừng. Bài hát Hồ ly tình nghe qua giọng hát của ca sĩ Hồ Vĩ Kỳ chẳng khác gì những lời bùa chú: Tìm người xử cô ta. Tìm người giết cô ta. Đồ độc ác vô liêm sỉ...

Âm thanh đó cứ ám ảnh bên tai tôi. Tôi bắt giác lên tiếng phủ nhận: “Không phải tôi”.

“Tớ biết không phải cậu. Cái vòng trên tay cậu mua ở đâu chả được.” Tô Na Na thở dài, tiếp tục nói: “Cậu mở trang cuối cùng ra mà xem, còn có cả một file âm thanh nữa đấy. Nếu là cậu thì cậu có chạy đằng giời. Còn nếu không phải, người ta cũng không thể đổ oan cho cậu, đúng không? Tớ cúp máy đây. Cậu ngủ ngon nhé!”.

Lòng bàn tay tôi ướt đầm mồ hôi, ấn mấy lần mới đúng vị trí nút nhỏ trên màn hình. “Đứa nào muốn chết thì xông vào! Bố tao là xã hội đen, mẹ tao là tay chém.. Chị đây là con nhà tông đích thực đấy.”

Lê Tiểu San!

Tôi vừa đứng lên đã va phải người phục vụ đang bưng khay trà. Tay tôi bị tách trà nóng đổ vào lòng chốc đổ tấy như cái móng giò.

Mục Thần Chi và những người khác đứng xúm lại, tôi không buồn giữ lá trà trên tay mình xuống, cũng chẳng biết đau. Tôi hoảng loạn di chuột ấn vào nút gạch chéo màu đỏ trên màn hình nhưng ấn mấy lần cũng không đúng vị trí, cuối cùng đành dùng tay ấn nút tắt trực tiếp trên máy tính.

Nhất định bọn họ đã nhìn thấy những tấm hình phản cảm đó. Nếu không thì không thể nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy. Hoặc có thể họ chưa nhìn thấy, mà là tôi có tật giật mình nên mới cảm thấy vậy. Tôi không biết, không biết gì cả. Tôi chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập, mỗi lúc một gấp gấp hơn.

Cứ tưởng Mục Thần Chi sẽ hỏi tôi có chuyện gì xảy ra, bởi sắc mặt tôi lúc này nhợt nhạt đến đáng sợ, giống hệt một bóng ma vừa lồm cồm bò lên từ nấm mồ trong nghĩa địa. Nhưng anh ta không truy hỏi, chỉ nắm lấy tay tôi, giọng nói vô cùng dịu dàng:

“Có cần nắm chặt hơn nữa không?” Bàn tay anh như ngọn núi lửa không ngớt phun trào sức nóng, xua tan luồng khí lạnh bao quanh tôi.

“Không sao!”

Tôi không biết sau đó mình nói thêm những gì, đầu óc như biến thành chiếc đồng hồ bị nung nóng cứ lắc lư qua lại mãi. Làm thế nào cũng không thể dừng lại được. Bước chân tôi không còn vững nhưng vẫn loạng choạng lao ra ngoài như đang trốn chạy.

Tôi phải giải thích thế nào đây? Người trong bức ảnh chính là tôi với những lỗi lầm mắc phải do sự ngông cuồng dại dột lúc tuổi trẻ. Ngay cả tư cách kêu oan tôi cũng không có. Nhưng không phải tất cả thông tin đó đều là sự thật. Lòng ngực tôi như bị đông đặc lại, không phải bởi không khí mà là máu, giống như chất độc bám nhầy nhụa ở xương cốt. Nếu không phải vì cổ họng không thể thốt lên lời thì tôi nhất định bầu vút lấy bất kỳ người nào tôi gặp mà giải thích rằng: “Tôi chưa bao giờ nạo phá thai, chưa bao giờ nghiện hút, chưa bao giờ sống buông tuồng, chưa bao giờ làm gái bao...”

Nhưng ai có thể tin tôi đây? Đến người bạn thân nhất cũng nói tôi là loại ác ôn vô liêm sỉ, đáng bị nhốt vào chuồng heo. Ngay cả mẹ tôi cũng không tin thì còn có ai tin tôi? Còn có ai chịu nghe tôi giải thích nữa?

Những tia sáng chập chờn ven đường như lay động, giống như những hạt cát muôn màu không ngừng xuất hiện. Tôi ngơ ngác đứng bên đường nhìn dòng xe qua lại. Tôi nghĩ, nếu mình không bị những hạt cát kia chôn vùi thì hẳn sẽ bị dòng xe nuốt chửng. Cho dù có bị nhấn nước hay chôn sống thì càng giãy giụa sẽ càng lún sâu. Tôi không hề giãy giụa nhưng bóng đêm vẫn nuốt chửng lấy thân hình nhỏ bé. Tôi không khóc, bởi thực sự không còn đủ sức để rơi lệ.

Tôi không biết tại sao mình lại đến trường, nhìn thấy giảng đường khoa Âm nhạc vẫn còn sáng đèn, những sinh viên đi lướt qua tôi, có người véo von hát, lại có từng tốp hai, ba người cười đùa vui vẻ.

Tôi run rẩy, cúi gằm mặt xuống cố bước đi thật nhanh. Tôi không dám ngẩng lên nhìn cho dù họ không nhận ra tôi, không bàn tán về tôi. Tôi luôn cảm giác sau lưng mình đang có vô số ngón tay chỉ trỏ. Tôi không dám đối diện với bất kỳ ai, nhưng có một người, dù có nhảy lầu tự vẫn ngay bây giờ thì tôi cũng phải tìm cô ta để tính sổ!

Phòng đàn vang lên một khúc nhạc ai đó chơi trong giờ tự luyện, chính là bản nhạc mà Lê Tiểu San vẫn thường đánh. Biết cô ta vẫn còn ở đó, không biết lấy từ đâu ra nhiều dũng khí đến thế, tôi giơ chân đập toang cánh cửa.

Tiếng đàn lập tức im bật. Trong phòng chỉ có một mình Lê Tiểu San. Những ngón tay của cô ta vẫn chưa rời khỏi phím đàn. Cô ta nghiêng đầu nhìn tôi, rồi đứng lên sau vài giây sửng sốt.

“Sao cô có những tấm ảnh của Nguyễn Thất?” Tôi gào lên. Người tải file âm thanh đó lên tất nhiên giấu mặt, nhưng tôi biết kẻ ghi âm chính là Lê Tiểu San.

Cô ta nhướn mày cười, cố tình không thừa nhận. “Tôi không biết ảnh nào hết!”

“Cô đã có được Tiêu Hàn Ý rồi, giờ còn muốn gì nữa? Tại sao phải tung tin đồn nhảm?”

“Cô đúng là mưu ma chước quỷ, vì muốn quyến rũ chồng tôi mà cô cố tình tông vào xe, để ngày ngày anh ấy phải đến thăm nom.”

Tôi nắm chặt túi xách trong tay. Tôi không thể đánh cô ta, chuyện này mà làm to thêm nữa thì càng không thể cứu vãn nổi. Lê Tiểu San nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt của tôi, cười đắc ý:

“Nếu cô đã tức giận như thế thì cứ việc gọi Mục Thần Chi đến cho tôi một cái bạt tai nữa! Hay là anh ta không cần cô nữa? Làm gái bao cũng thất thường nhỉ? Tiểu Mật cô cũng đáng thương đấy chứ!”

“Tôi không phải Tiểu Mật!” Mối tôi run lên, cổ hít một hơi thật sâu, như con cá mắc cạn trên bờ đang thoi thóp bị người ta cạo từng lớp vẩy mà không thể phản kháng lại được.

“Tên cô không phải là Phó Tiểu Mật sao?” Lê Tiểu San cười như nắc nẻ, nói tiếp: “Để tôi nghĩ thay cô. Cô không phải Tiểu Mật, vậy là gì nhỉ? Là gà móng đỏ, nhà vệ sinh công cộng hay là trạm xe buýt... Ồ, xin lỗi nhé! Về khoản ăn nói thô tục thì tôi không bằng cô. Cô nghĩ, Lê Tiểu San này dựa vào đâu để kết giao bạn

bè với cô được chứ. Hay là cô đã quyến rũ được Mục Thần Chi rồi. Dù sao thì cô với gà cũng có chút khác biệt. Con gà làm vậy là do cuộc sống của nó phải vậy. Còn cô thì lại cam tâm tình nguyện cho trăm người cười, vạn người bao”.

“ ... ”

“Nhưng tôi cũng tò mò. Cuối cùng là cô đang qua lại với Mục Thần Chi hay Thiệu Bình Hàm? Hay là một lúc cả hai?”

Tôi bước chân lảo đảo vịn vào cánh cửa thì mới hay cửa đã mở toang từ lâu. Tôi chơi với, vừa hay nhìn thấy chiếc chổi dựng sau cánh cửa, cảm giác cơn giận dữ đã trào lên đỉnh điểm.

Giết cô ta! Cho dù tôi có chết thì cũng phải giết cô ta đã!

Tôi nắm chắc cây chổi rồi đập thẳng vào mặt Lê Tiểu San. “Phịch” một tiếng, cán chổi gãy làm đôi còn cô ta thì ngã lộn ra đất. Đầu cũng bắt đầu chảy máu.

Tôi vô cùng sợ hãi liền bước lùi lại phía sau, rồi cầm đầu chạy một mạch.

Trước đây tôi và Tiêu Hàn Ý đã từng đếm thừ, mỗi tầng có mười ba bậc thang. Tôi còn nói với anh ta rằng, mười ba không phải là con số may mắn. Tôi ghét con số này cũng vì trước kia, khi còn ở trong đội nhạc của Nguyễn Thất, họ cũng gọi tôi là “Thập Tam”.

Mười ba bậc thang, chỉ có mười ba bậc thang, sao lại lạnh lẽo và dài đến vậy? Tôi không biết mình khụy ngã bao lần, đầu gối cũng bị trầy xước, khuỷu tay bật máu, tôi chỉ cầm cúi chạy, cũng chẳng biết cô ta đã chết hay chưa. Xảy ra chuyện khủng khiếp như vậy mà tôi lại hèn nhát chạy trốn. Tôi vẫn luôn không chút bản lĩnh, không chút can đảm, gặp chuyện gì cũng luôn trốn chạy. Bây giờ như thế. Hai năm trước cũng thế.

Hồi cấp ba, năm ấy tôi mười tám tuổi. Trong khi các học sinh khác đều vật lộn với thi cử thì chỉ mình tôi là không có hứng thú học hành.

Vì Tần Niệm đã thi đỗ Đại học Bắc Kinh.

Lúc đi, Tần Niệm xin tôi số điện thoại, tôi vui sướng lấy một tờ giấy nhớ màu hồng, tỉ mỉ dùng bút nước mực đen viết từng con số. Chỉ có mười một con số, thế mà tôi viết đi viết lại không biết bao lần.

Tôi đợi điện thoại của Tần Niệm từng giây từng phút. Xuân qua hạ đến, từ lần gặp gỡ đầu tiên trong rừng hoa đào nở rộ rồi đến lúc hoa đã tàn, những chiếc lá xanh cũng trở nên vàng úa rồi rơi đầy trên nền đất, đến tận mùa đông, những bông tuyết trắng xóa bao phủ hết tất cả, lá khô mục rữa trong lòng tuyết, hòa vào với đất, thế mà tôi vẫn không nhận được cuộc gọi nào của Tần Niệm.

Tôi giống như những hạt cát, vụn vỡ, không nói chuyện với ai, suốt ngày giam mình trong phòng viết viết vẽ vẽ. Giấy trắng, mực đen, tất cả đều dùng để viết tên anh.

“Con điên rồi sao? Tần Niệm có gì tốt đẹp mà khiến con yêu sống yêu chết như vậy chứ!” Mẹ tôi tức giận xé nát những tờ giấy trên bàn.

“Tần Niệm tốt hay không thì liên quan gì đến mọi người? Mọi người cũng không cần phải biết tại sao con lại thích anh ấy!” Tôi không điên, chỉ là mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng.

Nhìn những mẩu giấy vụn ngập phòng, tôi ngỡ những bông tuyết bên ngoài kia đã rơi vào phòng mình. Tôi chạy ra ngoài ngắm những bông tuyết trắng trời. Chúng đều lạnh như nhau, đúng là tuyết đã bay vào phòng tôi rồi.

Tôi cắt động mạch, nhìn những giọt máu ứa ra xối xả rồi hòa vào lớp tuyết dày cộm trên mặt đất. Khi được Tiêu Hàn Ý bế đến bệnh viện, tôi không hề khóc, bố đã giáng cho tôi một cái bạt tai rồi cắt đứt quan hệ cha con. Tôi vẫn cười.

Cổ tay tôi có vết sẹo rất dài như có một con rắn đã chết đang bám vào đó, không thể xóa được. Đó chính là vết tích mà Tần Niệm đã để lại cho tôi. Tần Niệm không có gì tốt đẹp, nhưng tôi thích anh ấy. Từ nhỏ đến lớn, tôi không thích ai mà cũng chẳng có ai ưa tôi. Ngay cả bố cũng ghét tôi.

Tần Niệm chính là người đầu tiên tôi thích.

Trong hai năm, tôi đã viết cho anh biết bao nhiêu bức thư cho dù không lần nào được hồi đáp. Tôi không bỏ cuộc, bởi ít nhất cũng có một người lắng nghe lời tôi nói. Trước đó, tôi chưa từng dùng cảm, chưa từng mỉm cười, chưa từng mở lòng với ai, ngay cả một người để trò chuyện, tôi cũng không có. Tôi yêu đến mức có thể chết vì anh, chỉ vì Tần Niệm có đôi mắt màu hổ phách. Chỉ có nhìn vào đôi mắt ấy, tôi mới thấy mình đang mỉm cười. Không ai biết được điều đó, họ sẽ không thể hiểu được, phải sống cô đơn trong quãng thời gian dài mười bảy năm ấy thì một người như thế xuất hiện sẽ mang lại ý nghĩa gì. Giống như một kẻ sắp chết khát trên sa mạc, chỉ cần một cốc nước còn ý nghĩa hơn trăm lượng vàng. Nếu ai chưa từng sống cuộc sống héo hon thì sẽ chẳng thể hiểu được.

Tôi đeo chiếc vòng tay rất to để che đi vết sẹo đó rồi lén bỏ nhà ra đi, tôi không mang theo bất cứ thứ gì, trong ba lô chỉ có những cuốn sách và đĩa CD mà tôi yêu thích.

Mùa xuân ở phương bắc ẩm ướt, se lạnh khiến người ta khó thở. Nước đọng trên mặt đường ngấm vào giày khiến chân tôi lạnh buốt. Tôi chỉ mặc một chiếc áo khoác bằng vải nhung màu trắng mỏng manh, ngồi bên vệ đường tháo giày, bàn chân đau buốt như sắp bật máu. Vết sẹo xấu xí trên tay tôi như vết cứa ngang tim. Nó đã bắt đầu đóng vảy nhưng bên trong vẫn còn ứa máu. Tôi nghĩ, vết sẹo này sẽ không thể lành được.

Khi tôi không còn biết nơi nào để đi thì Nguyễn Thất xuất hiện: “Nếu em không ngại thì có thể đến làm ca sĩ chính trong ban nhạc của anh. Giọng em rất hay.”

Ban nhạc của Nguyễn Thất có một cái tên nghe rất kêu – Black. Anh ta là nhóm trưởng của ban nhạc.

Hồi đó tôi còn nhỏ, cũng ít kinh nghiệm sống nên rất dễ tin người. Nguyễn Thất không chỉ cho tôi tiền mà còn nhiệt tình thuê phòng giúp tôi, vậy nên tôi cứ tưởng rằng anh ta là người tốt. Khi tôi với Nguyễn Thất nói chuyện về âm nhạc, anh ta đã xúc động nói rằng: “Đối với những kẻ súc sinh và vô dụng thì thả xì hơi còn hơn là đánh đàn cho chúng nghe”.

Con người ta có lúc cũng thật lạ, có thể tin tưởng một người chỉ vì đồng cảm một câu nói của họ. Tôi đã nghĩ rằng cuối cùng cũng có người hiểu mình.

Ban nhạc có tất cả sáu người. Chúng tôi thuê một căn phòng tồi tàn ven thành phố để ở. Cuộc sống chật vật, ngày nào chúng tôi cũng phải đi diễn nhưng tiền kiếm được cũng chẳng đủ tiêu. Nguyễn Thất bèn giới thiệu tôi đến làm thêm ở một quán bar.

Mặc những bộ đồ hở hang uốn éo trên sân khấu cho lũ đàn ông bên dưới hau háu chiêm ngưỡng, tôi thực sự không chịu nổi. Nhưng tôi chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể ngày ngày cắn răng làm những động tác lăng lơ đó. Dần dần tôi cũng quen, dù phải múa những động tác quyến rũ như thế nào thì tôi cũng chẳng có cảm giác gì. Tôi trở nên sống vật vờ như một cái xác không hồn.

Nhưng tôi làm gì còn lựa chọn nào khác. Tôi không còn mặt mũi nào để về nhà. Con đường này là tôi đã chọn. Tôi đã hủy hoại bản thân thì chỉ còn cách đi tiếp. Nhiều lần tôi bị những vị khách đều cáng ép uống rượu đến nỗi suýt nữa thì mất thân. May mà lúc đó Nguyễn Thất xuất hiện. Anh ta cứu tôi, chăm sóc tôi, khiến tôi thật sự cảm kích.

Một buổi tối khi diễn xong, Nguyễn Thất nói anh ta có một người bạn rất thích nghe tôi hát, thấy tôi múa đẹp nên muốn làm quen với tôi. Tôi chỉ nghĩ đơn giản, nếu có người thưởng thức, thì tiền cát xê cho ban nhạc chắc chắn sẽ cao hơn, tôi cũng không cần đến quán bar làm việc nữa. Thế là tôi ngoan ngoãn đi theo anh ta.

Trong một phòng nhỏ của quán bar, một người phụ nữ tầm hơn bốn mươi tuổi trang điểm lòe loẹt, vẻ mặt thân thiện nhìn một lượt từ trên xuống dưới. “Cô em được đấy. Chả trách ông Ngũ cũng phải chấm.”

“Chấm” là ý gì? Tôi mơ hồ dự cảm những điều không lành, lòng bàn tay cũng ứa đẫm mồ hôi.

Người phụ nữ kéo tay tôi đến ngồi cạnh rồi đưa cho tôi một cốc nước. Tôi không dám uống, bà ta nhanh chóng nhận ra sự lo lắng của tôi nên lại đẩy cốc nước lần nữa, nói: “Đừng lo. Chị không phải người xấu”.

Ngày đó tôi thật ngốc nghếch, không lường được hết tâm địa đen tối của con người. Người lạ đưa nước cho cũng uống. Uống có một ngụm thì cảm thấy người choáng váng rồi toàn thân mềm nhũn. “Thập Tam, em

biết những gì?”

Bà ta kéo tay tôi, tôi cảm thấy có luồng hơi nóng cuộn lên suýt nữa thì bỏng da. Nhưng đến chút sức lực để rút cánh tay lại tôi cũng không có. Tôi ngồi tựa vào sô pha, mọi vật trước mắt hiện lên như ảo ảnh.

Nguyễn Thất trả lời thay: “Con nhỏ này không biết gì đâu. Tỉnh dậy là bỏ chạy ngay đó”.

“Vậy phải để cho nó cơ hội học hỏi. Làm thế nào thì cậu biết rồi đấy. Nếu làm tốt chuyện này thì cậu cũng không thiệt đâu.”

Tôi mơ màng bị Nguyễn Thất đưa sang một căn phòng khác, quần áo cũng bị lột sạch, rất lạnh, tôi muốn co mình để giữ lại chút hơi ấm. Các ngón tay tê cứng, toàn thân bị trói chặt, không còn chút sức lực nào.

Tôi cảm thấy trước mắt mình có ánh sáng phát ra với những âm thanh “tách, tách”, có người đang cười, có kẻ đang sờ mó cơ thể tôi, hơi thở toàn là mùi khói thuốc, chính là mùi thuốc Trung Nam Hải, ngửi thấy mùi thuốc này, tôi chỉ muốn nôn. Khi đó tôi không biết họ đang chụp ảnh, chỉ nghe thấy những âm thanh “tách, tách” giống như tiếng một con côn trùng đang khoan vào trái tim tôi rồi gặm rả rích từng chút một. Khi những âm thanh vụn vặt không ngớt dội vào tai, tôi mới biết mình bị lừa. Không phải họ đối tốt với tôi, mà là lợi dụng tôi để kiếm tiền và hiện tại là muốn tặng tôi ột ông chú.

“Chụp ảnh được rồi. Đến lúc đó nó sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời thôi.”

Quần áo tôi bị xé tả tơi. Nguyễn Thất lao đến lật ngửa tôi lên. Rồi một tiếng động lớn, cánh cửa mở tung. Tôi không biết những ai vừa ập vào, chỉ nghe thấy có người nói: “Cô bé này đáng thương quá!”.

Nghe thấy câu đó, tôi bỗng khóc òa, là tiếng gào khóc của một đứa trẻ.

Có người đến ôm chặt lấy tôi, chiếc áo ấm áp bao bọc khiến tôi như trẻ sơ sinh, bàn tay ấm như bàn tay mẹ hay ru tôi ngủ trong ký ức. Người đó vỗ nhẹ lên lưng tôi, lặp đi lặp lại câu nói: “Phó Tiểu Mật, đừng sợ, anh đến rồi. Anh đến rồi thì sẽ không còn gì phải sợ nữa”.

Đó là giọng nói ấm áp nhất mà tôi được nghe, đó là bờ vai vững vàng nhất mà tôi có thể dựa dẫm. Tất cả những thứ đó đều thuộc về một cái tên – Tiêu Hàn Ý. Đây là lần thứ hai anh ấy cứu tôi. Anh ấy giống như một kị sĩ, cho dù tôi phạm tội gì, lưu lạc nơi đâu thì anh ấy đều băng qua chông gai, kéo tôi ra từ địa ngục trong những thời khắc nguy cấp nhất.

Nguyễn Thất và đồng bọn bị dẫn đến đồn công an. Tôi cùng Tiêu Hàn Ý trở về thành phố W.

Tôi không dám về nhà. Bố mẹ của Tiêu Hàn Ý chăm sóc tôi như người thân trong gia đình. Chuyện vừa xảy đến với tôi, Tiêu Hàn Ý không kể với bất kỳ ai. Anh ấy luôn động viên tôi, tất cả đã qua rồi, phải phấn chấn lên và sống một cuộc đời mới.

Từ đó tôi như biến thành một người khác. Tôi chải đầu gọn gàng, mặc những bộ đồ kín đáo. Tôi thề rằng sẽ cố gắng làm một đứa trẻ ngoan, không gây phiền nhiễu, không phó mặc cuộc đời. Tôi tưởng rằng mình có thể quay về thời thiếu nữ thuần khiết, có thể sống cuộc đời yên ả, nhưng không ngờ rằng hai năm sau, Nguyễn Thất lại đến tìm tôi...

Lại một đêm nữa, tôi tìm cách trốn chạy, túi xách không biết đã rơi chỗ nào. Trong túi áo tôi chỉ còn mấy xu lẻ. Tôi muốn gọi điện nhưng không biết phải gọi cho ai. Người đầu tiên tôi nghĩ đến là Tần Niệm, nhớ đến giọng nói dịu dàng và gương mặt rạng ngời của anh. Nhưng tôi không có số điện thoại của Tần Niệm. Chưa bao giờ tôi nghĩ anh sẽ đến cứu tôi trong lúc khó khăn, vậy mà người đầu tiên tôi nhớ đến vẫn là anh. Nhưng như thế thì có tác dụng gì chứ? Anh ấy chỉ như một cái bóng ẩn hiện trong giấc mơ, để tôi cố nắm lấy trong vô vọng. Những trải nghiệm của đời mình, tôi cũng chưa từng kể với anh. Tần Niệm không thích tôi, tôi có thể lặng lẽ chôn giấu tình yêu của mình trong trái tim. Nhưng tuyệt đối không thể để anh căm ghét tôi được. Ai sẽ giúp tôi? Ai sẽ quan tâm đến tôi đây? Tôi thực sự đã rất cố gắng để làm một cô gái tốt, nhưng ông Trời không cho tôi cơ hội.

Tôi đến bất điện thoại công cộng bấm một số điện thoại quen thuộc, nhưng cứ bấm đến số cuối cùng, tôi lại hốt hoảng dập máy. Cuối cùng vẫn không dám gọi. Trên đời này, nếu ngay cả bố mẹ cũng không cần, không chấp nhận tôi thì thật sự, tôi chẳng còn gì.

Đầu dây bên kia tút tút không ngừng, không ai nhận máy. Tôi gọi đi gọi lại mấy lần nhưng đều là những âm thanh trống rỗng. Lúc dập máy, tôi thấy toàn thân như bị rút hết gân cốt, mềm nhũn trượt theo lớp cửa kính của bộ điện thoại. Bên tai toàn là ảo giác về tiếng còi hú inh ỏi của xe cảnh sát. Tôi ngồi trên nền đá lạnh, không sao khóc nổi, không sao kiềm chế được cơ thể đang run rẩy vì sợ hãi.

Chuyến xe buýt cuối cùng trong ngày. Từng đồng xu một rơi xuống thùng thu phí phát ra thứ âm thanh sắc lạnh, giòn tan giống như nổi cô đơn và sự yếu đuối của tôi lúc này.

Hành khách trên xe rất ít. Một đôi tình nhân ngồi thân mật, kể cho nhau nghe những câu chuyện thường ngày, chốc chốc lại phát ra tiếng cười hạnh phúc. Tôi co mình trên chiếc ghế ở hàng cuối cùng. Cho dù không ai nhận ra tôi, tôi cũng không dám ngẩng đầu lên.

Trạm dừng cuối cùng, tôi vội vã lao xuống xe, đi men theo con đường. Trước cổng trường học, ánh đèn vàng nhạt chiếu tẩm biển với dòng chữ Trường trung học cao cấp bậc 6. Dòng chữ màu đen với từng con chữ trôi nổi như những hạt bụi, vừa xa xăm vừa mơ hồ.

Tôi thấy cơ thể mình lâng lâng, vậy mà chân vẫn bước đi trên mặt đất, những hạt cát và đá dăm vào lòng bàn chân đau nhói. Cuối cùng, tôi đành ngồi ở bậc thềm trong vườn hoa của trường.

Ban đêm tỉnh mạch đến mức khiến người ta sợ hãi. Tôi tự ôm lấy cơ thể mình và mê man thiếp đi. Lúc tỉnh dậy thì đã là tảng sáng, gió se lạnh, bóng cây in loang lổ trên nền xi măng. Có lẽ vì ngồi lâu quá nên cổ tôi tê nhức. Tôi đưa tay lên xoa bóp, vừa ngước lên thì thấy Mục Thần Chi đứng ngay trước mắt.

Anh ta đứng đó, rất rõ ràng, những sợi tóc rủ xuống vàng trán khẽ lay động, ánh sáng mặt trời cũng phủ đầy đôi vai, đôi tai anh như những đồ sứ được nhuộm lớp men mỏng, cơ thể như tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu.

Khoảnh khắc đó, trời đất như ngừng lại, chỉ còn tôi và anh ta, tôi cũng quên bằng việc phải dời ánh mắt đi chỗ khác. Anh ta từ từ dang rộng vòng tay về phía tôi, giống như tỏa ra muôn ngàn hoa nắng. Tôi không biết phải làm gì, định đứng dậy chạy đi. Nhưng anh ta đã nhanh tay kéo tôi vào lòng. Mặt tôi áp sát vào lồng ngực anh ta. Giây phút đầu tiên nghe tiếng tim Mục Thần Chi đập mạnh, tôi chột òa khóc.

Tôi cứ ngỡ trên đời này sẽ không còn ai đến tìm mình, không còn ai để ý đến mình nữa. Một tay Mục Thần Chi vuốt tóc tôi, tay còn lại đan vào các ngón tay tôi rồi nắm chặt. Anh ta khom lưng thì thầm: “Anh xin lỗi. Tha thứ cho anh. Được không?”.

Chỉ cần một câu nói dịu dàng như thế cũng khiến tim người ta đập loạn nhịp. Hơi ấm từ bàn tay và lồng ngực của anh ta truyền lại khiến tôi thấy an lòng.

“Vẫn còn giận anh hả?” Mục Thần Chi khom người xuống nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi lắc đầu, tôi không hiểu, không hiểu anh ta xin lỗi chuyện gì? Nhưng thật sự là tôi không giận. Giữa hai con người không có tình cảm cũng chẳng có ràng buộc, sao có thể nói đến chuyện giận hờn và tha thứ?

“Sao không hỏi anh tại sao lại xin lỗi?” Mục Thần Chi nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên hỏi.

“Vì... em ... em sợ.” Đôi mắt tôi bỗng ngẩn lẹ.

Thực sự là khi anh ta vừa cất lời, cảm giác đầu tiên của tôi chính là anh ta xin lỗi vì tôi đã thấy anh ta ở bên người con gái khác, lại vô tình không hỏi thăm gì tới tôi khi tôi nằm viện. Nhưng tôi không dám hỏi, có rất nhiều việc tôi không dám hỏi. Ví như sao anh ta lại không đến hỏi thăm tôi, tình cảm của anh ta đối với tôi là như thế nào...

“Ở bên anh, em sẽ không bao giờ phải sợ hãi nữa.”

“Tại sao?”

“Ừm. Vì anh là Mục Thần Chi của em.”

Tôi bất giác nhào vào lòng anh ta, hai tay ôm chặt. Mục Thần Chi sững lại giây lát rồi ghì chặt đầu tôi vào lòng. Chắc anh ta không biết, tôi làm vậy là vì sợ anh ta nhìn thấy nước mắt tôi rơi. Cho dù những lời nói của anh ta có ẩn ý gì chẳng nữa thì tôi cũng không muốn nghĩ nhiều, tôi thực sự đã rất mệt mỏi rồi. Vậy nên một vòng tay như thế, một câu nói dịu dàng như thế khiến tôi cảm kích.

Con đường nhỏ rợp bóng mát trong sân trường có nhiều người qua lại, còn chúng tôi cứ đứng ôm nhau như thế, không nói thêm lời nào.

Khi Mục Thần Chi nhẹ nhàng hôn lên trán, tôi mới sực tỉnh. Tôi bị hơi ấm và tư thế khó hiểu ấy làm cho giật mình, hoang mang lùi lại phía sau một bước. Chúng tôi là gì của nhau chứ, tại sao tôi có thể khóc trong vòng tay anh ta?

Mục Thần Chi nhẹ nhàng chạm tay lên mặt tôi, giọng nói rõ ràng: “Hừm, nước mắt dính đầy trên má rồi này, xấu quá đi”.

Tôi ngẩng đầu nhìn, đúng lúc những tia nắng trượt trên môi anh ta rồi đậu lại khóe mắt tôi. Tôi cảm thấy cả cơ thể Mục Thần Chi giống như những giọt nước trong ly thủy tinh, trong veo trong sạch khi nhìn qua ánh nắng.

Ánh nắng rơi thẳng khiến tôi nhắm chặt mắt, tôi vùi đầu vào lòng anh ta một lần nữa. Lúc mở mắt ra lại thấy ánh nắng chiếu chếch lên gương mặt anh ta. Đôi lông mi dài hững cả mây cả nắng. Không phải là ấm áp mà là mê hoặc. Một nụ cười nhẹ nhẹ và ánh mắt như chất chứa hàng nghìn ánh sáng.

Tôi ngồi trong xe uống hết nửa chai nước khoáng thì Mục Thần Chi mua về một đôi giày bột trắng, anh ta luồn xong dây đâu đấy rồi mới đưa cho tôi. Lúc đi ăn, Mục Thần Chi còn cố tình công tôi vào nhà hàng bất chấp mọi ánh mắt.

“Mới sáng sớm, sao đã đòi đi ăn mỳ bò vậy?”

Mục Thần Chi chạm tay vào cốc trà trước mặt rồi quyết định mở chai nước khoáng tu ừng ực. Tôi lấy giấy ăn lau lớp mỡ còn dính trên bàn, e ngại nói: “Nhà hàng này mở năm năm rồi mà vẫn còn sơ sài quá. Hi hi, nếu anh không thích thì có thể đến quán khác cũng được”.

“Không cần. Anh nhờ Tiểu Hàn mang canh chân giò đến là được”. Mục Thần Chi thản nhiên rút ra một đôi đũa.

Thói quen của anh ta rất hay, ăn mỳ mà không phát ra tiếng động gì. Chẳng bù cho tôi, cứ húp xì xụp. Tôi nhìn anh ta qua làn khói trắng bốc lên từ tô mỳ, nói: “Em ghét nhất là ăn chân giò. Anh nghĩ mà xem, con lợn ngày nào cũng giẫm lẹp bẹp trên bùn đất, bắn chết đi được”.

Đôi đũa được Mục Thần Chi giữ nguyên tư thế trong không trung, từng sợi mỳ cứ thế tuột xuống bát. Chắc anh ta bị tôi làm cho chột dạ, một lúc sau mới nói: “Con lợn này chân lúc nào cũng đi giày cầu thủ mới tinh. Không phải sợ”.

“Hừm. Vậy càng không thể ăn thứ chân giò ấy.” Tôi ném tia nhìn tinh nghịch về phía anh ta rồi lùa một gắp mỳ to tướng vào miệng. “Anh đúng là giai cấp bóc lột, đến cả lúc ăn còn không quên nghĩ cách gián tiếp hại em!”

“Anh bóc lột em cái gì?”, Mục Thần Chi nhìn tôi vô tội, nói.

Hình như tôi mới là người bóc lột của người ta một chiếc áo khoác và một đôi giày.

“Anh tước đoạt cảm giác thèm ăn của em!”

“Hóa ra người không có hứng thú ăn uống mới có thể húp mỳ xì xụp như thế. Tại hạ xin lĩnh giáo.”

“Cái đó là bới mỳ ở đây rất ngon, trước đây Tần Niệm...” Tôi bất giác nắm chặt đôi đũa, cúi gằm mặt xuống.

Giọng nói trầm ấm của Mục Thần Chi thản nhiên cất lên: “Mối tình đầu?”.

Tai tôi như nghe thấy tiếng bóng rổ đập xuống đất rồi lại bật lên không trung. Tiếng động đó thật giống với nhịp tim, cứ thỉnh thoảng trong lồng ngực tạo ra những cơn sóng lòng.

“Lần đầu tiên gặp anh ấy cũng là trong vườn đào. Anh đã bao giờ đọc Tình thư chưa? Giống hệt Đằng Tinh Thụ[1] vậy. Anh ấy cầm quyển sách, yên lặng như hòa mình vào những bức tranh trong sách mà nét mặt khiến tim người khác phải đập nhanh hơn. Anh ấy hay đứng dưới cột bóng rổ.”

[1] Đằng Tinh Thụ () là nhân vật chính trong tiểu thuyết nổi tiếng Tình thư (Love Letter) của Nhật Bản.

Bây giờ sân vận động của trường đã được mở rộng, cột bóng rổ bị di chuyển vị trí. Tấm lưới cũng tơi tả như chiếc lưới đánh cá bị vớt bỏ, chẳng còn ai ngó ngang đến. Chỉ nghĩ thế thôi mà sống mũi tôi đã cay cay.

Tôi xúc một thìa ớt bột thật to định cho vào trong tô thì bị Mục Thần Chi ngăn lại: “Đừng có ăn cay như thế. Dạ dày của em không tốt”.

Trước đây, sáng nào Tần Niệm cũng đến đây ăn mì bò. Tôi cũng từng mấy lần lén đi theo rồi ngồi ở một góc xa, nhìn anh cho từng thìa ớt bột vào tô. Tò mò, tôi cũng bắt chước. Nhưng đúng là cay, rất cay, cay đến mức chảy cả nước mắt. Tôi luôn tự hỏi tại sao người con gái ngồi bên lau mồ hôi cho anh lại không phải là tôi chứ?

Hộp ớt xay ở đây là do ông chủ nhà hàng tự chế biến, rất thơm. Những bột ớt trộn dầu men theo viền thìa rơi xuống tô, màu sắc thật tươi sáng, miệng lưỡi tôi cũng trở nên bất cần. “Em thích ăn đấy!”

Mục Thần Chi chỉ thốt lên một chữ, không biết là đang buồn hay vui. “Ngốc!”

“Em vẫn luôn ngốc như vậy mà. Mạnh bạo theo đuổi người ta, rồi âm thầm viết những dòng nhật ký vô vị:

Hôm nay, Tần Niệm nhìn một cái mà khiến mình vui đến mức quên cả việc hít thở. Lúc mua bánh bao còn quên lấy tiền trả lại.

Hôm nay, Tần Niệm đi cùng Sở Mộng Doanh đến lớp khiến mình không thể tập trung học được...”

Em thích nhất trốn tiết. Chỉ có những lúc đó mới gặp được anh ấy. Em còn thích cả động tác quay người hay ngồi xổm để lén nhìn Tần Niệm qua khe hở của những bạn khác. Khi toàn trường đều ngồi xuống thì chỉ mỗi mình em cứ đứng ngơ ra đó. Cũng chính vì điều ấy mà em bị thầy trách mắng không biết bao lần.”

“Thầy bảo em là não kém phát triển à?”

“Sao anh biết?”

“Hồi tiểu học bọn anh có môn học thực nghiệm, giảng giải về cấu tạo của não bộ, trong đó có nói về một chú cún con nếu cho uống say và cắt bỏ tiểu não thì động tác sẽ không còn chính xác.”

“...”

“Anh ta rất tuyệt? Đối xử với em rất tốt? Con gái bây giờ cứ nhìn thấy những anh chàng đẹp trai là sáng hết cả mắt lên.”

“Tất cả mọi người đều không tốt bằng anh ấy. Không phải anh ấy đẹp trai, giàu có, thông minh. Chỉ vì em cảm thấy anh ấy tốt.”

“Chỉ vì một chữ tốt không lý giải được ấy mà khiến em nhớ nhung anh ta suốt bao năm như vậy sao? Khiến em, ngoài anh ta ra thì không còn để ý tới ai khác sao? Như thế có đáng không?”

“Có những kiểu tình yêu không liên quan gì đến chuyện được mất, cho dù anh ấy bình thường như thế nào thì yêu vẫn cứ yêu. Yêu rồi, sao có thể kiểm soát được bản thân chứ?”

“Đau khổ, luôn luôn do mình tự chuốc lấy.” Mục Thần Chi như có tâm sự gì đó, gượng cười. “Đều như nhau cả thôi, ha ha.”

Những miếng ớt trong miệng giống như những đốm lửa nhỏ thiêu đốt cổ họng đến nấc nghẹn. Chắc mũi tôi cũng đỏ cả lên nên nước mắt mới rơi lã chã vào tô mì.

Tôi khịt mũi nói: “Ông chủ ở đây thật ác. Làm ớt cay quá khiến em ăn mà chảy nước mắt”.

Khách hàng đến đây ăn mì vào buổi sáng đều là học sinh. Ngồi đối diện với bàn tôi là một tốp nam sinh, vừa ăn vừa cười nói. Một cô gái mặc quần jean, áo sơ mi trắng, trông rất thanh tú chậm rãi đi ngang qua. Ba lô trên lưng cô gái quệt qua vai một cậu con trai, hai người cùng nhìn nhau mỉm cười.

Cô gái còn chưa đi khỏi thì đám con trai cùng bàn đã cười rầm rộ. Cậu con trai ban nãy đổ ửng hai tai, lén lén nhìn theo bóng dáng cô gái.

Tuổi trẻ của ngày ấy...

Tình yêu của ngày ấy...

“Có phải tất cả các cô gái trẻ đều như vậy? Trước khi đi ngủ đều ngóng đến ngày mai lên lớp để gặp được người ấy, chẳng cần đặt báo thức cũng dậy đúng giờ. Gặp rồi thì lại không dám chào hỏi, còn làm bộ bước qua thật nhanh. Đi rồi mới thấy hối tiếc. Năm tháng trôi qua, có thể sẽ quên mất con người luôn ngự trị trong trái tim mình ngày ấy trông như thế nào, nhưng lại nhớ rõ rệt tâm trạng lúc đó ra sao. Ngay cả mùi vị của không khí xung quanh cũng có thể gợi lại ký ức.”

Mục Thần Chi bỗng đứng im lặng, đôi mày nhíu chặt. Có phải tôi đã nói gì sai chăng? Tôi vò đầu nói: “Chắc tại trình độ văn chương của em chẳng ra gì. Hồi tiểu học, em toàn bị thầy giáo Ngữ văn nhằn tâm phạt đứng trong giờ học đấy”.

Mục Thần Chi liền nói: “Chẳng phải hồi tiểu học em viết văn rất hay sao?”

Tôi từng nói với anh ta vậy sao? Ngay cả Tô Na Na cũng không biết chuyện này!

“À, mấy câu nói vừa rồi của em nghe rất văn vẻ mà.” Hóa ra là anh ta đoán mò.

“Đoạn vừa rồi, em phải nghĩ trong đầu mất hai mươi phút cơ đấy.”

“Lại xuất hiện một thiếu nữ khờ khạo bị cuốn vào vòng xoáy tình yêu rồi.”

“Anh chưa trải qua mối tình đầu hay sao?” Ai mà chẳng có thời khờ khạo chứ?

Mục Thần Chi dừng đùa, chau mày như có tâm sự.

“Cái đó... Em chỉ tiện miệng hỏi thôi.” Mối tình đầu của đại thần nhất định là rất đau thương, rất mãnh liệt!

Mục Thần Chi gặp mấy lần nhưng những sợi mỳ đều tuột khỏi đĩa. Anh bình thản kể: “Lần đầu gặp, cô ấy mới năm tuổi, mái tóc vàng, chơi nhảy dây một mình và hát lú lo Tiểu Tiểu Tử, ngồi thềm cửa...”.

“Ráng mây như áng thơ, ánh trời chiều say như men rượu. Cuộc gặp gỡ vô tình hay cố ý, như mặt trăng lưu hình bóng em trong anh. Tình yêu ấy nồng nàn như biển và không có cách nào che giấu...” Tôi bất giác ngân nga lời bài hát Yêu nhất của Châu Huệ Mẫn.

“Cạch” một tiếng, đôi đĩa trong tay Mục Thần Chi gãy làm đôi, các ngón tay anh run run.

“Xin lỗi! Em thực sự không có ý mĩa mai, ngược lại, em nghĩ chuyện một thiếu niên mười lăm tuổi thích một cô bé gái năm tuổi còn đẹp hơn cả những câu chuyện mỹ miều trong phim điện ảnh. Hơn nữa, bài đồng dao ấy hồi nhỏ em cũng rất hay hát. Em thực sự không có ý gì khác.” Tôi choáng váng, con người này thay đổi thái độ nhanh quá.

“Một đời chỉ yêu một người. Một kiếp chỉ ôm một mối sầu. Những ngón tay nhỏ nhắn đan thành thù hận.” Mục Thần Chi cười ảm đạm rồi rút một đôi đĩa khác. Anh ta trút một thìa ớt vào tô, cầm đầu cầm cổ ăn, cay đến nổi trán cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Tôi rút tờ giấy ăn, xé một nửa lau miệng. Do dự một lúc, tôi lịch sự lấy nửa còn lại lau mồ hôi cho Mục Thần Chi. Anh ta bỗng nắm chặt tay tôi khiến tờ giấy trong tay trở nên nhàu nhĩ. Tôi ngượng ngịu muốn rút tay lại nhưng anh ta càng nắm chặt hơn.

“Có bao giờ em nghĩ mình sẽ có đủ dũng khí để yêu thêm lần nữa không?” Đôi mắt đen phẳng lặng như hồ nước thu nhưng lại như vực nước xoáy lóe lên những tia sáng vụn vỡ. Nếu tôi không kịp rời ánh mắt đi nơi khác thì nhất định sẽ bị hút vào trong đó.

Tôi liếm môi rồi chuyển chủ đề: “Sao anh lại tìm thấy em? Có máy định vị vệ tinh sao? Đi thôi, em no rồi”.

“Trường đại học, trường cấp ba, nghĩ đến chỗ nào là anh đến ngay.” Mục Thần Chi lần túi áo rồi hất cằm về phía chiếc áo khoác của anh mà tôi đang mặc. “Em xem có ví tiền trong đó không?”

“Ồ, không có. Làm sao bây giờ?”

Mục Thần Chi xoa cằm về nghĩ ngợi, rồi nói nhỏ vào tai tôi: “Anh đếm đến ba. Em chạy theo nhé!”.

“Hả?” Tôi lấy tay che miệng. “Định ăn quýt à? Nhưng chân em chạy không nổi. Hay anh cứ công em?”

“Anh công một cái mai trên lưng chẳng phải sẽ trở thành ba ba sao?” Mục Thần Chi không phân vân, nắm chặt lấy tay tôi, chau mày, nghiêm túc nói: “Sẵn sàng thì gặt đầu”.

“Ừm ừm.” Tôi gặt đầu như gõ trống. Vừa nghe thấy Mục Thần Chi đếm đến ba, tôi đã bị anh ta kéo tay phóng như bay ra khỏi nhà hàng.

Tiếng ve râm ran, những vòm lá bên đường xanh biếc, những lọn tóc bị gió thổi vướng trên khóe miệng. Mục Thần Chi diễm nhiên đứng chắn gió cho tôi, tay phải đặt lên vai, tay trái giúp tôi kéo những sợi tóc đó ra khỏi miệng, rồi khẽ gài chúng vào mang tai. Động tác rất thân mật nhưng không hề chướng mắt.

Tôi nhìn mặt đường bê tông trắng, hai bóng người đã in chồng lên nhau. Quay đầu nhìn vào nhà hàng, mới thấy đồng nhân dân tệ màu hồng phấn đã được đặt trên bàn, đang phấp phới theo gió. Tôi bật cười, anh ta hỏi: “Em cười gì?”.

Tôi không đáp, chỉ cười, anh ta cũng nhẹ nhàng cười theo.

Những ngón tay thon dài của Mục Thần Chi đặt trên vô lăng, tay áo được xắn cao đến khuỷu để lộ chiếc đồng hồ màu đen bạc, lấp lánh theo từng cử chỉ.

Gió lùa qua ô cửa vào trong xe. Mái tóc óng mượt của Mục Thần Chi, chiếc sơ mi màu đen và những giai điệu khe vang lên từ máy hát, tất cả khiến tôi liên tưởng đến hình ảnh của những thước phim đen trắng.

Tôi chăm chú nhìn rất lâu. Cảm giác rõ ràng giống như những thước phim đen trắng đang quay chậm chậm rồi bất chợt nhập vào một hình ảnh khác. Những đợt sóng biển mùa hè từng đợt xô bờ, chậm rãi, tràn ngập trái tim tôi.

“Cô gái. Trông anh thăm hại lắm hay sao? Cứ nhìn anh mãi thế thì em sẽ khóc đấy.”

“Ừm, không phải. Chỉ là em thấy anh giống...” Nhìn nghiêng, Mục Thần Chi rất giống Tần Niệm. “Anh họ Mục thật sao?”

“Thấy anh giống Tần Niệm hả? Khi rất nhớ một người thì nhìn thấy thứ gì, em cũng sẽ nhớ đến anh ta.”

“Cảm giác ấy rất không tốt. Con người vốn như vậy, rõ ràng biết là không nên mà vẫn không thể ngăn nổi bản thân nghĩ đến.” Tôi quay đầu đi, cảnh vật bên ngoài trở nên mờ lung qua làn nước mắt.

“Thực ra em có thể khóc trong vòng tay anh, vờ như anh là anh ta vậy.” Mục Thần Chi nhìn về phía trước không chớp mắt rồi nhún vai. “Dù anh rất không muốn em phải giả vờ.”

“Anh đang tỏ tình sao?” Tôi hỏi, trái tim đập liên hồi.

“Em có thể xem là như vậy.”

Tôi không biết đáp lại ra sao bèn chuyển chủ đề: “Ồ, anh đổi xe rồi à?”. Cái gì cũng thay đổi, chỉ có “chiếc bánh quẩy” là vẫn còn. Vừa ngược lên, tôi bắt gặp ngay ánh mắt cười rạn rở của Mục Thần Chi.

“Chiếc lòng đỏ trứng vẫn còn rất mới mà.”

“Ừm. Không thích nữa thì đổi thôi.” Anh ta đáp không ngần ngại.

Sang Noir, loại siêu xe với số lượng ít ỏi trên thế giới sao có thể giống như quần áo, không thích là đổi ngay được? Vậy còn con người thì sao? Không thích là cũng có thể thay đổi dễ dàng như thế sao? Mục Thần Chi, xin lỗi nhé! Tôi không có hứng làm một thứ đồ chơi có hạn sử dụng, sống hay chết chỉ dựa vào cảm hứng của người khác.

“Em thích con lòng đỏ trứng đó lắm hả?”

“Ừm. Nếu lại thích thêm một ai đó thì em sẽ thích người đi con lòng đỏ trứng. Nhưng anh đã bán nó rồi còn gì.” Tôi phải thừa nhận, mỗi lần nhìn vào đôi mắt của Mục Thần Chi, trong lòng tôi lại hoài nghi phải chăng nó có ma thuật. Chỉ cần một ánh nhìn cũng có thể khiến tim ta loạn nhịp.

Nhưng đó chỉ là những rung động thoáng qua. Những sự kích động hơi điên loạn của thời niên thiếu sẽ không tái diễn nữa. Tôi chỉ phạm phải có một lần mà đã đau đến tê dại. Vậy nên không thể ngốc nghếch thêm lần nữa.

Giọng nói của Mục Thần Chi không chút xúc động: “Em đã từ chối anh”.

“Anh có thể coi như thế.” Tôi học theo ngữ khí lạnh lùng của anh ta. Vừa quay mặt lại, tôi đã bắt gặp ánh mắt tươi sáng của anh ta. Tôi bỗng chốc giật mình, hoảng hốt như mình vừa bị những con dao găm chặt vào ghế, không thể nhúc nhích, không thể trốn chạy.

“Ừm... Mục Thần Chi, anh đã có tất cả. Trên đời này, chắc chắn không có việc gì có thể khiến anh buồn nhỉ?”

“Trái tim không tuân lệnh chủ nhân lại đi yêu một người không nên yêu; không thể kiểm soát được tình yêu dành ột cô gái không yêu mình, tất cả đều là chuyện khiến người ta buồn lòng.”

9. Chương 9

Khi nào anh muốn kết hôn chớp nhoáng,

Thì trước tiên, xin hãy giúp em tìm một người đàn ông tốt.

Đừng hạnh phúc một mình rồi lãng quên em,

Không cần biết phải chăng chân trời chia hai ngã,

Nhưng trái tim em luôn cần có người bầu bạn.

Về tới nhà, tôi ngủ thiếp đi cho đến tận mười hai giờ đêm. Vừa đăng nhập trò chơi, mục trò chuyện đã nhảy lên tới tập những dòng tin nhắn của bang phái:

Cá chết đuối: “Ông Trời có mắt thật! Đại hiệp chết đi sống lại kìa!”

Xem ra vẫn có người nhớ đến mình. Tôi mừng rỡ gõ bàn phím: “Gian nan bò lên từ địa ngục, vô tình nhìn thấy cái bụng chú cá bị thương, giống như ánh sáng le lói giữa nền trời. Bỗng nhiên tôi lại được nhen nhóm hy vọng mưu sinh”.

Này, trả lại tôi kẹo Extra: “Đúng thế, cậu là cá bị chết đuối mà vẫn không lật được bụng xuống. Cậu cứ nghỉ ngơi đi, chúng tôi đánh Boss không được là do cậu làm mỗi việc lật bụng cũng chẳng xong đâu!”.

Cá chết đuối: “Con buôn thối miệng kia hãy nghe đây, tất cả đều do đại nhân quá hung ác còn các người lại quá yếu đuối, cái bụng của ta chẳng có liên quan gì đến chuyện đánh Boss của các người cả”.

“Các cậu chém Boss với ai?” Tôi không hiểu.

Cô gái bán thân: “Còn ai khác ngoài Mục Thần Chi. Anh ta vừa lên từ lúc chiều, dẫn theo bang phái Thánh vực đến truy sát bang của chúng ta, gặp quái chém quái. Giống như lên cơn say máu, chém giết điên cuồng khiến cỏ cây chết rũ, bởi thế chúng tôi không thể lên cấp được”.

Cá chết đuối: “Chắc Mục Thần Chi tỏ tình bị từ chối nên trúng gió độc rồi”.

Mục Thần Chi vừa bị tôi khước từ ban sáng! Tôi uống một ngụm nước rồi mở mục bạn bè. Mục Thần Chi đang online nhưng lại không gửi tin nhắn cho tôi. Xem ra đúng là không phải một người, tôi không nên thần hồn nát thần tín như thế.

Cửa sổ hộp thư thoại “tĩnh” một tiếng.

Na Na tiểu thư: “Cậu lên ngay bực ở chính giữa Tổ Long thành cho tớ, tớ cần phải dạy dỗ cậu ra trò mới được”.

Diễn đàn vẫn chưa tắt sóng thì đã hiện lên hình ảnh của Lê Tiểu San bị quất roi đến mức sống dở chết dở, lại thêm khuôn mặt đầy mê hoặc của Thiệu Bình Hàm. Tôi thật sự thấy như có tuyết rơi giữa trời tháng Sáu. Liệu Tô Na Na có tin lời tôi giải thích hay không? Tôi thấp thỏm cười hạc bay đến Tổ Long thành. Dưới ánh tịch dương đỏ như máu, Tô Na Na mặc áo với những đường nét chìm loan đứng giữa vùng sáng. Khi cô ấy chậm chậm quay người lại, toàn thân tôi như bị gió táp đến thê lương.

“Lê Tiểu San được đưa vào bệnh viện kịp thời. Đến nay không có gì đáng ngại. Trưa nay cũng có người tung lên mạng những tấm hình chưa qua photoshop. Nhân vật trong ảnh chính là Liễu Vi Vi, chân tướng sự việc đã rõ. Những hình ảnh tôi qua đăng lên cũng được gỡ xuống.”

Thật sự là sét đánh ngang tai. Sao giờ lại có cả cái tên Liễu Vi Vi xuất hiện? Mọi chuyện quả thật rối như tơ vò, tôi cũng chẳng có gan chạy trốn bởi nói dối là việc tôi không thể làm nổi. “Na Na, tớ chưa bao giờ muốn lừa dối cậu. Người trong bức ảnh thực sự là tớ...”

Tôi đem hết chuyện từ ngày quen Tần Niệm và những trải nghiệm trong suốt năm năm kể cho Tô Na Na. Những dòng chữ cứ liên tục nối đuôi nhau hiện lên màn hình. Đến lúc tôi kết thúc câu chuyện, cô ấy vẫn không đáp lại, chỉ gơ pháp trượng chỉ thẳng vào trán tôi.

Thật trớ trêu thay! Bản thân hèn nhát như vậy là điều tôi không thích, tại sao bây giờ lại yêu cầu người khác đón nhận mình chứ? Chúng tôi từng cùng nằm trên sofa, đắp chung chăn, cùng nghe bài hát Ngày mai vẫn phải có người bầu bạn. Na Na nói, đã là bạn thì phải thân thiết đến khi hai đứa trở thành bà lão mà vẫn gọi tên nhau bằng những biệt danh.

“Nếu nói, tớ chỉ có cơ hội chọn một người thân thiết với mình đến già thì tớ sẽ chọn cậu. Đến khi già rồi, tớ vẫn sẽ gọi cậu là nữ vương, nếu cậu không muốn đáp lại thì chỉ cần nhìn tớ một cái là được.” Biệt danh nữ vương là do tôi đặt cho Na Na trong lần đầu chúng tôi gặp nhau. Lúc đó, Na Na quần khăn lông dày giữa trời hè oi ả. Tôi nói đùa: “Cậu mà cười thêm con báo đen nữa thì càng ra dáng nữ vương”.

“Thật đáng tiếc!” Pháp trượng của cô ấy đang áp sát tôi. Lạnh lùng!

Thế là hết sao? Tình cảm có thể sâu đậm nhưng biết làm sao được khi duyên ngắn ngủi.

Tôi buông từng vũ khí xuống. “Vũ khí của tớ, tặng hết cho cậu đấy. Sau này tớ sẽ không chơi game nữa.”

“Tớ không muốn một con thỏ trụ lông, bởi nếu ôm trong lòng thì sẽ chẳng khác gì bưng một món ăn.” Tiếng pháp trượng quay vút sang ngang. Máu của tôi bị giảm đi một nửa nhưng trong lòng lại khắp khởi như bay lên không trung. Cuối cùng cô ấy cũng đồng ý gọi tôi là thỏ!

“Á á. Nữ vương ra tay mạnh quá!”

“Chẳng phải đã thống nhất rằng không ngại phiền hà sao? Gặp chuyện gì cũng cho đối phương biết đầu tiên sao? Sao cậu luôn nghĩ đến việc chạy trốn trước khi nghĩ đến tớ?”

“Bỏ qua cho tớ đi!” Tôi quỳ gối, ngược đôi mắt ngấn nước lên, chủ động dâng hiến nụ hôn phục tùng.

“Bộ dạng thê lương quá!” Na Na liếc tôi một cái, thanh pháp trượng trong tay quay một vòng rất đẹp rồi thu vào đai lưng, ngón tay ngoắc ngoắc: “Lại đây cho nữ vương xem nào”.

Tôi chồm tới sà vào vòng tay Na Na, ra bộ rất ngoan ngoãn, còn hôn chùn chụt lên má cô ấy. Những người đi ngang thấy hai đứa con gái quấn quýt nhau như thế đều hoảng hồn.

Quân vương run tay: “Ôi cái thế giới xấu xa này! Tôi nhìn thấy hai nữ nhi của ban Xuân noãn hoa khai có gian tình ở ngay Tổ Long thành kia”.

Tôi tiêu một đồng nhân dân tệ mua bộ mặt đỏ ửng. “Tôi xấu hổ đến nỗi đỏ bừng mặt lên rồi, giậm chân, xấu hổ chết mất.”

Na Na tiểu thư: “Haizzz, đại hiệp, nếu nhà người phục tùng ta sớm thì có phải bây giờ ngồi mát ăn bát vàng rồi không? Mười ngón tay đeo mười cái nhẫn vàng năm lượng, vô cùng lấp lánh”.

Máu tuôn muôn dặm trời Bắc: “Tôi thương thầm nhớ trộm đại hiệp bấy lâu nay, giờ đây đau thương đã chất thành núi”.

Tôi và Tô Na Na phớt lờ những lời châm chọc của bàn dân thiên hạ, sánh vai ngắm cảnh mặt trời lặn ở Tổ Long thành, bỗng dưng có cảm giác thời gian dài đằng đẳng.

Tô Na Na nói: “Thần Chi thật tốt với cậu nhưng lại khiến Liễu Vi Vi phải thế chân làm tội phạm. Có điều, cô ta vốn là kẻ hám tiền, được một món lớn như thế cũng không thiệt thòi gì”.

Tôi sững sờ: “Sao cậu biết việc đó là do Mục Thần Chi làm? Tại sao anh ta lại giúp tớ?”.

Tô Na Na gửi biểu tượng mặt cười, cũng không đáp lại, bấy giờ trong mục trò chuyện của bang phái hiện lên lời kêu gọi của bang chủ đại nhân.

Chanh ca ca: “Đại hiệp và Na Na, mau đến cánh cửa phó bản cấp 89 ở U Minh Hải của tuyến 9 ngay! Bọn Mục Thần Chi đang thẳng tay chém giết như bị điên vậy. Đại hiệp có sức sát thương cao nhất, có thể đấu lại Mục Thần Chi. Na Na thì làm nhiệm vụ hồi sinh”.

Máu tuôn muôn dặm trời Bắc: “Tôi có chỗ nào đắc tội với đại thần chứ? Còn mọi người dựa vào cái gì để canh chừng ở cửa phó bản? Huống hồ, khi đến, anh ta chỉ chém có mỗi mình tôi thôi”.

Tôi và Na Na đều ngạc nhiên, Na Na nói: “Hình như vừa nãy trời Bắc nói muốn cậu đến xem, đại thần lên cơn ghen rồi”.

Chanh ca ca: “Mục Thần Chi của bang phái Thánh vực, anh ta sẽ đến cướp sạch, giết sạch quái của chúng ta. Người thuộc bang phái của anh ta lại thả quái hại người. Bây giờ cứ thấy bang chúng ta là truy sát, không biết cơ sự tại sao?”.

Cá chết đuối: “Có tiền thì có gì mà không làm được chứ!”.

Quân vương run tay: “Sóng to gió lớn, tôi phải run rẩy lặn xuống nước ẩn nấu thôi”.

Cuộc cãi cọ trở nên gay gắt, từ khích bác chuyển sang huyết chiến, trong bang phái có tiếng la lối ồm ồm. Cuối cùng Mục Thần Chi cũng lên tiếng.

Mục Thần Chi đại hiệp: “Đến đây với ta”.

Rõ ràng là câu nói không gọi đích xác tên ai, rõ ràng không nhìn thấy biểu cảm của chủ nhân, thế mà trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh Mục Thần Chi với bộ dạng cao ngạo, hai mắt nheo lại, lạnh lùng ra lệnh. Mặt tôi bỗng nóng ran. Chắc chắn không phải anh ta gọi tôi. Chắc chắn là thế.

Cá chết đuối: “Tôi đã nói đại thần tỏ tình bị từ chối rồi mà, bây giờ lại đang gơ cao roi da ra để uy hiếp”.

Cô gái bán thân: “Cái này trong truyền thuyết gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân”.

Em gái ngoan: “Hu hu, trái tim đại thần đã có chủ, tôi làm sao có thể vượt qua cú sốc này. Mà không biết kẻ gây tai họa khủng khiếp ấy là ai?”.

Người châu Phi da trắng: “Mua tất cả tư liệu về đám hồng nhan đó rồi gửi đến quầy hàng số 1 bên cạnh hòm thư phía tây của Tổ Long thành”.

Bị đâm ba nhát kiếm mà không chết: “Những ai là con buôn thì tự đi mà xem xét!”.

Người châu Phi da trắng: “Lúc tôi đứng trước cửa phó bản, nhìn thấy bang chủ Mục Thần Chi của Thánh vực đang ôm Xin đại hiệp dừng bước của Xuân ngoan hoa khai”.

Tiểu yêu uống sữa: “... Tại sao không phải là ôm tôi!”.

Chanh ca ca: “Xin đại hiệp dừng bước nên cho chúng tôi một lời giải thích chứ nhỉ?”.

Bang chủ đại nhân nhất định là nộ khí ngút trời nên mới yêu cầu tôi giải thích trước bàn dân thiên hạ. Tôi hốt hoảng gõ bàn phím: “Hiểu lầm chút thôi, các bác ai về nhà nấy uống nước xối trầu đi nhé! Hôm đó chẳng qua là đại thần kính già yêu trẻ nên mới đưa tôi đến phó bản”.

Em gái ngoan: “Đúng vậy, đến cửa phó bản ôm nhau một lát cũng là chuyện bình thường. Đại thần vẫn là của chúng ta”.

Phó bang chủ của Thánh vực cũng lên tiếng.

Không sáng bên đông thì sáng bên tây: “Các phi tử đợi được sủng ái quá nhiều. Nhưng có ai thấy đại thần của nhà chúng ta đã bóc tem phi tử nào chưa? Ngài cũng chưa từng ôm ấp ai cả”.

Quân vương run tay: “Một chân gác hai thuyền, sớm muộn gì thuyền cũng lật. Tội mà đại hiệp tán tỉnh Na Na tiểu thư đã rõ như ban ngày rồi còn gì”.

Na Na tiểu thư: “Ôi, tôi phải rời khỏi vùng đất đầy thị phi này”.

Âm mưa, rõ ràng là âm mưa. Thật đen tối. Tôi bị ném đá đến nỗi tôi nhắm mắt mũi, liền gửi tin nhắn cầu viện Mục Thần Chi nhưng đợi mãi không thấy hồi đáp. Cuối cùng tôi hết kiên nhẫn nói: “Đại thần, Thánh thượng, đại ca, cái chậu phân này to quá, tiểu nữ không có phúc tận hưởng rồi!”. Ngài hãy giữ lại để thưởng thức một mình đi!

Tô Na Na mặt dày chạy trốn đúng lúc lâm trận, tôi đành buồn rầu phóng đến cửa phó bản của tuyến 9. Phó bản ở U Minh hải nằm ở một hòn đảo nhỏ như lòng bàn tay, thi hài khắp nơi, kêu gào ai oán. Đại thần với tà áo trắng pháp phới ở giữa khung cảnh đất đá mù trời, sắc mặt thờ ơ. Những đệ tử của bang Thánh vực trên đầu đều có hình hai thanh đao, trừng mắt nhìn tôi.

Tôi lấy dũng khí đại hiệp, nói lớn: “Bang phái các người có thời gian làm phần tử khủng bố, chém giết những người vô tội, sao chẳng ở nhà mà ăn no rồi đi tản bộ? Thử hỏi thiên lý ở đâu đây?”.

Cô gái bán thân: “Thiên lý cái con khỉ ấy! Đừng có ở đó làm bộ làm tịch nữa. Còn không mau quy hàng?”.

Máu tuôn muôn dặm trời Bắc: “Tôi nằm bẹp ở đây gần nửa tiếng rồi, kẻ nào hồi sinh lại đều bị chúng tiêu diệt. Tôi chẳng qua cũng chỉ hơi đẹp mã, tại sao ai cũng giẫm đạp lên tôi? Còn có kẻ phóng uế lên đầu nữa chứ. Hu hu, đại hiệp, cho dù có bị bắn lên sao Hỏa thì tôi cũng chúc hai người hạnh phúc đến đầu bạc răng long”.

Xin đại hiệp dừng bước: “Các người có chút lập trường giai cấp chút đi! Ta có chết cũng không xuống tay tàn sát đồng bào.”

Cá chết đuối: “Hận anh ta thì cứ lấy anh ta đi, lấy xong thì giày vò nhau đến chết”.

Chánh ca ca: “Vì hòa bình của thế giới, xin đại hiệp hôm nay hãy đến tắm cung”.

Không biết Tô Na Na từ đâu chui ra, đứng trước Mục Thần Chi, nói bằng giọng buồn nôn: “Ôi, Mật Mật, tớ bằng lòng để người ta cưỡng chiều cậu đến khi cậu trở nên hư hỏng”.

Tôi ngửa mặt lên trời mà kêu than: “Ông Trời ơi, có kẻ vu cáo, bắt nạt, lăng mạ, cười nhạo, khinh thường, bán rẻ con, con phải xử lý thế nào đây?”.

Tô Na Na lập tức đáp trả: “Chỉ cần chà đạp, tàn phá, công kích rồi đưa anh ta tới cái chết, đến khi anh ta hạ hết vũ khí xuống là OK. Oh my Lady Gaga! Thần Chi, em bằng lòng để anh cưỡng chiều cậu ấy đến khi cậu ấy trở nên hư hỏng”.

“Na Na, tớ trừ cho cậu lúc đi thi mang theo mười chiếc bút mà không có chiếc nào viết ra mực.”

“Thần Chi đại nhân có tấm lòng từ bi, nhất định sẽ mua cho tớ... với cậu mười một chiếc bút! Phải không?”

“Ai hãy đến niêm phong ngay cái miệng tép nhảy của đứa con gái này lại đi!” Tô Na Na, tớ thề là sẽ nhìn cậu bằng con mắt khinh thường.

“Cho bọn chúng được hồi sinh, ổi người một trăm chín mươi chín đồng vàng coi như lễ vật ra mắt trước hôn lễ”, cuối cùng Mục Thần Chi uy phong lẫm liệt lên tiếng: “Giờ thì rút lui hết đi!”.

Ban phái của chúng tôi tổng cộng có hơn ba trăm người, tính ra thì lễ vật ra mắt trước hôn lễ lên đến sáu vạn tệ, lại thêm mấy trăm người của ban Thánh vực...

Người này điên thật rồi, dù giàu có cỡ nào thì cũng không đến mức phải vung tay quá trán trong game chứ? Còn nữa, tôi nói đồng ý lấy anh ta bao giờ?

Đám đông nhìn thấy tiền thì sáng mắt, còn không buồn lấy lại những vũ khí vừa bị tước, nối đuôi nhau chạy đến hòm thư để nhận lễ vật. Chẳng còn ma nào thêm đêm xia đến tôi. Đang lúc chờ người ra thì màn hình hiện lên lời nhắc nhở: Mục Thần Chi đại hiệp xin được cùng bạn kê sát vào nhau.

Kê sát vào nhau nghĩa là phải ôm, ôm xong phải hôn, sau đó thì...

“Tôi là Tiểu Long Nữ đoạn tuyệt với tình yêu, hành hiệp đơn độc, thà chết chứ không phục tùng.”

Mục Thần Chi nhướn mày: “Nếu em thích máu chảy thành sông thì cứ làm thế đi”.

Đánh không được, mà nói cũng chẳng lại, chẳng lẽ tôi không thể tháo lui sao? Tôi đổi hai mươi tám bản đồ, anh ta truy đuổi tôi đến tận tám thứ hai mươi. Cuối cùng tôi không chịu được, nằm vật ra sa mạc. Mục Thần Chi mặt dày không biết xấu hổ đến nằm bên cạnh, rồi nghiêng người, tủm tỉm. “Nghe lời anh đi! Nhìn em chạy trốn như thế thật đáng thương.”

“Anh nghĩ cho kỹ đi. Tôi có thể là quái vật, nếu nâng cấp lên còn có thể trở thành quái vật lưu manh đấy.”

“Em là mỹ nhân, anh không quan tâm. Em là quái thú, anh cũng chẳng bận lòng. Tâm hồn em có thanh cao đến mấy, anh cũng không ca ngợi. Đạo đức em có sa đọa thế nào, anh cũng chẳng phiền muộn.”

“Sắc. Tôi không tài cũng chẳng có sắc, thế mà đại thần anh vừa gặp gỡ đã tặng quà, bây giờ còn ép hôn. Tội gì anh phải tự làm khổ mình thế?”

“Em nói xem?”

“... Vậy tôi có thể cầu vėjo anh bất cứ lúc nào, lúc tức giận thì đổ hết lên đầu anh, rồi làm mình làm mẩy với anh có được không?”

“Được thôi, chỉ cần em không bỏ anh, anh sẽ chịu đựng hết.”

“...” Có âm mưu, vẫn chưa nói sẽ không bỏ rơi!

“Lúc nào nhớ anh có thể nói. Anh sẽ điện thoại cho em ngay.”

Im lặng hồi lâu...

“Hay cứ để em gọi cho anh trước.”

“Ai gọi cho ai trước thì không thành vấn đề, nhưng anh gọi cho em, chẳng phải là tốt hơn sao?”

Hức, gọi điện cả nửa ngày trời, hóa ra là số điện thoại ma.

10. Chương 10

Em chỉ có thể vờ như không nhìn thấy,

Khi anh ôm ai đó bên đường.

Chỉ vì em không muốn làm phiền,

Chỉ vì sợ anh sẽ không giải thích được,

Chỉ vì trong mắt anh lúc này,

Cô ấy còn quan trọng hơn em.

Về đến trường, không ai nghi ngờ tôi. Tất cả những chủ đề hot đều tập trung vào Liễu Vi Vi. Nói cô ta sau sự việc trên đã bỏ sang Mỹ, quả nhiên là có người bao!

Tôi đến viện thăm Lê Tiểu San, cả cô ta và bố mẹ cô ta đều không gây phiền phức gì cho tôi, Tiêu Hàn Ý cũng cố tình tránh mặt.

Nguyễn Thất đã lặn mất tăm. Sự cố lớn như thế cũng chẳng để lại dư âm nào. Bất kể Mục Thần Chi đã làm gì đi nữa thì tôi cũng vô cùng khâm phục khả năng của anh ta, đúng là thần thông quảng đại. Chắc hẳn anh ta đã phải bỏ ra số tiền lớn và đặc tội với rất nhiều người. Tất cả chỉ vì một đứa con gái vô danh tiểu tốt như tôi sao? Liệu có đáng không?

Khi tôi hỏi, Mục Thần Chi chỉ nhướn đôi mày bốn cột: “Ừm, anh tình nguyện làm những điều đó để lấy lòng em”.

Anh ta luôn vậy, lời nói ảm áp nhưng lại không rõ ý nghĩa khiến tôi khó lòng chối từ.

Những ngày rảnh rỗi để có thể chơi bời trên mạng không nhiều. Sau khi trải qua những bài kiểm tra nhỏ trước đợt thi cuối kỳ, sinh viên đến căng tin thường đông lên gấp đôi.

“Cúi đầu làm bài, nước mắt tớ giàn giụa vì không trả lời được câu hỏi. Hề đưa tay lên viết thì lại gió từ đâu tới thổi bay chữ đi khiến giấy thi của tớ trắng trơn. Bố mà biết tớ lại nợ môn, nhất định ông sẽ treo ngược tớ lên mà đánh đòn.” Tôi vừa húp canh vừa nghĩ xem hè này có nên về nhà hay không.

“Thành tích của cậu như thế thực ra cũng chưa đến mức tuyệt vọng”, Tô Na Na vỗ về. “Kêu đại thần nhà cậu tới thi hộ là xong. Chẳng phải anh ta đã tốt nghiệp Đại học Stanford sao? Cậu mà gọi thì nhất định anh ta sẽ đến.”

“Cậu đừng có cứ mở miệng ra là đại thần nhà cậu nữa được không? Anh ta là trắng nơi đáy giếng, tớ đâu có ngốc nghếch chứ? Nếu tớ mà dám thò tay vớt là có thể bị chết chìm đấy.”

“Đã kết hôn rồi, hơn nữa người ta một lòng một dạ theo đuổi cậu, giao lại toàn bộ những vũ khí thu được, còn bù lại toàn bộ tổn thất sau cuộc chém quá báo thù rồi ôm toàn bộ trách nhiệm vào thân nữa, thế nào cậu còn coi anh ấy như người xa lạ.”

“Chuyện đồng ý kết hôn là do bàn dân tự biểu quyết, với lại đại thần trong trò chơi và Mục Thần Chi không phải là một người.”

“Ừ nhỉ!” Tô Na Na gật đầu cười bên lên. “VẬY còn thầy Tần? Hôm qua thầy gọi cậu ra ngoài là để tiết lộ đề thi cho cậu hả?”

Tôi bặm môi, rút trong túi xách ra một tập tài liệu đưa cho Tô Na Na nói: “Tài liệu ôn tập đều ở trong này”.

“Trời!” Tô Na Na xúc động lật tập tài liệu loạt soạt rồi nói: “Thầy Tần thật tốt, còn có cả chú thích nữa. Chữ thầy cũng rất đẹp. Tiếc thật, đây chỉ là bản photocopy. Không phải là cậu đã đem bản gốc lồng vào khung rồi treo lên tường để hằng ngày ngắm nghía đấy chứ?”

“Tớ nhớ, trước đây, những quyển sách Tần Niệm mượn ở thư viện về, tớ đều mượn lại và giữ trong nhiều ngày. Lần nào lật mở từng trang sách cũng rất xúc động, cảm thấy Tần Niệm đang ở rất gần. Rồi cuối cùng còn không thèm trả lại sách cho thư viện nữa.” Tôi mân mê dây đeo điện thoại, chú thỏ hồng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Trong khoảnh khắc, những sự việc diễn ra tối qua lại tái hiện trong tâm trí.

“Con thỏ này có giống em không?” Tần Niệm đứng đưa dây đeo trước mặt tôi, hỏi.

Tôi nhìn một cái rồi cúi đầu xuống, cảm thấy những ngón tay đang cầm chiếc dây đeo điện thoại của anh đẹp hơn tất cả những thứ tôi có. Chú thỏ hồng cứ lác lác trước mắt, khiến đầu óc tôi cũng lâng lâng.

Tôi bắt đầu thấy lâng lâng từ lúc Tần Niệm nói đang đợi tôi ở cổng trường, anh nói muốn đưa cho tôi tài liệu ôn tập, vậy mà cuối cùng lại đưa tôi đi mua điện thoại, còn tặng tôi cả dây đeo nữa...

Những chuyện này, có nằm mơ tôi cũng không dám nghĩ đến. Sao giờ đây bỗng dưng lại trở thành sự thật?

Cảm giác Tần Niệm đang chậm rãi đi về phía mình, ngay cả hít thở mạnh tôi cũng không dám. Túi hạt dẻ trong tay cũng bị tôi làm cho nhàu nát.

“Nhắm mắt lại.” Tần Niệm đưa tay vén những sợi tóc của tôi ra sau mang tai, giọng nói trầm ấm như cuốn vào màn đêm. “Để anh xem có phải răng thỏ không.”

Cảnh tượng này không hề xa lạ, trong suốt năm năm, không biết bao lần tôi mừng tượng đến nó. Trong hành lang lớp học, bên sân bóng rổ, ở vườn hoa đào... bất kể là trước vườn hoa hay dưới bóng trăng, đều hiện ra cảnh nụ hôn nồng cháy. Cảnh tượng ấy, ngay cả trong mơ cũng xuất hiện. Cho dù vẫn biết là giấc mơ nhưng khi tỉnh dậy, tôi vẫn cười ngờ ngợ mặt bao lâu.

Nhưng giờ đây, hơi thở nhẹ nhàng của Tần Niệm đang phả vào má tôi từ khoảng cách rất gần, tôi lại căng thẳng đến nỗi không nói được lời nào, bàn tay cũng lỏng lẻo không biết đặt vào đâu.

Anh bỗng ôm chặt tôi vào lòng, tôi như bị điện giật liên cuồng quýt lấy tay che miệng, không dám cử động gì thêm.

“Nếu căng thẳng thì...”, Tần Niệm nắm lấy các ngón tay tôi, “Hãy để cả cho anh, em chỉ cần bỏ tay xuống”.

“Ừm, không, không cần.” Một tay tôi càng bịt miệng chặt hơn, tay còn lại vẫn tiếp tục vò túi hạt dẻ. “Em vừa ăn hạt dẻ rang đường.” Miệng tôi toàn mùi hạt dẻ, sáng lại còn chưa đánh răng.

Tần Niệm mỉm cười, nắm tay kéo tôi đi về phía siêu thị. “Đi mua đồ thôi.”

“Mua gì ạ?” Muộn thế này rồi.

“Mua kẹo thơm miệng.”

“...” Ý nghĩ xấu xa lóe lên trong suy nghĩ. Lúc bước vào siêu thị, tai tôi đỏ lựng lên. Khi Tần Niệm kéo tôi đến trước quầy hàng, tôi đều không dám ngẩng đầu lên nhìn, lắp bắp nói: “Như thế... là không hay đâu!”.

“Em thích loại nào?”

“Loại đó... em chưa dùng bao giờ, không rõ lắm.” Lúc Tần Niệm đứng trước quầy hàng chọn đồ, miệng anh vẫn còn tủm tỉm. “Vây lấy hăng Extra đi.”

Tôi đưa tay chống cằm, may mà nó chưa rơi xuống đất.

Lúc đến quầy thu ngân trả tiền, bác thu ngân nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên, rồi liếc sang Tần Niệm, sau đó lại quay sang hộp Extra, khuôn mặt lộ rõ vẻ băn khoăn. Các cháu không mua nhầm đây chứ khiến lòng tôi thấy sao mà ngượng ngùng đến thế. Bác đừng có ác ý như vậy chứ?

Tần Niệm vẫn nắm chặt tay tôi, dòng xe cộ trên đường với muôn hình vạn trạng, giống như muôn vàn cánh hoa đào trên dải Ngân Hà. Hóa ra, cảnh đêm ở thành phố đẹp đến thế, tôi mãi mê ngắm nhìn đến nỗi đèn đã chuyển đỏ mà vẫn không biết.

“Em đi chậm quá.” Tần Niệm nhẹ nhàng vòng tay qua vai, đưa tôi qua đường.

“Máy bị nhiễm vi rút nên tốc độ chậm đấy.”

“Về nhà anh đưa cho em phần mềm diệt vi rút. Ngày mai nhé, tiện thể anh sẽ phụ đạo cho em bài tập.”

Là hẹn hò sao? Muốn lấy lớp vỏ phụ đạo để ngụy trang sao? Chẳng phải anh đã từng mắng tôi là đồ chó ghẻ sao? Tôi vốn luôn hèn nhát, một người sẵn sàng quên đi vết sẹo đau thương, chỉ cần Tần Niệm đối tốt với tôi là tôi lại vô cùng vui sướng.

Đến cổng tòa nhà tôi ở, Tần Niệm vẫn không nói tạm biệt. Hai chúng tôi cứ đứng ngây ra đó. Tôi thấy hơi căng thẳng. Nếu Tần Niệm nói muốn lên nhà tôi ngồi nghỉ chân một lát thì nên trả lời thế nào? Hối hận quá đi! Nếu ban nãy tôi không che miệng thì có phải được hôn một cái trước khi tạm biệt không chứ! Chỉ nghĩ đến thế thôi là tôi lại bụm miệng cười.

Trong lúc nghĩ ngợi vớ vẩn, tôi vô tình nhìn thấy chiếc lồng đỏ trứng đậu trong nhà để xe. Tôi bỗng kinh ngạc, muộn thế này rồi mà Mục Thần Chi còn đậu xe trước tòa nhà này làm gì chứ?

Mà không thể là anh ta được, anh ta đã bán chiếc lồng đỏ trứng rồi mà. Nhưng ở khu này, liệu có người đủ tiền mua chiếc xe đó không?

“Em còn chưa nhai xong kẹo sao?”

“Gì cơ?” Tôi vừa ngẩng đầu lên thì đôi đồng tử lại tròn xoe.

Gương mặt của Tần Niệm cứ lớn dần đến nỗi tôi không kịp phản ứng lại. Đầu tôi vừa như “âm” một tiếng, tất cả đều trống rỗng. Khi lưỡi của Tần Niệm nhẹ nhàng đưa vào miệng tôi thì cả vùng trống trong não tôi đã ngập tràn pháo hoa rực rỡ. Tôi như cười gió, theo mây bay đến khung cảnh tuyệt vời đó. Tôi bỗng lảng lảng rồi cứ thế ngoan ngoan trong vòng tay anh.

Môi Tần Niệm đã rời khỏi rất lâu rồi mà tôi vẫn cứ trong xoe mắt đứng ngây ra đó, miệng hơi hé mở, giống như con ngốc bị tiếng sét hạnh phúc đánh trúng đầu, tôi có cảm giác viên kẹo trong miệng mình đã biến mất.

Tần Niệm đang nhai viên kẹo “đánh cắp” từ miệng tôi, nở nụ cười dịu dàng pha chút tinh nghịch: “Em nhai hết cả vị rồi”.

Về đến nhà, tôi cứ đứng trước gương rồi cười mãi. Do dự nhìn chỗ kem đánh răng màu xanh trên bàn chải. Hay thôi vậy, hôm nay mình không đánh răng nữa. Nếu ngày nào Tần Niệm cũng hôn mình thì mình sẽ chẳng bao giờ động tới bàn chải đánh răng làm gì. Bởi ai biết được rằng đó sẽ là nụ hôn cuối cùng, nếu đánh răng rồi thì sẽ không lưu lại được.

Tôi nằm trần trọc mãi không ngủ được, đến ba giờ đêm rồi mà vẫn ngây ngô cười tùm tùm, thầm nghĩ, có phải mình đã trở thành con ngốc thật sự rồi không, nếu không thì sao cứ cười mãi như thế chứ?

Điện thoại bất chợt đổ chuông khiến tôi giật nảy mình. Cứ tưởng là Tần Niệm nên tôi vội vàng nhấc máy. Lại còn ghé thật sát điện thoại vào tai vì như thế sẽ có cảm giác gần anh ấy hơn. “Ngày mai tan học anh có phụ đạo cho em không?”

Đợi một lúc lâu mà đầu dây bên kia vẫn không thấy trả lời, chỉ có tiếng thở nặng nề vọng đến. Lúc đó tôi mới ý thức mình có chút đường đột, vội nhìn lại màn hình mới biết đó là một số máy lạ. Tôi còn chưa kịp nói gì thêm đã nghe tiếng “tít tít”.

Nửa tiếng sau, tôi vừa mơ màng thiếp đi thì lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Đầu dây bên kia vẫn là tiếng thở dài, tôi bực bội gắt lên: “Người là loại hư hỏng chuyên làm phiền người khác vào lúc nửa đêm sao? Mau biến đi!”

Chắc là do bị kích động qua nên đầu dây bên kia vọng lại tiếng thở hắt ra khó nhọc. Sau đó là tiếng tắt máy.

* * *

Tôi kể cho Tô Na Na nghe mọi chuyện, cô ấy ấn ngón tay vào mặt tôi rồi ném lại ánh nhìn đầy dò xét: “Ngoài trời mưa to như thế kia cũng không làm cho cái óc bà đậu của cậu tỉnh lại được sao?”

“Tớ làm sao chứ?”

“Tần Niệm nói thích cậu rồi đúng không?”

“Không.”

“Anh ta muốn cậu làm bạn gái?”

“Cũng không phải!”

“Nào cậu vắt kiệt rồi à? Anh ta mới chỉ hôn cậu một cái mà cậu đã như bay lên mây thế rồi. Hai năm trời không gặp, cậu đã hiểu gì về anh ta nào? Cậu đừng quên trước đây anh ta đối xử với cậu ra sao, anh ta đã chửi cậu là chó đấy! Cậu cố sống cố chết theo đuổi năm năm trời mà anh ta vẫn không mảy may động lòng. Bây giờ tự nhiên từ nước ngoài trở về lại đối xử cậu như thế. Cậu không thấy lạ sao?”

“Những cái đó tớ không nghĩ...”

“Tớ thấy cậu giống như kẻ bị người ta đem đi bán vẫn còn quay lại giúp họ tính tiền đấy. Mà hình như anh ta cũng có bạn gái rồi thì phải. Tớ nghĩ chắc chắn anh ta muốn qua đêm với cậu, đến lúc chơi chán rồi thì phỉ tay ra đi. Cậu nói xem, mỡ treo đến miệng thì có con mèo nào không cần chứ!”

“Tần Niệm không phải kiểu người đó. Anh ấy không thể lừa gạt hay bốn cợt tớ.”

“Ừ! Đến lúc bị người ta hại rồi thì cậu đừng có bưng mặt đến mà khóc lóc ỉ ới với tớ!” Tô Na Na lắc đầu cười uể oải. “Ồi ôi, Phó Tiểu Mật lại muốn làm Tiểu Tam rồi.”

Điện thoại đổ chuông, vẫn là số máy lạ, tôi vừa nhấn nút nghe mà phát hỏa. “Gọi nhầm số rồi!”

“May mà trầm biết người có chứng bệnh về gan, người dịu dàng hơn một chút không được sao?”, giọng nói của Thiệu Bình Hàm như sấm vang chớp dội.

Tôi nắm chặt điện thoại, lo lắng nhìn Tô Na Na, cô ấy đang ngậm ống hút trà sữa soàn soạt.

“Tên bánh nướng đến trường chúng ta không xin phép ông già. Cái hôm cậu bỏ trốn, anh ta cũng bị tổng đi Thượng Hải. Gọi điện cho cậu mãi không được thì lại đổ mọi giận dữ lên đầu tớ. Tớ vừa nhận tin số điện thoại mới của cậu cho anh ta nên anh ta đã mừng mừng mông mênh lên đấy.” Tô Na Na nói rất bình thản nhưng

tìm tôi lại bỗng như bị cái gì đó chẹn ngang, chỉ muốn nhanh chóng cúp máy, nhưng khốn nỗi Thiệu Bình Hàm cứ “A lô, a lô” mãi. Tôi đành hậm hực đáp lại:

“Đừng có om sòm lên như thế, vừa rồi mất tín hiệu nên tôi mới không nói gì.”

“Ái phi có nhớ trẫm không? Nói cho trẫm nghe xem nào?” Thiệu Bình Hàm có vẻ đang rất vui.

“Bánh nướng, Na Na đang ở cạnh tôi. Hay là anh nói chuyện với cô ấy...” Tôi chưa nói hết thì đã nghe “soạt” một tiếng. Tô Na Na đổ cả hộp trà sữa vừa mới tu được vài ngụm vào thùng rác, bắn cả vào đùi, cô ấy lại vội vàng giặt mạnh tờ giấy ăn lau kỹ từng chút một.

Tôi sững sờ nhìn Tô Na Na hồi lâu, nghĩ mình thật giống với chỗ trà sữa vấy lên người cô ấy, khiến cô ấy căm ghét muốn lau đi thật nhanh. Nhưng Tô Na Na vừa ngẩng đầu lên đã cười với tôi một cái.

Thấy Thiệu Bình Hàm mãi không trả lời, tôi nói: “Không nói gì thì tôi tắt máy đây”.

“Đừng, đừng, đừng! Ái phi chớ nóng giận. Ái phi có thật sự muốn nghe lời trẫm nói không?”

“Anh muốn mắng chửi gì tôi thì cứ mắng chửi mau đi.”

“Haizzzz, những lời ngu ngốc đó làm sao trẫm nói ra cho được đây? Chỉ cần nghĩ đến thôi là trẫm đã đỏ cả mặt lên rồi. Trẫm sẽ nói những lời đại loại như là: Ta yêu nàng, ta nhớ nàng, ta nhớ nàng đến phát điên, yêu nàng đến chết đi được. Mà này, nàng thử nói xem những lời đó có ngốc không?”

Giọng nói của anh ta dịu dàng nhưng âm thanh lại rất to, tôi bối rối nhìn Tô Na Na đang cặm cụi nhắn tin cho ai đó. Tôi không ngờ những lời tỏ tình lãng mạn như thế cũng có lúc rất chói tai. Dù Tô Na Na không nhìn tôi, tôi vẫn cảm giác có chiếc roi da vô hình đang quất lên mặt mình.

“Thiệu Bình Hàm, đến giờ vào học rồi, tôi cúp máy đây.”

“Mấy ngày nữa trẫm mới có thể về được. Ái phi đợi trẫm nhé! Nhất định phải đợi trẫm! Có nghe không hả?” Ngữ khí của Thiệu Bình Hàm bỗng trở nên nghiêm túc, sâu sắc như đang thề thốt: “Mật Mật. Đợi anh! Phải đợi anh!”.

“Thôi! Anh đừng quay về nữa!” Tôi gấp điện thoại cái “rụp” một cái mới biết câu nói vừa rồi nghe rất giả tạo. Tô Na Na không nói thêm lời nào nhưng sắc mặt rõ ràng không vui.

Tự dưng cảm giác cổ họng khô khốc, tôi cố hắng giọng: “Na Na, tớ và tên bánh nướng...”.

“Tớ biết, cậu không thích anh ta.” Tô Na Na không ngẩng đầu lên, ngón tay vẫn đang hoạt động hết công suất cho việc nhắn tin.

Đúng lúc đó thì Tần Niệm xuất hiện trước cửa rồi đi thẳng về phía tôi, tay cầm thìa canh của tôi bắt giắc run bần bật, đập cả vào miệng bát.

Tần Niệm mặc áo gió màu vàng, bước đi chậm rãi, cả cơ thể toát lên vẻ khỏe khoắn. Vì anh có dáng người cao nên khi nói chuyện với tôi phải hơi khom lưng, nhưng không có vẻ gì của kẻ thích ức hiếp người khác, giọng điệu dịu dàng: “Tan học anh đến đón em”.

“Ôi, thầy Tần chỉ cần gọi một cú điện thoại là được mà. Thầy đích thân đến đây thế này quả thật là một người bạn trai ga lăng hết sảy!” Tô Na Na giở điệu cười quái đản.

Tần Niệm hơi khựng lại. Không hiểu tại sao giọng nói của Tô Na Na bỗng khiến trái tim tôi nghẹn đau. Tôi nói nhỏ: “Thầy không phải bạn trai tớ”.

“Vậy hai người có quan hệ gì?” Tô Na Na hỏi vặn lại rồi với túi xách đi ra ngoài, được một đoạn thì quay lại tiếp lời: “Này thổ, tớ thấy cậu như vậy là không tốt đâu. Nếu cậu đã không thích Mục Thần Chi hay Thiệu Bình Hàm thì cũng nên từ chối họ thẳng thừng, cứ dửng dưng mãi, chẳng bằng dứt khoát một lần cho xong. Dù họ có đau đớn đến đâu thì sau này cũng sẽ không tơ tưởng gì đến cậu nữa. Còn cả anh nữa, thầy giáo Tần, nếu anh thích con thổ này của bọn em thì cũng nên thật lòng. Chẳng ai đùa được mãi với tình yêu đâu!”.

Tần Niệm cùng tôi sánh vai bước ra nhà ăn. Chiếc ô sẫm màu cũng không ngăn nổi những hạt mưa men theo lớp vải dù cứ chảy xuống tí tách như đang rơi thẳng vào trái tim tôi, vừa đau vừa lạnh.

Na Na nói đúng, tôi là kẻ yếu đuối, hèn nhát, chỉ biết chạy trốn mỗi khi gặp chuyện. Thỉnh thoảng có những lúc dám đương đầu nhưng lại khiến sự việc càng trở nên thê thảm hơn. Nhưng thật sự là tôi không cố ý, cả Mục Thần Chi và Thiệu Bình Hàm, tôi đều đã từ chối. Thế mà kết quả chẳng ra đâu vào đâu, hay nói chính xác hơn là không có tác dụng gì.

Tôi chỉ thích Tần Niệm, điều ấy vẫn không thay đổi trong suốt năm năm nay.

Bao nhiêu tâm trạng lẫn lộn tạo nên thứ cảm xúc rất khó tả. Đi đến hành lang của giảng đường, hai má lại bắt đầu tê dại.

“Tiểu Mật...” Tần Niệm cup ô lại, đặt tay lên vai tôi. Không khí xung quanh bị đóng băng khi ánh mắt của anh nhìn thẳng tôi. Ánh mắt ướt át của tôi chuyển từ tấm kính cực lớn bên cạnh sang gương mặt anh tuần của Tần Niệm.

“Tiểu Mật, trả lời anh đi, em có yêu anh không?”

“Yêu.”

“Liệu em có hối hận khi ở bên anh không?”

“Không.” Năm năm trước tôi đã từng nói thế.

“Cho dù có chuyện gì xảy ra, cho dù người ta nói điều gì, em cũng sẽ không ân hận chứ?”

Tôi không biết tại sao đột nhiên Tần Niệm lại hỏi như vậy, ngữ khí cũng rất chân thành, nghiêm túc. Nhưng khi tôi nhìn thấy bóng mình trong mắt anh, tôi không mấy may do dự.

“Không bao giờ.” Cho dù có ai như Tô Na Na nghi ngờ anh thì em cũng không thay đổi

“Nếu... anh nói rằng... nếu...” Anh chau mày, những ngón tay càng đan chặt hơn.

“Sao cơ?”

“Ừm, không nói gì, em lên lớp đi, mai anh sẽ đến nhà phụ đạo cho em.”

Hôm sau, tôi dậy từ rất sớm để đợi Tần Niệm, nhưng đến trưa mà vẫn không thấy anh xuất hiện. Đợi chờ vốn là việc luôn dễ dàng thiêu đốt tâm can. Tôi thay đồ rồi đi xuống siêu thị mua sữa chua vị táo đỏ của hãng Mông Ngưu mà Tần Niệm thích ăn.

Lúc trả tiền, bỗng có ai đó vỗ vai tôi, vừa quay lại đã thấy gương mặt Tiêu Hàn Ý kẻ sát. Hôm nay anh ta mặc chiếc sơ mi màu vàng nhạt rất vừa vặn. Xem ra cũng là loại hàng hiệu đắt tiền, đặc biệt là cặp kính gọng đen càng tôn thêm vẻ nho nhã của anh ta.

“Tiểu Mật, trùng hợp thật đấy!” Tiêu Hàn Ý nhặt trái cây trong xe đẩy đặt lên quầy thu ngân. Anh ta có một thói quen xấu, đó là khi gặp ai, bất kể người đó có quen hay không, anh ta đều nhìn vào mắt người ta đầu tiên. Cô gái thu ngân vừa bắt gặp ánh nhìn của Tiêu Hàn Ý thì lập tức đỏ mặt, rồi lại xấu hổ cúi đầu.

Tôi xách túi sữa chua đi trước, anh ta theo sau hỏi: “Đi thăm Tần Niệm sao?”

“Không, hôm nay Tần Niệm đến phụ đạo cho em, em đang đợi anh ấy.”

“Tối qua Tần Niệm bị bệnh, em không biết sao?” Tiêu Hàn Ý chau mày.

“Bị bệnh? Sao anh biết?”

“Đừng quên là hồi cấp ba, chính anh là người giúp em đưa không biết bao nhiêu lá thư tình cho cậu ta đấy nhé. Mỗi giao tình của anh với Tần Niệm có khi còn sâu sắc hơn em đó. Sau khi về nước, Tần Niệm lại ở căn phòng của anh trong khu Huệ Lâm. Anh đang định tới thăm cậu ấy, có muốn đi cùng không?”

“Đợi em thay đồ đã.”

“Cứ mặc mãi những bộ đồ ấy trông em chẳng khác nào một bé gái, chẳng quyến rũ tẹo nào. Nếu em không thay đổi thì chẳng có anh chàng nào thích em đâu.”

Tiêu Hàn Ý dẫn tôi đến cửa hàng thời trang Ngày xuân Paris để chọn bộ đồ, chọn cả chiếc quần chữ T màu da với những đường ren mỏng. Tôi được trưng tu lại từ trong ra ngoài.

Hai chúng tôi đến khu chung cư cho người độc thân mà trước đây Tiêu Hàn Ý ở.

“Ồ, còn chưa thay khóa.” Tiêu Hàn Ý lấy chìa khóa tra vào ổ xoay một vòng, vừa bước vào trong, hai chúng tôi đều chết sững.

Một chiếc giày cao gót màu vàng nằm trên sàn gỗ trúc, bên cạnh là chiếc váy đen, lên phía trên một chút, chiếc áo ngực cũng màu đen nằm vương nơi cửa phòng ngủ, giống như hai người vừa đi vào phòng ngủ vừa nôn nóng cởi từng thứ một trên người vậy.

Tiếng người thở hổn hển phát ra từ trong cánh cửa phòng ngủ khép hờ.

Đầu tôi như nổ “đùng” một tiếng, lùi về phía sau một bước, bàn tay nắm cửa không ngừng run rẩy, các ngón tay cũng dần trắng bệch, không đủ sức kéo cửa lại nữa.

“Chuyện này... đi thôi!” Tiêu Hàn Ý ngượng ngùng kéo tôi ra ngoài.

Một chữ “đi” vừa thốt ra lại khiến tôi bước nhanh hơn về phía phòng ngủ. Tôi rất hèn nhát, nhưng tôi không tin, không tin người bên trong là Tần Niệm.

Tấm ga trải giường trắng tinh nhàu nhĩ, một chiếc dép cao gót vẫn còn gắn trên đôi chân đang chuyển động nhịp nhàng, vô cùng nhức mắt. Còn người đàn ông đang hí hục bán sức kia, chính là người tôi quen, cũng là người tôi chưa từng biết.

Tần Niệm của tôi không phải như thế, anh ấy sẽ không bao giờ lừa dối tôi. Người đàn ông đó không có lấy một mảnh vải che thân. Nhưng những người đàn ông không mặc đồ đều giống nhau, nhất định là tôi nhìn lầm. Tôi cúi xuống nhìn bộ đồ gợi cảm trên người vì đi thăm anh ta nên mới mua, bỗng thấy mình thật ngốc! Tôi như người mất hồn, thần thờ tiến về phía trước, muốn đưa tay chạm vào lưng anh ta. Sóng lưng ấy còn in vết tay cào, lấm tấm những giọt mồ hôi vì những nhịp thở hổn hển. Những nhịp lên xuống chẳng khác nào từng nhát búa tạ đập vào tim tôi, khiến lục phủ ngũ tạng của tôi tan thành từng mảnh.

Tôi mong biết bao gương mặt ấy không phải là Tần Niệm. Cánh tay giờ ra chơi với trong không trung mặc cho làn gió lùa qua kẽ tay, làm thế nào cũng không thể hạ được xuống. Đường như cả thế giới chỉ còn lại những run rẩy của con tim vụn vỡ. Những ngón chân của cô ta đang cọ sát lên đùi Tần Niệm, nụ cười hả hê, chớp mắt chế giễu sự thảm hại của tôi.

Tiêu Hàn Ý nắm chặt tay tôi lôi ra ngoài như lôi một con rối. Ngồi trong vườn hoa nhỏ của khu chung cư, tôi không hề rơi dù chỉ một giọt nước mắt. Nhưng tôi không muốn nói bất cứ điều gì, đầu óc tôi như vừa bị khoét một lỗ sâu hoắm, rồi có thứ gì đó lùa vào như gió, tạo nên những tiếng ù ù.

“Xin lỗi em. Anh không biết Tần Niệm đang ở cùng phụ nữ.” Tiêu Hàn Ý xoa cằm nói.

Buổi chiều hè, trời nóng như thiêu đốt, vườn hoa không một bóng người, bồn phun nước không chảy, những viên gạch men ốp bên ngoài sáng lóa dưới ánh mặt trời, trong bồn là vũng nước chết, chỉ có lá cây và vỏ chai nhựa nổi lênh bênh.

Đầu tôi mỗi lúc một vầng vát, toàn thân cứng đờ, đến cả chiếc cổ cũng muốn gãy rời, ánh nắng quái ác khiến người ta nhức mắt. Tôi không nói được, cũng chẳng thể khóc, cứ thế mãi liệu có hóa đá không?

Tôi lấy tay dấm mạnh vào đầu, cuối cùng những giọt nước mắt cũng rơi.

“Tiểu Mật, đừng khóc. Biết sớm thì mới không bị lừa. Tuy chúng ta đã ly hôn nhưng anh cũng không thể để em bị người ta bắt nạt.” Tiêu Hàn Ý bối rối nhăn mặt, rồi chồm tay ôm tôi vào lòng.

“Anh đi đi!” Tôi không muốn nói với anh ta thêm câu nào nữa, chỉ khóc nức lên khiến bờ vai run rẩy.

“Để anh đi mua kem cho em.” Tiêu Hàn Ý đã chạy đi nhưng thấy không yên tâm nên quay lại kéo tôi đi cùng.

“Haizzz, lại chảy máu cam rồi!” Tiêu Hàn Ý lấy khăn mùi soa, lóng ngóng lau giúp tôi.

Máu cùng nước mắt tôi vẫn rơi khiến Tiêu Hàn Ý cuống quýt đến đỏ cả mặt, những ngón tay run run, càng lau càng khiến mặt tôi nhơ nhớp máu.

“Mỗi lần em khóc anh đều không biết làm thế nào.” Tiêu Hàn Ý lấp bắp nói rồi dúi cốc kem vào tay tôi nói giống như đang nựng trẻ: “Ăn một que kem là hết khóc ngay thôi”.

“Không được chạm vào cô ấy!” Giọng nói quen thuộc cùng tiếng bước chân gấp gáp dội đến.

Gương mặt giận dữ của Mục Thần Chi hiện lên sau làn nước mắt, anh ấy thật sự nôn nóng, giật lấy cốc kem từ trong tay tôi rồi úp thẳng vào mặt Tiêu Hàn Ý.

“Đồ khốn!” Tiêu Hàn Ý ra sức đẩy mạnh Mục Thần Chí. Kem dính trên mặt anh ta dần dần tan chảy rồi nối đuôi nhau rơi xuống.

Mục Thần Chi lùi lại vài bước, vừa nhìn thấy mặt tôi nhem nhuốc máu thì lập tức co nắm đấm, nhưng cuối cùng anh ta vẫn kiềm chế được.

“Mặt Mặt...” Mục Thần Chi dang rộng hai tay, giống như đôi cánh trên trời, chứa đựng toàn bộ ánh sáng của thế giới, vô cùng rực rỡ.

Chỉ cần một tiếng gọi nhẹ đã khiến tôi như kẻ giữa đêm khuya trôi nổi trên biển rộng không tìm được chốn về, bỗng gặp được một con thuyền cứu hộ. Tôi bất chấp tất cả lao tới, vòng tay của anh ta vô cùng ấm áp.

“Tại sao em luôn không biết cách tự bảo vệ mình như thế!” Anh khàn giọng nói, cánh tay vẫn ôm tôi rất chặt.

Tôi liên tục lấy tay quạt nước mắt, hoang mang như một đứa trẻ. Ngẩng đầu lên nhìn Mục Thần Chi, nước mắt tôi càng tuôn ra xối xả. Tôi cảm giác mọi thứ xung quanh đều biến thành màu trắng nhức mắt rồi âm ỉ sụp đổ. Tôi hoàn toàn kiệt sức, mềm nhũn trong vòng tay anh.

Đứng trước Mục Thần Chi, tôi không thể giấu nổi những giọt nước mắt yếu đuối. Chỉ khi nào anh ta xuất hiện, tôi mới không phải cố tỏ ra mạnh mẽ. Chỉ vì anh ta không giống những người khác. Anh ta là Mục Thần Chi, là Mục Thần Chi của tôi. Anh ta từng nói vậy.

Cuối cùng tôi cũng mơ màng thiếp đi, nhớ lại cảnh tượng cuối cùng. Ấy là ánh mắt khiến người ta vững dạ của Mục Thần Chi cùng tiếng hai người cãi cọ.

“Mục Thần Chi. Lúc nào anh cũng xuất hiện kịp thời, có mệt không hả?”

“Tiêu Hàn Ý, đừng tưởng tôi không biết anh đang giở những trò đùa gì.”

“Tôi đâu dám, tôi và Tiểu Mật vốn là thanh mai trúc mã. Lẽ nào tôi an ủi cô ấy mà cũng cần sự cho phép của anh sao?”

“Việc như thế chẳng phải anh đã từng làm sao? Anh có tư cách gì mà an ủi cô ấy?”

“Mục Thần Chi, tôi tặng anh một câu. Muốn người khác không biết những điều xấu xa của anh thì chỉ có cách bản thân đừng nhúng tay vào.”

“Tôi cũng khuyên anh như thế!”

* * *

Ba giờ chiều ngày thứ Bảy, chiếc xe đang chạy ngang qua đoạn đường sầm uất nhất của thành phố. Con đường này luôn rất nhiều người qua lại, nhưng tôi chẳng bận tâm đến họ.

Lúc tỉnh dậy, tôi không biết đầu óc mình bị sao nữa, chỉ có gương mặt của Tần Niệm đang xoay tít, giống như tiếng ruồi bay vo ve, tôi cố bịt chặt tai lại nhưng cũng không xua đi được thứ tạp âm ấy.

Suốt dọc đường, Mục Thần Chi đều im lặng, đậu xe đâu đấy, anh ta mới mở cửa. “Xuống xe!”

Anh ta vừa tròng mắt, nước mắt tôi lại tuôn trào, những ngón tay bám vào ghế trắng bệch. Khi tôi ngược đôi mắt đã sưng mọng của mình lên thì lại thấy như có vô số lưỡi dao sắc lạnh phi về phía mình. Mục Thần Chi nhắc tôi ra khỏi xe, vác tôi lên vai rồi bước nhanh về phòng. Tôi như bị treo ngược lên, chỉ biết gào khóc:

“Người ta đang có chuyện buồn, sao anh lại hung thế?”

“Ai cho em mặc thứ đó hả? Lại còn mặc quần chữ T màu da nữa chứ!” Mục Thần Chi cúi xuống sẫm soi rồi vỗ đen đét vào mông tôi.

Anh ta dựa vào đầu mà dấm vỗ mông tôi chứ? Tôi có phải là trẻ con đâu! Tôi mặt đỏ tía tai, dấm thùm thụp vào lưng anh ta. “Em mặc gì thì có liên quan gì đến anh? Có phải là em tiêu tiền của anh đâu!”

“Chỉ một cốc kem là có thể mua được em sao? Còn sà vào lòng kẻ đã có vợ sao? Làm kẻ thứ ba, em thấy thú vị lắm à?” Mục Thần Chi cao giọng dạy dỗ.

Anh ta vừa hét lên một cái mà tôi đã sợ phát khóc, nước mắt lại trào ra. Tôi cố sức bấu véo vào lưng Mục Thần Chi.

“Mục Thần Chi, anh vác tôi về để ăn hiếp tôi vậy đó sao? Nếu chán tôi rồi thì anh cứ biến đi. Sao lại vỗ vào tôi chứ?”

“Ai nói anh chán em?”

“Thì anh đang chán tôi còn gì!” Tôi cầu mạnh hơn, Mục Thần Chi chỉ nghiêng răng chịu đau mà không nói lời nào.

Lúc lấy chìa khóa mở cửa, anh ta mới hạ tôi xuống. Mặt tôi bị máu dồn xuống đến nổi đỏ lựng như quả cà chua bị nhúng vào nước sôi rồi. Tôi mím miệng, trợn mắt nhìn anh ta, vì phải nén tiếng khóc nên tôi cứ nấc lên nấc xuống.

Mục Thần Chi chau mày nhìn xuống chân tôi, tôi lại sợ anh ta hung hăng thêm nữa nên lùi về phía sau một bước. Nhưng anh ta chỉ lấy một đôi dép lê rồi cúi xuống, giúp tôi cởi bỏ đôi giày cao gót, sau đó xoa bóp chân cho tôi.

“Giày cao gót mười phân, quần chữ T, áo hở ngực. Sao em không mặc luôn bikini ra đường ấy! Đi giày cao gót quá lâu, chân em sẽ bị sưng phù lên, em không biết điều đó sao?”

Mục Thần Chi bình thường đỉnh đặc là thế, giờ lại luôn miệng cầu nhàu. Tôi cúi nhìn, những lọn tóc vàng nhạt cúp vào cổ chiếc sơ mi trắng tinh không có bất kỳ họa tiết hoa văn nào nhưng lại rất đẹp để khi được anh ta mặc lên.

Nước mắt tôi lại rơi xuống bờ vai anh, thấm vào áo sơ mi trắng, chẳng hiểu sao tôi lại không thấy buồn nữa.

“Anh lâu bà lâu bầu như thể bố em vậy.” Tôi chun mũi, anh ta còn cần nhăn ghê hơn cả bố tôi. Có điều, giờ đây tôi không được nghe những lời căn nhắc của bố nữa.

“Tiêu Hàn Ý chẳng phải bố em sao? Mua quần áo cho em, lại còn mua kem cho em ăn nữa.”

“Từng đồng xu đều do em tự kiếm, đó là em mua, em chẳng nhờ vả ai cả. Em đã buồn đến thế rồi mà anh còn hoài nghi nhân cách của em nữa sao?”

Mục Thần Chi ngược lên nhìn tôi không chớp mắt, lúc lâu sau mới nói mấy từ lạnh băng: “Tự mua cũng không được”.

Tôi ghét vô cùng cái thái độ bá đạo ấy của anh ta. Lúc bước vào phòng ngủ, tôi còn nghe thấy tiếng Mục Thần Chi giận dữ phía sau: “Cởi ngay bộ đồ tình nhân mặc để đi chơi với Tiêu Hàn Ý ra, cả cái quần chữ T màu da nữa!”.

Tôi chui vào chăn, càng nghĩ càng tủi thân, trùm kín chăn lên tận đầu đến nỗi nóng hừng hực rồi khóc lóc. Tâm trạng nhẹ nhõm đi phần nào, rồi mơ màng chìm vào giấc ngủ.

“Mật Mật.”

Ta đã chết.

“Dậy ăn cơm!”

Có việc gì thì đốt tiền vàng!

“Phó Tiểu Mật. Em dậy cho anh nhờ!”

Chết năm trăm năm rồi nhưng vẫn bị anh ta dọa cho phải giật mình tỉnh dậy!

Mục Thần Chi túm lấy một đầu chần giật phất ra, khuôn mặt dờ dẩn của tôi chuyển từ xanh sang đỏ. “Úi. Em cởi hết đồ ra ngủ thế sao không nói cho anh biết?”

Chẳng lẽ không cởi đồ khi ngủ sao? Mà lại là anh bắt tôi cởi đấy chứ! Tôi hoảng hốt kéo chần trùm kín người. Khi đã chắc chắn rằng từ đầu đến chân đều được trùm kín rồi mới gào lên: “Anh ra ngoài ngay!”.

Tôi nóng toát mồ hôi nhưng vẫn không dám ngóc đầu lên thở trong khi mãi chưa nghe tiếng bước chân đi ra.

“Mật Mật. Em muốn ăn gì?”, Mục Thần Chi dịu dàng hỏi.

“Sao anh vẫn còn ở đó!”

“Em trùm kín rồi, anh còn đi làm gì?”

“...” Mục Thần Chi, tôi phải trả thù anh. “Có phải ăn gì cũng được không?”

“Ừm.”

“Cánh gà KFC.”

“Được.”

“Bơ chiên gà phải có vị dậu, cắt lát mỏng như cánh hoa đào.” Không làm được chứ gì?

“Cái này... không làm được.”

“Không làm được thì em không ăn.”

“Được rồi.” Mục Thần Chi gõ lên đầu tôi qua lớp chần. “Gà con chui ra ăn cánh gà rán nào.”

Gà ăn cánh gà, thế là tự tàn sát nhau rồi còn gì. Tôi phì cười. “Mục Thần Chi, nếu anh không thể cho em ăn đúng món như thế thì sau này... đừng xuất hiện đúng lúc như vậy trước mặt em nữa.”

“Vong ơn bội nghĩa! Em không muốn gặp anh đến thế sao? Vậy nếu anh làm được, sau này em phải ngoan ngoãn nghe lời đấy.”

“Được thôi!”

...

Chúng tôi bước vào chọn chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ trong một tiệm KFC trên đường Trung Sơn. Nhân viên phục vụ lịch sự đón tiếp. “Anh Mục, xin chào!”

Thấy cô nhân viên cung kính như tiếp kiến hoàng đế như vậy, tôi bỗng có dự cảm không lành.

“Anh thường đưa bạn gái đến đây sao?”

“À, bạn gái anh chẳng ai ăn thứ này.”

Đúng đúng đúng! Người ta đều phải vào những nhà hàng năm sao, một bữa ăn tính tiền trăm tiền triệu, đâu như tôi chỉ thích ăn thứ thực phẩm bỏ đi này.

Mục Thần Chi nói với nhân viên: “Cánh gà rán, phải rán bằng bơ có vị dậu, cắt mỏng như cánh hoa đào”.

Cô nhân viên nghe xong thì ồ lên kinh ngạc rồi gấp thêm một viên đá nữa cho vào cốc nước của Mục Thần Chi.

“Rán xong gà thì lấy dao cắt nhỏ ra. Cắt xong trộn với bơ vị dậu là được.” Mục Thần Chi nói xong, quay đầu nhìn tôi cười ranh mãnh.

“Anh...”, tôi tức tối, phụng phịu nói. “Mục Thần Chi đáng chết!” Đã nghĩ ra chiêu sách ngay từ đầu, vậy mà còn giả vờ ra vẻ khó khăn để đưa tôi vào tròng nữa chứ.

“Ha ha, em cũng bắt đầu biết dùng từ ‘đáng chết’ rồi cơ đấy. Có tiến bộ.”

Tôi đảo mắt tức giận. “Một người đàn ông xấu xa như anh chạy loăng quăng ra đường, sao không có ai canh chứ?”

“Cho em cơ hội đổi lại đây.” Mục Thần Chi ung dung nhắm nháp nước đá.

“Em muốn ăn... thịt sợi xào mộc nhĩ, cua biển, tôm hùm tại quán KFC.”

“Nghĩ xong rồi chứ, muốn đổi gì không?” Mục Thần Chi nhướn mày.

“Không.”

“Chuẩn bị thực đơn đúng như Phó tiểu thư yêu cầu. À, mang lên trước một ly kem, đừng ngọt quá, dạ dày cô ấy không tốt.”

Một tiếng sau, tôi nhìn xung quanh, khách khứa đều bốc hơi đầu hết cả. Ngó xuống bàn ăn đầy ắp của mình, tôi trở mắt ngạc nhiên. Mục Thần Chi thì vẫn nhẩn nha ăn, hồ hững giải thích: “Trong lúc em tắm rửa, thay đồ, anh đã mua lại nhà hàng này. Sau này có thể đưa em đến bất kể lúc nào, em có vui không?”.

Vui cái gì chứ? Tôi ngốc nghếch bị người ta đưa vào trông thì có!

“Mau ăn đi, bây giờ em không còn cơ hội chơi xỏ nữa rồi.”

Tôm hùm rất ngon, vị cay của mù tạt khiến người ta chảy nước mắt. Tôi ăn lấy ăn để. “Anh vẫn chiều các bé gái thế này sao?”

“Chỉ chiều bạn gái của anh thôi.” Khóe môi anh ta hơi nhếch nụ cười.

“Ồ, thế sao anh không tiếp tục chiều cô ấy?”

Mục Thần Chi ngược lên, tỏ vẻ không hiểu, cười nói: “Tính khí cô ấy thất thường, lại hay khóc nhè nên làm anh hoảng, không biết phải dỗ dành thế nào”.

“Cô ấy... chia tay anh rồi?”

“Cô ấy rất yêu một người khác.”

“Thực ra con người anh rất tốt. Sao cô ấy lại không thích anh nhỉ? Anh có thể hô mưa gọi gió, lẽ nào không có được một người phụ nữ mình ưng ý sao?”

“Trên đời này, anh chẳng thấy việc gì khó cả. Chỉ có cô ấy là người duy nhất khiến anh bất lực.” Nụ cười của Mục Thần Chi đã đượm vẻ chua chát.

“Haizzz, thực ra đối với phụ nữ, anh không nhất thiết phải cứng nệm quá, bởi như vậy sẽ khiến cô ấy thành hư. Chỉ cần trao cho cô ấy nụ hôn mãnh liệt tỏ rõ sức hấp dẫn của anh, nhất định cô ấy sẽ ngây ngất mà ngã vào lòng anh thôi.” Tôi lấy kinh nghiệm viết hơn chục bộ tiểu thuyết ngôn tình của mình ra chỉ bảo anh ta tận tình.

Mục Thần Chi phì cười, liếm môi nói: “Vậy sao? Thế để hôm sau sẽ thử”.

“Nhưng... nếu đã yêu cô ấy như thế thì sao không ở bên cô ấy?” Trong khi ngày nào cũng đến làm phiền tôi. Thật trắng hoa!

“Tính khí cô ấy thất thường, giờ cũng đang giở trò đấy.” Anh ta trộm cười. “À, cô ấy ăn hết ba cốc kem rồi.”

Hai cốc kem trống trơn trên bàn vẫn đang tỏa ra hương thơm ngọt ngào, tôi liếc một cốc khác trong tay mình rồi lập tức đỏ mặt. “Ai lại đùa như anh chứ!”

“Ừm, dù bây giờ em chưa phải là bạn gái của anh, nhưng sau này thì chắc chắn là thế.”

...

Ăn xong, ánh tịch dương đã treo nơi chân trời. Mục Thần Chi lái xe đưa tôi đi lòng vòng hóng gió, tôi ngồi tựa vào ghế, cơ thể lười biếng không muốn nhúc nhích. Tâm trạng không xấu cũng chẳng tốt. Tần Niệm đã phản bội tôi, nhưng phản ứng của tôi lại không thê thảm như tôi tưởng tượng.

“Chiếc xe này màu hồng phấn, em thấy thế nào?” Anh ta nhướn mày.

Chiếc xe mà người ta vẫn đồn rằng giá hơn hai mươi triệu nhân dân tệ - Maybach Landauet – sắc mùi tiểu thuyết ngôn tình, nhưng thật sự không phù hợp với một người bề ngoài lạnh lùng mà nội tâm lại khó đoán như Mục Thần Chi.

“Cũng giống như anh mặc một cái áo sơ mi màu trắng sữa có in hình quả dâu tây hồng, lập dị hết như vật thể ngoài hành tinh ấy.” Có người đàn ông nào ba mươi một tuổi lại đi trang trí xe màu hồng rực như thế không?

Mục Thần Chi cười khi một tiếng. “Lập dị một chút mà có thể khiến em vui thì cũng đáng lắm chứ!”

“Nói làm người ta cảm động quá ta. Vậy bây giờ anh đi mua ngay một chiếc áo như em vừa miêu tả rồi mặc đưa em đi dạo phố nhé.” Tôi đang ôm hận mà không có cơ hội báo thù đây.

Anh ta kinh ngạc “ồ” lên một tiếng, rồi lắc đầu. “Em đó, mưu mẹo quá đấy.”

“Có đi mua không?” Thấy Mục Thần Chi dăm chiêu xoa cằm, tôi liền kéo tay anh ta lắc mạnh. “Mục Thần Chi. Đi đi mà.”

“Ồ kìa, anh đang lái xe đấy!” Mục Thần Chi bắt lực lờm tôi một cái, sau đó lại chuyển giọng nhẹ nhàng: “Đúng là tai họa mà. Thôi tùy em vậy!”

Vào cửa hàng, tìm mãi cũng không thấy chiếc áo phong nào có in hình quả dâu hồng, cuối cùng tôi quyết định chọn chiếc áo kẻ sọc đen trắng.

“Em không thấy cái này giống ngựa vằn à? Hự, giống hết áo tử tù.” Mục Thần Chi rất có ác cảm với những thứ quần áo teen như thế.

“Em thấy rất đẹp mà.” Tôi soi gương ướm thử áo.

“Trên áo viết cái gì thế?” Mục Thần Chi nhìn dòng chữ trên áo, đọc to, Tôi chỉ rửa bát, không ăn cơm. Rồi lập tức nổi đóa lên: “Phản đối!”

Nhân viên bán hàng vội vã giải thích: “Đây là áo đôi. Trên áo nữ có dòng chữ Tôi chỉ ăn cơm, không rửa bát”.

Tôi làm bộ lục ví tiền nói: “Cho vào túi đi, áo này em mua cho chú của em chứ không phải mua cho anh ta đâu”.

“Chú!”, Mục Thần Chi cao giọng. “Được lắm, Phó Tiểu Mật. Em vừa ý rồi chứ? Anh sẽ mặc!”

Tôi cười ranh mãnh rồi chạy đến chỗ giá treo quần, Mục Thần Chi cũng lảng nhảng theo sau. Thấy chiếc quần cạp trễ trong tay tôi, anh ta chỉ biết nhăn mặt, nhắm tịt mắt lại rồi buông một câu: “Có voi đòi tiên!”.

Không phải ai cũng có cơ hội bắt nạt Mục Thần Chi. Tôi đã đạt được mục đích, bèn giả vờ nũng nịu: “Anh đồng ý với em rồi mà!”.

Mục Thần Chi vò đầu bứt tai đi đến quầy thu ngân. Tôi nhìn thấy anh ta rút từ trong ví ra một tấm thẻ tín dụng, nói vài câu với nhân viên bán hàng khiến cô ta cười tươi như hoa nở, sau đó hốt hải chạy đi đóng cửa lại rồi treo tấm biển: Cửa hàng tạm nghỉ.

Ba mươi phút sau. Một đôi nam nữ khoác trên mình bộ áo đôi giống hết như hai tử tù sánh bước đi dạo giữa dòng người qua lại. Bất kể là ánh trăng, ánh đèn hay ánh mắt, tất cả đều tập trung vào người con trai đi cạnh tôi.

Một người đàn ông ba mươi một tuổi mặc chiếc áo phong có nơ hình con bướm, chiếc quần cạp trễ ôm trọn đôi chân dài để lộ ra vòng eo nhỏ. Tôi thề rằng, hình tượng ấy còn gợi cảm hơn gấp bội lần so với một hot girl mặc áo lót đen cỡ 36rồi cố chèn ngực đến mức để lộ ra những đường nét gợi cảm. Mà không đúng, đây đích thực là vẻ đẹp đến mức kinh ngạc, không gì có thể so sánh nổi.

“Mục Thần Chi, ai cũng nhìn anh kìa! Anh nói xem, nếu nhân viên công ty được chiêm ngưỡng ông chủ vốn lạnh lùng của mình ăn vận kiểu này thì... Hi hi.” Tôi cười gian xảo.

“Anh chẳng bao giờ quan tâm xem người khác nghĩ mình như thế nào, chỉ cần một người vui là được.” Đôi môi mỏng quyến rũ của anh mấp máy, bước chân thong dong.

Anh ta tự tin quá khiến tôi chẳng thể bắt nạt được. Vừa ngẩng đầu, chạm phải đôi mắt đen, sáng, ánh nhìn mê hoặc như những bông tuyết rơi lấp lánh cùng đôi mày dài rậm như hai cánh cung của anh mà tim tôi như có luồng điện xoẹt qua.

“Này, Mục Thần Chi, từ sau anh đừng có chọn thời điểm để xuất hiện đúng lúc như thế nữa có được không?” Phải tránh xa những vật nguy hiểm.

Sắc mặt bỗng vô cùng khó coi, đôi mày nhướn cao rồi nở nụ cười chế giễu. “Sao anh lại quên được trong từ điển của em chỉ có từ chơi xỏ thôi nhỉ? À quên, còn có cả câu châm ngôn thả đặt cược còn hơn chịu thua nữa. Nhưng anh cảnh báo em, qua cầu rút ván nhiều lần thì sẽ chuốc họa vào thân đấy.”

* * *

Tôi và Tô Na Na sánh vai bước vào tòa giảng đường thì thấy Tần Niệm đang ngồi trong đại sảnh, đầu cúi gằm. Nhìn thấy tôi thì tiến lên một bước nhưng lại ngại ngần không dám đến gần.

Tôi cẩn môi rồi đi thẳng lên lầu. Lúc đến chỗ ngoặt cầu thang thì nghe có tiếng bước chân lộp cộp phía sau. Tần Niệm túm chặt lấy cánh tay tôi, cúi đầu nói: “Xin lỗi em”.

“Ồ, thầy Tần, tôi qua thầy đi đâu mà ngay cả điện thoại cũng không thêm gọi, bây giờ còn dám đến đây sao? Thở nhà tôi đã tìm được người mặc chung áo đôi rồi!” Tô Na Na chống nạnh mỉa mai.

Lúc này, đôi mày của Tần Niệm chau lại, khàn giọng nói: “Tiểu Mật, là ai vậy?”.

“Bây giờ em không muốn nói chuyện.”

Tôi vừa đi được hai bước thì bị Tần Niệm ôm chặt từ phía sau, thở thật mạnh hồi lâu rồi không ngừng nói: “Anh sai rồi, anh sai rồi”.

“Giờ thầy lại có vẻ thân mật với người ta quá nhỉ, sao trước đây thầy không như thế?” Tô Na Na liếc xéo Tần Niệm một cái rồi đi khỏi.

“Anh không cần giải thích. Chúng ta vốn dĩ chẳng là gì.” Tôi muốn gỡ tay Tần Niệm ra nhưng anh ta vẫn ôm chặt tôi, các ngón tay run run, tôi lại không nỡ. Trong khoảng khắc, vòng tay siết chặt ấy khiến tôi ngỡ rằng Tần Niệm thật sự không muốn rời xa.

“Anh không biết phải giải thích thế nào. Nhưng Tiểu Mật, em hãy tin anh, anh không cố ý.”

“Uống quá chén? Bị người ta lừa vào tròng? Hay là dùng thuốc?”

Tần Niệm sững lại một lúc rồi lắc đầu. “Không phải.”

Nếu anh ta đã không tiện nói nguyên nhân thì tôi cũng không muốn hỏi thêm nữa, dù sao chuyện cũng xảy ra rồi.

“Xin em tha thứ cho anh.” Tần Niệm nắm tay tôi, giống như một đứa trẻ phạm tội biết lỗi.

Trong khoảng khắc mười ngón tay đan vào nhau, bỗng có tia sáng ảm Ứt chiếu vào trong mắt tôi, có chút mệt mỏi, giây phút ấy, tôi cảm thấy bàn tay Tần Niệm sao mà lạnh thế. Cái lạnh của anh ấy đối với tôi luôn luôn không thay đổi. Picasso từng nói: Tình yêu là thứ không tồn tại, mà chỉ tồn tại những thứ mình chứng cho nó. Ngay cả những thứ để mình chứng ấy, tôi cũng không có. Tôi chỉ biết rằng mình yêu Tần Niệm, rất yêu. Bởi thế tôi nắm chặt tay anh ấy, không muốn buông ra dù bàn tay tôi cũng đang rất lạnh.

Tần Niệm không nói thêm điều gì, ôm chặt tôi hơn nữa.

“Cảm ơn em?”

“Không sao đâu, đau khổ là thứ mà ta không nên phung phí đến hết. Tần Niệm, anh đừng lãng phí nó, bởi em cũng không còn nhiều nữa.”

“Anh hiểu, anh bảo đảm là sẽ không có lần sau.”

Tôi ngược mắt nhìn, sắc mặt Tần Niệm lặn trong ánh sáng nhưng tôi có cảm giác mình đang nhìn làn khói rục rở từ khoảng cách rất gần.

* * *

Tan học, tôi hốt hải chạy xuống lầu. Mưa vẫn cứ rơi, đến khi những sinh viên khác về hết thì Tần Niệm mới gọi điện đến.

“Xin lỗi em, hôm nay anh có việc gấp nên không đến đón em được. Em nhớ bắt xe về sớm, đừng đi xe buýt. Đứng đợi ở bến xe lạnh lắm.

Tôi có chút thất vọng, cố gắng “văng” một tiếng.

“Tiểu Mật...” Giọng Tần Niệm bỗng trầm xuống, rất khẽ, nghe thật dịu dàng và hấp dẫn. “Anh sẽ nhớ em.”

“Em càng nhớ anh hơn.”

Những giọt mưa nhảy nhót trên nền đất như từng lớp sóng trắng vỗ bờ. Tôi đội cặp sách lên đầu chạy một mạch đến cổng trường thì không thể chạy tiếp được nữa. Tôi không sợ cảm do ngấm nước mưa, chỉ sợ khi bị cảm sẽ phải nghỉ học, như thế sẽ không thể gặp được Tần Niệm.

Tôi đứng dưới mái hiên đợi mưa ngớt, toàn thân ướt sũng, vừa đói vừa lạnh, chợt nhìn thấy chiếc lòng đỏ trứng đang đậu bên đường.

Người đàn ông mặc áo khoác sẫm màu, từ tốn mở cửa xe, bật chiếc ô tối màu rồi bước lại về phía tôi.

Qua làn mưa dày, vừa nhìn tôi đã nhận ra anh ta. Không, đúng ra là tôi bị anh ta thu hút. Thân hình cao lớn như được bao bọc bởi màn mưa mỏng lung, bước đi trang nhã, cho dù đôi giày đen giẫm trên mặt đường làm nước mưa bắn lên ướt cả gấu quần cũng không làm giảm bớt vẻ trang nhã ấy, trái lại, nó càng tôn lên vẻ phong độ và quý phái khác thường.

Một người đàn ông điềm đạm, nho nhã, một người có thể làm cho cả mưa gió và trời đất cùng hòa theo bước chân – Mục Thần Chi.

Anh ta càng lúc càng đến gần, tôi nhớ đến lời cảnh báo của Tô Na Na, nhưng vừa nhấc chân thì đã thấy Mục Thần Chi giơ cao chiếc ô hơn một chút, vội vã lên tiếng: “Em đứng nguyên đó! Trời đang mưa to, để anh đến”.

Không phải tôi muốn tiến đến bên anh ta, mà là muốn né tránh. Nhìn Mục Thần Chi bước đi nhanh hơn, gấu quần cũng ướt quá nửa, tôi thấy hơi áy náy: “Ừm... Mục Thần Chi, trùng hợp thật!”.

“Vừa hay đi ngang đây, thấy có con thỏ ướt như chuột lột.” Anh ta chun mũi, khóe mắt lộ rõ nét cười, một tay che ô cho tôi, tay còn lại thì cởi nút áo khoác.

Tôi vội nói: “Mục Thần Chi, em đang đợi taxi”.

Mục Thần Chi do bận một tay cởi áo khoác nên chiếc ô lệch về một bên khiến mưa rơi ướt cả bả vai. Không cần đến sự giúp đỡ của tôi, anh ta cầm thẳng ô lên rồi khoác áo cho tôi. Tất cả những động tác đó đều thực hiện bằng một tay nhưng không hề gượng gạo.

“Em đợi taxi.” Tôi nhắc lại.

“Ôi, thì đi xe của anh, không có đồng hồ đo kilomet cũng chẳng sao. Là chiếc lòng đỏ trứng mà em thích đấy!”, giọng nói nhẹ nhàng, nhưng khiến người ta không dễ gì từ chối. Rồi Mục Thần Chi khoác vai tôi đi về phía xe.

Không khí trong xe đủ khiến tôi ảm áp trở lại. Mục Thần Chi đưa khăn cho tôi lau tóc, liếc thấy ánh mắt tươi vui của anh ta tôi bỗng bất an. “Anh Mục lần này đi qua đây là có việc gì thế?”

Anh ta bật cười rồi cứ cười mãi. Thấy ông tay áo của anh ta vẫn ướt sũng mới chợt nghĩ ra, chắc lúc này Mục Thần Chi che hết ô cho tôi nên mới bị ướt như thế. Nếu anh ta bị cảm thì tôi lại mắc thêm một món nợ ân tình nữa. Thế là tôi lấy khăn vừa lau cánh tay cho anh ta vừa nói: “Tháng này anh đã tình cờ như thế tới mười chín lần rồi”.

“Ồ, nhiều thế ư? Thôi được, anh thừa nhận là anh nhớ em nên mới đến.”

“Nhớ em mười chín lần?”

“Nếu em thấy ít, anh có thể tăng thêm mấy lần nữa.”

“Anh Mục nên nhớ bạn gái của mình chứ?”

“Thì đang nhớ đây!” Anh ta quay đầu, nhìn thẳng vào mắt tôi khiến tôi bối rối.

“Anh Mục, nếu trước đây tôi có nói gì khiến anh hiểu lầm thì cho tôi xin lỗi. Tôi và bạn trai đã tốt đẹp trở lại rồi.”

Tôi còn chưa nói hết ý thì Mục Thần Chi đã ngắt lời, cười nói: “Anh hiểu lầm cái gì hả? Anh ta nói thích em và muốn em làm bạn gái sao?”.

“...” Tôi như bị tạt gáo nước lạnh vào mặt.

Không phải, tất cả đều không phải. Cho dù đã giảng hòa nhưng Tần Niệm chưa bao giờ thừa nhận tôi là bạn gái của anh ấy, thậm chí cũng chưa từng nói thích tôi.

Mục Thần Chi tập trung lái xe. Vì khoảng cách rất gần nên tôi còn ngửi thấy cả hương thơm thanh khiết tỏa ra từ người anh. Rất thanh khiết, thêm vào đó là không khí ẩm áp trong xe tạo nên hương thảo mộc ngọt ngào, mơn trớn.

Xe dừng lại trước cửa một nhà hàng năm sao. Mục Thần Chi nói thay đồ và ăn tối xong sẽ đưa tôi về nhà. Tôi cũng không muốn từ chối.

Tôi ngồi trên sofa trong đại sảnh đợi Thần Chi gọi đồ ăn, tiện tay cầm một tờ Tạp chí Thời trang để xem. Đúng lúc ấy, tôi phát hiện một bóng dáng rất quen thuộc. Tần Niệm đang ngồi ở cách tôi không xa, cúi đầu khuấy tách cà phê, ngồi đối diện là một cô gái trẻ, mái tóc uốn xoăn gọn sóng màu, vô cùng xinh xắn với bộ đồ mới nhất do hãng Dior thiết kế.

Tần Niệm, lời hứa của anh rỏ mặt đến thế sao?

Tiếng mưa ngoài cửa sổ thật ồn ào, cho dù tôi sớm biết thứ mình nên tin tưởng là chính bản thân mình chứ không phải Tần Niệm, nhưng những giọt mưa ngoài kia vẫn như vô tình trút thẳng vào trái tim tôi. Nước chảy đá mòn, những hạt mưa rơi xuống càng lúc càng nhiều khiến thịt da tôi tê dại. Mỗi giọt mưa làm cho vùng nước xoáy càng sâu hơn, tôi như đang ngập lặn trong đó, dù giãy giụa thế nào cũng không bỏ lên được.

Tôi nghĩ, bộ dạng của mình chắc là nhếch nhác lắm, nếu không thì tại sao Mục Thần Chi trở lại, vừa nhìn thấy tôi đã sững sốt chau mày. Bàn tay cầm tạp chí run run, lúc đứng dậy, tôi còn va vào bàn uống trà khiến nó lệch khỏi vị trí. Cú va quá mạnh, thu hút ánh mắt tò mò của rất nhiều người. Tôi không biết trong số họ có Tần Niệm hay không, cũng chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ lấy tay xoa xoa đầu gối rồi vội nói với Mục Thần Chi: “Chẳng phải anh nói là đi thay đồ sao? Đi thôi, nhanh lên”.

Mục Thần Chi quay sang nhìn Tần Niệm, rồi quay lại nhìn tôi. Ánh mắt như muốn nhìn tận tâm can tôi. “Đau lắm phải không?”

“Không, một chút cũng không.”

Mục Thần Chi nhướn mày, chúng tôi vừa đi được vài bước thì Tần Niệm và cô gái nọ bước đến. Tôi cúi gầm mặt, chỉ nhìn thấy bàn tay mịn màng của cô gái vẫn khoắc chặt cánh tay Tần Niệm. Còn cần nhìn thái độ của họ sao? Chỉ cần thấy một động tác ấy thôi đã đủ khiến tôi thấu hiểu thế nào là nỗi đau như cắt. Tôi như rơi xuống mười tám tầng địa ngục.

“Hai người?” Cô gái nọ vừa cất tiếng đã khiến tôi sững sờ. Sở Mộ Doanh! Quả nhiên là Sở Mộ Doanh, bạn gái của Tần Niệm.

Hai người họ là một đôi thanh mai trúc mã. Tần Niệm thích Mộ Doanh từ thời học tiểu học, đến khi lên trung học và đại học, hai người đều học chung lớp rồi cùng ra nước ngoài. Tình cảm mười mấy năm như thế thì sao có thể chia tay được chứ?

Những gì Tô Na Na nói đều đúng, tôi thật sự ngốc, đại ngốc. Đầu óc tôi hỗn loạn giống như muôn vàn chiếc lông vũ xổ tung ra từ chiếc gối rách, không thể phân loại, cũng chẳng thể thu gom lại được. Bỗng có cảm giác không phải mình đang đứng trong đại sảnh diêm lệ mà là giữa bến xe hỗn tạp, đầu đầu cũng không thấy người, vừa ồn ào, vừa phức tạp, vừa nguy hiểm. Tôi phải đi khỏi đó ngay lập tức nhưng lại chẳng thể xác định được phương hướng.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai tôi, chỉ cần chút ấm áp đó thôi cũng giúp tôi vững lòng, như vừa nắm được cọng rơm cứu mạng. Mục Thần Chi khoác vai tôi, tay còn lại giúp tôi chỉnh lại áo khoác.

“Phó Tiểu Mật, anh ấy là bạn trai của cô sao?”, Sở Mộng Doanh hỏi.

Tôi mù mẫm gật đầu, có cảm giác cánh tay Mục Thần Chi khoác trên vai mình khẽ run. Giọng nói vốn luôn nhã nhặn của anh ta cất lên liền sau đó: “Phó Tiểu Mật là vị hôn thê của tôi”.

Sở Mộng Doanh “ồ” lên một tiếng rồi nở một nụ cười khó hiểu.

Họ quen nhau sao?

Đầu óc tôi chẳng còn chỗ nào để nghĩ đến việc đó nữa. Khi Mục Thần Chi ôm tôi đi về phía thang máy, trái tim tôi lạnh buốt, bởi Tần Niệm không hề đưa ra dù chỉ một lời giải thích.

Tôi loáng thoáng nghe thấy Sở Mộng Doanh nói với Tần Niệm: “Anh thật biết nhịn đấy!”.

Tần Niệm trả lời khô khan: “Em nói ít đi có được không?”.

Tôi lóng ngóng thay quần áo, rồi lại lóng ngóng ăn như một con rối, ngoại trừ việc còn có thể cử động được ra thì lục phủ ngũ tạng của tôi đều như bị móc ra hết. Tôi cũng không biết mình ngồi lên xe từ lúc nào.

Trong đầu tôi chỉ có hình ảnh của Sở Mộng Doanh, vẻ cao quý, nho nhã của cô ta, từng cử chỉ lời nói của cô ta, rồi cả cảnh cô ta khoác tay Tần Niệm, nói với giọng đầy kiêu hãnh. Đã năm năm rồi nhưng dường như cô ta không hề thay đổi, ngay cả từng sợi tóc cũng thấm đầy mùi hương công chúa.

Lần đầu tôi nhìn thấy Sở Mộng Doanh là dưới gốc cây hoa đào trong sân trường. Khi các học sinh khác đều vội vã đi qua, cô ta vẫn lặng lẽ đứng đó. Nhưng chỉ cần thế thôi thì vạn vật xung quanh cũng đều trở thành nền. Những lá cây xung quanh vốn rất đổi bình thường, thế mà bỗng chốc trở nên lấp lánh đến mê người bởi có sự xuất hiện của Sở Mộng Doanh.

Cô ta đang đợi Tần Niệm, ánh mắt ngại ngùng, giống như hai hồ nước thu long lạnh dưới hàng mi dài. Vừa thấy tôi, cô ta liền bỏ chạy làm những sợi tóc hoa vàng phấp phới, lấp lánh dưới ánh mặt trời, chiếc váy màu trắng cũng nhịp nhàng tung tăng theo gió. Nhìn cô ta giống hệt một nàng bướm xinh.

Sở Mộng Doanh là công chúa, còn Tần Niệm là hoàng tử trong truyện cổ tích. Một đôi trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối. Dù cho hoàng tử không thể cùng công chúa sống bên nhau hạnh phúc thì cũng sẽ tuyệt đối không yêu người con gái khác.

Tôi là gì chứ? Từ nhỏ đã toàn bị người khác bắt nạt, ai ai cũng coi khinh. Hồi nhỏ, đám trẻ thường vây quanh tôi xô đẩy, ném đá, đến mức đầu tôi thường bị ném cho chảy máu. Chúng còn thường chế giễu tôi là con của tội nhân. Trong lớp, hễ ai mất thứ gì thì người bị nghi ngờ đầu tiên luôn là tôi. Cứ mỗi lần như vậy là tôi lại đánh nhau với lũ bạn cùng lớp. Ban đầu là chúng đánh tôi, sau là tôi đánh chúng. Dù sao thì từ nhỏ cũng chưa có ai làm bạn với tôi, đến nỗi chơi nhảy dây, tôi cũng phải mắc dây vào gốc cây, rồi lại tự hát ình nghe, cười một mình đầy ngốc nghếch.

Tôi còn không bằng một nữ tì kém cỏi, cứ mỗi lần chơi trò trượt dốc bị ngã nhào, tôi lại tự bò lên chọn một tư thế đẹp để đỡ trượt tiếp, trượt đến lúc chỉ còn biết cười. Đúng, tôi phải cười, nhưng giờ đây, những sợi lông thô của dây đeo điện thoại đều ướt sũng khiến tôi không thể cười nổi, hai mắt cay sè, tôi quay mặt áp vào cửa xe, những giọt nước mắt cũng lười nhác rơi xuống theo lớp cửa kính. Tôi cảm nhận rõ hơi lạnh thấm vào từng thớ thịt.

Mục Thần Chi bình thường lái xe rất cẩn trọng, thế mà hôm nay lại phóng như bay. Bỗng chốc vọt qua một chiếc xe đang chạy rất nhanh khác tạo thành hai vệt khói dài, toàn thân tôi cũng bị lắc lư chao đảo.

“Nếu anh thấy em phiền phức thì cho em xuống đây đi.” Lúc anh ta không nói, các đường nét trên khuôn mặt đều đàn lại, trông rất đáng sợ. Tôi không biết tại sao bỗng dưng anh ta lại tức giận, hai tay nắm chặt lấy dây an toàn.

Anh ta hắng giọng, nở nụ cười kỳ quái. “Anh không phải bạn trai em sao?”

“Lúc này... anh đừng cho là thật.”

Mục Thần Chi đập mạnh chân ga. Tôi suýt nữa thì đổ nhào về phía trước, dây an toàn cũng cọ xát vào ngực, đau rất.

Cần gạt nước làm việc hết công suất, lau hết lớp nước mưa này tới lớp khác, những ngón tay nắm chặt vô lăng bỗng chốc thả lỏng rồi nắm chặt, lạnh lùng quát lên: “Xuống xe! Cút!”.

Anh ta chưa bao giờ tức giận với tôi như thế.

Tôi cần môi nhưng không biết phải nói gì, liền mở cửa bước xuống xe. Những giọt mưa vẫn xối xả rơi, quần áo dính bết vào người, tôi cũng không thấy lạnh. Bởi tôi đã ướt, đã lạnh từ lâu rồi. Tôi chỉ thấy mỗi bước đi sao khó khăn quá, bàn chân cũng không nhấc lên nổi. Chưa đi được mười bước, tôi đã khóc tức tưởi, hai bờ vai cũng run theo từng tiếng khóc.

Phía sau vẳng đến tiếng khởi động xe, chiếc xe của Mục Thần Chi giống như mũi tên bật ra khỏi dây cung, mất hút trong đêm mưa mịt mùng.

11. Chương 11

Cái gì phải đến sẽ đến,

Chỉ có hạt mưa làm bạn với nỗi đau,

Cứ tưởng rằng mọi chuyện sẽ không như thế,

Cứ vòng vo mãi, cuối cùng vẫn về lên đường viên của vận mệnh.

Về đến nhà, nằm trên giường ngâm nhiệt độ kế, tôi hơi sốt. Đắp hai chiếc chăn, tôi mê man thiếp đi, chỉ cảm thấy toàn thân nhộp nhấp mồ hôi, ngứa ngáy, tóc còn chưa khô hẳn, dính bết vào cổ rất khó chịu, chiếc gối bị thấm ướt, tôi cũng chẳng rõ là mình nóng hay lạnh nữa, áp lòng bàn tay lạnh buốt lên má mà cũng không giảm sốt.

Mơ màng nghe thấy tiếng chuông điện thoại, tôi đưa tay ra với, rồi lại ngã lăn ra giường, nhấc điện thoại lên xem, lại là số máy đáng ghét có đuôi 523. Ngày Hai mươi ba tháng Năm cũng chính là ngày sinh nhật tôi. Tôi kiệt sức chỉ biết áp ống nghe vào tai.

“Mở cửa!”. giọng Mục Thần Chi vang lên khiến tôi kinh ngạc. Lại là anh ta!

Người đỗ xe dưới lầu hôm ấy chính là anh ta, hằng đêm gọi điện thoại đến nhưng không nói gì, cũng là anh ta!

“Mở cửa!”, giọng nói đã hơi mất kiên nhẫn. Một lúc sau lại nói thêm. “Anh đang ở ngoài cửa.”

Nhất định là Mục Thần Chi sợ đánh thức hàng xóm nên mới không nhấn chuông cửa, tôi cũng thấy không nên làm phiền những hộ bên cạnh nên đành xỏ dép ra mở cửa.

Hành lang đã tối đèn từ lâu, Mục Thần Chi mặc chiếc áo gió sẫm màu, một tay đút túi áo, tay còn lại đang chống vào cửa, cả thân hình thấp thoáng trong bóng tối, chỉ có đôi mắt sáng như hai viên kim cương đen vẫn sâu thẳm, lấp lánh ánh sáng. Đôi mắt ấy, giống như một vòng xoáy chói sáng và không đáy đang dần hút tôi vào. Tôi chỉ có thể nhắm mắt lại để né tránh.

“Có chuyện gì không?” Tôi vừa lên tiếng thì ánh đèn hành lang vụt sáng. Mục Thần Chi nheo mắt, dùng cánh tay che ánh điện, đôi môi mỏng mím chặt, khóe môi ẩn chứa nét giận dữ.

Tôi bỗng thấy sợ, vội vàng đóng cửa lại. Anh ta nhanh chóng lấy tay đẩy mạnh, khiến cánh cửa suýt nữa thì đập vào mặt tôi. Anh ta chau mày rồi đưa một cánh tay ra, tôi lùi về phía sau một bước, anh ta lại được thể tiến vào phòng rồi đóng sầm cửa lại.

Anh ta tiến lại gần tôi, mùi rượu nồng phả ra từ cơ thể.

“Anh uống rượu sao?”

“Ừm, một chút.” Mục Thần Chi nói lỏng cà vạt rồi vào bếp lấy một cốc nước lạnh, ngồi xuống ghế sofa, thấy tôi đi bật đèn liền nói giọng không vui: “Đừng bật đèn!”.

Lúc anh ta không nói gì vốn đã khiến người ta cảm thấy lo sợ, giờ có thêm hơi rượu càng khiến cả căn phòng chìm trong áp lực. Tôi nói giọng run run: “Muộn thế này rồi. Em đang ngủ”.

“Em cứ ngủ đi.” Mục Thần Chi nhắm mắt, áp lòng bàn tay lên trán, hơi thở nặng nề, bộ dạng không muốn đi khỏi đây.

“Em giúp anh gọi tài xế đến đón nhé.” Nhìn bộ dạng say khướt của anh ta, chắc chắn là chẳng thể lái xe được. Tôi lấy điện thoại ra, “Số điện thoại của tài xế nhà anh là bao nhiêu?”.

Mục Thần Chi nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại mà Tần Niệm tặng cho tôi, hít một hơi rồi nhắm mắt lại, tựa đầu vào ghế, nói: “Không nhớ à?”.

“Điện thoại của anh đâu?” Chắc anh ta sẽ lưu trong đó.

“Không biết.”

“Trong đó?” Tôi chỉ vào túi áo của anh ta. Trong hoàn cảnh này, không nên để xảy ra bất kỳ một sự tiếp xúc cơ thể nào. “Đưa cho em.”

“Ừm.” Anh ta lạnh lùng đáp lại nhưng không hề động tay.

Mục Thần Chi nhắm mắt, mi mắt khẽ run, khóe môi có nét mệt mỏi, cổ áo không cài. Trong mắt tôi, anh ta luôn là con người toàn năng, như vị thần đứng trên những tầng mây cao biến hóa khôn lường. Nhìn anh ta chưa bao giờ suy sụp như thế, thật đáng thương, tôi mềm lòng nên cúi thấp để lần vào túi áo của anh ta. Vừa đưa tay ra, tôi đã thấy eo mình bị một vòng tay ôm chặt. Mục Thần Chi thuận tay kéo tôi ngồi lên đùi, rồi bất chợt đặt một nụ hôn.

Đôi môi nóng bỏng, mềm mại đến nỗi khó diễn tả thành lời nhưng lại rất mãnh liệt, giống như đang trừng trị kẻ phạm tội, không hề dịu dàng. Tôi quá sợ và không ngừng giãy giụa khiến ly nước trên bàn rơi xuống đất, vỡ vụn.

Nhân lúc anh ta ngừng lại, tôi vội vàng vùng dậy, chạy ra ngoài cửa, nhưng cuối cùng vẫn không theo kịp tốc độ của anh ta, tôi bị bế bổng lên, từ phía sau. Tôi vốn đã hơi sốt, giờ lại càng thấy trời đất quay cuồng. Bị quăng mạnh xuống giường, đầu óc tôi bưng bít, còn chưa kịp vùng dậy thì đã bị anh ta đè lên. Tôi ra sức đẩy tấm thân nặng trĩu của anh ta ra nhưng vô ích. Cuối cùng cả hai cánh tay đều ép chặt.

Mục Thần Chi lim dim mắt, cố điều tiết hơi thở nặng nhọc nhưng vẫn không che giấu được sự tức giận. “Qua cầu rút ván nhiều lần thì sẽ tự chuốc họa vào thân. Em quên rồi đúng không? Phó Tiểu Mật, em coi tôi là cái gì hả? Em nợ tôi, lại còn tùy tiện biến tôi thành bia đỡ đạn. Đúng không?”

“Tiền mượn anh, tôi sẽ từ từ kiếm trả. Còn tình nợ anh, tôi sẽ trả hết.”

Mục Thần Chi không nói, khóe miệng nhếch lên mang theo vẻ lạnh lùng, khinh miệt. Rõ ràng là anh ta đang cười, nhưng bộ dạng lại giống như muốn ăn thịt người.

Đây là Mục Thần Chi sao? Những dịu dàng, vẻ lạnh lùng, cao ngạo, sự nham nhảm... tất cả biến đâu hết rồi? Anh ta trở nên vô cùng xa lạ.

Tôi nghe rõ giọng nói trầm ấm của anh ta, từng từ từng chữ chậm rãi rít qua kẽ răng: “Em không thể trả hết được!”.

Mục Thần Chi đáp xuống một nụ hôn khiến tôi ngây dại. Không phải là tôi chưa hôn ai bao giờ, nhưng chưa khi nào tôi thấy Mục Thần Chi như thế. Đôi môi điên cuồng, hoàn toàn khác sự từ tốn ban nãy khiến

tôi không thể thở nổi. Mục Thần Chi như đang muốn giết chết tôi. Anh ta dùng sức mạnh đến như vậy khiến toàn thân tôi không cử động nổi, trong cổ họng, nước mắt cứ thế trào ra, tôi khóc không thành tiếng.

Anh ta làm gì vậy? Tại sao anh ta lại làm thế?

“Người nên khóc phải là tôi mới đúng! Sớm muộn gì em cũng hại chết tôi thôi.” Giọng nói của Mục Thần Chi run rẩy một cách đáng sợ cùng tiếng cười gằn trong bóng tối chẳng khác nào một con mãnh thú. Tôi không hiểu anh ta muốn nói gì, cố mở miệng mà cũng không thể thốt nên lời.

Anh ta cắn tai tôi, tôi ngửi thấy mùi máu, cảm giác anh ta điên cuồng thúc mạnh. Tôi đã khóc, cảm thấy mình như đang lơ đãng, lẫn lộn trong đồng thủy tinh vụn vỡ. Mỗi nhịp cử động của anh ta lại như vô số mảnh thủy tinh đâm lên da thịt tôi, vô cùng đau đớn. Động tác rất mạnh, như thể anh ta coi tôi là kẻ thù không đội trời chung vậy.

Toàn thân tôi vừa nóng vừa đau, như thể bị ném vào một hố sâu vừa có lửa vừa có băng. Tôi vùng vẫy thoát thân nhưng bốn bề chỉ là bóng đen vô tận. Trong bóng tối, đôi mắt nhìn tôi chòng chọc như một sợi dây trói chặt tôi lại. Tôi cố giãy giụa nhưng không thoát được. Trong đôi mắt ấy, có tàn bạo, có dục vọng, có thù hận, chỉ thiếu duy nhất một thứ là tình yêu.

Đôi mắt ấy, chính là đôi mắt của Mục Thần Chi lúc này.

Tôi không thể thoát, cũng chẳng thể chết nổi, chỉ cảm giác mình đang vỡ vụn thành từng mảnh rồi hoàn toàn vỡ vụn. Tôi không còn phân biệt được đâu là nước mắt, đâu là chính tôi, tất cả đều vỡ vụn.

“Cầu xin anh...” Tôi không còn sức chống cự, chỉ biết rưng rức khóc, miệng không ngừng van xin, cuối cùng tôi cũng không biết mình đã nói những gì, chỉ mong sao mọi chuyện mau chóng kết thúc.

Tôi khóc đến mức nước mắt giàn giụa, Mục Thần Chi nhìn tôi trân trân, anh ta giống như con mãnh thú gục xuống vai tôi thở gấp. “Em thắng rồi.”

“Tôi không hiểu, không hiểu anh đang nói gì, hãy tha cho ôi!” Tôi thử lách ra, mỗi cử chỉ đều run lấy bẩy.

Mục Thần Chi bỗng trở nên dịu dàng, cứng nựng tôi, nói toàn những lời tốt đẹp, dừng mọi cử động nhưng lại không hề rời lỏng tay, vẫn không cho tôi cử động. Anh ta chỉ cần hai cánh tay thôi cũng đủ để khóa chặt tôi lại.

Mỉa mai thay, cơ thể tôi dần thích nghi và phản ứng lại, khi đau đớn và khoái cảm hòa trộn với nhau, tôi lại càng sợ hãi. Đây chính là sự thích nghi hay đầu óc tôi đã tê dại? Tôi lại có cảm giác với loài mãnh thú này sao? Tôi cũng không thể lý giải nổi tại sao mình lại thành ra như thế.

Lê Tiểu San nói đúng, tôi vốn là một đứa tiện nhân. Tần Niệm, xin lỗi anh, em đã không còn xứng đáng với anh nữa rồi.

* * *

Lúc tỉnh dậy, tôi cảm thấy toàn thân đau nhức, cơ thể đầy những vết bầm tím như vừa chui lên từ địa ngục. Không biết Mục Thần Chi đã đi khỏi từ lúc nào, trước khi đi còn đặt lại đôi dép lê cho tôi rất ngay ngắn.

Tôi mở vòi hoa sen cho nước nóng xối lên người, những vết bầm tím trên cơ thể bỗng rất đến nỗi đau thấu tim gan. Trời hè nắng hơn ba mươi độ. Tôi lên xe buýt, mặc áo cao cổ, trông chẳng khác nào chiếc bánh chưng, toàn thân nhớp nhúa, cộng thêm cái nóng oi ả càng khiến tôi như bị đem lên nồi hấp. Tôi như thể bị lên men, không tài nào cử động được, rồi lại mỉm cười ngốc nghếch.

Tô Na Na cười nói tôi là dân tị nạn Afghanistan, nụ cười của tôi càng trở nên ngốc nghếch.

Buổi chiều, khi giám thị phát giấy thi môn Pháp luật, tôi vẫn thấy bình thường. Nhưng khi nghe Tần Niệm nhắc nhở về kỷ luật phòng thi qua micro, tai tôi bắt đầu thấy đau âm ỉ. Vô số gương mặt hiện lên trong đầu óc tôi, đều là Tần Niệm, hình ảnh lóe lên rất nhanh và mơ hồ, không có tiếng nói. Cuối cùng, tất cả biến thành những bông hoa tuyết đen trắng, không ngừng nhảy nhót hỗn loạn.

Tôi đưa tay ôm chặt lấy ngực, trong đó như vừa có ai đào khoét trở nên trống hoác khiến người ta khiếp sợ. Lòng bàn tay tôi ướt đầm mồ hôi. Lúc cúi đầu xuống tờ giấy thi, tôi lại ngất ra.

Tần Niệm, Tần Niệm, Tần Niệm...

Trên tờ giấy thi đều là tên của Tần Niệm. Tôi không biết mình đã viết nó khi nào. Bài thi như thế này thì không thể đem nộp được, ngay cả đề bài, tôi cũng không biết làm, chỉ đành xé tờ giấy thi làm đôi, vo phần có viết tên Tần Niệm thành một cục tròn rồi cứ thế nắm chặt trong tay đến mức đau nhói. Nhưng dù nó có nhàu nhĩ hơn cả tờ giấy bỏ đi, tôi cũng không muốn vứt, bởi trên đó có viết tên của anh.

Tôi khoác ba lô đi lên bục giảng, mỗi bước chân đều chới với như trong cơn ác mộng.

Lúc nộp bài, tôi không dám ngẩng đầu nhìn Tần Niệm, cảm giác ánh mắt anh ta như lưỡi dao nung đỏ chém xuống đầu tôi tới tấp.

Tần Niệm nắm lấy khuỷu tay tôi. “Mặt...” Vừa lên tiếng thì anh ta bị tiếng đùng hắng của ai đó trong phòng thi cắt ngang.

Tôi bừng tỉnh, cúi đầu chạy đi rồi nấp sau cột trụ lớn, nước mắt cứ thế trào ra. Tần Niệm, anh muốn giải thích chứ gì? Muộn rồi, tất cả đã muộn rồi.

Tôi nấp sau cột trụ, khóc rất lâu, tay vẫn mân mê tờ giấy vo viên ban nãy. Tờ giấy vốn đã nhàu nát, cuối cùng rách toạt ra mấy lỗ mà vẫn chẳng thấy anh ta đến. Mỗi khi Tô Na Na xuất hiện, tôi mới ý thức rằng mình không được khóc. Tôi không dám lên tiếng, chỉ thở hổn hển trong khi lồng ngực nấc lên dữ dội, cảm giác như có thể vỡ òa ra bất cứ lúc nào.

Tô Na Na đứng yên không nói, che khuất cả ánh mặt trời, sau đó đập cả cặp sách lên đầu tôi. “Nhóc con, xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong quán cà phê cạnh cổng trường, ánh đèn ấm áp tạo thành những vệt sáng vàng trên vành ly. Tôi chậm rãi kể cho Tô Na Na nghe chuyện xảy ra tối qua. Cô ấy mở to mắt nhìn tôi hồi lâu rồi lấy ngón tay chỉ vào ngực tôi, tức đến nổi đỏ mặt.

“Cậu bị tâm thần phân liệt à? Đi báo cảnh sát mau!”

“Không cần!” Tôi nói trong tiếng nấc, cổ họng đau rát. “Tớ không trách Mục Thần Chi, cũng không hận là anh ta đã cưỡng bức tớ. Là tớ gieo gió gặt bão, không sao đâu, vấp ngã rồi thì phải tự đứng dậy thôi. Tớ chỉ thấy có lỗi với Tần Niệm.”

“Cậu đúng là con rùa bị lật mai! Đứng dậy rồi giờ cậu có đi tiếp được không? Còn khóc cái nỗi gì nữa? Cậu đấy, gặp chuyện gì cũng thế, nếu không trốn tránh thì lại bỏ chạy? Khóc, khóc, khóc! Thật chả ra sao cả!”

“Một người tớ yêu, yêu đến mức hận chính bản thân mình. Một người nên hận, nhưng không biết tại sao tớ lại không đành lòng. Tớ cũng không biết tại sao mình lại thành ra như thế.”

Tô Na Na nắm chặt lấy tay tôi, thành thật hỏi: “Cậu nói thật cho tớ biết đi, có phải cậu đã thích Mục Thần Chi rồi không?”

12. Chương 12

Tình yêu đang đơm hoa,

Chỉ có mình anh là không biết.

Cho tình yêu vào bình lọc nước,

Để từng giọt lệ biến thành hạt mưa,

Để đau khổ chảy vào dòng sông hạnh phúc.

Biết làm gì để tưới ướm tâm hồn chai sạn của anh?

Tôi yêu Tần Niệm, không ai có thể thay thế được vị trí của anh ấy trong trái tim tôi. Nhưng khi bị tổn thương, người ta luôn tìm nơi ẩn nấp. Buổi tối hôm đó, ít nhiều tôi cũng cảm thấy cô đơn. Nếu cứ nghĩ Mục Thần Chi cưỡng bức tôi, chỉ bằng nghĩ tôi cũng đang lợi dụng anh ra. Nghĩ như thế, nỗi đau sẽ

giảm bớt. Dù sao, tôi và Tần Niệm xem như đã chấm hết. Ở bên cạnh ai, đối với tôi giờ cũng chẳng có gì khác biệt. Nếu Mục Thần Chi ngỏ lời, chắc chắn tôi sẽ đồng ý.

Cái cảm giác đâm lao thì phải theo lao những vẫn không đành lòng này, tôi đã từng được nếm trải khi lấy Tiêu Hào Ý. Nhưng sau hôm đó, Mục Thần Chi không hề liên lạc với tôi. Thời gian cứ lẳng lặng trôi đi, anh ta giống như bong bóng nước, bốc hơi rồi chẳng còn dấu vết. Thế mà, cả mùa hè của tôi là những ngày dài lên mạng tán dóc với Mục Thần Chi đại hiệp.

Tô Na Na và Tiêu Hàn Ý định tổ chức một buổi dã ngoại cho cả lớp đến bãi Kim Sa. Buổi trưa cuối tuần, ba chúng tôi hẹn nhau ở Bất Dạ Thiên tại phía đông thành phố. Hai bọn họ bận rộn lên kế hoạch, còn tôi gấp hạc giấy để giết thời gian. Bỗng có một luồng ánh sáng rọi tới, tôi vừa lấy tay che lên mắt thì nghe thấy tiếng Tô Na Na cười lớn. Chỉ thấy Tiêu Hàn Ý nhún mào, chiếc thìa inox trong tay phát ra tia sáng lóa mắt.

Rất lâu về trước, chúng tôi thường chơi đùa trong những con ngõ hẹp của Bắc Kinh, lấy gương phản chiếu ánh nắng, nhìn những vệt sáng đan xen hắt từ gương lên bức tường mà cảm thấy vui vẻ. Hồi nhỏ, Tiêu Hàn Ý nói hơn ngọng, cầm chiếc gương nhỏ đứng trước cửa nhà tôi, gương mặt tròn như trái táo đỏ, nói:

“Phó Tiểu Mật, hôm nay có chơn hông?”

Mặt trời cứ đều đặn mọc mỗi ngày, không hề đổi khác. Vậy mà chớp mắt một cái, bọn họ đều đã trưởng thành, người từng nói sẽ yêu tôi, đợi tôi suốt đời, giờ lại đi lấy kẻ khác.

Còn nhớ về chiếc đĩa ghi lại buổi diễn cuối cùng của Mai Diễm Phương[1] mà chúng tôi đã cùng nhau xem ở nhà Tô Na Na. Trước khi kết thúc biểu diễn, Mai Diễm Phương mặc bộ váy cưới do người bạn thân Lưu Bối Cơ thiết kế. Một mình đứng trên sân khấu rộng lớn, diễm lệ mà cô độc, cô ấy nói với những người hâm mộ: “Cuộc đời luôn khó dự liệu. Tôi cứ ngỡ mình sẽ kết hôn vào năm hai tám tuổi, rồi ba mươi hai tuổi sinh con. Đã bao năm trôi qua mà tôi vẫn không có ai bên cạnh, nhưng tôi vẫn còn có các bạn”.

[1] Mai Diễm Phương, 10/10/1963 - 30/12/2003 là một ca sĩ nhạc pop và diễn viên Hồng Kông nổi tiếng.

Tôi cũng chẳng có ai bên cạnh. Tôi còn có ai đây? Nghĩ đến đây, tôi liền trợn mắt quát lên: “Tiêu Hàn Ý, anh không thể làm việc gì có ích hơn sao?”

“Em ngày nào cũng lên mạng chơi game thì có ích lắm sao? Lại còn suốt ngày thi trượt nữa.” Anh ta hừ một tiếng rồi lại đọc lớn:

“Cây đồng đang buổi ban trưa,

Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày.

Ai ơi cầm chiếc gương này,

Cuốc đi cuốc lại một ngày hết luôn!”

“Này nhé! Tôi nộp giấy trắng là vì không quay cóp như các người!” Tôi hát cảm.

Tô Na Na nâng cốc rượu lên cao nói: “Nào, nào, nào, cùng chúc ọi người giữ cho được khí phách của ngày hôm nay!”

“Cậu đừng chỉ biết nhìn cô ấy hát cảm dương dương tự đắc, thực chất thì...” Tiêu Hàn Ý đắc chí. “Thực chất thì do cô ấy nhát gan nên không dám quay cóp! Đản độn thể thì làm sao biết cách mà quay cóp chứ! Từ nhỏ đã thế rồi, đúng là hết thuốc chữa.”

“Hôm nay bốn cung phải thay trời hành đạo, trừ hại uôn dân.” Tôi hùng hổ đập bàn, rồi với tay bóp cổ Tiêu Hàn Ý.

Đúng lúc tôi đang trừng trị anh ta thì Tô Na Na bỗng nói: “Phó Tiểu Mật, nhìn sang trái, nhìn sang trái mau”.

Dựa vào kinh nghiệm bị lừa trước đây, tôi chậm rãi quay đầu sang trái, tay vẫn bóp chặt cổ Tiêu Hàn Ý, giữ nguyên tạo hình của mụ đàn bà chanh chua đang đánh lộn rồi lại ngã ra trong ba giây.

Mục Thần Chi cùng Sở Tây Thừa và vài người khác đang từ phía đầu hành lang tiến lại. Anh ta trông vẫn bánh bao, phong thái ung dung, nhã nhặn như ngày nào. Bên cạnh anh ta là một mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn với bờ vai trần gợi cảm.

Khóe mi dày của Mục Thần Chi như đang cười, điệu bộ rất lãng tử, anh ta hơi nghiêng đầu nói gì đó khiến cô gái đi bên cạnh thẹn thùng gục đầu vào vai anh ta.

“Em muốn giết, hay muốn diễn kịch thì mau mau ra tay đi! Tay em cứ khư khư bóp cổ anh thế, nóng chết đi được.”

Lúc Tiêu Hàn Ý gỡ tay tôi ra khỏi cổ, tôi mới định thần lại rồi lẳng lặng quay về chỗ cũ, ngồi trên ghế sofa mà vẫn thấy lạnh, cứ nhấp nhồm không yên.

“Em nhấp nhồm thế thì được cái gì chứ?” Tiêu Hàn Ý cười ra điều vui lắm.

“Cần đến anh quan tâm sao? Bỏn cung... ôi đau quá! Người không muốn chịu đau cùng ta thì câm miệng lại!”

Mục Thần Chi có vẻ không nhìn thấy tôi, mấy người họ cứ thế đi thẳng vào nhà ăn. Ôi ôi, quả nhiên anh ta chỉ muốn đùa giỡn với tôi thôi! Loại người như anh ta còn hơn cả cầm thú.

Tô Na Na chống cằm cảm thán: “Đứa trẻ đáng thương này. Tổ bảo cậu quay sang trái cơ mà!”

“Cậu cố tình giấu đầu hở đuôi thì có!” Tôi nâng ly bằng cả hai tay, màu nâu của vánh ly nhìn chẳng đẹp chút nào, hồng trà hôm nay cũng không đúng vị, cứ đắng ngắt trong cổ họng.

Tiêu Hàn Ý đưa tôi về nhà, cả hai đều không biết nói gì với nhau nhưng suốt dọc đường, điệu bộ anh ta có vẻ rất vui.

Lúc đợi thang máy, tôi có gặp cô hàng xóm tên Hà, cô ấy nở nụ cười, xới lời hỏi han: “Phó Tiểu Mật, vợ chồng cháu còn muốn học hặc nhau đến bao giờ nữa?”

“Hà?” Chồng mình ở đâu ra nhỉ? À, trước đây, đúng là có một ông chồng chưa dứt ân nghĩa thật.

“Haizzz! Vợ chồng cãi nhau là chuyện bình thường nhưng không thể để người ta ngủ ngoài cửa mãi. Cô thấy chồng cháu tốt lắm đấy, để người ta ngày ngày nằm co trong xe mà cháu không thấy động lòng thương sao?”

“Cô Hà, cháu không hiểu cô đang nói gì?”

“Mấy tháng nay có một chiếc xe ngày nào cũng đậu dưới sân đến tận rạng sáng mới đi. Mấy lần cô đi đổ rác buổi sáng sớm đều thấy cậu ta đứng trước cửa phòng cháu, tàn thuốc rơi khắp sàn. Cô hỏi sao không vào phòng thì cậu ta nói cháu đang giận, không cho vào, chìa khóa cũng không có.”

Mặt tôi từ xanh chuyển sang trắng bệch, cứ nhìn chăm chăm vào thang máy. Cô Hà đã vào bên trong rồi mà tôi vẫn đứng nguyên tại chỗ. Đầu óc như bị từng gáo nước liên tục dội vào, từng đợt sóng dao động hết bên này qua bên kia với tần suất bất thường. Tất cả các dây thần kinh tôi hết như con tàu Titanic và vào tầng băng gây làm đôi rồi từ từ chìm xuống đáy biển. Tôi chỉ nghĩ, rốt cuộc Mục Thần Chi đang giở trò quái quỷ gì chứ?

Có thể cô Hà nhận nhầm người, những việc không chứng kiến tận mắt, tôi đều không thể dễ dàng tin được.

Ở trong bãi đậu xe, từ xa tôi đã thấy chiếc lòng đỏ trứng. Kẻ khốn kiếp mạo danh chồng tôi, quả nhiên là Mục Thần Chi.

Vừa thấy anh ta mở cửa xe rồi đi tới, chiếc túi xách trên tay tôi bỗng rơi bịch xuống, những quả cam trong túi thì nhau lăn ra khắp nơi, tôi vội vàng cúi xuống nhặt nhưng cứ nhặt quả này thì quả kia lại rơi xuống, như kiểu chúng tự dựng mọc thêm chân vậy.

Mục Thần Chi cũng cúi xuống nhặt tôi, quả cam trong tay anh ta như được mạ một lớp bột vàng màu lấp lánh.

Anh ta coi tôi là con cóc sao? Tôi sẽ không mắc lừa lần nữa đâu! Nhất định anh ta sẽ tranh thủ lúc tôi cúi xuống nhặt cam liền túm chặt lấy tay tôi và lừa tôi giống như hôm trước.

Vừa nghĩ đến tối hôm đó mà mặt mày tôi lại nóng ran, cảm thấy hơi thở cận kề của anh ta như làn gió biển ẩm ướt, ấm nóng đang dần dần lan tỏa, bao trùm lên tôi khiến tôi khó mà trốn chạy.

Tôi tiện tay nhặt vài quả cảm nhét vào túi rồi đứng dậy chạy về phía cửa tòa nhà. Sau lưng vẫn văng vẳng tiếng bước chân của anh ta. Chân tôi vốn chẳng dài nên chắc chắn tốc độ đi sẽ chậm hơn Mục Thần Chi. Vừa chạy đến cửa thang máy, Mục Thần Chi liền ôm tôi từ phía sau. Vòng tay anh ta giống như một chiếc vòng sắt siết chặt lấy eo tôi, hề tôi cử động thì nó lại thít chặt. Mà cũng chẳng phải là vòng sắt, là chiếc vòng kim cô mới đúng, chỉ khác một điểm là Tôn Ngộ Không đeo nó trên đầu, còn tôi lại đeo nó ở eo, nhưng mức độ đau đớn lại ngang nhau.

Mục Thần Chi không nói, tựa cằm lên đầu tôi rồi nhích xuống từng chút một, trượt qua tai, cuối cùng dừng lại ở cổ, tham lam cọ xát da thịt tôi. Sự tiếp xúc khiến tôi tê dại pha lẫn chút bất an, tôi quên cả việc phải kháng cự, chỉ với tay nhấn nút thang máy.

Lúc cửa thang máy mở, dường như anh ta sợ tôi chạy mất nên siết chặt cánh tay hơn, chặt đến nỗi khiến tôi cảm giác như máu mình chỉ có thể lưu thông được phần trên của cơ thể. Một lúc lâu sau, anh ta kề miệng cắn vành tai tôi, động tác và hơi thở đều mạnh. “Phó Tiểu Mật, em thắng rồi.”

Tôi xoa vành tai vẫn còn đau, tức giận nói: “Anh chỉ thích cắn người thôi, đúng không? Muốn cắn thì cắn chỗ khác ấy! Anh bỏ tay ra khỏi người tôi ngay”.

“Anh có dùng tay cắn người đâu”, Mục Thần Chi ngửa lòng bàn tay lên, nhún vai nói.

Tôi còn chưa hết hoảng hồn, bước vào thang máy, vừa đưa tay ấn nút đã phát hiện mình lại bị lừa. Mục Thần Chi như một mũi tên xẹt đến, ôm chầm lấy tôi rồi đóng cửa thang máy, lại còn thản nhiên ấn nút tầng thứ mười sáu.

“Mục Thần Chi, rốt cuộc anh muốn giở trò gì?”

“Bạch Lưu Tô[2] chỉ thích cúi đầu, còn Phó Tiểu Mật em lại ưa phồng miệng cắn môi. Nhìn em trong bộ dạng ấy chẳng khác nào một chú ếch xanh.” Mục Thần Chi thích chí liếc tôi đùa cợt, ấn ngón tay vào má tôi. “Em cứ phồng nữa lên đi, anh sẽ hút hết không khí trong đó ra.”

[2] Bạch Lưu Tô: Nhân vật trong bộ phim “Mối tình nồng thắm”.

Trên đầu tôi đúng là có con ếch xanh đang bị tảo quần chân. Mà không! Anh ta là loại tảo yêu tinh vô liêm sỉ! Chẳng phải anh ta là người lạnh lùng, kiêu hãnh sao? Sao trước đây tôi không phát hiện ta anh ta nanh nọc đến thế nhỉ?

“Nếu anh thích ếch xanh thì đi mà mua thêm hai con gà đồng nữa!”

“Trong tay anh đã có một con, hà tất gì phải tốn tiền đi mua chứ!” Anh ta chau mày cười.

Anh ta càng cười tôi lại càng cảm thấy mình ngốc. Toàn thân tôi như bốc hỏa, cảm giác bỏng chốc trời đất quay cuồng, bị anh ta bế thốc ra khỏi thang máy, tôi chỉ biết ra sức đẩy. “Anh cút đi! Cút đi.”

“Được!” Mục Thần Chi buông lỏng tay, suýt chút nữa thì tôi rơi phịch xuống đất nên vội vàng vòng tay ôm lấy cổ anh. Thế là anh ta lại đường đường chính chính ôm tôi thật chặt.

Nhìn anh ta cười rạng rỡ, đôi môi mím lại đầy xảo trá, tôi giận giữ hét lớn: “Anh đang tính toán với tôi, chuyện gì cũng tính toán với tôi. Tôi thật ngốc, luôn mắc lừa anh!”.

Tôi vừa cào vừa cầu nhưng anh ta vẫn không buông tay, chỉ lim dim mắt rồi nở nụ cười lười biếng.

Cửa phòng hàng xóm chưa khép chặt, cô Hà thò đầu ra, tí mắt cười nói: “Này, hai vợ chồng làm lành rồi à?”.

Nhìn vào đầu mà bảo là làm lành chứ? Tôi ghét anh ta, tôi sắp bị anh ta làm cho tức đến nổ đom đóm mắt rồi đây. Mà hai vợ chồng cái gì chứ?

Mục Thần Chi đặt tôi xuống, nhún vai với cô Hà, “Chưa ạ, cô ấy vẫn không cho cháu vào nhà. Cô nhìn này, cô ấy véo đến mức tay cháu đầy vết tím rồi đây này.” Vừa nói anh ta vừa giơ cánh tay với chỉ chút vết tím ra.

“Tiểu Mật ơi là Tiểu Mật!” Cô Hà bắt đầu lấy giọng ân cần khuyên nhủ: “Thế là cháu không đúng rồi, cháu nhìn mắt chồng cháu thâm quầng rồi kìa. Đêm nào cũng phải ngủ co quắc trong xe, thật khổ sở quá! Đã mấy tháng rồi đấy, cháu cũng nên bỏ qua đi. Thân làm vợ, cháu không nên suốt ngày làm mình làm mẩy như thế...”

“Mắt anh ta thâm quầng là do ban ngày mải mê với công việc, đêm đến lại bận bịu đi cày, cũng chẳng biết là say trong vòng tay em nào nữa! Anh ta không phải chồng cháu!” Rõ ràng là những lời rất thật, vậy mà khi nói ra có thêm cả vị chua chát, tôi vừa mở miệng đã muốn cắn chặt môi.

“Thành thật xin lỗi, đêm đó lại to tiếng ở đây làm phiền đến cô.” Mục Thần Chi lễ phép xin lỗi, rồi vỗ vỗ vào túi của tôi nói: “Em yêu, mau lấy chìa khóa ra đi”.

“Ai là em yêu của anh chứ?” Tôi trừng mắt nhìn anh ta nhưng cơn tức giận đã sớm tiêu tan rồi.

Tại sao cứ gặp anh ta là tất cả những giận hờn đều bay hết? Rõ ràng là trong tình cảnh đáng giận như thế mà sao lại có thể biến thành người tung kẻ hứng, vui vẻ bông đùa trước mặt cô Hà chứ? Đúng là thỏ có đỏ mắt thế nào cũng không địch nổi hồ ly tinh.

Cô Hà chưa trở lại phòng, có vẻ muốn đợi xem chúng tôi hòa giải. Tôi càng giải thích càng đuối lý nên hậm hực lấy chìa khóa ra mở cửa. Mục Thần Chi vừa vào nhà đã cởi giày, đi dép. Trước khi ngồi xuống ghế sofa uống ly nước lạnh, còn nhét một đĩa CD vào máy hát, tất cả những động tác đều nhanh gọn thuần thục, như thể nắm rõ địa thế phòng tôi trong lòng bàn tay vậy.

Lần đầu tiên Mục Thần Chi đưa tôi về nhà lại có lòng tốt giúp tôi chà bồn tắm, trải thảm nhà, hóa ra là muốn tôi đợi ở đây! Anh ta đã sớm tính toán kỹ lưỡng nên vừa quen anh ta là tôi đã bước chân vào bẫy rồi, dù làm thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay rộng lớn ấy. Cứ cho là tối đó tôi thông minh không bị mắc lừa đi chẳng nữa thì anh ta vẫn sẽ hát Hẹn gặp nhau ở đoạn đường tiếp theo!

Điểm lại tất cả các trận chiến trong game, khi sự nóng giận và các tuyệt chiêu của tôi tung ra hết thì anh ta đều không gây cho tôi chút tổn thương nào. Tôi muốn chắc chắn một việc, nên hỏi thẳng: “Đại thần, anh chơi game cách đây bao lâu rồi?”.

Mục Thần Chi nâng cốc nước phản chiếu lại ánh điện, thờ ơ đáp: “Năm!”.

Tôi nhai viên đá trong miệng rào rào. “Anh đều chứng kiến tôi chơi game?”. Vậy mà đóng kịch với tôi bao lâu như vậy.

“Em chưa bao giờ hỏi anh!”

“Không hỏi thì anh không nói sao?”

“Anh đã sớm nói Mục Thần Chi muốn theo đuổi em, nhưng em nói anh là cái gì nhỉ... diên vương?”

“Sao mỗi khi đứng trước mặt anh, em không nói lại được lời nào vậy?” Hay là tôi đã sai?

Mục Thần Chi đặt ly nước xuống, đến ngồi cạnh, liếc nhìn tôi nói: “Anh cũng nghĩ thế!”.

Có phải da mặt của anh ta được làm bằng sắt không? Đã làm chuyện đó mà vẫn còn mặt mũi đến nhà tôi. Đúng là một chút xấu hổ cũng không có. Haizzz, nhưng anh ta xấu hổ cái gì chứ? Người đáng chui vào ba tác đất chính là tôi kia mà, bị người ta đối xử như thế, đã không tìm cách báo thù, lại còn suốt ngày chồng chồng vợ vợ với họ trên game nữa.

Tôi mất mặt quá! Tôi muốn tự tử cho xong!

Mục Thần Chi tìm một tư thế thoải mái, một cánh tay gác lên lưng ghế, giọng nói thủng thẳng: “Anh đã thành thực nói với em rồi, ngày đầu tiên gặp em trên game, em mới đạt cấp 50, rõ ràng chỉ là một tay bán cung thể mà lại liều lĩnh dẫn bọn tiểu tốt trong bang phái đi đương đầu với Tần Linh tướng quân. Ai ai cũng biết, giết được Tần Linh tướng quân thì đều phải là những quái thú hạng nhất. Tay bán cung như em dù sức công phá cao nhưng máu rất ít, vừa mới tiến đến đã bị giết chết. Lúc đó anh nghĩ con nhỏ này chắc thiếu một bán cầu não, hoặc thích thể hiện bản lĩnh mà không biết tự lượng sức mình”.

“Thế nên anh đợi xem trò hề?”

“Lúc đầu là như vậy. Cứ tưởng em bị giết mấy lần, bị người ta cười nhạo sẽ biết khó khăn mà rút lui. Kết quả là em cứ hồi sinh được lần nào là quay trở lại lần ấy, rồi lại xin lỗi rồi rút: Xin lỗi đã phí thời gian của các người. Lần sau nhất định, nhất định sẽ vượt qua. Cuối cùng bọn chúng không tin em nên đã ra đi không ít, thế mà em vẫn còn đánh. Lúc đó, anh nghĩ, nhỏ này thật kiên cường! Thấy em rõ ràng đang chiến đấu rất vất vả mà vẫn đi trợ giúp đồng đội, phải trợ máu liên tục thật đáng thương, bởi thế anh mới ra tay cứu giúp.”

“Hóa ra là anh...!” Lúc đó tôi đạn hết, lương thực cạn, ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, bỗng được tiếp máu kịp thời, người đó luôn luôn theo sau chữa trị, hỗ trợ cho tôi. Lúc đó chiến trường hỗn loạn, phải chiến đấu trong trạng thái không phân biệt quái và thần. Thế nên cuối cùng tôi vẫn không biết là ai ra tay giúp mình.

“Em quên ân nhân cứu mạng nhanh đến chóng mặt nhỉ!” Mục Thần Chi tỏ vẻ nghĩ ngợi, rồi nói tiếp: “Sau đó anh thường thấy em cười hạc trời bay khắp nơi để ngắt cỏ tiên, dốc sức dốc lòng chế tạo thuốc, lại đem tất cả dành tặng cho người trong bang phái vô điều kiện, anh mới biết em không phải là loại người thích dương oai, mà chỉ là một cô đại ngốc lấy việc giúp người làm niềm vui”.

Tuyệt đối không phải là tôi ngốc, chỉ tại bên địch quá狡 hoạt, trước thì lừa tôi trong game, sớm tối vợ chồng, sau lại phạm sai lầm rồi mới chịu lộ thân phận, khiến tôi đến cả tức giận cũng không nổi, lần này tôi lại thất bại trước quỷ kế của anh ta rồi.

“Anh cố tình đợi em ở Tần Thủ Thôn, có phải không?”

Mục Thần Chi cười hi hi rồi nhéo mũi tôi. “Em rõ ràng là thỏ mà sao cứ nói tiếng heo thế hả?”

Anh ta là người có vẻ ngoài lạnh lùng kiêu ngạo nhưng trong trò chơi, miệng lưỡi lại ngoa ngoắt, nanh nọc, làm sao mà tôi nghi ngờ hai người là một cơ chứ? Đây, nhìn xem, bây giờ anh ta lại lộ nguyên hình rồi.

“Anh tránh xa một chút, đừng có khơi gợi sự tàn bạo trong em!” Tôi nguyền anh ta một cái rồi đứng lên.

Anh ta tươi cười rồi ôm tôi từ phía sau, nhéo tai tôi nói: “Vẫn còn giận sao? Được rồi, anh cho em trút giận đây.”

Không khí ẩm áp trong phòng càng tăng lên cùng hơi thở nóng bỏng của Mục Chi Thần. Mặt tôi bỗng đỏ bừng, gỡ tay anh ta ra, cúi đầu, cắn môi nói: “Trò chơi chỉ là trò chơi, anh cũng từng nói không thể đem tình cảm trong trò chơi vào hiện thực được”.

“Ừm.”

“Nhưng sự thực, sự thực... chuyện này cũng là anh trêu đùa em, em biết mà.”

“Ừm.”

Nghe một tiếng “ừm” của anh ta, trái tim tôi lạnh đi, không phải vì thất vọng mà là cảm thấy lạc lõng. Nếu thật sự chỉ là trêu đùa thì hà tất gì phải tìm tôi?

“Còn gì nữa không?”

“Mục Thần Chi, anh và em ở hai thế giới khác biệt, em không thể theo kịp trò chơi của anh. Anh đã có được những gì bản thân mong muốn, vậy nên xin đừng đến đây tìm em nữa.”

Anh ta im lặng hồi lâu, chau mày như đang có tâm sự, sau đó đột nhiên ôm tôi rất chặt.

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Tôi luống cuống lùi lại phía sau một bước. Tôi đã nói rõ ràng rồi mà.

“À...” Mục Thần Chi cao giọng, mang âm điệu rất đặc trưng của những người đàn ông trưởng thành, những ngón tay chậm rãi xoa má tôi: “Em có thể thử yêu anh.”

Thử yêu anh? Nếu Tần Niệm cũng có thể thử yêu tôi thì tốt biết mấy. Mũi tôi cay cay, vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp ánh mắt của anh ta. Đôi mắt rất đen, rất sâu mà nếu nhìn lâu có thể hoang mang nghĩ rằng đó là vực xoáy đen hun hút, một khi đã bị rơi vào thì càng lún sâu hơn. Bởi thế, tôi luôn không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta. Trong phút chốc, tôi cảm thấy mặt mình nóng ran như bị bén lửa. Cảm giác chạy trốn trong kiếp nạn là như thế sao? Khó có thể kháng cự được trong vực xoáy sâu đến thế. Trong ánh nhìn

mông lung sau làn nước mắt, đôi mắt ấy, diện mạo ấy thật giống với Tần Niệm biết bao. Còn cả mùi thơm thanh khiết trên cơ thể anh ta, cũng giống, giống đến mức khiến tôi bất giác rơi nước mắt. Tôi hoảng hốt đưa tay kéo vạt áo của anh ta nhưng những giọt lệ vẫn từng giọt rớt xuống đôi dép lê màu hồng.

Sắc đêm mù mịt, hơi thở hòa quyện, tôi có thể cảm nhận được anh ta đang chậm chậm tiến lại gần, trong phút chốc, cả thế giới rơi vào yên tĩnh, các giác quan trở nên đặc biệt nhạy cảm, tôi cảm nhận rõ rệt hơn từng hơi thở và động tác của anh ta khiến cơ thể tôi căng như thiêu đốt.

Một tay Mục Thần Chi vòng qua eo tôi, bàn tay khác vẫn lơ lửng trên má, chậm chậm nhích xuống, qua má, rồi lại di chuyển đến vành tai rồi lại dừng lại ở gáy, anh ta cúi đầu rồi từ từ đặt xuống nụ hôn.

Tôi có thể cảm nhận được các ngón tay của Mục Thần Chi đang đan vào tóc tôi khẽ run, không giống với lần đầu tiên. Tôi như đang giữ tay hứng một chiếc lá, chiếc lá xanh biếc với những đường gân rõ ràng, một giọt sương long lanh đậu trên mặt lá, đôi mắt anh ta vẫn thăm thăm nhìn tôi, mỗi động tác đều rất dỗi nhẹ nhàng, cẩn thận.

Anh ta hôn tôi từng chút một, lên trán, lên mũi, lên môi rồi đến cằm... Nụ hôn nhẹ nhàng, thông dong nhưng vẫn có chút bá đạo khiến tim tôi loạn nhịp, không dễ kháng cự.

“Mục Thần Chi, anh nên nghĩ cho kỹ. Em không phải là người tốt, tính khí thất thường, lại còn ích kỷ không thể chịu được khi anh ở bên cô gái khác, còn nữa, rất có thể em sẽ không yêu anh.”

“Chỉ cần em không bỏ rơi anh là được.”

Một tháng sau khi chúng tôi chung sống, công ty của Mục Thần Chi tổ chức một buổi họp các lãnh đạo cao cấp nhưng thực chất chỉ là một bữa tiệc của sáu anh em họ.

Tôi mặc một bộ đầm dạ hội quây ngực, đang tay trong tay với Mục Thần Chi thì bỗng nhiên dừng bước.

“Sao thế?” Anh ta quay đầu, giọng nói dịu dàng.

“Mắt thổ bị rơi mất rồi, lúc trong thang máy vẫn còn mà.” Tôi lúc lắc con thổ trên dây đeo điện thoại, cúi đầu tìm.

“Mua cái mới là được rồi.”

Tôi mím môi, dây đeo điện thoại này là của Tần Niệm tặng.

Mục Thần Chi liếc tôi một cái rồi chau mày, lạnh nhạt nói với người phục vụ đứng bên: “Tập hợp tất cả các nhân viên phục vụ tìm mắt thổ cho phu nhân”.

Người phục vụ kinh ngạc “á” lên một tiếng.

Tôi nói thêm: “Là một hạt pha lên màu hồng”.

Mười phút sau, tất cả nhân viên phục vụ trong nhà hàng đều nhồm mông cúi cầm tìm mắt thổ ngọc cho tôi theo lệnh của Mục Thần Chi. Vì mắt thổ ngọc rất nhỏ cho nên ba mươi phút sau vẫn chưa có kết quả dù các nhân viên đã tìm vớ mồ hôi. Tuy rằng nhà hàng này là của Mục Thần Chi mở nhưng tôi vẫn thấy áy náy.

“Mọi người đến dự tiệc đã đợi rất lâu rồi.”

“Cứ để họ đợi!” Mục Thần Chi lạnh tanh nói.

“Đi thôi”. Tôi kéo kéo vạt áo anh.

“Phải xem kỹ tất cả các tầng của tầng này, nếu tiệc xong mà không tìm thấy mắt thổ cho phu nhân thì ngày mai các người cũng không cần đến làm nữa.” Mục Thần Chi đứng là có tiền nên muốn gì được nấy cho nên chẳng bao giờ che giấu cảm xúc.

Tôi kể chuyện này cho Tô Na Na nghe, hai mắt cô ấy sáng lên lấp lánh về ngưỡng mộ. “Mục Thần Chi đúng là hôn quân, còn cậu là ái phi, chỉ cần cậu nói một câu thì không việc ác nào anh ta không làm.”

“Cái gì mà hôn quân chứ, anh ta giống với kẻ chuyên đi lấy kẹo mút dụ dỗ trẻ con thì đúng hơn, suốt ngày lằng nhằng theo tớ, lại còn không thèm thuê giúp việc, ngày nào cũng đeo tạp dề nấu ăn đủ ba bữa. Đúng là nhìn người thì không thể chỉ tin vào ấn tượng đầu tiên được, nhưng tớ vẫn thấy anh ta rất khó hiểu. Mục Thần Chi rõ ràng rất nóng nảy, lúc này còn dọa ấy nhân viên trong nhà hàng sợ phát khiếp nhưng tại sao lại chưa bao giờ tức giận với tớ nhỉ? Lúc nào cũng tươi cười như được tắm gió xuân ấy.”

Tô Na Na nói: “Cười với cậu thì không tốt?”

“Không phải, cậu cảm thấy một người rõ ràng là đang rất tức giận nhưng lại cười với cậu thì có bình thường không? Có lần dọn bàn, tớ thấy có rất nhiều giấy bị cắt vụn, còn có một số bị dao đâm nhăm nhở. Đây đâu phải là không tức giận! Trong người anh ta nhất định là có một con ác thú lúc nào cũng gầm gừ.”

“Anh ta từng dùng vũ lực với cậu sao?”

“Không. Có điều... lúc làm chuyện đó lại rất mãnh liệt. Lần đầu tiên, anh ta còn cắn tai tớ đến nỗi chảy cả máu. Haizzz! Dù sao ở với kiểu người như thế thật chẳng khác nào sống bên cạnh một quả bom hẹn giờ, một khi đã châm ngòi thì nhất định nó sẽ nổ cho banh xác. Bình thường, anh ta vui vẻ thể thôi nhưng tối đến nhất định sẽ ra sức hành xác tớ.”

Tô Na Na cười đến nỗi làm cho rượu trong ly sóng sánh. “Cậu xem nhiều phim bạo lực của Mỹ quá rồi đấy! Trên đời này, chẳng có người đàn ông nào để người phụ nữ của mình tưởng nhớ đến anh chàng khác như Mục Thần Chi đâu. Cậu không thích trang điểm, công ty anh ta lập tức thành lập một bộ phận riêng chuyên lo việc thiết kế trang phục cho cậu; sức khỏe cậu không tốt, anh ta mời ngay chuyên gia dinh dưỡng giúp cậu điều chỉnh ăn uống. Bây giờ cậu chính là một công chúa được đi giày thủy tinh mà còn có điểm nào đa nghi, không hài lòng chứ? Tớ thấy cậu vẫn còn thiếu đòn roi đấy!”

Mục Thần Chi tặng tôi một đôi giày thủy tinh rất đẹp, nhưng đó không phải là đôi giày mà tôi mong muốn.

Tôi cắn ống hút, cười nói: “Có một thứ mà cậu nỗ lực thế nào cũng không có được, rồi đến lúc buồn bã lại dùng dùng xuất hiện thứ khác mà cậu không muốn, cho dù nó có là hàng cực phẩm thì cậu vẫn thấy buồn.”

“Nói xấu gì anh thế?”

Tôi vừa quay lại đã thấy gương mặt điển trai cùng giọng nói ẩn chứa nụ cười của Mục Thần Chi thoáng qua khiến tôi giật nảy mình. Đặc biệt là đôi tay bỗng di chuyển từ sau lưng lên cổ khiến tôi có cảm giác như anh ta đang bóp cổ mình. Tôi quay đầu lại cười với anh ta mà trán toát mồ hôi lạnh.

Anh ta rút khăn mùi soa, cẩn thận lau mồ hôi trán cho tôi, đôi môi mang theo hương bạc hà mơn man trên trán tôi. “Em yêu không thoải mái đâu?”

Rất không thoải mái, chỉ sợ anh ta nghe được câu vừa này sẽ lập tức giết người diệt khẩu.

“Tình cảm quá nhỉ! Kể cô độc như tôi làm sao chịu nổi đây...” Tô Na Na lấy tay che mặt nói giọng ghen ngào. “Xin hãy nuôi tôi đi! Hu hu.”

“Hai hôm trước Mật Mật làm chết con nhím, hiện giờ trong lồng vẫn còn trống. Nếu Tô tiểu thư không thấy phiền thì có thể vào ở tạm.” Mục Thần Chi cười, nhéo mũi tôi. “Em yêu, cũng muộn rồi, em nên về nghỉ ngơi đi.”

“Đại thần, sao tôi thấy anh mang thân phận hoàng đế mà toàn làm những việc của thái giám thế nhỉ? Câu nói vừa rồi là điển hình đấy.” Tô Na Na nói xong bèn lè lưỡi chế giễu.

Tôi lén nhìn Mục Thần Chi, khóe miệng anh ta mang theo nét cười. “Ừm, anh có thể làm hết, chỉ e là thái giám làm không nổi. Phải không em yêu?” Nói xong, anh ta còn cắn nhẹ vào vành tai tôi một cái.

Không ngờ Mục Thần Chi cũng biết giữ thể diện cho bạn tôi nữa. Anh ta vốn là người rất cao ngạo, nếu Tô Na Na không phải là bạn tôi thì chắc anh ta đã nổi khùng lên rồi. Người đàn ông có thể vì một phụ nữ mà quên đi cái tôi của mình được đến đâu? Và có thể trong bao lâu?

Tô Na Na bị sự khoan dung của Mục Thần Chi làm cho xúc động, suýt nữa thì lấy giấy bút ra xin chữ ký. Sau đó hai người trò chuyện từng bừng, Mục Thần Chi càng tươi cười bao nhiêu thì tôi càng thấy mình đã

khiến anh ta phải tủi thân bấy nhiêu. Tôi lấy hết dũng khí làm động tác nũng nịu, lúc ôm cổ anh ta như một chú mèo đòi cưng nựng, chắc hẳn cổ tôi cũng đỏ ửng.

“Mục Thần Chi, em muốn ăn kem ốc quế.”

Mục Thần Chi kinh ngạc, ngây ra một lúc bởi dù sao thì tôi đã nũng nịu với anh ta như thế, trong khi bình thường nói chuyện cũng chẳng mặn mà gì.

Anh ta cười, hâm mê những sợi tóc của tôi, giọng nói dịu dàng hơn bao giờ hết: “Được!”

Chúng tôi vừa đi ra khỏi phòng thì thấy ngoài hành lang có một đôi nam nữ đang cãi nhau. Người con gái vùng vằng giận dữ làm cho những hộp mỹ phẩm trong túi xách văng ra đầy mặt đất. Người đàn ông lấy tay kéo cô ta, chiếc cúc áo hồng trên cổ tay áo lấp lánh dưới ánh đèn.

Chiếc cúc áo nhìn rất quen, Tần Niệm?

“Anh đi tìm cô ta đi! Anh có bản lĩnh như thế cơ mà!”. Sở Mộng Doanh lạnh lạnh nói.

Chiếc đèn chùm pha lê treo trên trần nhà, ánh sáng trắng lạnh vừa xa vừa cao. Tôi ngẩn ngơ như đang đứng giữa trời tuyết, nền tuyết ẩm đậm dưới ánh mặt trời buổi trưa thật chói mắt, chói đến nỗi cả mắt và tai tôi đều thấy đau, chẳng thể nhắc nổi chân lên nữa.

Mục Thần Chi đang ở ngay bên tôi, cơ thể ấm áp của anh ta có hương vị của rừng thẳm, rất phù hợp để ẩn nấp. Tôi bất giác nắm chặt tay anh ta. Sở Mộng Doanh tiến lại lúc nào tôi cũng không hay biết, chỉ nghe cô ta cười nói:

“Phó Tiểu Mật, thật trùng hợp! Cậu và Mục Thần Chi cũng hay đến nơi này sao?”

“Đúng vậy! Thật trùng hợp!” Tôi nhếch miệng cười.

Mỗi khi tình địch gặp nhau, hoặc là tức giận, hoặc là làm mặt lạnh, mỗi câu nói đều là những cuộc tranh đấu ngầm ngầm. Tôi và Sở Mộng Doanh không thể coi là tình địch, hơn nữa con người như tôi cũng chẳng có sức lực đâu để chiến đấu. Cố tỏ ra mạnh mẽ thì tôi không làm được, nhưng làm một kẻ nhỏ nhoi yếu đuối thì rất dễ dàng. Chỉ cần không khiêu khích cô ta đáng tôi sút đầu mẻ trán là được.

Thế là hai chúng tôi đứng tán chuyện với nhau, cô ta khen tôi để tóc ngắn trông rất xinh, tôi lại ca ngợi mái tóc xoăn của cô ta khiến người khác phải ngưỡng mộ. Cô ta hỏi tôi mua quần áo ở đâu. Tôi cười ha ha trả lời nhưng nói nhảm Hồng Kông thành Ma Cao. Cô ta cũng cười, cuối cùng hỏi:

“Hai người định bao giờ kết hôn?” Ngữ khí bình thản, nhưng không hiểu sao tôi lại thấy mình như đang bị ép hôn.

“Cũng không có gì phải vội!” Tôi vẫn thùy mị giữ nguyên nụ cười lịch sự nhưng cổ tôi lại trở nên cứng đờ.

Gương mặt Sở Mộng Doanh bỗng trắng bệch, nụ cười cũng kỳ quái: “Còn bao nhiêu người đang ngóng đợi đấy! Phải vậy không, anh Niệm?”

Tần Niệm không nói gì, khom người giúp Sở Mộng Doanh nhặt những hộp mỹ phẩm rồi cho từng hộp vào túi xách. Anh cúi mặt rất thấp, tất cả những đường nét đều mang vẻ u ám xa xăm, xa xăm đến nỗi khiến tôi cảm thấy lạ lẫm.

Trong tim tôi, Tần Niệm là một người lạnh lùng, cao ngạo, nhưng bây giờ đây, ở trước mặt Sở Mộng Doanh, anh ta lại giống như nô lệ. Thứ mà bấy lâu nay tôi luôn ao ước, thế mà kẻ khác dễ dàng có được lại không biết đường quý trọng. Tôi có chút tức giận, cứ nghĩ đến cuộc sống hiện tại của Tần Niệm không mấy vui vẻ, lòng tôi lại cảm thấy trống trải.

Mục Thần Chi bỗng nhiên véo vành tai tôi như chỗ không người nói: “Em yêu, đến giờ chiếu phim rồi”.

Khi chúng tôi bước ra khỏi đại sảnh thì có cơn gió ồa đến, tôi cảm giác nụ cười của mình cứng đờ, cũng như khi bạn không muốn cười nhưng ngày nào cũng phải nhếch môi với những người mình không ưa. Đó nhất định là một thứ cực hình tột hại nhất.

Tôi vỗ vỗ hai má, thấy tai trái của Mục Thần Chi không ngớt xoa lên tay phải, tôi mới biết ban nãy do quá căng thẳng nên đã cầu tay anh ta để lại những vết tím thật thê thảm. Thế mà anh ta nhìn được bấy lâu như vậy.

Mục Thần Chi trề môi nói: “Thật tàn nhẫn”.

Tôi cười xin lỗi: “Xin lỗi anh, chẳng phải anh bảo đi xem phim sao? Đi thôi!”.

Mục Thần Chi sa sầm mặt, tôi có cảm giác nhiệt độ xung quang đã đột ngột giảm xuống mười độ, nhưng bỗng chốc anh ta lại cười nói: “Không có phim ở đây, chỉ có kem ốc quế thôi”.

“Ồ” Tôi lè lưỡi, hình như ban nãy tôi có nói là muốn ăn kem ốc quế.

“Trời lạnh, không ăn được.”

“Thiên linh địa linh, có đứa trẻ thật tội nghiệp.”

“Em không thấy câu ấy chẳng vắn chút nào à?”

“Em cần vắn làm gì chứ, em muốn ăn kem ốc quế.”

“Thôi được, nhưng vì sức khỏe của em, em sẽ ăn vỏ, còn anh ăn kem.”

Hạnh phúc là gì? Hạnh phúc không phải là cái gì đó bất diệt, không phải là mâm cỗ đầy, không phải là quyền cao chức trọng, mà là lúc ăn kem ốc quế, tay phải cầm một cái, tay trái cầm một cái, rồi đại thần còn nhét vào miệng tôi thêm một cái nữa. Còn bị kịch là gì? Chính là trong miệng còn chưa ăn hết thì hai cái trên tay đã tan chảy, dính lem luốc lên quần áo.

Lúc đi ngủ tôi thấy Mục Thần Chi có gì đó lạ lạ. Anh ta vốn rất biết cách giày vò người khác, cộng thêm vẻ biến thái, đêm nay lại càng quyết liệt hơn. Tôi giống một đám mây lúc trời sắp mưa, tất cả lỗ chân lông trên người đều như giãn nở, mặc cho anh ta hành động. Lúc cao trào, tôi không chịu nổi nên cào thành một vệt dài rớm máu trên lưng anh ta, tôi sợ đến mức không dám động đậy, cứ tưởng Mục Thần Chi sẽ giận dữ nhưng ai ngờ anh ta chỉ cắn mạnh tôi một cái, nói: “Xem anh xử lý em đây!”.

Trong giấc mơ, tôi trở về thời cấp ba. Những cây hoa đào trong vườn trường đang nở rộ từng chùm như mây như sương. Cơn gió thổi đến làm những cánh hoa phất hồng lất phất rơi. Nhưng tôi không tìm thấy bóng dáng Tần Niệm đang ngồi đọc sách nữa, chỉ có những học sinh nói cười đi ngang qua. Tôi nhìn về phía ký túc xá cũ kỹ mà trái tim đau nhói. Tôi biết rằng, dù tôi có đứng đợi ở đó bao lâu đi nữa cũng không tìm thấy Tần Niệm.

Trong lúc ngẩn ngơ, bỗng có ai đó gọi tên tôi. Tôi quay đầu lại thì thấy Tần Niệm mặc một chiếc áo phong trắng tinh đang đứng ở sân bóng rổ rộng rãi. Lúc nhìn tôi, Đôi mắt ấy ánh lên nét cười, phía sau anh ấy là bầu trời xanh như ngọc cùng những đám mây trắng như bông đang bay theo gió, tất cả chỉ để làm nền cho đôi mắt màu hổ phách.

Tần Niệm dạy tôi chơi bóng rổ, tôi hết lần này đến lần khác ném bóng nhưng không quả nào lọt lưới. Đến lúc phát bóng cũng chẳng ra sao. Tần Niệm ngửa bàn tay lên, rồi khẽ khàng đứng phía sau, hai tay anh ấy nhẹ nhàng nâng hai tay tôi, khẽ nói:

“Xem nhé, phải làm như thế này...”

Câu nói chưa dứt, tôi bỗng nghe tiếng hét của Sở Mộng Doanh ở bên kia sân tập: “Phó Tiểu Mật, đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ”.

Quả bóng rổ trong tay cô ta bay thẳng về phía tôi, tôi không kịp tránh, chỉ cảm thấy như có một hòn đá lửa cứ lớn dần lên rồi rơi xuống đè lên người tôi. Tôi gắng sức chạy nhưng không nhấc chân lên nổi, cứ thế rơi thẳng xuống vực thẳm. Tôi hoảng loạn đưa tay bầu vuuu mọi thứ, rồi nghe như có ai đó gọi tên mình, bàn tay ấm áp vỗ vỗ vào hai má. Tôi bất giác sức tỉnh, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Chiếc đèn đầu giường được bật sáng, tôi nhắm mắt theo bản năng, một lúc sau mới thở phào một tiếng.

Mục Thần Chi nhìn tôi đắm chiêu, đôi mắt sáng, cặp đồng tử như hai viên kim cương đen lấp lánh.

“Gặp ác mộng sao?” Anh ta nhòe dậy, định hôn lên trán tôi. Tôi vội né tránh, suýt nữa thì ngã xuống đất. Bàn tay đang nắm chặt lấy tay tôi run lên, nhìn anh ta sa sầm mặt, tôi mới ý thức được rằng cử chỉ ban nãy của mình thật xa cách, giống như bị dọa cho kinh hãi và giống với cả biểu hiện đang trốn tránh dịch bệnh.

Tôi cắn môi nói: “Xin lỗi, đã đánh thức anh”.

“Ừm, không sao.” Rõ ràng anh ta đang tức giận nhưng vẫn cười ôn hòa với tôi. “Anh đi rót cho em cốc nước.”

“Không cần đâu, anh ngủ đi, em đi tắm cái đã.”

Trong phòng tắm, đứng dưới làn nước ấm chảy ra từ vòi hoa sen nhưng toàn thân tôi lại lạnh run như đứng trong mưa. Hằng ngày khi thức dậy, người đầu tiên tôi nghĩ đến luôn luôn là Tần Niệm, tôi không thể xua tan được hình bóng ấy. Tình cảm có thể dễ dàng đứt gánh nhưng tại sao để trái tim trở lại bình yên lại là chuyện khó khăn đến vậy. Tôi cứ ngỡ mình không còn nhớ tới hình bóng Tần Niệm nữa, vậy mà đêm nào cũng gặp anh ta trong mơ.

Sấy khô tóc xong tôi quay trở lại phòng ngủ, căn phòng tối om. Tôi cứ nghĩ Mục Thần Chi ngủ rồi, nhưng quay đầu lại thì thấy một bóng người đen thẫm trước rèm cửa với một đốm lửa lúc mờ lúc tỏ. Trái tim suýt nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực, tôi hoảng hồn đến nổi va cả vào chân giường.

Anh ta dịu dàng vuốt tóc vào gạt tàn, trong bóng tối, đôi mắt ấy vẫn đăm đăm nhìn tôi.

“Xin lỗi đã làm em sợ.”

“Không sao.”

Mục Thần Chi đến ôm tôi từ phía sau, áo tắm của tôi tuột xuống một nửa, tôi rùng mình.

Anh ta bắt đầu cẩn nhẹ lên vai tôi rồi dịch chuyển xuống dần cánh tay. Cảm giác vừa đau vừa nhột như có con côn trùng đang len lỏi vào tim, nhấm nháp từng chút một, không để sót lại thứ gì. Rõ ràng là cảm giác rất khó chịu nhưng tôi không tài nào bắt nó được. Cảm giác bất an cứ thế lớn dần lên, tôi gỡ vòng tay đang siết chặt của Mục Thần Chi ra, giọng điệu có chút không vui: “Em mệt rồi”.

Mục Thần Chi buông tay rồi trở lại giường nằm quay lưng về phía tôi, không nói thêm bất kỳ điều gì nữa.

Nhìn sau lưng Mục Thần Chi, trong lòng tôi trào dâng cảm giác chua xót. Thực sự là tôi đối với anh ta rất tệ, anh ta luôn gọi tôi là em yêu, vậy là tôi chỉ chăm chăm gọi thẳng tên Mục Thần Chi. Tôi cũng chưa bao giờ dành cho anh ta lời nói ngọt ngào của những người yêu nhau, thậm chí những cử chỉ thân mật cũng rất miễn cưỡng.

Ban ngày Mục Thần Chi bận rộn với công việc, có hôm còn ngủ quên khi đang nằm trên ghế sofa đọc báo. Vậy mà ngày nào anh ta cũng dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng cho tôi, dành cho tôi thái độ ôn hòa vui vẻ. Năm nay Mục Thần Chi đã ba mươi mốt tuổi, thế mà vẫn luôn nhún nhường chiều chuộng tôi. Ngay cả khi ở trên giường, anh ta cũng luôn cố làm tôi được thỏa mãn. Tôi có tính ngủ rất xấu, hay đạp chân, lúc gặp ác mộng thì chân tay đạp lung tung làm ảnh hưởng đến người nằm bên cạnh, bị tôi quấy rồi giấc ngủ nhưng anh ta vẫn ân cần đắp lại chăn cho tôi. Mỗi sáng thức dậy, thấy anh ta nằm co lại một góc giường, khóe mắt mệt mỏi, tôi lại thấy thương. Nếu không gặp Tần Niệm trước, có thể tôi sẽ yêu Mục Thần Chi. Nhưng tôi không còn cách nào để có thể nảy sinh tình cảm và đối xử với anh ta tốt hơn. Tôi đã cố hết sức, cũng đã thử chiều chuộng anh ta nhưng đều không thể tỏ ra tự nhiên được.

Trong đầu óc tôi như có một thứ keo dínhбет, mắt cay đến nỗi không thể mở to nhưng vẫn không thể ngủ được, chỉ biết nhìn rèm cửa đợi trời sáng. Ánh trăng chiếu vào phòng, nền nhà như phủ một lớp sương mù mỏng tanh. Tôi nghĩ Mục Thần Chi đã ngủ lâu rồi, bỗng nghe giọng nói lạnh lùng của anh ta: “Ngày mai anh phải đi công tác, chắc sẽ không về nhà trong một thời gian”.

Màn đêm tĩnh lặng, chắc hẳn anh ta nghe được tiếng nấc nghẹn ngào nhưng vẫn nằm quay lưng về phía tôi. Ánh trăng lọt qua rèm cửa, đúng lúc có một vệt sáng chiếu lên tấm chăn trắng tinh, cánh tay của Mục Thần Chi vẫn đặt ngoài chăn, từng ngón tay bầu chặt lấy chăn. Không khí lạnh lẽo ấy khiến tôi nhâm tưởng mình đang ở trong nhà xác, tôi nằm co mình rồi run lên bần bật, chỉ sợ khi anh ta quay người, những ngón tay kia sẽ bóp chặt lấy cổ tôi.

Ngày hôm sau Mục Thần Chi dậy rất sớm, gương mặt lạnh tanh, quầng mắt thâm đen như trước khi đi, anh ta vẫn chuẩn bị đồ ăn sáng cho tôi. Đã bảy ngày trôi qua, anh ta vẫn chưa về, cũng không hề gọi điện hay nhắn tin cho tôi. Tôi đã biết mình sai, định nhắn tin cho anh ta nhưng lại không biết phải bắt đầu như thế nào.

Tôi viết tin rồi lại xóa, xóa rồi lại viết, cuối cùng viết được một câu: Em đói rồi. Thực ra tôi muốn nhắn: Mục Thần Chi, em muốn ăn canh gà anh nấu rồi, nhưng lại thấy nó buồn nôn quá. Tôi ôm bụng đói đợi tin nhắn của Mục Thần Chi nhưng điện thoại vẫn im lặng. Tôi cứ đợi đến lúc ngủ thiếp đi, lúc thức dậy kiểm tra điện thoại thì thấy một tin nhắn mới gửi đến trước đó một tiếng.

Số điện thoại gọi đồ ăn viết trên tờ giấy nhắn dán ở tủ lạnh. Cột bên trái, tờ thứ sáu, màu xanh.

Lạnh nhạt quá!

Tôi như lênh đênh trong gió, muốn nhắn trả lời nhưng chẳng lẽ cứ nói mãi là đói rồi. Tôi cầm điện thoại trong tay đắn đo nghĩ ngợi, đang do dự thì bỗng điện thoại đổ chuông. Tim tôi đập thình thịch nhưng khi nhìn màn hình hiện thị số máy lạ thì tôi như bị cả xô nước lạnh tạt vào người. Đầu bên kia truyền đến giọng nói của một cô gái trẻ: “Phó Tiểu Mật phải không? Tôi là Hà An Na”.

“Hình như tôi không biết cô.”

“Tôi biết Thần Chi là được rồi. Tôi muốn nói chuyện với cô, cô đến câu lạc bộ Thiên Thần ở phía tây thành phố.” Giọng cô ta nhỏ nhẹ nhưng lại kiêu căng, ngạo nghễ, giống như đang ra lệnh cho tôi vậy. Đặc biệt hai chữ Thần Chi khiến tôi nổi hết cả da gà.

Tôi định nói cô quen Mục Thần Chi thì có liên quan gì đến tôi, nhưng cuối cùng vẫn cười ha ha, hỏi: “Cô mời tôi ăn cơm sao?”

Đầu dây bên kia im lặng năm giây, “ừm” một tiếng rồi bỗng nhiên tức tối hỏi: “Cô nói vậy là có ý gì?”.

“Tôi đang đói đây.” Tôi đói thật, thật hơn cả vàng thật. Lời nói thật ấy có sức sát thương ghê gớm thế sao? Tôi còn nghe được cả hơi thở hắt học ở đầu dây bên kia nữa.

Tại câu lạc bộ Thiên Thần, dù chưa từng gặp Hà An Na nhưng tôi vẫn có thể nhận ra cô ta ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Quần áo hàng hiệu, trang sức lấp lánh, dáng vẻ thướt tha, khuôn mặt xinh đẹp, trang điểm lộng lẫy, khí chất cao ngạo. Chỉ có điều, khi cô ta ngẩng đầu lên trời thì lông mũi thò cả ra ngoài, trông không được tao nhã cho lắm.

Tôi lúc đó rất muốn gọi ngay cho Lê Tiểu San: Tiểu San ơi là Tiểu San, cô luôn nói tôi có gương mặt hồ ly tinh bẩm sinh nhưng quả thật là cô chưa đi đến cùng trời cuối đất, đẳng cấp hồ ly tinh chính hiệu đang ở trước mặt tôi đây này.

“Phó Tiểu Mật rất dễ thương!” Một người con gái không đẹp thì hãy khen cô ta có khí chất, nếu cô ta không có khí chất thì hãy khen cô ta dễ thương. Xem ra tôi thuộc cấp bậc thứ ba rồi.

“Tôi rất ngưỡng mộ cô, nếu ở tuổi cô Hà mà tôi có thể rèn luyện được khí chất giống thế thì chắc sẽ không còn sợ phi đao của thời gian nữa.” Tôi lắc đầu than vãn, mà thật tình thì cô ta xinh đẹp hơn tôi. Con người và những hoa văn thêu trên áo cô ta đều tinh tế như nhau. Tôi ca tụng: “Cô Hà, chiếc áo cánh dơi này cô mua ở đâu vậy?”.

Chu Lập Ba[3] nói rất đúng, con gái khi có tuổi thì không nên mặc xường xám sát nách, hai cánh tay lúc buông thõng xuống sẽ giống như hai cánh dơi.

[3] Chu Lập Ba (22/04/1967) là người sáng lập loại hình nghệ thuật tấu hài có tên “phái Thượng Hải sạch” - loại hình nghệ thuật biểu diễn dựa trên văn hóa Thượng Hải nhưng không dùng lời lẽ dung tục.

Hà An Na gơ cao cổ trà trên tay, gương mặt tái mét, đôi môi run run: “Cô nói vậy là có ý gì?”.

“Tôi vốn mù tịt về các xu hướng thời trang mới nhưng lại rất muốn được thỉnh giáo người khác.” Tôi nuốt nốt miếng bánh ga tô rồi tiếp tục nói: “Cô Hà có biết Ngô Thượng Thượng không? Chính là một ngôi sao

kịch nói, lần trước cũng đến tìm tôi vì Mục Thần Chi. Có điều, bánh ga tô cô ta mời ngon hơn của cô. Ừm... Hơn nữa, cánh tay cô ấy thon thả hơn cô, mắt cũng to hơn cô chút”.

Tính kiên nhẫn của những cô gái rất kém, thế nên câu chuyện còn chưa đi vào chủ đề chính thì một ly cà phê đã hết tới. May mà tôi được Lê Tiểu San rèn luyện cho nhanh tay nhanh mắt, tôi giờ khay đồ lên chẵn, kết quả là toàn bộ số cà phê lại hết ngược vào người cô ta.

Hà An Na tức tối lấy khăn lau, tôi cũng thấy cho bộ xương xám mà cô ta đang mặc nên chân thành an ủi: “Nếu biết sớm sẽ làm vậy bần chiếc xương xám của cô thì tôi đã chần chệ hơn một chút rồi”.

“Cô...” Hà An Na tái mét mặt, chỉ thẳng vào mũi tôi mà chửi: “Thần Chi nói quả không sai. Cô.. đúng là vô giáo dục! Không biết phải trái! Cô ngoài việc xem Mục Thần Chi như thuốc tiên cứu mạng, như tấm bia đỡ đạn thì còn có thể làm gì khác cho anh ấy? Cô đã không yêu anh ấy, lại đối xử với anh ấy không ra gì, vì sao còn không chịu buông tha chứ?”

Ngay cả việc tôi đối xử không tốt với Mục Thần Chi mà cô ta cũng biết sao? Trái tim tôi như bị thắt chặt, tôi từ từ đứng dậy, thốt ra một luồng yêu khí: “Hà An Na, trong trái tim phải chăng cũng có người đó, người mà lần đầu tiên nhìn thấy, trái tim cô đã không ngừng đập mạnh?”

Hà An Na thẫn thờ, gương mặt biến sắc. Tôi khẽ nâng mặt cô ta lên, cười gằn: “Nếu tôi và Mục Thần Chi chia tay thì anh ta sẽ đến với cô chắc?”

Mỹ nhân nghe tôi nói thì mặt thộn ra triệt để, cảm túi xách biến mất dạng.

Tôi đang tuổi ăn tuổi lớn, nên ở lại dọn sạch sẽ bàn ăn rồi mới về nhà. Vừa bước vào cửa đã thấy trong nhà sáng trưng, bát canh gà đặt trên bàn đã nguội từ bao giờ.

Mục Thần Chi nằm trên ghế sofa nhắm mắt tĩnh tâm, một cánh tay gác lên lưng ghế, nghe thấy tiếng tôi thay dép lê cũng không mở mắt ra.

Câu đầu tiên anh ta hỏi lạnh lùng như binh lính Siberia: “Đi đâu?”

Tôi vút túi xách lên ghế sofa. “Hẹn hò!”

Anh ta trừng mắt, ánh mắt sắc như dao ném về phía tôi, sau đó đứng dậy, đem tô canh gà đổ vào thùng rác. Lúc trở lại phòng thì đóng cửa rầm một cái.

Tôi cắn môi, cố gắng để những lời nói ra không run rẩy: “Dù sao thì thứ anh có cũng chỉ là tiền, giống như hoàng đế vậy. Muốn đập nhà hay xây hậu cung thì tùy. Chứ phòng của tôi nhỏ quá, không xứng làm chỗ dung thân cho hoàng đế! Tôi cũng chả là gì của anh!”

Ngay cả câu oán trách cuối cùng của tôi, anh ta cũng nghe được, ánh mắt như đóng băng nhưng vẫn giữ được nụ cười. “Vậy em là gì của anh?”

“Em có phải là An Na của anh đâu!” Tôi ra sức vờ về gỏi dưa.

Anh ta sững sờ một lát. “Lã An Na đã đến tìm em?”

“Hà An Na!” Tôi sửa lại. “Anh gọi như thế thì cô ta có khác nào con lừa[4] đâu.”

[4] Con lừa và họ Lã có phiên âm gần giống nhau.

“Ừm.” Anh ta cũng không biết, chống khuỷu tay lên bàn thủy tinh, nhắm mắt nhìn tôi đang tức giận.

Đàn ông có nụ cười mê hồn đều là mầm họa! Mầm họa của Mục Thần Chi chính là có dung lượng ADN quá lớn, lúc cười trông rất có cảm xúc, đôi mi dài và cong, khỏe miệng hơi nhếch, ngay cả những người phục vụ trong nhà hàng cũng phải đỏ mặt mỗi khi nhìn thấy anh ta. Khi Mục Thần Chi ra ngoài ăn cơm, luôn có các mỹ nữ đến bắt chuyện, những cuộc điện thoại giống kiểu của Hà An Na, tôi nhận được không chỉ một lần.

Thấy Mục Thần Chi đã bình tĩnh trở lại, tôi lại được đà. “Mục Thần Chi, anh thích ngắt hoa nào thì cứ ngắt, chứ đừng bắt tôi phải xách giỏ bám theo anh để nhặt cánh hoa rụng nữa!”

Anh ta phì cười. “Em ghen à?”

Tôi “hứ” một tiếng rồi đến trước cửa sổ, Mục Thần Chi đến ôm tôi từ phía lưng, tay vòng ra phía trước nhéo mũi tôi. “Ừm, yêu con heo nhỏ thích giận dỗi này lắm đấy.”

“Anh buông em ra!”

Mục Thần Chi càng ôm chặt tôi hơn. “Anh không buông đấy.”

“Đừng chạm vào người em.”

“Em tức giận thì cứ tức giận, còn anh ôm thì cứ ôm.” Đôi môi nóng bỏng của Mục Thần Chi mơn man sau gáy tôi.

Tôi giãy ra khỏi vòng tay của Mục Thần Chi rồi ném chiếc gối ôm về phía anh ta. “Nếu hôm nay em bị người ta đổ cà phê nóng làm hủy hoại nhan sắc thì có thể ngày mai anh sẽ được thấy em trên bản tin thời sự đấy!”

Cánh tay giơ ra đỡ đột ngột dừng lại, anh ta nói một cách rất nghiêm túc: “Lần này là lỗi tại anh, sau này nhất định sẽ không xảy ra những việc như vậy nữa.”

“Đúng đó. Từ sau đừng nói với ai là em vô giáo dục, không biết phải trái. Thế anh định sẽ nói gì khác chứ?” Phần sau câu nói của Hà An Na tôi tự động lược bỏ.

“À, nguyên văn câu nói của anh là dù em không được dạy dỗ, không biết phải trái, xấu như ma lem thì vẫn là viên ngọc quý trong tay Mục Thần Chi. Người khác có tốt hơn em thế nào đi chăng nữa thì anh cũng không cần.”

“Quả là cao thủ tình trường, câu nào cũng ong bướm, nói như đúng rồi ấy. Thế em xấu như ma cầu sao?”

“So với ma cầu thì đẹp hơn một chút.”

“Anh mà còn trêu tức nữa thì em sẽ chết cho anh xem!”

“Ăn hết canh gà đi rồi anh sẽ cùng chết với em.”

“Anh đổ hết rồi còn gì.”

“Anh muốn cùng em nấu lại. Em biết đấy, việc này một mình anh không làm được.”

“Anh đừng chạm vào người em, cẩn thận không em báo thù rửa hận đấy.”

“Anh đang chờ đấy...”

“...”

Canh gà còn chưa được ăn, thế mà Mục Thần Chi đã hành hạ thân xác tôi đến tận nửa đêm. Sáng hôm sau, Mục Thần Chi nhéo mũi gọi tôi dậy: “Em yêu, chẳng phải sáng nay đi bãi Kim Sa sao?”

Tôi vò đầu bứt tóc, thấy anh ta chỉ vào đồng hồ đeo tay. “Bây giờ mười bốn phút.”

Tôi cuống quýt lao đi rửa mặt đánh răng. Mục Thần Chi không những giúp tôi thu xếp hành lý, mà còn chuẩn bị cả bữa sáng cho tôi nữa.

Thịt gà được cắt thành sợi nhỏ, tôi vừa ăn canh gà vừa kinh ngạc hỏi: “Đêm qua anh không ngủ sao?”

Để ninh thịt gà như thế này thì ít nhất phải hầm trong ba tiếng đồng hồ chứ không ít.

Mục Thần Chi không đụng đũa, chống cằm nhìn tôi ăn. Rõ ràng hai quầng mắt thâm đen như gấu trúc mà vẫn tỏ ra không có chuyện gì, nói: “Ừm, dậy sớm một chút thôi. Em ăn chậm thôi.”

“Nếu chậm hơn nữa thì chắc phải học theo rùa bò đến bãi Kim Sa mất.” Tôi vừa lau miệng vừa đi xách hành lý.

Mục Thần Chi vừa đỡ hành lý cho tôi vừa thay giày.

“Anh đừng đưa em đi, nhìn mắt anh thâm đen thế kia, lái xe lỡ xảy ra chuyện gì...”

Anh ta bỗng chau mày, cười chua chát nói: “Sao? Không muốn sống chết cùng anh à?”

Tôi phồng miệng, miếng bánh bao đang nuốt dở tắc nghẹn trong cổ như có vị chua. Tuy nói là tôi không hiểu hết được tâm trạng anh ta, nhưng ở lâu với nhau, tôi cũng có chút tinh ý, biết cứ lúc nào tức giận là anh ta chau mày, nếu sau đó vẫn cười nói nhả nhận thì đích thị là giọng bão sắp tới.

Trời đất quỷ thần ơi, con thật sự là lo cho sự an toàn của anh ta! Làm bạn với vua như chơi với hổ, sớm muộn gì thì con cũng có ngày vỡ tim mà chết mất.

“Được rồi!” Mục Thần Chi bỗng bật cười, nhéo mũi tôi. “Anh có chết cũng không để em chết theo được.”

Câu nói đùa mà nghe lạnh hết cả người, tôi chạy lon ton theo anh ta ra xe. Nhìn từ phía sau cũng thấy anh ta toát lên vẻ anh tuấn, mạnh mẽ.

Tôi ngồi ôm chiếc gối ôm lim dim ngủ, cảm giác khí lạnh trong xe đã dần biến mất do anh ta tăng nhiệt độ điều hòa. Anh ta cất giọng nói dịu dàng, xa xăm: “Xe khách lớp em thuê quá nhỏ, ngồi trong đó bí hơi lắm”.

Tôi “ờ” một tiếng rồi ngủ tiếp, chợt hiểu ra ý của Mục Thần Chi là muốn đưa thẳng tôi đến bãi Kim Sa. Xe của anh ta có tính năng tốt, lại có thể thông hành đặc biệt, đến bãi Kim Sa chắc cũng chỉ mất vài tiếng đồng hồ thôi.

Thực ra, buổi dã ngoại lần này cả lớp đều nhiệt tình ủng hộ đưa người thân đi cùng. Tôi cũng từng nghĩ sẽ rủ Mục Thần Chi nhưng khi anh ta vừa đi công tác về đã phải bận rộn tìm cách giải quyết cái dạ dày đói meo của tôi, lại còn cả đêm không chợp mắt, vô cùng mệt mỏi, hơn nữa, anh ta đường đường là một nhà tài phiệt thuộc đẳng cấp cao trong xã hội mà lại đi cùng với lũ học sinh nghèo đến một nơi đơn sơ như Kim Sa, càng nghĩ tôi càng thấy sao ấy. Chỉ nhìn phong cách cao ngạo của anh ta là tôi đã không muốn ngỏ lời mời. Điều quan trọng nhất ấy là, đại thần vừa danh giá vừa đẹp trai hết sẩy kia, nếu đi cùng sẽ tạo thành một vòng vây các mỹ nữ quyến rũ đế vương. Tôi sợ sẽ phải gánh chịu những nỗi đau hoang mang của quần chúng.

Ngón tay tôi mân mê hình con thỏ thêu trên mặt gối ôm, nói lảng sang chuyện khác: “Con thỏ này thật đặc biệt”.

“Tháng trước ở Hồng Kông, em cũng khen con thỏ ấy đáng yêu.”

“Hả? Ừm.” Tôi đã từng nói vậy sao? Không nhớ nữa.

Khi chúng tôi không có gì để nói với nhau thì không khí thường yên tĩnh đến đáng sợ. Chỉ thi thoảng xe đi qua đoạn đường có những cành cây xòa thấp hai bên phát ra những tiếng loạt xoạt.

Xe dừng ở bãi đỗ xe trong sân trường, ngón tay cái của Mục Thần Chi nắm vô lăng khẽ gõ nhịp, tần ngần chạm vào những đường vân trang trí trên đó một lúc lâu rồi mới mở cửa, đưa tôi đến chỗ xe buýt. Thấy Tiêu Hàn Ý và Tần Niệm cũng có mặt, Mục Thần Chi vẫn giữ nụ cười như thường lệ.

Trong vòng vây hỗn loạn của các nữ sinh, Mục Thần Chi vẫn không tỏ chút xúc động nào, lúc quay người đi, rõ ràng tôi thấy cả gương mặt anh ta như bỗng chốc bị một lớp sương bao phủ, chỉ cần từ phía sau thôi cũng đủ lạnh lẽo. Nhất định anh ta lại đang tức giận, nếu như mọi ngày thì cứ mười phút anh ta sẽ gọi cho tôi một cuộc điện thoại.

“Đang làm gì đó?”

“Uống trà sữa chưa?”

“Đừng có ăn quá nhiều kem quá đấy.”

Tôi sẽ cảm thấy chán nản, anh ta lấy đâu ra thời gian rồi để quan tâm đến những chuyện vụn vặt ấy chứ? Quấn như ông nội tôi ý. Nhưng lần này, mãi không thấy anh ta gọi tới. Tôi đến khách sạn, sắp xếp xong đồ đạc, thế mà nhật ký điện thoại cũng không có thêm liên lạc nào mới. Tôi thay quần áo rồi cùng Tô Na Na đi ăn tối ở một tiệm ăn nhỏ bên bãi biển. Vừa gặp một miếng thì điện thoại trong túi đổ chuông.

Đã từng nghĩ rằng cuộc đời là như thế. Trái tim bình yên lại cuộn sóng. Nghìn lần xé sợi tình nhưng vẫn không dứt nổi... Nhạc chuông này là lời bài hát của Quỷ mê tâm khiêu của Lý Tông Thịnh.

Tô Na Na tranh thủ cơ hội mặt sát tôi: “Con nhỏ này lại ngựa quen đường cũ, bài hát gì mà cổ lỗ thế? Bồn vương nghe mà nẫu lòng”.

“Đại thần cài đó.”

Tôi tìm điện thoại trong túi xách. Tô Na Na đan hai cây đũa lại với nhau, gõ gõ nói: “Tớ có quen một chuyên gia phẫu thuật thẩm mỹ người Hàn Quốc, có thể chỉnh lại nụ cười dị dạng ngoác miệng đến tận mang tai của cậu đấy”.

Tôi cười à? Sao tôi không biết?

Tôi nhấn nút nghe, nguyền Tô Na Na cái. “Cậu mới dị dạng ấy!”

Tiếng thở của Mục Thần Chi đầu dây bên kia dừng lại, hỏi tôi bằng một giọng rất lạ lùng: “Chơi vui không?”

“Cũng bình thường thôi.”

Tôi nghe thấy tiếng thở dài của anh ta, giọng điệu có phần cứng nhắc: “Em nhớ là đừng đi bơi đấy!”

“Hi. Sao anh biết em không biết bơi?”

Năm mươi tuổi, đã có lần tôi suýt chết đuối, cũng chính tại bãi Kim Sa này. Giờ cứ nghĩ đến là tôi lại rùng mình.

“Chân em có tật!”

“...” Tôi lúc này có dành từ dị dạng cho anh ta đâu nhỉ? “Em biết bơi, chỉ có điều hồi nhỏ đi bơi bị chuột rút suýt chết đuối. Nếu không được một chú tốt bụng cứu thì em...”

Đang sau còn một câu chuyện ly kỳ mà tôi chưa kể hết, Mục Thần Chi đã gấp máy. Tôi cảm thấy gió đông ở đây sao mà hân học thế!

“Mau mau ăn một miếng thịt kho, để tất cả những ngạc nhiên trong em lặn mất!” Tô Na Na nói bằng giọng điệu học theo những tiểu thuyết ngôn tình, cười hi hi rồi tọng vào miệng tôi một miếng thịt.

“Chẳng phải cậu vừa nói đến một chú tốt bụng đó thôi, cũng đâu có bảo chú ấy là anh ta. Kỳ cục!”

Đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ kỳ lạ, tôi cắn đũa nói:

“Cậu đừng nói là đôi mắt của chú ấy giống Mục Thần Chi đấy nhé! Lúc đó tớ không nhìn rõ tướng mạo của người ấy, chỉ ấn tượng về đôi mắt rất đẹp, đôi mi dài, cặp đồng tử như hai viên kim cương lấp lánh khiến tớ hoa cả mắt.”

“Không nhìn rõ mà đã biết người đó là chú sao?”

“Tớ vốn ngưỡng mộ những người đàn ông trưởng thành, dũng cảm. Đương nhiên sẽ nhìn ân nhân cứu mạng của mình với hình tượng tốt đẹp nhất”.

“Thảo nào cậu bằng lòng sống chung với Mục Thần Chi, hóa ra là muốn coi đại thần như vị ân nhân cứu mạng.” Tô Na Na cười ranh mãnh, còn bụm miệng thổi vào mặt tôi một cái. “Nào, đến đây, bồn vương sẽ dùng pháp lực để khôi phục nguyên hình con thỏ cho nhà ngươi đi báo ơn!”

“Cậu cứ khôi phục nguyên hình cho tớ thôi!” Càng nói càng hồ đồ, tôi lườm cô ấy một cái. “Cậu đọc quá nhiều tiểu thuyết viễn tưởng, quả nhiên nhìn cả thế giới bằng con mắt viễn tưởng!”

Hai chúng tôi cùng phá lên cười thì nhìn thấy Tần Niệm đẩy cửa bước vào. Đôi đũa trong tay tôi suýt nữa thì rơi xuống, tôi cúi đầu thở một cách khó nhọc. Anh ta ngồi ở hàng ghế thứ năm dãy bên trái chúng tôi. Anh ta chỉ gọi một tô cháo đen rồi cầm cùi ăn.

“Trước đây tớ nghĩ Tiêu tiện khách có sở trường giả bộ đáng thương, hóa ra còn có cao thủ khác đáng thương hơn nữa.”

Tô Na Na luôn có cái nhìn không mấy thiện cảm với Tần Niệm, tôi biết đó là vì cô ấy muốn bảo vệ tôi, nhưng nhìn anh ta cô đơn ngồi đó, tôi vẫn thấy đau lòng. Chắc Tần Niệm cũng nghe được những câu nói mỉa mai của Tô Na Na nên đã đứng dậy khi bát cháo mới ăn hết một nửa.

Tôi day day giữa hai lông mày bước ra khỏi tiệm ăn. Vừa quay đầu đã nhìn thấy Tần Niệm đứng tựa vào gốc cây trước cửa, một tay đút vào túi áo. Tán cây rậm rạp rủ xuống như nuốt chửng lấy bóng hình của Tần Niệm.

Tô Na Na kéo tôi đi nhanh hơn, bỗng thấy Tần Niệm nắm lấy cánh tay tôi từ phía sau:

“Mật...”

Tôi ngược mắt nhìn anh ta. “Có chuyện gì?”

Tròng mắt anh ta dày đặc những tia máu, như thể máu trong toàn cơ thể đổ dồn về đó, không thể tan ra được. Giọng nói yếu ớt: “Đi dạo bờ biển với anh một chút!”

Lúc rời khỏi, Tô Na Na vừa đi vừa hát liếng thoáng: “Anh là người đã có vợ, tôi là gái đã có chồng.”

Tôi hiểu lời nhắc nhở của Tô Na Na nên lúc đi dạo bờ biển cùng Tần Niệm, tôi cố ý đi chậm và giữ một khoảng cách nhất định. Tần Niệm muốn đợi tôi nhưng thấy tôi kiên quyết nên cũng không miễn cưỡng. Gió biển thổi tốc vạt áo, làm những sợi tóc dính vào bên má, che mất cả tầm nhìn nhưng anh ta cũng không có ý định vuốt lại.

Một lúc sau, Tần Niệm lặng lẽ lấy từ trong túi ra một bao thuốc, lúc rút điều thuốc đưa lên miệng ngón tay hơi run, tay còn lại thì bật máy lửa lách cách. Ngọn lửa yếu ớt nhiều lần bị gió thổi tắt nhưng Tần Niệm vẫn cố bật, động tác càng lúc càng luống cuống.

“Anh không biết thì đừng hút!” Tôi giật lấy máy lửa, vô tình chạm vào các ngón tay anh ta, giá lạnh hơn cả tay tôi.

“Anh biết. Hút thuốc và uống rượu, anh đều biết.” Khóe môi anh ta nhếch lên một nụ cười.

“Anh học bao giờ thế?”

Tần Niệm ngồi bệt xuống cát, ngón tay vẫn kẹp điều thuốc chưa châm. Anh ta dứt từng sợi thuốc ra vút xuống cát, giọng nói khàn đặc như bị một vật cứng mài vào cổ họng: “Từ mấy tháng trước.”

Là lúc trước khi anh về nước hay là khi tôi với Mục Thần Chi bên nhau? Tôi có cảm giác không phải Tần Niệm đang vứt những sợi thuốc mà chính là rút gân cốt trong người tôi ra.

Tần Niệm nói tiếp tiếng thở dài: “Mật Mật, anh không muốn lừa em”.

“Em biết.” Đứng trước mặt anh, tôi luôn cam tâm tình nguyện làm con ngốc. Cho dù anh ta có giết chết tôi, tôi cũng không một lời oán hận. Vì thế lừa hay không lừa thì có gì quan trọng chứ?

“Anh và Sở Mộng Doanh đã chia tay nhau từ nửa năm trước ở Paris. Cô ấy đã yêu một người đàn ông ngoại quốc.” Tần Niệm cười khổ sở, dừng một lúc lâu mới nói: “Anh và cô ấy học với nhau từ hồi mẫu giáo. Từ nhỏ anh đã thích cô ấy. Lúc lên cấp ba. Mộng Doanh thích một anh chàng cùng trường chúng ta. Sống chết muốn thi vào trường đó để học cùng cậu ta cho bằng được. Anh vốn định đăng ký vào học một trường trọng điểm khác của thành phố, nhưng sau đó lại bất chấp sự phản đối của gia đình, thi vào trường X cùng cô ấy. Điều may mắn là cuối cùng Mộng Doanh cũng chấp nhận anh. Anh cứ tưởng tình cảm sâu sắc như thế sẽ có thể đi đến cùng trời cuối đất. Không ngờ...”

Ai cũng nói “tôi cứ tưởng”, ai cũng hi vọng “cùng trời cuối đất”, nhưng rốt cuộc những thứ “tôi cứ tưởng” luôn là những thứ bị tiêu hủy đầu tiên, mà khái niệm “cùng trời cuối đất” cũng chỉ là nhìn mây nhìn khói thôi.

Trong quá khứ, chúng tôi có rất nhiều chuyện tương đồng, đều làm việc một cách vô thức. Yêu một người mà chẳng cần lý do, rồi bất chấp tất cả để theo đuổi họ. Yêu một cách cố chấp như thể hạt giống, không cần chăm bẵm, không cần nẩy mầm, không cần nước, ánh sáng mà vẫn có thể sinh sôi, lớn mạnh điên cuồng, vươn ra khắp nơi khiến người ta không biết nó cao chừng nào, rộng bao nhiêu. Để rồi cuối cùng mới phát

hiện, nó chỉ là một vết sẹo trong tim, đã sinh ra rồi thì không thể xóa đi được. Cái giá phải trả duy nhất chính là vết sẹo ấy có thể gây ra những nỗi đau bất cứ lúc nào.

Bỗng chốc, tôi trở thành Sở Mộng Doanh, Tần Niệm biến thành tôi, rồi tôi lại trở thành Tần Niệm. Con đường theo đuổi như thế, chỉ có đối tượng là khác nhau, có người bỏ cuộc giữa chừng, có kẻ kiên trì vững bước, kết quả là trăm con đường đều đi đến một cái đích. Dù có day dứt hay không quên nhưng chẳng có ai kiên trì được đến cùng. Người ta sẽ gán bó cả đời lại không phải là người ta yêu nhất.

Tần Niệm nói: “Thời gian đó, anh rất điên cuồng, ngu ngốc”.

Tôi cũng từng vì Tần Niệm mà làm chuyện ngốc nghếch, nhưng so với tôi, anh ta còn kiên trì hơn rất nhiều, anh ta cũng chỉ học thêm hút thuốc và uống rượu thôi.

“Cho nên bây giờ anh mới điên đại đến tìm em, dù gì thì ở bên ai cũng không còn quan trọng nữa?”

Tần Niệm ngậy ra một lúc, cúi đầu nói: “Không phải thế, người anh thích lúc đầu chính là... Không phải, lúc đầu anh chỉ nghĩ thử xem sao, điều đó là rất không công bằng với em”.

Không công bằng, không công bằng đến nỗi vô liêm sỉ!

Nhưng tôi không trách anh ta, vì cái việc vô liêm sỉ, nghĩ bản thân vì sắp chết mà mặc sức bầu víu vào một cái cộc nào đó, chính tôi cũng đang làm.

“Vậy kết quả của việc anh thử yêu như thế nào?” Tôi vốc một nắm cát, để những hạt cát chậm chậm rơi xuống qua các kẽ ngón tay. Cuối cùng, chỉ còn lại bàn tay trống trơn, không nắm được thứ gì.

“Anh không ngờ Sở Mộng Doanh lại xuất hiện ở đó.”

“Ừm, kết quả là anh nói lại tình xưa rồi quăng em sang một bên.”

Gió đêm vi vu thổi mang theo hơi mặn của biển, không nhìn thấy cũng có thể chạm vào được, thời tiết cũng lạnh, lạnh đến buốt tim gan.

“Không phải.” Tần Niệm dừng lại một lúc, rồi nói rất gấp gáp: “Không phải nói lại tình cũ. Ở bên em, anh thấy rất vui”.

Tôi cũng thấy vui khi ở bên Mục Thần Chi nhưng chẳng lẽ cứ vui vẻ ở bên một người thì là yêu sao? Đó chỉ là bạn, không phải là người yêu.

“Anh không thể chịu được khi thấy em ở bên anh ta. Anh không muốn tiếp tục lùi bước nữa. Mật Mật, hồi học cấp ba, lần đầu tiên nhìn thấy em là anh đã thích em rồi. Em vẫn chưa thay đổi, đúng không? Anh còn nhớ hồi đó, em dùng bút xóa vẽ nguệch ngoạc lên khăn trải bàn màu xanh hình hai người nắm tay nhau, bên trên còn viết cả tên anh. Còn...”

Lúc thì nói muốn thử xem sao, khi lại nói tiếng sét ái tình, thế tại sao lúc đầu anh ta kiên quyết từ chối tôi? Toàn nói những lời mâu thuẫn! Tôi nghe chẳng hiểu, tâm trạng phức tạp như những con sóng đen từng đợt xô bờ. Trái tim tôi đâu có mạnh mẽ đến thế, tôi không thể chịu đựng nổi, đầu óc bây giờ toàn những tiếng ong ong, tôi bịt tai lại, lắc đầu nói: “Đừng nói nữa!”.

“Em một mực cho rằng anh bắt cá hai tay sao?” Tần Niệm vút mạnh điều thuốc trong tay đi. Điều thuốc rỗng ruột trông vừa mỏng manh vừa yếu ớt rồi nhanh chóng bị gió thổi đi đến nơi nào không hay.

“Người anh thích mãi mãi là em.”

Năm năm, tôi đợi câu nói này đã năm năm rồi, nhưng ngay cả trong giấc mơ anh ta cũng chưa từng nói. Vậy mà tôi vẫn ngày ngày mong nhớ, ngày ngày đợi chờ. Hôm nay nó được phát ra từ chính miệng Tần Niệm, nhưng tại sao tôi lại không thấy hạnh phúc một chút nào? Trái tim tôi như có cái búa tạ chốc chốc lại giáng xuống.

Tần Niệm bỗng ôm chặt lấy tôi, cái ôm chặt đến mức có thể khiến tôi chết vì ngạt thở. Hơi thở phả ra nóng như thiêu đốt tôi, anh ta không ngừng lẩm bẩm: “Anh thích em. Trước đây anh đã sai. Em tha thứ cho anh được không? Nếu em đồng ý, anh sẽ dành cho em tất cả thời gian trong ngày”.

Tôi bị Tần Niệm đè xuống, những hạt cát nhỏ len lỏi vào tóc và cả trong lỗ tai, tôi đuối sức, mặc cho cơ thể anh ta đè lên mình. Anh ta điên cuồng lột quần áo và hôn tôi ngẫu nhiên. Tôi như bị ngọn lửa hoang dại bén vào người, không biết lấy sức đâu ra đập mạnh anh ta sang một bên.

Tần Niệm từ bỏ ý định, tôi lóp ngóp bò dậy rồi chạy một mạch. Anh ta không đuổi theo, hơi thở còn chưa hết hỗn hển trong khi miệng vẫn lắp bắp nói gì đó, tôi nghe giống như: “Tại sao em lại không thể ở bên anh?”; “Anh thích muốn làm anh trai của em!”.

Anh ta nói năng lộn xộn, tôi nghe mà chẳng hiểu gì, cũng không ngờ anh ta lại ăn nói thô thiển thế. Điện thoại trong túi anh ta cũng không ngừng đổ chuông.

13. Chương 13

Chúng ta giống như hai nửa hình tròn.

Anh đi vòng qua bên trái em,

Rồi lại đi vòng qua bên phải,

Là đã đi đủ một hình tròn,

Nhưng cũng không thể nối liền với em.

Lưu manh! Anh ta là đồ lưu manh chứ không phải Tần Niệm.

Khi Mục Thần Chi cưỡng bức tôi, tôi cũng không thấy phản cảm đến thế. Rõ ràng là tôi rất thích Tần Niệm nhưng khi anh chạm vào người tôi, tôi lại thấy rất sợ hãi, thậm chí còn đáng ghét. Đặc biệt là bộ dạng gấp gáp như không thể đợi thêm của anh ta khiến tôi có cảm giác anh ta chính là một tên lưu manh.

Tôi bước thấp bước cao đi trên cát, những làn gió tạt vào má đều mang theo hơi nóng, giống như miệng cá cứ dính chặt lấy má tôi, ẩm ướt, nóng nực, rồi lại dính xuống cổ, cuối cùng đến bộ não cũng trở nên nóng bừng, hiển hiện những hình ảnh trùng lặp. Tôi không thể nhìn rõ đó là gì, chỉ mơ màng không rõ diện mạo. Trong bóng tối, hình như có một tia sáng nhỏ phát ra từ viên kim cương màu đen, tôi cứ hướng theo ánh sáng ấy mà chạy. Mãi đến khi chạy đến đường quốc lộ, nước mắt và những nỗi chua xót trong lòng đều tuôn trào.

Tôi luống cuống tìm điện thoại, cũng chẳng suy nghĩ nhiều liền ấn bừa một số điện thoại, cũng chẳng biết là mình đang gọi cho ai nữa. Ánh sáng của màn hình khiến tôi đau mắt.

“Em yêu?”. Chât giọng trầm ấm của Mục Thần Chi ngân cao ở âm cuối. Trong phút chốc, tôi như nhìn thấy khóe môi khẽ cong lên của anh, tựa như mặt trời mùa xuân bừng sáng, ấm áp nơi chân trời, tôi òa khóc.

Mục Thần Chi ngừng lại một lát, giọng điệu bỗng trở nên gấp gáp: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Tôi nấc nghẹn, cổ cứng đờ, một câu nói cũng không thốt ra được, chỉ biết khóc.

“Đừng khóc nữa. Anh sẽ đến ngay.”

“Hu hu...” Tôi khóc lặc cả giọng, hít thở một hơi thật sâu, tôi rất muốn nói Em nhớ anh. Không biết tại sao mà tôi rất rất muốn nói câu đó, rất nhớ anh ta, chưa bao giờ nhớ và muốn được nhìn thấy anh ta đến thế. Nhưng cuối cùng tôi lại nói một câu: “Em bị lạc đường”.

Mấy tiếng sau, chiếc lòng đỏ trứng đậu bên đường, đèn xe phát ra âm thanh tí tít. Nhìn từ xa, những thứ trong xe có màu như ráng chiều.

Lúc Mục Thần Chi đi về phía tôi, rõ ràng là trời rất tối nhưng tôi lại cảm thấy, mỗi bước chân anh ta đều bước trên muôn vàn tia sáng mặt trời.

Mục Thần Chi còn chưa dừng lại hẳn, tôi đã lao đến sà vào vòng tay khiến anh ta suýt ngã. Bị tôi giẫm lên chân, anh ta cũng không nói gì, cứ để tôi ôm chặt.

Anh ta khựng lại giây lát rồi chậm chậm đưa hai tay ôm lấy tôi, ghì chặt đầu tôi vào lồng ngực.

“Em chẳng nghe lời anh gì cả, bảo em không được bơi mà em lại đi lặn lội trên cát.” Anh vuốt tóc tôi, trên tay vương đầy những hạt cát.

Thế giới này đầy ắp những hương vị, đến mức làm con người ta hồ hững, lãng quên. Nhưng hôm nay, ở trong vòng tay Mục Thần Chi, tôi lại cảm thấy mùi nước hoa nhẹ nhõm thật ấm áp.

Tôi cứ thế nép sát, ôm chặt lấy Mục Thần Chi, bởi sợ rằng khi tôi rời vòng tay thì sẽ không thấy anh ta nữa. Tôi cảm nhận được chất giọng ôn hòa sắp thốt lên từ lồng ngực đang khẽ rung động, mỗi lúc một lên cao. Rõ ràng là ngữ điệu vẫn thông dong như trước mà sao tôi thấy nó êm tai hơn bao giờ hết.

Lúc ngồi trên xe, tôi mới phát hiện, Mục Thần Chi vẫn mặc đồ ngủ, chất liệu cotton sẫm màu, rất thoải mái, nhìn thì có vẻ hơi lười nhác nhưng cũng có vẻ đẹp không thể miêu tả thành lời.

“Em nhìn gì đó?” Khóe miệng Mục Thần Chi khẽ nhếch lên, nhìn nghiêng thì đôi mắt tươi vui là đẹp nhất, trông đôi mắt ấy tràn đầy ấm áp.

Tôi khẽ đặt ngón tay lên môi dưới. “Nhìn bộ dạng anh mặc đồ ngủ ngồi lái xe cũng không hẳn là xấu.”

“Anh đẹp trai thiên bẩm mà.”

Ngón tay thon dài, cánh tay mạnh mẽ, gương mặt tuấn tú, đôi mắt sâu thẳm, chỗ nào tôi cũng xem xét tỉ mỉ rồi đánh giá, chỉ có vết cào trên cổ anh ta là tức mắt. Không biết anh ta nằm trong vòng tay của mỹ nhân nào mà bị để lại dấu vết như thế.

Tôi cũng không buồn hỏi, chỉ quay mặt đi. “Cạch” một tiếng, chiếc bánh quẩy đồ chơi trên xe bị gãy làm đôi. Mục Thần Chi bỗng nói với giọng nghiêm túc: “Có một việc, anh nghĩ nhất định phải nói cho em biết.”

Giọng nói thành thật của Mục Thần Chi như một mũi tên tinh xảo cắm vào trái tim tôi.

“Anh nói đi.” Tôi nín thở, những sợi chỉ trên gối ôm bị tôi dứt cho tả tơi.

“Sau này nếu có tức giận thì em cũng đừng bẻ gãy đồ đạc, nên nhắm mắt lại, thế này này...” Mục Thần Chi ti hí mắt, khóe mắt ánh lên tia nhìn sắc lạnh. “Như thế sẽ càng có sức đe dọa. Việc anh muốn nói chính là vậy.”

“...”

Mục Thần Chi cười nhạt. “Đây là kiệt tác tối qua của em đấy.”

“Gì cơ?”

“Tối qua, lúc gặp ác mộng, em đã tạo ra nó.”

“Em ngủ mà, có biết đâu chứ.” Tôi bất giác mỉm cười, bàn tay làm điệu bộ phe phẩy như cánh quạt nhưng vẫn không quạt nổi hơi nóng đang bốc lên mặt.

Những khách sạn ở bãi Kim Sa đều là những kiến trúc bậc thấp nên không có thang máy. Chúng tôi ở tầng năm, tôi chau mày nhìn lớp lớp các bậc cầu thang, Mục Thần Chi như đọc được tâm tư của tôi nên khom lưng, vồ vồ lên vai trái nói: “Lên đi”.

Tôi trèo lên lưng Mục Thần Chi cười khúc khích. Anh ta công tôi lên từng bậc thang, tiếng dép lê chạm mặt nền phát ra những tiếng loẹt quẹt.

“Em nặng quá nhưng anh sẽ vẫn công em.” Tầm lưng của anh rất rộng, giọng nói từ lồng ngực phát ra cũng hơi run theo từng bước chân. Tôi áp mặt lên lưng anh để lắng nghe, bỗng có cảm giác tốt đẹp nhen nhóm trong lòng.

“Mục Thần Chi, anh đã công ai như thế này chưa?”

“À, đây là lần thứ hai.”

“...” Tôi vò rối mái tóc của anh. “Vậy anh tiếp tục đi công người ta đi!”

“Em nghĩ anh còn sức lực và thời gian để đi tìm người khác thay thế em sao?”

Hóa ra tôi cũng chỉ là một kẻ thế chỗ.

Cửa phòng khép kín, Tô Na Na đặt túi hành lý sang bên. Bóng dáng đứng ngược sáng trông có chút thảm thương. Thấy chúng tôi từ cầu thang đi lên, cô ấy giả vờ che mặt khóc: “Hu hu, tôi bị người ta bỏ rơi nơi góc tối đây này. Còn ai đáng thương hơn tôi chứ... Hu hu!”

“Haizzz, cậu đừng diễn kịch nữa.” Tôi xách túi hành lý của Na Na đi về phía phòng. “Đi thôi, chẳng phải muốn nói chuyện thâu đêm với tớ sao?”

“Chủ nhà đến rồi, kẻ tiểu thiếp như tôi kiểu gì chẳng phải nhường chỗ, phải vậy không?” Lúc Tô Na Na huých tôi một cái rõ mạnh, mặt mũi lấm lét ra hiệu thì sắc mặt của Mục Thần Chi đã bớt vui.

Tôi đang do dự không biết làm dịu bầu không khí như thế nào thì nghe tiếng giày cao gót vang vọng đến từ phía cầu thang, càng lúc càng gần. Là Sở Mộng Doanh, phía sau là Tần Niệm. Tim tôi đập mạnh, vội kéo Mục Thần Chi vào phòng. Cánh cửa mới khép được một nửa thì Sở Mộng Doanh lấy tay ngăn lại. Trong tay cô ta vẫn cầm chiếc điện thoại có móc treo là một sợi lông màu tím rất đẹp. Vừa nhìn thấy, tôi liên tưởng ngay đến những chú gà chọi đang ở tư thế gân cổ lên để tiến vào trận chiến, hết như khí thế của cô ta lúc này.

Tôi vội vã bám tay vào khung cửa: “Cô định làm gì?”

“Tôi không đến tìm cô!” Sở Mộng Doanh mặt lạnh tanh, ánh mắt lướt vào phòng như tìm kiếm thứ gì rồi nói: “Anh Mục, anh ra đây một chút”.

Trong phòng yên tĩnh đến kỳ lạ, hình như Mục Thần Chi không nghe thấy gì, vẫn thản nhiên rót nước rồi ngồi dựa vào sofa xem tivi, còn nhấn điều khiển chuyển hết kênh này sang kênh khác. Không biết là chương trình gì mà có tiếng trống chiêng ầm ĩ, làm cho không khí căng thẳng bỗng chốc trở nên buồn cười. Tôi thở phào một cái rồi ngẩng đầu nhìn thẳng cô ta.

Cho dù là một cô gái có thanh tao đến mấy thì khi gặp kẻ thứ ba cũng khó có thể giữ được hình tượng thực nữ.

Sở Mộng Doanh đấm mạnh vào cửa “ầm” một tiếng rồi cười lạnh lùng. “Được. Vậy tôi sẽ nói ở đây.”

Gân xanh trên cổ Tần Niệm đã nổi lên hết, anh ta kéo tay Sở Mộng Doanh nói: “Đủ rồi đấy!”

“Sao? Sợ rồi à?” Lúc cô ta hất tay Tần Niệm ra thì ở hành lang cũng đã xuất hiện thêm nhiều bạn học khác. Tiêu Hàn Ý cũng có mặt, còn có gương mặt gian xảo của Lê Tiểu San.

Tôi không biết Sở Mộng Doanh đến bãi Kim Sa từ lúc nào, có nhìn thấy chuyện xảy ra trên bãi cát không. Dù không làm chuyện gì có lỗi với bất cứ người nào nhưng tôi vẫn thấy ngượng nghịu. Vô số ánh mắt như những mũi tên cứ thế bắn thẳng vào tôi khiến tôi thấy mình giống như một con bù nhìn rơm bị buộc chặt vào cột để người ta thỏa thích ném phi tiêu, gương mặt tôi đau đớn đến mức đỏ bừng lên.

Tô Na Na nói không sai, họ đều trong thế tiến công, còn tôi chỉ có thể phòng thủ, mà phòng thủ cũng không nên hồn nữa.

Tô Na Na vỗ vai Sở Mộng Doanh. “Này, chị là người mới đến hả? Tôi phải phụ đạo cho chị một số kiến thức thông thường mới được.”

Sở Mộng Doanh ngậy ra.

“Đại thần là đế vương quyền năng mẫu mực. Trong ba nghìn mỹ nữ ở hậu cung, ai cũng muốn được dâng hiến nhưng đế vương cũng chỉ sủng ái mình thôi con thôi. Còn chị ấy à? Đâu đến lượt!” Tô Na Na cười hi hi. “Còn nữa, đại thần chưa bao giờ nương tay với những cung nữ chưa ngoa! Nếu không tin, chị có thể hỏi Lê Tiểu San.”

Một tràng tiếng xì xèo bàn tán vang lên.

Nghe ra thì có vẻ Sở Mộng Doanh đang kiểm chuyện với Mục Thần Chi, bối lông tìm vết. Mọi người đứng xem đều ngơ ngác ngắc ngắc không hiểu có chuyện gì, sau đó lại chuyển hướng chú ý sang Lê Tiểu San, bắt đầu đoán già đoán non rằng lần trước Lê Tiểu San vào bệnh viện phải chăng là do Mục Thần Chi phái người đến dạy dỗ.

“Bà nội! Chuyện đâu còn có đó.” Tiêu Hàn Ý cố ý tỏ ra tốt bụng chỉ vào chiếc điện thoại trong tay Sở Mộng Doanh nói: “Vỏ điện thoại của bà gãy rồi kia...”

Người ta có nhiều lắm thì cũng chỉ đáng là sư tử, đằng này lại bị gọi là bà làm mình già đi bao nhiêu. Sở Mộng Doanh nghiêng răng ken két.

Cô ta nhất quyết tố cáo tôi với Mục Thần Chi, gõ gõ vào cửa rồi cười nhạt. “Xem ra anh Mục không có hứng thú lắm với câu chuyện của vợ chưa cưới nhỉ!”

Liếc mắt thấy cát còn bám lại trên mặt giày của Sở Mộng Doanh, tôi bỗng rung mình. Cô gái này thật nham hiểm, trong lòng rõ ràng luôn nghi ngờ Tần Niệm nhưng không thể hiện ra trước mặt mà lén lút theo dõi. Chắc còn nấp trong góc tối nào đó để chụp ảnh. Nếu Mục Thần Chi thấy thì có lộ da tôi không nhỉ? Nghĩ đến điều đó thôi là tôi chỉ biết nuốt nước bọt ừng ực.

Mục Thần Chi bấy giờ mới thong thả bước ra, cốc nước trên tay lắc lư, trong veo, tinh khiết.

“Chuyện về vợ chưa cưới của tôi, lẽ ra nên để cô ấy tự nói chứ không phải cô.” Mục Thần Chi cười nhả nhặn, khoác tay lên vai tôi, lại còn nheo tai thân mật như ở đây chỉ có mỗi tôi với anh ta vậy. Không đợi Sở Mộng Doanh kịp phản ứng, cánh cửa bị đóng sầm lại, những âm thanh hỗn tạp ở ngoài hành lang cũng không còn, chỉ thi thoảng vọng đến tiếng cãi nhau chí chóe.

“Anh giỏi chịu đựng thật đấy. Còn việc trên bãi cát... Anh tưởng tôi không thấy sao?”

“Tôi biết ngay mà, anh không cho tôi đi là vì cô ta.”

“Cô ta cũng chỉ giống như cỗ máy công cộng mà người nào cũng có thể sử dụng được...”

“Choang” một tiếng như có thứ gì đó đổ vỡ, sau đó là tiếng phụ nữ thút thít khóc và tiếng chửi rủa oán thân.

Mỗi chữ Sở Mộng Doanh nói ra như phi tiêu hình vòng cung xuyên qua tường rồi phun ra chất độc, cứ xuyên đi xuyên lại vào trái tim tôi, không ngừng nghỉ. Hóa ra tất cả đều không thay đổi, cho dù gió yên biển lặng, cho dù tôi giả bộ vui vẻ, cho dù tôi cố gắng kiên cường...

Tôi không hề quyến rũ Tần Niệm, tôi bị anh ta đè ngựa trên cát, suýt nữa thì mất thân, nhưng trong mắt của người khác, đó lại là lỗi sai của tôi, tôi chỉ là kẻ đáng khinh, là nhà vệ sinh công cộng, là cỗ máy công cộng, là con hồ ly tinh, là Tiểu Mật... Dù tôi không làm gì thì vẫn chỉ có tôi sai, ý kiến của tôi đều bị bác bỏ, cũng chẳng có từ ngữ đẹp đẽ nào dành cho tôi cả.

Mục Thần Chi vẫn hay hỏi tôi, Em có ước mong gì? Tôi nói, Đã lâu lắm rồi em không nghĩ đến điều này, trừ ngày sinh nhật hằng năm, mọi người bảo em cầu nguyện, em mới nhớ, hóa ra trên đời này vẫn còn tồn tại hai chữ “ước nguyện”. Còn em, từ lâu đã không có ước nguyện nữa rồi. Mục Thần Chi im lặng rất lâu mới nói, Vậy thì phải cố gắng sống vui vẻ. Cố gắng sống vui vẻ, nghe đến hai từ “cố gắng” mà tôi bật cười nhưng trái tim lại đau nhói. Vận mệnh con người vốn mong manh như vậy, không bao giờ có thể kiểm soát được tất cả, vậy mà vẫn phải sống vật vờ như thế. Hạnh phúc, tình yêu, tôi đã chẳng còn muốn thứ gì nữa, chỉ muốn được sống vui vẻ một chút. Nếu không vui nổi thì cứ lặng lẽ sống, nhưng tại sao vẫn đau khổ đến thế? Tôi còn trẻ, còn có sức lực, còn có thể cố gắng, nhưng con người ai cũng phải già đi, đến lúc đó, sức lực không còn thì tôi phải làm sao?

Tôi nhìn gương mặt trắng bệch của mình trong gương dần trở nên mờ ảo, mặt đất lằng lằng, vội bám vào bồn rửa mặt thở dốc, cũng chẳng dám ra ngoài đối diện với Mục Thần Chi.

Người khác có chửi rửa thế nào, tôi cũng nhịn được bởi tôi quen rồi, có đau đớn hơn thế, tôi cũng chịu được. Nhưng Mục Thần Chi thì khác, anh ta có địa vị, có danh dự. Anh ta phải mất mặt khi ở bên tôi, tôi còn luôn mang đến cho anh ta bao nhiêu phiền toái, như hôm nay đây, người ta đến tận nhà, chỉ vào mặt tôi mà chửi. Thử hỏi, một người kiêu ngạo như anh ta có thể không tức giận được sao? Vậy mà anh ta không những giữ thể diện cho tôi, còn tuyên bố tôi là vợ chưa cưới trước mặt mọi người. Nhất định anh ta biết quá khứ không ra gì của tôi dù chưa một lần đề cập đến. Anh ta luôn xem tôi như đứa con nít mà bảo vệ, che chở. Anh ta khổng chế không bận tâm đến quá khứ của tôi. Nhưng Mục Thần Chi càng tử tế với tôi như vậy, tôi càng đau khổ. Thực tình, đứng trước anh ta, tôi rất tự ti. Hôm nay tôi đã khiến anh ta không tin tôi, sợ anh ta lại không kiểm soát được cảm xúc như hôm trước.

Tôi vừa nhốt mình vào nhà vệ sinh để tắm, trong đầu luôn hiện lên gương mặt giận dữ của Mục Thần Chi, tôi tắm lâu đến nỗi da nhăn hết lại mà cũng không dám ra ngoài. Rồi tôi vừa đánh răng vừa luyện tập trước gương. Bọt kem đánh răng trắng tỏa mùi bạc hà nhẹ nhẹ, vừa đắng vừa cay. Lúc súc miệng bằng nước lạnh, chân răng tôi đau buốt. Khi nhìn thấy những giọt nước nhỏ xuống từ miệng, tôi mới phát hiện có máu hòa lẫn trong bọt đánh răng. Hóa ra, tôi đánh răng lâu đến nỗi chảy cả máu lợi.

Ti vi ngoài phòng khách đang chiếu vở hài kịch, nữ diễn viên chính đang làm tư thế quái đản, chốc chốc lại vang lên tiếng cười. Bên ngoài, Sở Mộ Doanh vẫn chưa hết ồn ào, giọng nói cứ lạnh lạnh vọng vào nhưng sắc mặt Mục Thần Chi vẫn không hề thay đổi. Tôi càng nghĩ càng thấy sợ, hé cửa lên nhìn anh ta. Ở góc ghế sofa, tay cầm hộp khoai tây chiên, tư thế ung dung thảnh thơi như một chú mèo, khóe miệng vẫn mang nét cười.

Anh ta chưa bao giờ ăn khoai chiên mà!

Tiếng cười truyền đến làm tôi nổi cả gai ốc. Mục Thần Chi bỗng quay đầu lại, ánh mắt tinh tường dưới hàng mi dày rậm nhìn thẳng vào tôi. “Phịch” một tiếng, tôi trượt chân ngã xuống nền nhà, đầu chúi hẳn xuống đất.

“Em đau chỗ nào?” Câu nói còn chưa dứt, Mục Thần Chi đã quỳ hẳn xuống, tốc độ nhanh đến kinh ngạc.

Mục Thần Chi vốn là người làm việc gì cũng thông thả. Lần trước đang nấu ăn ở trong bếp, tôi bất ngờ dọa từ phía sau khiến anh ta cắt vào ngón tay nhưng cũng không thấy anh ta căng thẳng như lần này.

“Không đau.” Tôi cắn răng chịu đau, đang lồm cồm bò dậy thì Mục Thần Chi bỗng bế bổng tôi lên.

Mục Thần Chi nằm cạnh tôi, ánh đèn vàng chiếu trên mái tóc mượt mà, từng sợi rủ xuống như hoa bồ công anh trong nắng xuân ấm áp.

Anh ta thở rất nhẹ, không yêu cầu tôi giải thích, cũng chẳng nói chuyện gì, chỉ chống cằm bằng một tay rồi thích thú nhìn tôi. Gương mặt anh ta không được ánh đèn chiếu rọi mà đẹp đẽ đến khác thường, đôi mắt dài hơi khép.

Tôi không thể dự đoán được tình hình, dùng tay che ngực, chỉ sợ anh ta nghe được tiếng tim đập mạnh sẽ phát hiện ra tôi đang sợ hãi. Tôi nhắm mắt chồm tới chủ động hôn Mục Thần Chi nhưng do căng thẳng quá, vả lại chưa bao giờ chủ động cương chiều anh ta nên quả nhiên không đủ kinh nghiệm, tôi hôn đúng vào cổ nhưng nụ hôn chưa thành thì đã đập trán vào chóp mũi anh ta, chỉ nghe thấy anh ta “á” lên một tiếng.

“...” Tôi đỏ mặt đến tận mang tai, không dám mở mắt, cứ thế rúc vào ngực anh ta như con đà điểu.

“Đà điểu là loại động vật có chỉ số IQ thấp, cứ rúc đầu xuống đất mà không biết các bộ phận khác vẫn còn ở bên ngoài.” Tay Mục Thần Chi dần di chuyển xuống phía dưới, chạm vào áo tắm của tôi. “Anh sẽ ra tay với những bộ phận ấy.”

Đương nhiên, dù là động vật có chỉ số IQ thấp thì khi đối diện với gương mặt mê đắm lòng người, đặc biệt là đôi mắt hút hồn kia thì chỉ số IQ của ai cũng sẽ bỗng chốc trở về con số 0 mà thôi.

Tôi ngẩng đầu lên, còn chưa kịp nhìn rõ thứ gì thì đã bị Mục Thần Chi đè xuống dưới, cả người anh ta che lấp hết ánh sáng đèn, đôi mắt trong bóng tối lơ mơ càng trở nên sâu thẳm. Những ngón tay thon dài, đẹp đẽ như những tác phẩm điêu khắc nghệ thuật chậm chậm luồn vào tóc tôi khiến tôi thấy hơi lạnh, như có một sợi lông vừa vương lại nơi trái tim.

Mặt tôi nóng bừng, lắp bắp nói: “Cái đó... Em đã hẹn với Tô Na Na là hôm nay sẽ thức thâu đêm tâm sự với cô ấy, không phải cố ý muốn đuổi anh đi đâu.”

“Ừm, rất thơm.” Mục Thần Chi hít hít mái tóc rối, bờ môi vô tình chạm lên má, rồi từ từ mở mắt nhìn tôi đắm đuối. “Vậy em muốn làm gì nữa, hả?”

Đôi mắt cười đen thẳm khiến tim tôi đập mạnh. Tôi phụng phịu nói: “Pháp luật quy định, không phải vợ chồng thì không được... Không hợp pháp”.

“Ừm...” Mục Thần Chi cắn môi nghĩ ngợi, nụ cười rạng rỡ hơn. “Vậy khi nào phải đi hợp pháp hóa mới được.”

Anh ta đang cầu hôn sao? Không thể nào, chúng tôi khác biệt lớn như vậy, sao anh ta có thể chọn tôi chứ? Tôi tài hèn sắc mỏng, lại đối xử với anh ta không tốt, cảm hứng nếu vượt qua cả sự nhẫn nại thì cũng có ngày tiêu tan hết, chiếc áo có hợp với anh ta thế nào nhưng rồi cũng có ngày bị vứt đi. Nếu tôi nghĩ lời nói đó là thật thì đúng là con ngốc.

Tim đập mạnh, tôi không tìm được lời nào để nói, chỉ biết đẩy anh ta sang một bên: “Em đi tắt ti vi”.

Mục Thần Chi đẩy tay một cái, tôi lại về nguyên vị trí. Rồi như đang bứt một cánh hoa, anh ta chậm chậm cởi chiếc áo tắm tôi đang mặc. Không hiểu sao anh ta đột ngột dừng lại, nụ cười trên môi cũng tắt lịm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào vai trái tôi.

Theo hướng nhìn của anh ta, tôi cúi đầu xuống, vừa nhìn thấy vết hôn hằn trên vai trái, tôi liền có cảm giác mình đi đời rồi. Sự sợ hãi như đợt sóng ủa đến, tôi không dám thở mạnh, chỉ nằm đợi anh ta nổi cơn thịnh nộ.

Mục Thần Chi chậm chậm nheo mắt, nụ cười càng lớn, đáy mắt cuộn cuộn lên khí lạnh khiến người ta sợ hãi.

“Xem anh xử lý em đây.” Bàn tay anh ta như thanh sắt nung, ấn lên người tôi không khí bỏng rát mà còn rất đau, rồi lại đột ngột bấu mạnh vào da thịt như muốn xuyên vào tận xương cốt bên trong. Các ngón tay mạnh mẽ di chuyển lên vết tím ở vai trái rồi bỗng ấn mạnh xuống. Tôi đau quá bật khóc nhưng Mục Thần Chi không nhẹ tay, bàn tay anh ta trượt đến cổ tôi, động tác càng lúc càng quyết liệt, ánh nhìn tăm tối như một lưỡi dao xuyên qua người tôi.

Tôi bị cấu cho đau đớn, hai tay ra sức đập lên lưng anh ta mà hét lên: “Mục Thần Chi!”.

Mục Thần Chi như bị gọi hồn phách trở lại, buông tay rồi chậm chậm nhắm mắt, lồng ngực không ngừng lên xuống theo hơi thở.

“Em không hề muốn anh ta chạm vào người em, lúc đó thật sự là anh ta chưa làm được gì! Anh ta gọi em ra bờ biển...” Tôi chưa hoàn hồn nên vội giải thích, giọng nói lắp bắp, còn có cả tiếng nức nở, kể lại câu chuyện đó cho anh ta nghe mà không sót một chi tiết nào.

Mục Thần Chi dang tay ôm tôi, tôi sợ quá hốt hoảng nép vào bên giường. Anh ta lại ôm tôi, cái ôm rất chặt, chặt đến nỗi tôi gần như ngạt thở. Anh ta thì thầm: “Ổn rồi, ổn cả rồi.”

Mục Thần Chi đã lấy lại sự dịu dàng vốn có nhưng tôi vẫn không ngăn nổi cơ thể đang run rẩy, nước mắt không ngừng rơi. Rồi anh ta quàng tay qua vai, ôm tôi vào lòng, vỗ nhẹ lên vai tôi như đang vỗ về một đứa trẻ vừa trải qua cơn sợ hãi: “Em yêu, đừng khóc nữa”.

Lúc đi ngủ, Mục Thần Chi dịu dàng hơn cả thường ngày, còn liếm nhẹ vành tai tôi, như con mèo vừa ăn vụng muốn lấy lòng bà chủ. Nhưng tôi rất sợ, rất sợ, bởi anh ta là người thay đổi nhanh chóng, tôi không thể biết được tâm trạng của anh ta, cũng không biết anh ta có thật sự tin và tha thứ cho tôi không.

Ngày hôm sau, bầu trời trong xanh. Không biết bị ai hãm hại mà vừa ra đến cửa, tôi đã ngã nhào xuống, do vấp chân vào tấm thảm, mặt ép sát đất, kết quả là người người hí hửng đi dã ngoại cuối tuần, còn tôi lại phải thê thảm vào bệnh viện. Tôi chỉ vào vết thương, cười ha ha nói: “Ai bảo đập mặt xuống đất thì không ngóc đầu lên được? Em như thế này chẳng phải đi trước cả Lady Gaga rồi sao? Mục Thần Chi, anh xem chỗ thuốc tím kia tôi có nghệ thuật không?”

Mục Thần Chi giật cái gương nhỏ trong tay tôi vứt vào thùng rác. “Tịch thu.”

“Rõ ràng anh vừa vứt đi ấy.”

“Phòng chuyện sau này em soi gương nhìn thấy vết sẹo lại mắc thêm bệnh trầm cảm.”

“Ừm, thôi để Lady Gaga đi trước em vậy, làm một người bình thường vẫn hạnh phúc hơn.”

Mục Thần Chi nhăn mày, nói lạnh lùng: “Tôm càng chiên bột hết rồi.”

“Thế còn tôm rang cay?”

“Hết.”

“Vậy anh lặn xuống nước bắt được không?”

“Không.” Mục Thần Chi nói dứt khoát rồi bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Tôi lóc cóc chạy theo sau, thở hổn hển rồi kéo cánh tay anh ta lại: “Mục Thần Chi, không thể này được, anh bảo sẽ đền bù cho em cơ mà!”

“Dân thường thì uống nước lã cũng thấy hạnh phúc. Ăn tôm xong lặn xuống nước không phải cuộc sống của em.” Mục Thần Chi mỉm môi, giọng nói pha chút giận dỗi.

Về đến khách sạn, Mục Thần Chi vẫn làm mặt lạnh, cái lạnh toàn thân toát ra khiến nhiệt độ trong phòng xuống thấp, anh ta còn phớt lờ cả những câu nói của tôi.

“Anh tức gì chứ? Người bị tổn thất nhan sắc là em chứ đâu phải anh.” Tôi cắn một miếng gậy đôi thanh sô cô la, khẽ lẩm bẩm: “Anh dựa vào cái gì mà cắt đứt chương trình dã ngoại của em chứ? Em mới là người đạo diễn, còn anh chỉ là thân quyến đi cùng thôi”.

“Cạch” một tiếng, có thứ gì đó bị bẻ gãy. Mục Thần Chi đứng dậy đi ra khỏi phòng, bước đi dứt khoát, rồi đóng cửa đánh rầm khiến lỗ tai tôi cũng bị chấn động. Chiếc điều khiển ti vi để trên bàn đã bị gãy đôi, trong đầu tôi hiện lên ánh mắt và hành động lạnh lùng, hoang dại của anh ta tối qua, lúc đó anh ta làm tôi sợ đến nỗi run lấy bẫy. Tôi thề rằng, từ giờ sẽ không nhỏ to cần nhằn nữa mà có giận dữ đến đâu cũng sẽ bấm bụng chịu đựng.

Bây giờ tối, tôi đói cồn cào, mở cửa ra thì nhìn thấy Mục Thần Chi đang đứng tựa vào tường, hành lang tối om, cả thân hình anh ta hiện lên âm u lạnh lẽo như hồn ma, tôi sợ hãi hét lên một tiếng. Không biết anh ta đang nghĩ gì mà bị tiếng hét thất thanh của tôi làm cho giật nảy mình, bàn tay run lên khiến điều thuốc rơi xuống cháy sém một lỗ nhỏ trên ống quần.

Điều thuốc vương vãi khắp sàn, tổng cộng là sáu mươi điều. Tôi cứ tưởng Mục Thần Chi đã tức giận bỏ đi đâu đó, không ngờ lại đứng ngoài này hút thuốc. Anh ta không ngừng lấy tay phải bụi thuốc bám trên quần, bộ dạng có chút nhếch nhác. Thấy đôi mày của anh ta chau lại, tôi bỗng muốn chạm vào để xoa dịu nỗi kích động nhưng lại không dám.

Tôi đang thấp thỏm đợi giọng tổ ập xuống thì Mục Thần Chi bỗng nắm tay tôi, khoe miệng nhếch lên nụ cười, đôi mắt ẩn chứa ánh sáng lóng lánh của hồ nước đen, giọng nói điềm đạm pha chút âu yếm, như kiểu ban nãy không có chuyện gì xảy ra vậy: “Đói rồi phải không? Để anh đưa em đi ăn tôm càng chiên bột”.

Từ tối hôm đó, tôi và Mục Thần Chi như hình với bóng. Người ngoài nhìn còn tưởng bọn tôi bị dính keo, chỉ có tôi là thừa hiểu nỗi đau bên trong, ngay cả đi vệ sinh cũng có kẻ theo vào. Thế không phải là đau khổ sao?

Giữa hai chúng tôi dường như cũng có những thay đổi rất nhỏ. Mục Thần Chi trở nên hay cáu giận, tôi không chỉ một lần nghe anh ta quát tháo cấp dưới qua điện thoại, giọng nói khô khan, vẻ mặt căng thẳng, nhưng cứ nhìn thấy tôi thì lập tức cười tươi như hoa. Tôi lo lắng Mục Thần Chi đưa tôi đi dã ngoại để lỡ dở việc của công ty nên bảo anh ta về trước. Tôi còn chưa nói hết câu thì anh ta đã ném thẳng điện thoại ra ngoài cửa sổ khiến tôi sợ ngẩn người, không dám nói thêm lời nào nữa.

Đêm cuối cùng tại bãi Kim Sa, lớp tôi tổ chức đốt lửa trên bãi cát. Tần Niệm và Sở Mộng Doanh ngồi tí phía xa, chỉ nhìn thấy hai cái bóng đen. Cơn gió thổi đến, Tần Niệm liền cởi áo khoác của mình khoác cho Sở Mộng Doanh. Hai người họ yên lặng ngồi bên nhau ngắm biển, như có thể cùng nhau đi đến cùng trời cuối đất.

Tần Niệm rốt cuộc vẫn yêu cô ấy.

Tình yêu là như thế đấy, dù cho có hợp hợp tan tan đến mức long trời lở đất. Lần thứ nhất chia tay không nổi, rồi cứ giằng co trong một thời gian dài, kết quả là không thể dứt tình.

Chỉ cần một phút xao lòng là trái tim lại bị sương lạnh bao phủ. Tôi cầm cây pháo bông trên tay, máy lửa vừa bật lên đã bị gió thổi tắt. Mục Thần Chi bỗng tiến đến từ phía sau, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai tôi. “Ngốc ạ, đứng trước gió sao mà châm được hả?”

“...” Anh ta lấy áo khoác trùm cho tôi, rồi đứng chắn gió, kéo tôi cùng khom người xuống, một tay che lấy ngọn lửa nhỏ màu xanh, cảm giác thật ấm áp.

Tôi đứng phía trước, tựa đầu vào lồng ngực Mục Thần Chi. Chất liệu chiếc áo khoác của anh ta hơi lạnh nhưng mặc lâu sẽ ấm dần lên. Anh ta nắm tay tôi từ phía sau, trong tay tôi vẫn cảm cây pháo bông, những bông hoa lửa sáng trắng chói tít tách. Ánh lửa phản chiếu trong ánh mắt, nhỏ bé nhưng lại sáng ngời.

Chúng tôi cứ đứng như vậy rất lâu trong bóng đêm, dù gió có lớn thế nào thì tôi cũng không thấy lạnh.

Có người hát bên đồng lửa, có người đứng trước biển hồ hét: “Hãy yêu đi, yêu như chưa từng biết đau thương. Hãy nhảy múa, nhảy như không có ai đang thưởng thức. Hãy làm việc, làm việc chăm chỉ như không cần biết đến tiền là gì. Hãy sống, sống như đang trải qua ngày cuối cùng của thế giới.”

Những tiếng cười nói bên bờ biển bỗng im bật, chỉ còn tiếng lửa hòa cùng sóng biển. Dường như trong khoảnh khắc, những đau thương man mác nhuộm vào cả những ngày cuối hạ.

Thuở nhỏ, chúng tôi cũng từng đốt pháo bông, chủ đề của những câu chuyện toàn là Tết gom được bao nhiêu giấy kẹo, nhận được bao nhiêu lì xì. Bắt đầu từ bao giờ, chúng tôi lại muốn hét lên thật lớn để chứng tỏ mình đang vui? Câu chuyện luôn xoay quanh tình yêu và công việc. Chúng tôi thường khao khát thứ nào thì sẽ không có được thứ đó, ngay cả việc muốn vui vẻ một chút mà cũng thấy khó khăn quá, chỉ cần một bàn tay giơ lên cũng đủ khiến ai đó buồn.

Hóa ra, chỉ là bởi vì chúng tôi đều đã trưởng thành.

Hóa ra, trong không khí náo nhiệt này, chúng tôi đều cùng cô đơn.

Rõ ràng thời tiết không tốt mà mọi người vẫn muốn thả đèn trời. Nhìn những chiếc đèn chở đầy mơ ước lên bầu trời đêm, dần dần trở thành những đốm sáng nhỏ, rồi cuối cùng mất hút, mắt tôi hơi nhói, tôi quay người lại nép mặt vào ngực Mục Thần Chi. Anh ta vuốt tóc tôi, dịu dàng nói: “Có muốn ước gì không?”

“Không cần đâu, mong ước bay lên trời thì ích gì chứ, bởi những vị thần sẽ không thể nhìn thấy được.”

“Anh có thể nhìn thấy là được rồi.” Mục Thần Chi dang hai cánh tay ôm tôi, hơi thở nhẹ nhàng quen thuộc vào gió biển khiến người ta ngây ngất.

“Em muốn lại được ở trong căn phòng cũ, muốn sau này thành lập công ty ghi đĩa nhạc, tổ chức một show ca nhạc trên đỉnh núi Bạch Lộ, còn muốn nuôi một chú chó Samoyed, muốn...”

Những mơ ước ấy rất khó thực hiện. Căn phòng cũ đã bị dỡ bỏ từ lâu, Mục Thần Chi cũng sẽ không đồng ý cho tôi làm ca sĩ, còn nữa, anh ta cực kỳ dị ứng với lông chó.

Đêm đã khuya, mọi người lại lôi nhau đi hát karaoke, gọi mấy chục két bia, còn nói không say không về. Nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy tất cả thật giống lũ thiêu thân.

Phòng hát khá to, hào hoa trang nhã, được trang trí theo phong cách Nhật Bản. Hốc tường, đèn giấy, thậm chí đến cả tủ kệ, giá sách, lò sưởi, ghế mây đều có cả. Có chút gì đó giống với nhà ở của một gia đình Nhật. Cửa kéo gỗ ngăn cách nơi hát hò và ăn uống, không hề ảnh hưởng đến nhau.

Chúng tôi ăn uống thâu đêm, nói nói cười cười, không biết có ai hỏi: “Thầy Tần, bao giờ thầy tổ chức đám cưới ạ?”

Tần Niệm không trả lời. Sở Mộ Doanh mặc chiếc áo khoác màu đỏ, những lọn tóc vén gọn hai bên tai, đôi khuyên tai bạc lấp lư theo cử động, cô ta mỉm cười. “Sắp rồi, sắp rồi. Mừng Năm tháng Mười tới.”

Tôi cắn đũa nhưng cảm giác như đang cắn vào tim, đau nhói rồi lại tê dại. Nhưng tôi đau cái gì chứ? Tần Niệm không phải không cho tôi cơ hội, mà là tôi từ chối người ta, không thể để anh ta sống cô đơn cả đời được. Năm năm trước tôi từng tuyệt vọng. Lúc Tần Niệm rời xa, tôi đã hàng nghìn lần tưởng tượng ra cảnh anh ta cùng Sở Mộ Doanh sánh bước vào lễ đường, tay trong tay nói lời thề ước. Lúc ấy, tim tôi rất đau nhưng không đau như bây giờ.

Con người luôn đánh giá cao về khả năng chịu đựng thương tổn của mình. Rõ ràng là đã trăm ngàn lần đau, trái tim cũng vỡ từ lâu, những mảnh vỡ gương ấy đầy mặt đất, vậy mà sau đó chỉ cần chút biến động nhỏ lại vẫn cảm thấy đau đến thế. Tôi cứ tưởng mình đã có thể chấp nhận, có thể bình tĩnh, cứ tưởng

mình sẽ không còn buồn nữa, hóa ra đó chỉ là “cứ tưởng” mà thôi, tôi không muốn mình lại khóc. Tôi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, tự mỉm cười với mình trong gương. Tô Na Na nói, nếu ngày nào cũng tự mỉm cười trước gương mười lần thì nỗi buồn nào cũng sẽ tan biến, nhưng tôi đã cười đến lần thứ hai mươi mà vẫn không thấy tác dụng.

Tôi vỗ nước lạnh lên mặt, vừa ra khỏi nhà vệ sinh đã thấy Tần Niệm. Anh ta mặc chiếc áo gió màu trắng đục giống như lần trước tôi gặp ở quán ăn nhỏ. Ánh đèn kéo bóng của anh ta vừa dài vừa nhỏ, cả thân hình trông hao gầy hốc hác.

Tần Niệm cứng nhắc nói với tôi ba từ: “Anh xin lỗi.”

Tôi nhếch mép cười: “Tuy anh rất ít khi nói xin lỗi với em nhưng em vẫn thấy ba từ đó rất không đáng giá. Anh nghĩ rằng anh cưới vợ thì em sẽ buồn sao? Em dù chỉ một chút thôi cũng không buồn.”

Anh ta cúi đầu im lặng rất lâu, rồi bỗng nắm lấy tay tôi, rất chặt, dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Xin lỗi tôi, muốn giữ tôi lại, hay có gì quan trọng?

“Anh đúng là đại ngốc, tên đại ngốc tưởng ai cũng mê mình!” Bàn tay tôi vỗ vỗ lên vai anh ta, cười ra nước mắt. “Ai lại đi thích một người trong suốt cuộc đời cơ chứ? Anh đừng tưởng bở. Điều em vẫn chưa quên được là những khoảnh khắc trong quá khứ chứ không phải quên được anh. Những việc ngốc nghếch trong cuộc đời này, em đều làm vì anh, thế nên em sẽ không vì anh mà làm thêm chuyện ngốc nghếch nào nữa. Bây giờ em chẳng thấy đau một chút nào, thật đấy, chưa bao giờ cảm thấy đau.”

Cánh cửa phía cuối hành lang đang mở mang theo những luồng gió, cuốn hết đi những cảm xúc về Tần Niệm.

“Tần Niệm, anh phải sống tốt đấy.”

Trước khi Tần Niệm kịp nói thêm điều gì thì tôi đã quay người bước nhanh, miệng huýt sáo mà môi thì cứng như hóa đá. Hóa ra, vỗ vào vai người khác để tỏ vẻ tự nhiên lại là một việc làm đau khổ đến thế. Thiệu Bình Hàm cũng hay làm thế với tôi, suốt mấy tháng nay, anh ta bắt vô âm tín, khi trở về, thấy tôi và Mục Thần Chi bên nhau liệu có hành động giống như tôi ngày hôm nay, vỗ vai người khác cười lớn, rồi bỏ đi trước khi người ta cất bước, sau khi quay lưng rồi, chỉ có nước mắt tuôn rơi trên gương mặt?

Trở lại phòng hát, Sở Mộng Doanh ngồi ngay cạnh tôi nhưng không còn sắc sảo như thường thấy, hình như cô ta còn tỏ vẻ muốn xin lỗi tôi nữa. Chiếc áo khoác cô ta mặc quả thật rất đỏ, đủ để làm bỏng mắt người ta. Tôi chỉ chăm chú chiêm ngưỡng sắc đỏ ấy, những lời cô ta nói cứ ong ong bên tai, tôi chỉ gật đầu, còn nở nụ cười, nâng chén mừng cô ta, chúc cô ta với Tần Niệm hạnh phúc đến đầu bạc răng long.

Sở Mộng Doanh trở lại ngồi bên Tần Niệm. Tôi vẫn thản nhiên ăn uống nhưng chẳng biết chúng có mùi vị gì, trong lòng như đang trào dâng luồng khí nóng. Tôi không dám nhìn Mục Thần Chi, bởi chỉ cần liếc sang một cái là ánh mắt sắc lạnh của anh sẽ nhìn thấu tâm can tôi.

Anh ta là thần, có thể nhìn thấu vạn vật. Nếu để anh ta đoán trúng tim đen thì chẳng phải tôi tự tìm đến cái chết sao? Tôi còn phải sống đến năm tám mươi tuổi cơ, còn phải đeo răng giả, sao có thể chết bây giờ được?

Không biết ai đã đặt bánh ga tô, như kiểu biết trước là sẽ có chuyện vui để chúc mừng vậy, cũng không nói được là giống tiệc liên hoan hay tiệc cưới nữa, chỉ biết rằng, không khí náo nhiệt vô cùng. Mọi người bắn pháo giấy phát ra tiếng những tiếng lộp bộp vui tai. Tôi chậm chậm ngẩng đầu lên, những mẩu giấy nhỏ màu sắc sặc sỡ từ trên cao rơi xuống giống như những chùm pháo hoa. Trong giây phút từng bừng ấy, tâm trạng tôi hòa cùng không khí vui vẻ, chớp mắt, cả căn phòng rực sáng như đồng cỏ khô bén lửa.

Tần Niệm không biết do uống gấp quá hay như thế nào mà bỗng ho sặc sụa, gương mặt đỏ ửng, lấy tay che miệng nhưng vẫn không che nổi cơn ho, như thể nếu bỏ tay ra thì lục phủ ngũ tạng sẽ theo đó mà văng vãi ra ngoài. Tại sao những tiếng ho ấy rõ ràng phát ra từ miệng anh ta mà lại có thể cắt cửa vào tận tim gan tôi đau đớn đến thế?

Trong chốc lát, khóe mắt cay cay, pháo giấy cũng đã rơi hết, vậy mà tôi vẫn ngẩng mặt nhìn trần nhà, ánh nhìn mông lung, mờ ảo. Tôi không dám cúi đầu, những giọt nước mắt vỡ òa trên má, thật sự rất khó coi. Nhưng ngẩng đầu lên, tôi cũng chỉ thoáng gặp một gương mặt u buồn.

Ngày ấy, Tần Niệm vẫn còn trẻ, sắc trời trong xanh nhuộm lên màu trắng, như thể chỉ cần nhảy lên ột chút là sẽ chạm tới ánh mặt trời. Lúc nói chuyện, ánh mắt ấy cũng tràn đầy nét cười.

Ngày ấy, cô rất trẻ có lúc nổi loạn, có lúc ương bướng, có lúc do dự, có lúc tuyệt vọng, cho dù là trong lúc gian nan nhất, cô cũng không quên tên anh.

Ngày ấy, cô đứng ở đoạn đường tấp nập người qua lại, không biết rẽ hướng nào, cảm giác chưa bao giờ hoang mang đến thế.

Ngày ấy, cô và anh cùng nhai kẹo thơm miệng, tay trong tay bước đi trên đường. Đôi tay tung tăng đến khi trời tối vẫn còn chưa muốn buông. Lúc đèn đỏ qua đường sáng lên, anh sẽ nói với tôi: “Em chậm chạp quá.”

Tôi đúng là chậm chạp, đến tận bây giờ mới phát hiện mùi hương của Tần Niệm chẳng qua cũng chỉ là giấc mơ, có chạy đuổi theo như thế nào thì vẫn mù tịt phương hướng. Hóa ra, đứng trước số phận, cái gì cũng trở nên yếu đuối. May mà kẻ ngốc trong mơ vẫn đứng đợi ở nơi gặp gỡ ban đầu ấy không phải là tôi. Mà sao lại có thể là tôi được chứ? Tôi là ai? Tôi là hiệp sĩ một mình đoạn tuyệt với tình yêu!

Tần Niệm và Sở Mộng Doanh như đôi vợ chồng, sánh vai nhau chúc tụng, mọi người cười, tôi cũng thế, thậm chí còn cười to hơn họ, họ vỗ tay, tôi cũng vui vẻ vỗ tay đến nổi bàn tay ửng đỏ. Tay trái nắm lấy tay phải cứ vịn vịn mãi, tôi sợ mọi người biết tôi đang buồn, vì thế ra sức thể hiện rằng mình không bận tâm. Kết quả là tất cả các hành động đều trở nên khoa trương quá mức, nhìn cũng vô cùng gượng gạo.

Hóa ra, một đại hiệp như tôi chỉ có võ công trên sách vở mà không hề có chút nội lực. Khuya gươm múa kiếm rất đẹp mắt nhưng người ta còn chưa kịp gạt chân thì chiếc côn song khúc của tôi đã làm tôi ngã nhào.

Biết là ăn đồ ngọt thì dạ dày sẽ đau nhưng tôi lại ăn rất nhiều ga tô, may mà có bánh ga tô để tôi có thể cầm cúi ăn, may mà có bia để tôi có thể mượn hơi men mà làm càn. Mọi người đang mãi vui nên không ai nhìn thấy. Cuối cùng, trán tôi vã mồ hôi, dạ dày như bị từng nhát búa đập chát chúa từng hồi. Tôi ôm bụng nằm soài ra bàn.

Tô Na Na cứ tưởng tôi say nên vội đến dìu.

“Không say!” Không say, thật sự là không say, tôi chỉ thấy đau. Tôi nhẹ nhàng đẩy tay cô ấy ra, ngoác miệng cười. “Cậu có thấy tớ có khí chất giang hồ không?”

“Cậu cũng chỉ là đạo qua giang hồ, bán chút thuốc giả thôi!”

“Tớ còn tranh thủ bán cả nước tương nữa!” Tôi ra sức đóng kịch trong suốt năm năm, cuối cùng cũng chỉ là kẻ qua đường.

Kết quả là khi nhìn lên màn hình, tôi lại muốn khóc. Người tình sâu đậm ơi, ở nơi xa xôi nghìn trùng có một người đang nhớ anh. Em không thể vui...

Tên của bài tình ca nào cũng nao lòng. Sao những lúc lòng không đau đớn, tôi lại không cảm thấy vậy chứ? Tôi khó xử, hát những bài đó không thích hợp, bài nào cũng ai oán sầu não thì làm sao người hát có thể vui được.

Cuối cùng tôi chọn một bài để cả Mục Thần Chi và Tần Niệm không hiểu lắm. Đó là bài Về đẹp không thể so sánh.

Hai tay tôi ôm micro rồi cất cao giọng: Trên đời này, không vẻ đẹp nào có thể so sánh được với anh. Anh có biết khi anh muốn có một mùa hè thì em sẽ nỗ lực tìm kiếm. Em biết anh sẽ trở thành người bảo vệ cho em nhưng em lại là kẻ đào ngũ...

Khi ba từ kẻ đào ngũ cất lên, sống mũi tôi lại cay cay, tôi vội ngẩng đầu lên, giọng hát như tiếng dương cầm lệch nhịp nhưng may mà không ai phát hiện ra. Tiêu Hàn Ý còn cười, châm chọc: “Phó Tiểu Mật, em mà cất tiếng hát thì ma quỷ cũng phải khóc, còn không mau về chỗ cũ ngủ đi!”

“Ôi ôi ôi, ma quỷ mà khóc thì ồn ào lắm, làm sao tớ ngủ được? Các người ở đây ăn uống, nghỉ ngơi tưng bừng hoa lá rồi phỉn nịnh bốn cung đi ngủ sao?” Tôi kéo tay Tô Na Na đến một góc phòng uống bia.

“Thỏ con!” Tô Na Na kéo tai tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Diễn có vui không?”.

Lộ liễu thế sao? Học kỳ này, môn Diễn xuất của tôi trượt chắc rồi.

“Tớ nghĩ kẻ sáng tạo ra từ vui vẻ nhất định là tâm thần phân liệt! Con người sao lại phải vui chứ? Có thể vui được không? Càng vui nhiều thì càng chết sớm!” Tôi lay mạnh vai Tô Na Na. “Vẫn còn cậu hiểu tớ! Có tri âm ở đây thì sẽ không ngại ca bài về ánh mặt trời mùa xuân nhỉ! Không uống công tớ thân với cậu!”

“Xi, rõ ràng là tim đau đến muốn chết lại còn ở đó mà mạnh mẽ. Cậu nên sống thật với lòng mình! Đừng có học đòi người khác làm ông lớn nữa!”

“Cái hay của việc làm ông lớn là hề ai mà cãi nhau trước tiên đều tới hỏi ông lớn một tiếng. Tớ không phải đồ ngốc đâu nhé!”

Không biết tôi đã uống bao nhiêu mà mềm nhũn người, ngã vào lòng Tô Na Na, còn ngẩng đầu lên hôn vào cổ cô ấy nữa. Tô Na Na sợ đến nỗi túm chặt lấy cánh tay tôi, kêu thất thanh: “Ôi cha mẹ ơi, bốn vương vẫn chưa yêu đương gì, sao có thể bị một đứa con gái sàm sỡ thế này?”

“Cậu không yêu tớ nữa à?”

Tô Na Na đẩy tôi sang một bên. “Phó Tiểu Mật. Nếu cậu buồn lòng thì cứ can đảm mà khóc thật to vào, chứ đừng có vật vờ như kẻ sắp chết thế. Nhìn mà phát ớn!”

“Tớ khóc cái gì? Tớ không buồn. Cậu có biết cảm giác bị moi tim nó như thế nào không?” Tôi chỉ vào lồng ngực mình. “Chỗ này này, chỗ này trống hoác rồi. Trống hoác rồi! Sao cậu không vào đó mà lấp đầy?”

“Trái tim cậu trống rồi thì tớ còn vào ở làm gì? Tớ có ngực đâu, nơi trống hoác như thế mà bắt tớ ở một mình thì cô đơn lắm.”

Tôi say đến mức nói huyên thuyên: “Chẳng phải vẫn còn một đồng mảnh vỡ trong đó sao? Vỡ ra rồi còn rất đẹp, long lanh, trong suốt. Kim cương hay nước mắt đều không đẹp bằng. Cho nên tìm tớ, vẫn luôn đầy ắp.”

“Chứ không phải là Mục Thần Chi đi vào, lấy những mảnh vỡ ấy xây thành tòa lâu đài thủy tinh à?”

“Đủ rồi đó, cậu nghĩ anh ấy ở trong đó làm gì? Đó là thương hại, thương hại, cậu hiểu không? Thương hại nên cưng chiều, tớ cũng chỉ như một con chó, con mèo được một bé gái nuôi thôi. Không có ai yêu tớ cả, dù một người cũng không! Ha ha.”

Tôi choài người trên bàn mở bia, cứ tưởng chai rỗng nên ghé mắt nhòm vào miệng chai xem thế nào. Ai ngờ bia lạnh bất chợt phun ra, tôi nhắm mắt lại, lông mày, lông mi, khắp mặt đều là bọt bia. Đến cả hơi thở cũng nồng nặc mùi bia. Tôi không kìm được nên ho sù sụ.

Đúng là khốn kiếp! Lạnh quá!

“Em yêu!” Chất giọng trầm của Mục Thần Chi từ đỉnh đầu tôi vọng xuống, nghe thật êm tai nhưng tôi lại không nhận ra.

“Mau lôi con thỏ này về nhà đi, đợi lát nữa men rượu càng ngấm thì chắc nó lại đi cắn bừa người ta mất.” Tô Na Na nói.

“Phiền em quá!” Mục Thần Chi lịch sự xin lỗi, rồi dang tay ôm tôi mấy lần nhưng đều bị đẩy ra. Tôi túm chặt lấy cánh tay Tô Na Na không rời, lắc đi lắc lại.

“Anh ta hay bóp cổ tớ, đeo cả xích chó lên cổ tớ nữa. Tớ không đi với anh ta đâu, cậu không cần tớ nữa sao?”

“Thứ đại thần đeo cho cậu là huy chương đấy.”

Tôi nghe nhầm “đại thần” thành “đại vương”, liền dang hai tay chạy đến ôm Mục Thần Chi, rồi lấp ba lấp bắp: “Đại vương, có mang đồ ăn đến không?”

Tô Na Na bật cười. “Này, yêu tinh, đại vương nhà ngươi đã bắt sống được Đường Tam Tạng, mau mau về ăn thịt đi.”

Mục Thần Chi khẽ cười rồi rút khăn tay lau mặt giúp tôi. Mắt tôi không còn cay nhưng mọi thứ vẫn mơ hồ quá, chỉ thấy một đôi mắt rất đẹp hiện lên mờ ảo, ánh mắt đưa tình nhìn tôi, giống hệt đôi mắt của người đã cứu tôi năm ấy. Tôi chồm tới, cắn vào môi dưới của anh ta. Anh ta không né tránh mà choàng tay ra sau ôm tôi, hôn mãnh liệt. Răng môi chạm nhau, thở mạnh, nồng nhiệt rồi dần biến thành một cuộc chiến, không ai chịu thua ai. Trong miệng, đã bắt đầu có vị tanh của máu, nhưng không ai muốn dừng lại.

Một tay Mục Thần Chi vòng qua eo tôi, tay còn lại vuốt những sợi tóc lòa xòa trước trán cho tôi, đôi mi như chạm hằm vào má tôi, anh ta ân cần nói: “Em yêu, chúng ta về thôi, được không?”

“Vâng.” Tôi ngoan ngoãn gật đầu, nép vào người Mục Thần Chi và hít thở mùi hương dịu nhẹ phả ra từ cơ thể anh ta. Bỗng nhiên, tôi muốn ôm chặt hơn nữa.

Về đến khách sạn, Mục Thần Chi giúp tôi cởi giày, tắm tã. Làn nước ấm dội khắp người khiến toàn thân thư thái đến khó tả. Giọng nói của Mục Thần Chi nhẹ nhàng như men rượu khiến người ta say. Đôi mắt sâu thẳm, chỉ cần một ánh nhìn cũng khiến người ta cảm thấy bản thân yếu đuối. Đôi môi anh ta khẽ cười, không giống âm điệu tao nhã, nhẹ nhàng mà các mỹ nữ gây cổ cầm, mà giống như bản độc tấu cảm động lòng người nhất được phát ra từ tiếng đàn Gibson, sang trọng, mê hoặc, đúng là một kiểu mê hoặc lòng người bất ngờ, đẹp đẽ.

Tôi không biết mình lấy ở đâu ra sự ngang tàng hoang dại, liền kéo mạnh cánh tay Mục Thần Chi khiến cả người anh ta ngã vào bồn tắm. Nhìn anh ta ướt sũng, điệu bộ rất đáng thương, tôi lại cười ha ha, rồi anh ta lật người, đè lên tôi, sau đó kéo một bàn tay của tôi đặt lên ngực mình, lại yêu chiều cắn bàn tay khác của tôi. Các ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn. Hôm nay anh ta rất dịu dàng, mọi động tác đều tỉ mỉ, dịu êm như làn nước ấm.

Chuyện đó kết thúc lúc nào, chúng tôi ra khỏi nhà tắm lúc nào, tôi đều không biết, chỉ thấy mình như chiếc thuyền lá, bồng bềnh trong hồ nước, lại cảm giác mình như nằm trên một áng mây, mặt trời ấm áp như chùm hoa nắng tỏa trên đỉnh đầu. Mục Thần Chi chính là một thân cây cao lớn tỏa bóng râm mát, che mưa chắn gió, chỉ có những tán lá tươi tốt là nhẹ nhàng lay động. Còn tôi, tôi giống như dây tơ hồng bám vào thân cây để đón ánh nắng.

Tôi nghĩ Mục Thần Chi thật sự là người tốt, là chỗ dựa duy nhất của tôi. Tôi luôn muốn nói với anh ta: “Anh đã từng yêu ai chưa? Gương mặt cô ấy không phải đẹp nhất thế giới, cô ấy cũng không phải người tốt nhất thế giới. Nhưng nếu vô tình đặt chân vào thế giới của cô ấy thì sẽ không ai quên được, rồi sẽ ở đó rất nhiều năm, càng ở lâu thì sẽ càng không thể quên được...”

Tôi đưa tay lên chạm vào mặt anh ta, nói một hồi rồi lại khóc. Cảm giác eo mình bỗng bị ôm chặt, ánh mắt anh ta cũng đột nhiên trở nên u ám. Tôi chỉ nhìn vào cánh tay đang làm đau mình, buồn bã muốn thoát ra nhưng cái ôm lại càng ôm chặt hơn. Tôi chống cự không nổi nên đành bỏ cuộc, tiếp tục cất tiếng:

“Anh nói đi, yêu lâu như vậy sao có thể quên hết trong chốc lát chứ? Yêu một thứ mãnh liệt thì có thể giữ nó ở bên mình được bao lâu? Em giữ gìn những cảm xúc trong trái tim như một thứ đồ quý giá nhất, bây giờ đã hết sạch rồi, còn hy vọng gì đến những thứ lâu bền nào nữa chứ? Em nghĩ, nếu có ngày em chết đi thì những tình cảm và kỷ ức của em về anh ấy cũng theo đó mà tiêu tan, tất cả sẽ chấm hết. Nghĩ đến đó là em lại rất buồn.”

Mục Thần Chi im lặng, hơi thở nặng nề, rồi đột nhiên anh ta giơ tay ra bóp cổ tôi, nói rít qua kẽ răng: “Phó Tiểu Mật, vừa rồi em coi tôi là cái gì?”

Tôi khó thở, hơi thở tắc nghẽn, đầu óc càng lúc càng trở nên u mê, tôi nghĩ nhất định mình đã uống phải thứ nước thánh có bùa chú nên toàn thân mới dần hóa đá. Những câu chuyện thế này, không phải là tôi chưa từng viết, nhân vật nam và nữ chính yêu nhau sâu đậm vì thù nước hận nhà mà không thể đến bên nhau.

Yêu, thật sự là một việc đau khổ, yêu đến mức muốn chết thì còn yêu cái gì nữa chứ? Thà làm hai bức tượng đá ngồi kề nhau trong bóng chiều tà, ngắm nhìn sự phồn hoa của thế gian, đến tận khi trời đất diệt vong, như thế chẳng phải là tốt hơn sao? Việc quái gì phải sống khổ sống sở chứ?

Bây giờ tôi cũng sắp hóa đá, sắp biến thành tượng, nhưng bên cạnh lại chẳng có ai. Nghĩ đến đây, tôi không muốn vùng vẫy chống cự nữa, cứ thế cười ha ha đợi đến lúc cơ thể lịm đi. Cuối cùng, tôi vẫn không phải là

nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết. Trước khi Mục Thần Chi kịp bóp cổ tôi chết thì tôi đã mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh dậy, toàn thân tôi đau nhức, tôi ôm chầm ngồi ngây ra rất lâu, đầu óc trống rỗng. Những chuyện xảy ra tối qua đã là một cuộn băng đứt đoạn, có hồi tưởng lại cũng rất mờ lung. Hình như tôi đã cười rất vui, nói ra rất nhiều tâm sự chôn chặt nơi đáy lòng và cuối cùng là tiếng đóng cửa đánh “rầm”, có lẽ là tiếng Mục Thần Chi đóng cửa khi đi ra ngoài. Tôi nghĩ, không biết có phải mình đã nôn vào người Mục Thần Chi nên anh ta mới tức giận đến thế hay không. Con người Mục Thần Chi vốn rất ưa sạch sẽ, việc đầu tiên khi về nhà là tắm rửa, thích dùng khăn tay màu xanh thẫm, thích mặc áo sơ mi màu xanh ngọc, thắt cà vạt màu bạc, nhìn anh rất giống bầu trời trong xanh lúc giữa hạ. Luôn quen xắn tay áo đến khuỷu tay, để lộ chiếc đồng hồ màu bạc, cổ áo và tay áo luôn sạch sẽ.

Trời đã khép choan tối, tấm rèm cửa dày che lấp ánh sáng yếu ớt. Trong phòng tối om, tĩnh lặng, tôi không tìm thấy dép nên bèn đi chân trần ra phòng khách. Vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc khắp phòng. Mồm miệng tôi vốn đã khô khốc, giờ hít phải mùi thuốc, nó càng thêm khó chịu. Tôi lấy tay che miệng ho sặc sụa.

Đèn trong phòng không bật, ti vi cũng không, Mục Thần Chi ngồi trên ghế sofa quay lưng về phía tôi, nhìn từ góc độ này thì chỉ thấy một cái đầu đen cùng với làn khói thuốc.

Tôi phì cười: “Anh thành tiên rồi sao?”

Nếu là trước đây, dù Mục Thần Chi không vui đến thế nào thì cũng sẽ “ừm” một tiếng, nhưng lúc này anh ta lại yên lặng đến khác thường, yên lặng đến mức khiến người ta hoảng sợ. Tôi vốn định nói với anh ta những câu như: Đại thần tiên nhân. Em đói rồi! nhưng lưỡi cứ cứng đờ, ngay cả hơi thở cũng phải nén xuống.

Tôi cầm chai nước và ly thủy tinh đến ngồi cạnh Mục Thần Chi, bỗng thấy bộ dạng lúng túng của mình thật ngớ ngẩn. Tôi định ngồi lại thật ngay ngắn nhưng khi Mục Thần Chi quay đầu nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt sắc lạnh thì tôi lại co ro, hai tay ôm lấy chân, không dám nhìn anh ta nữa.

Mục Thần Chi chỉ nhìn tôi, đôi mắt đen thăm thẳm. Anh ta không nói với tôi lời nào ngoài tiếng thở nặng nề. Điều thuốc kẹt trong tay cũng đã cháy thành một đoạn tàn dài rồi rơi xuống mà anh ta không hề hay biết. Một lúc sau anh ta mới lên tiếng: “Tối qua, em coi tôi là ai?”

Tôi chợt rùng mình, phải chăng tối qua tôi đã nói nhầm điều gì? Rất lâu sau, tôi mới cố gắng trả lời rất khẽ: “Mục Thần Chi”.

Mục Thần Chi cười nhạt như mĩa mai khiến đầu óc tôi mù mẫm. Tôi hoảng loạn với tay bật đèn.

“Đừng bật đèn.” Anh ta dụi điều thuốc vào gạt tàn và ra lệnh.

Khói thuốc trắng bay lơ lửng rồi tan biến, Mục Thần Chi mới đứng đỉnh cất lời với giọng mỉa mai sâu cay: “Em rất thích gọi thẳng tên tôi.”

Tôi không đoán được ẩn ý sâu xa của Mục Thần Chi, nhưng tôi biết chắc chắn là anh ta không tin câu trả lời ấy. Nếu đã không tin thì tôi có giải thích thế nào cũng vô ích.

Không khí trong phòng trở nên lạ lẫm, mọi vật như phủ lớp sương mù, ngay cả lòng bàn tay cũng cảm thấy lạnh. Tôi cắn chặt môi dưới, ngón tay không ngừng chà vào lòng bàn tay, vừa ẩm ướt vừa nhớp nhúa.

“Em có biết là mỗi khi em căng thẳng thì sẽ cắn môi dưới không?” Giọng nói Mục Thần Chi bay bổng, tựa như anh ta đang nghĩ đến chuyện gì đó rất âm áp, lạnh mạt nhưng lại mệt mỏi vô cùng, ngữ điệu rất nhẹ: “Lần đó gặp em, em cũng trong bộ dạng như thế này, mặc chiếc xường xám màu mật ong, cứ đứng ngây ra khi nhìn thấy anh, cúi đầu, cắn môi dưới. Lúc đó, anh cảm thấy em giống... giống như cây ngọc lan, nở những cánh hoa trắng hồng trong ánh mặt trời, nho nhỏ, trắng trắng, cứng cáp, rất mạnh mẽ”.

“Cô gái anh thích phải giống như một cái cây, phải mạnh mẽ.” Câu này, Thiệu Bình Hàm cũng từng nói với tôi.

Thế mà tôi không biết rằng Mục Thần Chi có thể nói những lời vắn vể như thế. Một câu nói được phát ra từ miệng hai người lại đem đến cho ta những cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Mục Thần Chi tiếp tục thủng thảng nói: “Trong game, em là một đại hiệp mồm miệng sắc sảo cùng một chút ngốc nghếch xông pha. Lần đầu tiên gặp, em đang cãi nhau với Thiệu Nhị, lúc giận dữ, em sẽ phồng mồm trợn mắt, Thiệu Nhị bị em làm cho bức tức đến nỗi phải bỏ đi, vậy mà anh ta vẫn lải nhải với anh rằng có một cô bé dễ thương như chú thỏ con. Trong hôn lễ của Tiêu Hàn Ý, em bị người ta mắng chửi thậm tệ, thế mà chỉ biết đứng ngây ra đó không đáp trả. Rõ ràng khi ấy em rất đau khổ, nước mắt rưng rưng nhưng vẫn cố mỉm cười, bộ dạng thật khiến người khác đau lòng. Lúc em kể về Tần Niệm, trong đáy mắt toàn là ánh buồn, nhưng khi nhắc đến những kỷ niệm hồi cấp ba, nét mặt của em lại rất phấn khởi. Anh không hiểu, rốt cuộc, sự ngọt ngào như thế nào mà có thể khiến em lần đầu gặp đã yêu và ngưỡng mộ anh ta đến vậy. Cho dù em luôn bị tổn thương nhưng vẫn nhớ đến anh ta, khi nhắc đến anh ta, em luôn mỉm cười, nụ cười chứa đầy nước mắt. Nếu anh là người đó, anh không dám đảm bảo rằng cả đời sẽ không làm em khóc nhưng ít nhất anh sẽ không để em cười trong nước mắt như vậy. Anh cứ tưởng, anh tốt với em, che chở cho em thì ít nhất có thể giúp em vui hơn trước đó. Ở bên anh, em có thể mặc sức thể hiện bản thân một cách chân thực nhất, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười. Giống như trước đây, có chút bốc đồng liều lĩnh, nếu yêu ai thì sẽ mạnh dạn theo đuổi, vẫn có thể cười khi bị tổn thương, em có thể cười khi ở bên Tô Na Na nhưng những lúc ở bên anh, nụ cười của em lại rất khiêm tốn, làm gì cũng phải suy trước tính sau. Có phải anh đã khiến em sợ hãi, khiến em ngay cả nói chuyện cũng phải cẩn thận dè chừng?”

Tôi thừa nhận, tôi sợ Mục Thần Chi, nhưng sự sợ hãi ấy không hề ác ý.

“Có lúc em giận anh, nói năng không nghĩ đến cảm giác của anh, anh có tức mấy cũng cố kiềm chế, cố gắng mỉm cười với em. Anh nghĩ rằng, mình bằng này tuổi rồi, đi tức giận với một cô bé thì có ích gì? Có khi em nhìn vào mắt anh mà sợ đến nỗi cả ngày không dám nói chuyện, thấy vậy anh rất đau lòng. Anh dọa em để làm gì chứ? Anh chỉ biết cười, chịu đựng để tất cả qua đi. Em có thể nào, anh cũng vui vẻ chiều chuộng nhưng em lại không hề cảm kích. Em từng nói với Tô Na Na: Có một thứ mà cậu nỗ lực thế nào cũng không có được, rồi đúng lúc buồn bã lại ùng ùng xuất hiện thứ khác mà cậu không muốn, cho dù nó có là hàng cực phẩm thì cậu vẫn... Mục Thần Chi ngừng lại giây lát. “Em có biết câu nói đó làm tổn thương người khác không? Ngay từ đầu anh đã biết em không yêu anh nhưng anh có thể đợi. Anh nghĩ, anh sẽ đợi em đến cùng, một ngày không được thì hai ngày, hai ngày không được thì hai năm. Sẽ có lúc em quay đầu nhìn anh. Không phải ngoài Tần Niệm ra em không còn ai khác, em còn có anh. Nhưng tất cả những thứ anh cho em, em không cần thì đã đành, lại xem nó như thứ thừa thãi, thậm chí ghét bỏ. Anh càng đối tốt với em thì càng khiến em buồn sao?”

Khóe mắt của anh ẩn chứa cả nỗi buồn đau. Tôi nhìn thế mà cổ họng cũng trở nên khô đắng, tay cứ nâng cốc lên mà quên cả việc uống nước. Tôi có lỗi, nói năng thiếu suy nghĩ, tôi vô tình bạc nghĩa, tôi thật sự đã sai thì còn gì để nói nữa chứ?

“Hôm ấy, khi tức giận, Tô Na Na còn nói những lời khó nghe với anh, lời nói của cô ta thực sự sắc bén. Thái giám, ha ha... Lúc đó, thực sự anh chỉ muốn bóp cổ cô ta nhưng em nói đó là bạn thân nhất của em nên anh bằng lòng cho qua mọi chuyện. Anh luôn cố nén giận. Rồi em chạy đến ôm cổ anh nói muốn ăn kem, em có biết lúc đó, anh vui như thế nào không? Em chưa bao giờ nũng nịu anh, chưa bao giờ đòi anh mua cho thứ gì. Lúc đó anh nghĩ, em muốn ăn nhiều hay ít đều được, chỉ cần em thích, anh có thể mua hẳn mấy làm kem về để ngày nào cũng làm kem cho em ăn. Lúc ra đến cửa thì gặp Tần Niệm, em khó khăn lắm mới nở được nụ cười nhưng vừa nhìn thấy anh ta là em đã không nhắc nổi bước chân, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, Sở Mộ Doanh nói gì em cũng cười, kiểu cười còn khó coi hơn cả khóc. Khi họ đi rồi em nói đi xem phim và quên bég luôn chuyện ăn kem. Anh thật ngốc, hóa ra không phải em muốn ăn kem mà chỉ là em buột miệng nói thế. Cũng giống như chiếc gối in hình con thỏ, em nói nó đáng yêu, anh tưởng em thích nên lúc đi công tác, dù bận thế nào anh cũng cố gắng mua về cho em. Nhưng mua về rồi thì em còn chẳng thèm nhìn lấy một cái, hóa ra em không thích và không muốn có nó. Hóa ra niềm vui lớn nhất của Mục Thần Chi này lại là những lời em tiện miệng nói ra. Còn anh, anh như thằng ngốc, luôn xem đó là những điều rất quan trọng, dù vất vả để thực hiện những lời nói đó nhưng vẫn thấy hạnh phúc. Trên đường về, em tựa vào cửa xe ăn kem và nhìn ra ngoài cửa, anh biết em đang khóc, cũng như lần gặp Tần Niệm ở nhà hàng, em luôn nắm chặt chiếc điện thoại anh ta tặng em, cả con thỏ trên chiếc dây đeo đã trụi lông vì giặt nhiều mà em vẫn không nở vứt. Thế mà tại sao những đồ anh tặng, em chưa từng ngó tới dù chỉ một lần? Nếu lúc đó em dựa vào anh mà khóc thì anh cũng không buồn đến thế. Trong trái tim em, anh rỏ mạt đến vậy sao? Lúc khóc, em cũng không muốn để anh thấy. Ban đêm ngủ em gặp ác mộng mà vẫn không ngừng gọi tên Tần Niệm. Anh lúc ấy thật sự muốn bóp chết em. Tất cả em đều không biết, đúng không? Đêm nào

em cũng gặp ác mộng, đêm nào em cũng gọi tên anh ta. Em có biết, nằm ngủ cạnh em, anh có cảm giác gì không? Lúc tắm xong em nhìn thấy anh mà sợ đến nỗi vấp ngã tím chân cũng không dám kêu. Anh đến ôm em, cũng chỉ muốn dành cho em chút an ủi, vậy mà em lại tránh anh như tránh bệnh dịch, ánh mắt vừa lạ lẫm vừa hoảng sợ. Em có biết cảm giác của anh lúc đó như thế nào không?”

Mục Thần Chi càng nói thì giọng càng trở nên khản đặc. Tôi vẫn ngồi ngây ra đó, như có một chiếc giũa không ngừng mài đi mài lại trong cổ họng, ngay cả việc hít thở cũng trở nên đau nhói. Tôi không thể thốt nên lời.

“Anh và em ở bên nhau hằng ngày nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là hai kẻ xa lạ. Anh muốn nhân cơ hội đi công tác, có thể bình tĩnh lại. Rõ ràng em biết anh giận mà cũng không hề gọi cuộc điện thoại nào, tin nhắn cũng không, anh thấy chán nản vô cùng. Trước đây mỗi khi họp hành anh đều tắt máy nhưng mấy ngày ấy anh bật máy suốt ngày. Anh không thể kiểm soát được bản thân nên luôn đợi tin em. Cuối cùng em cũng nhắn tin đến, không phải nói nhớ anh mà là em đói rồi. Ồ! Hóa ra lúc nào đói em mới nhớ đến anh, thế thì em cứ đói chết đi cho xong. Những hể nghĩ đến bộ dạng em ôm bụng kêu đói thật đáng thương, anh lại mềm lòng. Dù sao thì em chưa bao giờ nói lời ngọt ngào với anh, lúc gọi anh thì gọi đầy đủ cả họ lẫn tên. Anh ghét nhất là khi em gọi tên anh! Còn hai ngày nữa cuộc họp mới kết thúc nhưng anh sợ em đói quá thì dạ dày sẽ đau nên anh trả lời tin nhắn của em luôn và đáp máy bay quay trở về. Vừa bước vào nhà thấy phòng tối om, em không có nhà, thế là anh vội nấu canh gà đợi em về. Em đã về muộn, còn thản nhiên nói với anh là đi hẹn hò. Lúc đó, anh thật muốn hét cho em mấy cái vào mông, em có biết không? Sau đó em nhắc đến cô gái họ Lã hay họ Mao gì đó, anh và cô ta chỉ cùng ăn có một bữa cơm chứ không hề có gì hơn thế. Tuy em vô cớ gây sự với anh nhưng trong lòng anh vẫn thấy vui. Em ghen, nghĩa là dù ít dù nhiều cũng để ý đến anh. Hôm đó anh còn sốt nhẹ nhưng sợ em buổi sáng dậy muộn không kịp đi cùng lớp nên đã thức cả đêm để có thể gọi em dậy đúng giờ. Em đã không lời cảm ơn, lại còn trù ẻo anh lái xe sẽ gặp nạn. Em mong anh chết đến thế sao? Em thử nghĩ mà xem, có lúc nào mở miệng mà em không nói những lời không đau lòng? Anh luôn cho là em lỗ miệng. Nhưng lớp em đi dã ngoại, ai cũng có bạn trai đi cùng, thế mà em không cho anh đi, lại còn không rủ anh lấy một lời. Anh có phải là người không hiểu chuyện đâu. Còn em thì sao? Một chữ cũng không nói, còn tìm cách lảng sang chuyện khác. Anh làm mất mặt em sao? Không đáng để đi cùng em sao? Em ruồng bỏ anh, em sợ anh sẽ làm kỳ đà cản mũi em với Tần Niệm sao?

Tôi dù có trăm cái miệng thì cũng không thể giải thích được gì. Đôi khi người nói vô tình khiến người nghe hiểu sai. Huống hồ tôi lại là người nói năng thiếu suy nghĩ, giải thích thì có ích gì chứ?

“Khi em đi rồi anh phải vào viện truyền nước, thấy vợ người ta mang cơm mang cháo đến thăm chồng, anh bỗng cảm thấy từng giọt nước truyền vào cơ thể anh mỗi lúc một giá lạnh. Phó Tiểu Mật, đến một ly nước uống, em cũng chưa từng rót cho anh. Anh sốt ba mươi chín độ, thế mà nửa đêm khuya khoắt em gọi điện nói lạc đường, anh chỉ biết nhanh nhất để có thể gặp em. Về đến nơi, em lại bảo phải ở cùng Tô Na Na. Em nói thế thì chẳng phải là thẳng tay tát vào mặt anh sao? Dù anh có nhún nhường em thế nào thì cũng lớn hơn em mười tuổi nhưng ngày ngày em luôn nói với anh bằng giọng điệu ngang bướng. Lúc Sở Mộ Doanh hùng hổ đến, em tưởng anh không nghe thấy cô ta nói gì sao? Người có thể khiến em khóc đến như thế, ngoài Tần Niệm ra thì còn có ai khác? Em từ trước đến giờ vẫn thế, cần thì gọi đến, không cần thì thôi. Chỉ khi đau khổ, em mới nhớ đến anh, mới cần anh. Phó Tiểu Mật, em coi anh là gì chứ? Thuốc tiên cứu mạng? Nghe cũng hay đấy nhưng chẳng phải nó vẫn là một cọng cỏ sao? Anh đến cỏ cũng không bằng, cỏ không phải làm việc, không bị tổn thương. Dù cho có là một con chó được cưng chiều thì cũng được chủ thương cho vài cái mỗi khi họ vui vẻ. Anh thì sao? Em đối với anh như thế nào? Sở Mộ Doanh to tiếng như thế, câu nào cũng thô tục, bẩn thỉu, anh chỉ muốn đập đổ tường để chẹn cái miệng thói của cô ta lại. Người phụ nữ của anh có thể bị thiên hạ chửi đổng tùy tiện thế sao? Anh thật ngu ngốc bởi khi đó, người đầu tiên anh nghĩ đến vẫn là em. Còn em, em lại trốn trong nhà tắm tận hai tiếng đồng hồ. Phó Tiểu Mật, em trốn gì thế? Anh chỉ nhìn em một cái mà đã khiến em sợ đến nỗi trượt chân ngã. Chỉ cần em nói không có chuyện gì là anh tin ngay. Nhưng cái điệu bộ đó của em quả thật khiến người ta không thể tin được. Còn cả vết đỏ trên người em nữa. Em nghĩ anh mù sao? Hay là em cố tình khiêu khích anh? Em và tên đó vui vẻ xong rồi lại bị bạn gái người ta đến gây chuyện, thế mà em còn muốn tìm anh an ủi. Anh không bóp cổ chết em thì bóp chết ai? Cái gì của Mục Thần Chi này thì không có kẻ nào được động đến. Sau đó em cho anh một lời giải thích, được, ít ra em còn muốn giải thích với anh. Nhìn em phụng phịu nói với anh cái gì mà hợp pháp với không hợp pháp, anh thật sự khóc không được cười cũng chẳng xong. Em là kẻ luôn trốn chạy khi đến thời điểm quan trọng nhất. Nếu anh không ở bên cạnh bảo vệ em thì em sớm đã bị mấy con

đàn bà đó ăn tươi nuốt sống rồi. Kẻ yếu hèn như em, ngoài anh ra thì còn có ai muốn đứng ra chở che cho chứ? Lúc đó nếu em đồng ý, anh sẽ lập tức cùng em đi đăng ký kết hôn.”

Nghe đến câu cuối cùng của Mục Thần Chi, tim tôi thất lại, sau đó là những giây phút yên tĩnh. Mục Thần Chi rút thêm một điếu thuốc nữa rồi châm, nhờ ánh sáng của lửa, tôi mới phát hiện cằm anh đã lún phún râu. Anh ta vốn ưa sạch sẽ, vậy mà giờ đây hiện ra trước mắt tôi lại là một con người như vừa trải qua bao thăng trầm. Giọng nói trầm bổng trở nên gấp gáp:

“Em học khoa Diễn xuất nhưng thật sự, diễn xuất của em rất tệ hại. Mỗi khi đối diện với Tần Niệm là em lại luống cuống, vụng về. Anh ta chỉ ho một cái thôi mà đã khiến em khóc. Em bị ngã đến trầy xước da mà vẫn có thể cười được, lúc em bị người ta chửi như tát nước vào mặt, anh cũng không thấy em quan tâm đến bản thân như vậy. Tần Niệm chỉ tuyên bố sẽ kết hôn thôi, thế mà em có biết điệu bộ của mình lúc đó như thế nào không? Vừa hást vừa cười như điên dại vậy. Từ đầu đến cuối buổi đó em có nói với anh câu nào không? Em có còn biết anh cũng đang ở đó? Em thà tìm Tô Na Na cùng uống rượu cũng không thèm ngó đến anh một cái. Có phải em hoàn toàn không nhớ rằng bên cạnh mình còn có một chàng trai tên là Mục Thần Chi? Rõ ràng em bị đau dạ dày mà còn ở đó uống rượu, ăn đồ ngọt, em diễn cho ai xem thế? Say khướt như vậy mà cũng không muốn để anh dìu, còn nói không ai yêu em, không có ai thương em. Vậy anh là gì của em? Anh thật muốn vứt em xuống biển rồi bỏ mặc đó nhưng em cứ bám lấy tay anh, em có thói quen khi sợ hãi là sẽ bám vào đó và lần nào cũng khiến anh mềm lòng. Anh đứng ngay bên mà em cũng chẳng thèm quay lại nhìn anh một lần, không muốn trao cho anh một ánh mắt, nhưng ít nhất khi buồn em vẫn còn muốn bám lấy tay anh, để anh cảm thấy mình vẫn còn chút ý nghĩa với em. Anh dìu em về nhà, trên đường về em nói rất nhiều, câu nào cũng như đâm vào trái tim anh. Em say nên anh không tính toán với em. Lúc tắm cho em, em rất ngoan, rất chủ động. Từ khi ở với em, anh đều là người đòi hỏi trước, anh nhớ đến lần đầu tiên đã làm em sợ, đó là lỗi của anh, anh không nên vội vàng như thế, anh đã quá mạnh bạo. Nếu em không muốn làm chuyện đó với anh, em có thể nói ra, anh không ép, nhưng em không lần nào từ chối, lại còn khiêu khích anh. Em nhắm mắt đã tốt, đêm này em luôn mở to mắt nhìn anh, ánh mắt của em khi ấy khiến người ta... tuyệt vọng! Đó là lần đầu tiên em chủ động, rất nhiệt tình, làm những việc mà em chưa từng làm với anh trước đó. Nhưng em lại nói... em xem anh là Tần Niệm. Em còn khóc lóc nỗi gì?”

Tôi cúi đầu nhìn hai bàn chân, cảm giác như có tảng đá rất nặng chèn tôi trong một không gian chật hẹp. Tảng đá không ngừng ép xuống, càng lúc càng ấn sâu. Toàn thân đều bị những mũi dao đâm chém, đâm đến khi máu me be bét. Tôi muốn nói với anh ta, dù nói những lời đau lòng nhưng tôi không thể nhận nhầm người, tôi biết người cùng mình tối qua là Mục Thần Chi. Tôi đã cố hết sức, thế mà cuối cùng lại làm người ta tổn thương sâu sắc đến vậy. Tôi có bao điều muốn hỏi nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, lòng rối như tơ vò, cũng chẳng thể sắp xếp thành câu chữ, tôi chỉ biết cắn môi mà không nói được lời nào.

Mục Thần Chi này giờ vẫn khom người hút thuốc, bỗng chầm chậm ngồi thẳng dậy, tựa như đã mệt mỏi đến mức không còn chút sức lực, run rẩy tựa người vào sofa. Anh ta không nói thêm gì, giữ nguyên tư thế đó một lúc lâu. Cánh tay mệt mỏi gác lên tay vịn.

Mãi sau, anh ta với tay bật đèn, mắt đang quen với bóng tối bỗng có ánh điện sáng chói thì đau nhói bởi không kịp thích nghi. Tôi lấy tay lên che mắt, che luôn cả gương mặt một cách bộc trực.

Tiếng cười mỉa mai của Mục Thần Chi vang lên liền sau đó. “Ha ha, lại thế rồi. Em che mặt để làm gì? Em lúc nào cũng thích trốn tránh, sợ sệt anh như vậy. Mục Thần Chi anh không phải là kẻ không ra gì, cũng chẳng phải là thánh nhân hay Chúa Jesus. Em cần thứ gì, anh đều cố gắng cho em, nhưng anh không thể biến thành dáng vẻ em muốn nhìn, cũng chẳng thể biến thành Tần Niệm cho em được.”

Mục Thần Chi chưa bao giờ thổ lộ hết lòng mình với tôi, bỗng dưng hôm nay lại nói nhiều như thế. Trong chốc lát, tôi không thể lĩnh hội được hết, tâm trạng hỗn loạn.

Đúng là tôi sợ Mục Thần Chi, tôi hay lẩn tránh nhưng tôi che mặt không phải do sợ anh ta, mà là sợ chính bản thân mình. Tất cả cảm xúc với những dư vị khó tả cùng trôi dạt trong tim. Bây giờ, sự hiểu lầm đã sâu sắc đến mức đó thì liệu Mục Thần Chi có tin những lời tôi giải thích không?

Mục Thần Chi là ai? Anh ta còn kiêu hãnh hơn hoàng đế, uy nghiêm hơn cả thiên thần! Vậy mà anh ta luôn nhẫn nhịn, tính khí thất thường hôm nay cũng được tuân hết ra do đã nhẫn nhịn quá mức. Sự việc như ngày hôm nay, cũng là anh ta không thể và cũng không muốn nhẫn nhịn thêm nữa. Anh ta đã chủ định

làm việc gì thì có ai xoay chuyển được không? Người ta đã chán tôi rồi.

Đèn chùm tỏa ra ánh sáng êm dịu, tôi cúi gằm mặt, nhìn bóng mình vật vờ lay động, giống như một đám mây bị gió cuốn đi, không có chỗ dựa nào để dừng lại. Cảm giác luống cuống và trống rỗng khiến người ta hoảng loạn. Tôi cố gắng tập trung ánh mắt nhưng không thể. Âm thanh phát ra từ miệng hình như cũng không phải của chính mình: “Vậy thì chia tay đi.”

Căn phòng tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe tiếng kim đồng hồ trên tay Mục Thần Chi kêu tích tắc, anh ta bắt giác chồm tới bóp chặt cổ tôi, không nói không rằng, hơi thở không ngừng phả mạnh vào mặt tôi, những ngón tay siết chặt như muốn làm tôi ngạt thở.

Tôi không thở được, gương mặt như sắp sửa vỡ ra vì thiếu không khí. Tôi ra sức kéo tay Mục Thần Chi ra, vừa đẩy vừa đá làm anh lảo đảo ngã xuống, bàn ghế bị xô khỏi vị trí, ly nước trên bàn cũng rơi xuống đất vang lên âm thanh rất chói tai, cả căn phòng chìm trong tĩnh lặng.

Mục Thần Chi cúi người thở hổn hển, rồi lặng lẽ bỏ đi. Nhìn từ đằng sau cũng thấy sự oán hờn. Cánh cửa đánh “rầm” một tiếng, hình như anh ta có nói điều gì đó, đại loại như: “Tôi sẽ quên em”, hay là “Tôi sẽ không bỏ qua cho em”.

Anh ta nói gì cũng không quan trọng, chúng tôi thế là hết. Kiểu quan hệ lạ lùng này cũng giống như những mảnh thủy tinh vỡ vương vãi khắp mặt sàn kia, cuối cùng sẽ có ngày phải thu gom lại.

14. Chương 14

Ở một nơi nào đó của con tim,

Luôn có một vết thương,

Hằn sâu và lạnh lẽo,

Ai cũng có một nỗi đau như thế,

Muốn giấu nó đi nhưng lại không thể giấu kín.

Sau khi đại thần ra đi, kem cạo râu, sữa tắm, gạt tàn, cốc nước, đôi dép lê và những cuốn Tạp chí Kinh tế của anh vẫn được đặt ở vị trí cũ, dường như anh chỉ đi công tác ở một nơi nào đó hoặc vừa chạy xuống lầu mua bao thuốc nhưng anh sẽ mãi mãi không quay trở lại. Không phải tôi cố lưu giữ những món đồ này để ngày ngày chiêm ngưỡng, vuốt ve mà do tôi ngại thu dọn chúng. Chỉ trong vòng một tháng mà tôi gầy đi những năm cân, nhưng suy cho cùng tôi vẫn phải giữ chút sức lực ỉn chứ!

Tan học về tôi cởi phăng chiếc giày ra, chẳng thèm sắp lại cho gọn, sau khi thay đồ đi ngủ, tôi lười biếng ngã ngay lên giường, thu mình trong chiếc khăn bông ấm áp, nhưng cứ nằm trở mình mãi mà không ngủ được. Khi Mục Thần Chi còn ở đây, tôi sợ anh giày vò tôi nên không thể ngon giấc, giờ anh đã bỏ đi nhưng tôi vẫn không thể nào ngủ yên.

Tôi nghĩ, trước khi mình trở nên tàn tạ thì phải lấp đầy cái bụng rỗng tuếch này. Thế là tôi ôm một hộp khoai tây chiên, nằm dài trên sofa, vừa bật tivi lên thì có tiếng chuông cửa.

Thiệu Bình Hàm với chiếc áo len màu trắng đang đứng chống tay vào khung cửa, vừa nhìn thấy tôi, mắt anh ta đã sáng lên, hằm hè ném cho tôi một nụ cười gian xảo. “Ha ha ha, nhìn hoa cô nương kia.”

Anh ta lúc nào xuất hiện cũng mở đầu bằng tràng cười “ha ha ha”, chắc chắn là bị bịt miệng lâu quá nên thiếu oxy rồi.

Tôi cúi nhìn bộ đồ ngủ in hình những bông hoa nhỏ xíu mà mình đang mặc, bất giác toát mồ hôi: “Ồ, mấy tháng rồi không gặp, hóa ra anh đi Nhật một chuyến mà được hun đúc thành cái bộ dạng người không ra người, cầu không ra cầu thế sao?”

“Cái nơi bé tẹo như Nhật Bản đó, anh đây không thèm, chỉ cần ngày ngày được du dương trong những giấc mơ, lần nào cũng nắm chặt tay em thôi. Hoa cô nương, có phải em cảm động lắm không?” Anh nhướn đôi mày, chớp chớp mắt, rất tự nhiên bước vào phòng, ngồi lên sofa và ăn khoai tây chiên của tôi.

“Anh đã không mua quà cho em, lại còn ăn tranh đồ của em nữa. Thử hỏi đạo lý ở đâu chứ?” Tôi giật lại hộp khoai tây chiên rồi giữ khư khư trong lòng.

“Đồ keo kiệt. Trầm vừa hồi cung đã vội chạy ngay đến chỗ nàng, chỉ vài ngày thôi mà dài như mấy thế kỷ vậy. Nàng đã không thể hiện sự nhớ nhung trầm mà còn ra bộ nhỏ nhen, trầm phải giam nàng vào lãnh cung mới được!”

“Xi!” Tôi vừa “xi” một tiếng về phía Thiệu Bình Hàm, thì anh ta cũng “xi” một tiếng cùng lúc với tôi, còn nhướn mày đắc ý. “Trầm biết ngay là nàng cũng “xi” mà!”

“Công ty FML vừa chính thức mua lại Công ty Khoa học Kỹ thuật Đỉnh Thịnh với giá thấp hơn 40% so với giá thị trường, Chủ tịch Hội đồng quản trị Mục Thần Chi...” Cô dẫn chương trình Tài Chính – Kinh Tế đang thao thao bất tuyệt nói Mục Thần Chi là người tư duy chặt chẽ, chín chắn và rất có con mắt nhìn xa trông rộng trong kinh doanh.

Sao trước đây tôi không nhìn ra anh ta là người mạnh mẽ nhỉ? Nhìn anh ta trên vô tuyến trông càng vênh váo. Hình tượng cũng vĩ đại hơn bình thường, đây mới gọi là ngợ như mấy thế kỷ không gặp.

Tôi chăm chú nhìn vào màn hình tivi nhưng Thiệu Bình Hàm lại chăm chú nhìn tôi với ánh mắt lạ thường, vừa cười vừa nói: “Nếu biết trước anh ta có 2 vệ tinh kinh doanh mạnh thế này thì anh thế nào cũng ngồi lên trên đó dạo hai vòng.”

“Cứ cho là anh có 100 cơ hội đi, liệu anh có thể ngồi lên đó được không?”

“Nếu em có kéo cái vệ tinh đó xuống thì anh cũng có thể ngồi lên đó một cách dễ dàng.”

Tôi lườm anh một cái, vừa hay nhìn vào màn hình tivi thấy cảnh Mục Thần Chi và một minh tinh đạt giải thưởng điện ảnh đang tham gia cuộc bán đấu giá, hai người tỏ ra vô cùng thân mật như một cặp vậy.

Tôi nhai khoai tây chiên phát ra những tiếng giòn tan, hăm hăm cầm điều khiển chuyển sang kênh âm nhạc.

“Ấy, anh vẫn chưa nhìn rõ mà, nhóc bật kênh khác làm gì vậy?” Thiệu Bình Hàm vội giằng lấy điều khiển, các ngón tay đang ấn vào điều khiển thì bỗng tiến lại gần tôi. “Nếu em thấy trong lòng ảm ức thì anh ượn bờ vai nè, có điều, thổ lộ tâm tình cộng thêm nói chuyện, chi phí gấp đôi.”

“Cầm lấy đi, không phải trả lại.” Tôi lấy đồng xu một tệ trong hộp đựng đồ trên mặt bàn rồi ném cho anh ta, thấy nụ cười gian xảo cùng vẻ mặt vô cùng thông cảm của anh ta, tôi đành giải thích: “Mục Thần Chi chính là vệ tinh, em muốn ngồi lên cũng chẳng được, điều này em hiểu rất rõ. Em thấy cô gái này không đẹp bằng cô người mẫu mà lần trước tạp chí đã đăng, con mắt của anh ta càng ngày càng kém rồi.”

“Từ trước đến nay, con mắt của Mục Thần Chi vẫn kém thế mà, hai cái màn thầu nhỏ của em chắc chắn không thể ngon bằng hai cái bánh bao của người ta rồi.”

Anh ta vừa nói vậy, tôi liền đưa hai tay lên che ngay lấy phần ngực theo phản xạ. Mặc áo cỡ 34 mà vẫn còn nhỏ sao? Chẳng phải bây giờ các cô gái toàn đi bơm ngực sao? Tôi mà đi bơm thì giống họ ngay thôi mà!

Thoáng liếc qua thấy ánh mắt anh ta có vẻ kỳ quặc, tôi biết ngay là mình bị mắc mưu. “Đồ con heo nói lời xằng bậy, mau rút đi.”

“Làm gì mà to tiếng thế nhóc? Anh chỉ khen nhóc có vẻ đẹp tiềm ẩn thôi mà!”

“Vẻ đẹp tiềm ẩn giống như con bướm được cuốn kỹ trong vỏ bọc xấu xí của con nhộng, cho dù nhìn kỹ đến mức nào thì cũng chỉ nhìn thấy vẻ xấu xí mà thôi, ai mà thèm quan tâm bên trong lớp vỏ bọc ấy có một con bướm xinh đẹp lộng lẩy đang chờ ngày bay ra chứ!”

Thiệu Bình Hàm ôm hai cánh tay, liếc nhìn tôi, đôi mắt hoa đào như có luồng điện, “Anh không hề chờ đợi điều đó, cái bánh bao đó quá hư vô, cánh đàn ông chỉ thích màn thầu nhỏ thôi. Em không biết hả?”

“Làm ơn gác cái miệng leo mép của anh sang một bên cho em nhờ! Trái tim của em đã sớm tan nát như nhân sỏi cảo rồi, không còn hơi như mà để anh vui đùa nữa đâu.”

Thiệu Bình Hàm “hứ” một tiếng, khuôn mặt tuấn tú hiện lên nụ cười tự chế giễu. “Anh nói hết bọt mép rồi mà có người vẫn giả ngây giả ngô coi như không thấy. Ai ngốc chứ? Chỉ có anh thôi, người ta luôn chẳng coi anh ra gì, thế mà anh lại toàn làm điều có lỗi với người ta, giờ anh có đau đến chết cũng là đáng đời.”

Thấy anh ta đổ hết khoai tây chiên ra bàn rồi dùng ngón tay nghiền nát, trong lòng tôi chợt cảm thấy tắc nghẹn. Anh ta ám chỉ rõ ràng thế mà tôi còn không hiểu ra thì đúng là tôi đã sống vô ích rồi. Nhưng tôi chẳng có tình cảm gì với anh ta thì còn có thể làm gì đây? Phải quay trở về con đường cũ của mình thôi!

Tôi vỗ vỗ vai của Thiệu Bình Hàm. “Anh bạn này, anh chơi trò nghiền khoai tây cũng thú vị đấy chứ, dù thế nào thì em cũng không thể nhẫn tâm chà đạp lên niềm vui từ thuở bé của anh đâu.”

“Không phải em chà đạp anh, không phải em tàn nhẫn, chính là anh đã hết lần này đến lần khác tự chà đạp lên bản thân mình đấy thôi.” Những ngón tay của anh dần co thành nắm đấm. “Soạt” một tiếng, tất cả đồng khoai tây chiên vụn trên bàn rơi xuống khắp nền nhà.

“Dân nữ ngu xuẩn, xin ông lớn thứ tội.” Tôi chấp hai tay vái mười cái.

Thiệu Bình Hàm phì cười rồi nâng hàm tôi lên. “Ừ, ừ, em được đấy, đêm nay ông lớn cần em.”

Thấy tâm trạng anh đã dịu lại, tôi tiếp tục diễn: “Xì, ông cho rằng bốn cô nương là mỳ ăn liền, muốn pha thì pha sao? Xin ông chờ một lát, tôi đi lấy trà pha cho ông.”

Tôi tìm khắp bếp, mở cả tủ lạnh, tủ đồ nhưng không thể tìm thấy dù chỉ là một cọng trà, bèn hét với ra ngoài phòng khách: “Anh để trà ở đâu rồi?”

Đồ đạc trong nhà, tôi toàn vứt linh tinh, tiện đâu ném đó, trước nay chẳng bao giờ để ý, cái gì cũng là Mục Thần Chi thu dọn, lần nào cũng là anh pha trà rồi bưng lại cho tôi, tôi làm sao biết được hộp trà để chỗ nào chứ.

“Nhà em, anh sao biết được!”

Giọng điệu không được thoải mái lắm của Thiệu Bình Hàm vọng vào, tôi mới giật mình nhận ra, Mục Thần Chi đã không ở đây từ lâu rồi.

Sau mười mấy phút lục tung căn bếp lên, cuối cùng tôi cũng tìm được hộp trà Ngân Kiếm. Nhìn thấy từng lá trà xanh mướt cứ chìm dần trong cốc nước, trái tim tôi cũng theo đó rút xuống, không lạnh, cũng chẳng đau, chỉ là không thể thở được. Mềm mại, êm ái như những bông tuyết bay vu vơ trong đêm tối tĩnh lặng, cảm giác chìm xuống có phần mơ hồ.

Hai người chia tay, thật sự có thể hoàn toàn biến mất trong cuộc đời nhau không? Rõ ràng là đã đoạn tuyệt quan hệ, người cũng đã ra đi như bị mất tích, nhưng những thói quen hình thành khi ở bên nhau thì vẫn tồn tại vững chắc như chưa hề có biến cố gì.

“Em đang nhớ lại tình xưa à?” Chiếc cốc bỗng hiện ra khuôn mặt của Thiệu Bình Hàm, càng ngày càng lớn. Anh ta vỗ vào trán tôi một cái đánh “bốp”.

“Nhớ...” Tôi bị anh ta vỗ ột cái mà cảm tưởng như não sau bị chấn động, nước trong cốc cũng bắn ra ngoài. “Sao anh đánh em?”

“Tâm trạng ập ủ những nỗi buồn khổ gọi tắt là nhớ lại chuyện tình xưa, trước khi em bắt tay vào viết cuốn tiểu thuyết nào, chẳng phải đều nhớ lại chuyện tình xưa sao?”

“Em có buồn khổ gì đâu!” Chỉ là đã quen khi có Mục Thần Chi ở bên rồi.

“Vậy em nheo mắt nhìn chăm chăm vào cốc trà làm gì?”

Tôi nheo mắt sao?

“Anh đừng có mở miệng ra là làm tổn thương người khác! Em đang quan sát đấy, loại trà này có tên là Ngân Kiếm, Mục Thần Chi nói, trà Ngân Kiếm phải là trà mà khi vừa gặp nước sôi, lá trà phải dựng đứng lên, rất thẳng, trông như cây kiếm vậy.” Tôi vừa nói vừa chỉ vào những lá trà trong cốc.

“Mục Thần Chi nói, em cứ đem những lời anh ta nói ra, treo vào khung, rồi coi đó như lời Khổng Tử nói đi!” Thiệu Bình Hàm bĩu môi, nhún vai cười đắc ý: “Xem kìa, đúng là loại trà đòi trụ, vừa gặp nước sôi đã nằm rạp hết cả rồi, loại trà này không thể uống được, anh muốn ăn cơm.”

Hai mắt tôi sáng lên: “Được, được, được, anh mời nhá, em cũng chưa ăn.”

“Hôm nay trẫm dùng bữa tối tại tẩm cung của ái phi!”

Hóa ra chẳng phải là anh ta mời mọc gì, đúng là làm người khác mừng hụt.

“Trẫm phải thử xem tay nghề của nàng thế nào.”

Thiệu Bình Hàm nở nụ cười đầy ác ý, rồi véo tay tôi kéo vào bếp. “Trong vòng một tiếng mà nàng không làm được món ngon gì dâng lên trẫm thì hãy chờ ngày bị giam vào lãnh cung đi nhá!”

Tôi hậm hực xuống bếp chuẩn bị bữa tối nhưng khổ nỗi trong tủ lạnh chẳng còn gì, mọi thứ đã bị tôi vơ vét hết từ lâu rồi, ngược nhìn mấy quả trứng gà, tôi bỗng có cảm giác thê lương như cảnh những chiếc lá rơi giữa trời đông lạnh giá, những quả trứng gà này cũng chính là Mục Thần Chi mua trước lúc bỏ đi.

Anh ta làm việc nhà, nấu cơm, thậm chí còn đi siêu thị mua đồ, tất cả đều rất thuần thực, có lần tò mò tôi hỏi: “Mục Thần Chi, sao anh lại biết nấu cơm?”

“Việc này mà cũng phải học sao?”

“Mục Thần Chi, hay là tìm một người giúp việc đi!” Ngày nào đi làm về cũng phải bận bịu việc nhà thì mệt lắm, có người nào chức à tự mình làm việc nhà đâu.

Anh nhú mày, “Không có tiền.”

Một tài năng trong giới thương nhân mà lại kêu không có tiền, anh còn lừa tôi như lừa dối trẻ con nữa!

“Anh không nỡ để em tiêu tiền của anh à?”

“Đó chỉ là một nguyên nhân, chủ yếu là anh không quen ăn đồ người khác làm.”

Mục Thần Chi nổi tiếng là giỏi soi mói, khó chiều, bất luận là đồ dùng hằng ngày hay đồ ăn thức uống, ngay cả dầu gội đầu, từ trước tới giờ, anh ta chỉ dùng một loại duy nhất, cũng may mà khẩu vị của tôi và anh ta không khác nhau nhiều lắm, cái gì tôi thích ăn thì anh ta cũng thích, nên tôi được hưởng lây của anh ta cũng là điều đương nhiên.

Có lần hai chúng tôi cùng xem một chương trình tìm người yêu, một đại gia trong giới bất động của Indonesia có câu nói rất kỳ lạ: “Người con gái trong lòng tôi ơi, chúng ta hãy cùng nắm tay nhau đi siêu thị nhé!” Mọi người đều cười phá lên, nói đây đúng là thói quen lạ lùng.

Vị đại gia đó thần nhiên trả lời: “Đi siêu thị có vui hay không, quan trọng là bạn có nắm tay cô ấy cùng đi hay không. Siêu thị rất đông người và bạn có thể danh chính ngôn thuận nắm tay cô ấy thật chặt.”

Cô đơn không phải vì bên bạn ít người, không có ai cùng chia sẻ, mà vì bên cạnh bạn không có người mà bạn cần. Niềm vui cũng như thế!

Lúc đó tôi chợt quay sang và hỏi nhà đại tư bản: “Mục Thần Chi, anh nói xem, cùng một người mà mình không yêu đi ngắm hoa anh đào ở Nhật Bản và nắm tay người mình yêu thương đi ăn xin thì việc nào sẽ hạnh phúc hơn? Hình như anh cũng rất thích nắm tay em đi siêu thị thì phải?”

Anh nhìn tôi một cái: “Những người học nghệ thuật có phải là đầu óc đều có chút vấn đề không nhĩ? Lần trước cô nàng ngốc nghếch nào đã biến mất tiêu, hại anh phải tìm suốt nửa tiếng đồng hồ, lại còn khóc rồ to trong siêu thị nữa hả? Nếu không đưa em đi cùng thì mình anh xách sao nổi bấy nhiêu đồ chứ?”

Nhưng anh chưa bao giờ để tôi xách đồ, hơn nữa, nếu chỉ đi siêu thị xách đồ thì chẳng phải là còn chú lái xe và người giúp việc sao? Rõ ràng là anh thương tôi, chiều tôi. Vừa nghĩ thế mà tôi bưng tỉnh, vỗ vỗ vào trán mình, Phó Tiểu Mật, mày đến với người ta vì tiền đã đành lại còn tỏ ra đa tình, tự làm mình mất mặt.

Tôi rửa sạch cà chua, đập trứng nhưng lại đứng thần người ra rất lâu. Thiệu Bình Hàm vừa ôm bụng chạy vào bếp vừa than vãn: “Nàng ơi, nàng muốn làm trảm chết đói hả? Lần đầu tiên trảm nhìn thấy một người cứ đứng thần thờ trong bếp mà vẫn nấu được cơm đấy!”

“Úi, sao em lại làm nát đồng cà chua ra thế?” Vừa nói anh ta vừa chỉ đồng cà chua nát vụn trên thớt.

“Như thế mới ngon, anh thì hiểu gì?” Mục Thần Chi cũng làm thế này mà.

Chúng tôi không tài nào bật bếp ga lên được, hồi lâu mới nhớ van ga chưa mở, rồi lại khó khăn lắm mới bắc được nồi lên bếp.

Thiệu Bình Hàm chỉ vào nồi đang bắc trên bếp, hỏi: “Sao cái nồi này cứ bốc khói mãi thế nhỉ?”

“Bốc khói chứng tỏ nhiệt độ vừa đủ.” Tôi bưng bát trứng gà hỏi: “Cho trứng gà hay cà chua trước nhỉ?”

“Hình như là phải cho dầu trước!”

“...” Sao ngay cả điều này mà tôi cũng quên chứ? Tôi vội vàng mở nắp chai dầu, vừa mới rót một ít vào nồi thì nghe “bùng” một tiếng, trong nồi bốc lửa lớn, may mà lúc rót dầu, tôi không cúi mặt vào nồi. Nghe thấy mùi khét bốc lên nồng nặc, tôi không nghĩ nhiều, vội đi lấy vung đập vào thì Thiệu Bình Hàm đã nhanh hơn một bước, “xèo”, gáo nước lạnh nằm gọn trong nồi.

Hậu quả thì có thể đoán trước được, tôi run lấy bầy bởi ngón tay đã phỏng rộp vì bỏng, tức giận quát lớn: “Anh có chút kiến thức nào không vậy? Chỉ được cái nhanh nhẩu đoán!”

“Chẳng phải anh vì em nên mới phải nhảy vào chôn nước sôi lửa bỏng sao? Mà anh cũng không biết là em vụng về trong việc nấu nướng đấy!” Thiệu Bình Hàm lên giọng cãi lại.

“Ai bảo em không biết nấu cơm chứ!” Nhưng tôi chỉ biết nấu cơm bằng nồi cơm điện thôi. Quảng thời gian kết hôn với Tiêu Hàn Ý, chúng tôi đều gọi cơm hộp về ăn, sau đó cũng là Mục Thần Chi vào bếp. Tôi căn bản là chẳng bao giờ phải lo đến vấn đề này, chỉ cần há miệng ra ăn thôi chứ tôi đâu biết được làm món cà chua xào trứng gà lại khó thế này chứ!

“Được rồi, được rồi, ai nghĩ được rằng em có khuôn mặt hiền hậu thế này lại không đảm đang cơ chứ!” Anh ta lúi trong tủ bếp ra một chai xì dầu và kéo tay tôi.

“Làm cái trò gì vậy?” Cứ nhìn anh ta là tôi lại bùng bùng tức giận.

“Tay em phỏng rộp lên như chân giò rồi đấy! Đương nhiên phải bôi ít xì dầu lên cho đỡ đau!” Anh ta cẩn thận mở nắp chai xì dầu.

Anh ta định làm món chân giò hầm xì dầu sao? Hay anh ta là con nhà giàu, luôn được ăn sơn hào hải vị, từ nhỏ đã có người hầu hạ nên không có chút kiến thức nào về đời sống? Mà còn học y nữa cơ đấy! Mục Thần Chi sao không như vậy nhỉ?

“Tưởng anh là một danh y, hóa ra cũng chỉ là thầy lang thôi!” Nhìn cái bộ dạng tỏ ra kinh nghiệm đầy mình của Thiệu Bình Hàm, tôi dở khóc dở cười. “Bị bỏng phải dùng kem đánh răng bôi chứ!”

Khi tôi quay trở về sofa ngồi, anh ta cũng có chút lương tâm, tay đã cầm sẵn tuýp kem đánh răng đến ngồi trước mặt tôi, vừa bôi kem vừa khen: “Em cũng thông minh thật đó!”

“Mục Thần Chi nói...” Cái tên đó vừa buột ra khỏi miệng thì cổ họng tôi cũng như nghẹn lại, vừa rát vừa đau, đôi mắt cũng bắt đầu ngấn nước, từng giọt lệ cứ rơi xuống vết bỏng trên ngón tay tôi, lớp kem đánh răng màu xanh vừa mới thoa lên trông như những con sâu râu xanh đang khóc.

Thiệu Bình Hàm với tay vòng qua vai để đầu tôi áp vào ngực mình, tôi nghe rõ nhịp tim của anh ta cứ thình thịch, thình thịch, rõ ràng cũng là âm thanh với tần suất như nhau mà sao nhịp tim của Thiệu Bình Hàm lại không mạnh mẽ và đầy sức mạnh như Mục Thần Chi? Lồng ngực cũng không rộng và ấm áp như thế.

Nể mặt Thiệu Bình Hàm cũng là một vị mỹ nam khiến nhiều cô gái phải xao lòng, tôi đành miễn cưỡng tiếp nhận một chút an ủi thật lòng ấy. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn anh ta mà nước mắt vẫn rơi, vừa định nói câu cảm ơn thì anh ta đã cúi xuống nhìn tôi, còn vuốt mái tóc tôi như đang âu yếm một chú mèo. Xúc động nói: “Haizz, đúng là vợ già chồng trẻ! Tóc của người vợ này còn bị chó gặm nữa chứ!”

Tôi trừng mắt tức giận rồi đẩy anh ta ra. “Lần này đừng hòng có tiền boa nhé!”

Thế là bữa tối không thể ăn tại nhà, Thiệu Bình Hàm nói sợ chết vì nổ bếp. Nhưng hoàn toàn không phải do anh ta tham sống sợ chết, mà là anh ta muốn bảo tồn sinh mệnh quý giá của mình để còn yêu thương tôi.

Tôi thềm vào, anh ta không yêu thương tôi đến mức tan xương nát thịt đã là tốt lắm rồi.

Một tiếng sau, hai người với hai cái bụng rỗng tuếch đang ngồi trước bàn ăn trên tầng 14 của một nhà hàng. Chúng tôi thỏa sức ăn uống, gọi bò bít tết, một chiếc bánh ga tô, bánh trứng quết sữa...

Cửa sổ kính to và rất đẹp, cúi đầu nhìn xuống là có thể chiêm ngưỡng những ánh đèn của toàn thành phố, màu sắc lấp lánh như những bọt nước trên mặt hồ. Có điều, kiểu tóc của tôi quá khủng khiếp, bị ngọn lửa làm cho chỗ thấp chỗ cao, đã thế lại còn nham nhở trước trán.

Tôi đang cúi đầu cắt thịt bò thì phía sau vang lên một giọng nói rất đỗi quen thuộc.

“Thiệu nhị, chú chẳng có nghĩa khí gì cả, vừa đập máy bay là đã hẹn hò với các em, ngay đến một cú điện thoại cũng không thèm gọi cho anh em.” Bước chân của Sở Tây Thừa càng lúc càng gần.

“Giác quan thứ sáu của tôi rất tốt, biết chắc là sẽ gặp các cậu ở đây nên muốn cho các cậu một bất ngờ.” Thiệu Bình Hàm chống cằm cười chống chế.

Hai tiếng “Các cậu” vừa vang lên đã như một con sóng to trào dâng trong lòng tôi. Mấy người trong nhóm Sở Tây Thừa từ trước đến nay chơi với nhau rất đoàn kết, có người nọ thì ắt sẽ có kẻ kia. Vậy có khi nào Mục Thần Chi cũng tới? Trước khi nghe thấy giọng nói của anh ta, tuy tôi vẫn cảm thấy có đôi chút may mắn nhưng cũng không ngăn được sự luống cuống, định lấy menu che mặt. Nhưng tay tôi chưa kịp với đến quyển menu thì đã cảm thấy vai mình hơi nặng, giọng nói chế nhạo của Sở Tây Thừa cứ thế rơi xuống: “Ồ, để tôi xem xem rốt cuộc là em nào mà có sức quyến rũ đến thế!”

Mặt tôi đỏ như con cua đã bị luộc chín, vừa chia tay Mục Thần Chi, giờ lại cùng Thiệu Bình Hàm xuất hiện ở đây, không chừng trong lòng họ đang muốn chôn sống tôi ấy.

Thiệu Bình Hàm vừa cười vừa chỉ vào bàn tay của Sở Tây Thừa, bình tĩnh cười đùa, nhưng nghe thế nào cũng thấy lời nói mang theo sự khiêu khích. “Chẳng phải tôi đã nói, đây là em gái tôi, đã dán nhãn rồi, bắt cứ ai cũng không được động vào sao?”

Bàn tay của Sở Tây Thừa bỗng hơi run rồi buông khỏi vai tôi, điệu cười có chút kỳ quái. “Có đến mức phải nghiêm túc như thế không?”

“Chẳng phải tôi đã nghiêm túc như thế ngay từ đầu sao?” Thiệu Bình Hàm cười lạnh nhạt đáp.

Minh Thiên Diệu hình như cảm thấy có chút gì đó không ổn, bèn cười trừ cứu vãn: “Đã lâu thế rồi không gặp, Thiệu Nhị anh nở nhãn tâm nhìn ba anh em chúng tôi đứng như trời trồng ở đây sao? Đi thôi! Đưa cả em gái anh đi cùng luôn, tối nay tôi khao, coi như là mừng anh trở về!”

Quả nhiên là Mục Thần Chi cũng có mặt nhưng anh chỉ ngồi đó, các món ăn đã được đem lên hết mà anh vẫn không nói câu nào.

“Tứ đại diên vương” nổi tiếng phong lưu đã tập trung đông đủ, nói chính xác thì bên cạnh mỗi vị diên vương đều có một cô gái xinh như hoa như ngọc. Tất nhiên không có tôi trong đó, bởi Thiệu Bình Hàm luôn miệng nói tôi là em gái. Mỹ nữ ngồi bên Mục Thần Chi trông rất quen, hình như là cô gái trên truyền hình lúc tối, đại mình tinh và đại tư bản bằng da bằng thịt đang ngồi trước mặt, thế mà tôi vẫn có cảm giác như đang nằm mơ. Cô ta có làn da trắng muốt hơn cả trên tivi, đôi mắt to, tròn mỗi lần nhìn Mục Thần Chi luôn chan chứa tình cảm.

Thiệu Bình Hàm nói rất đúng, sự mềm mại nhẹ nhàng đó và đặc biệt là cặp bánh bao kia, làm sao tôi bì nổi. Tôi cũng chỉ là con ngài nằm trong cái kén, vẻ đẹp tiềm ẩn không thể thoát ra bên ngoài được.

“Lâu ngày không gặp, Phó tiểu thư gây đi nhiều quá, ông anh trai hoàng đế của cô buổi tối cũng không biết kiểm chế nhỉ!” Sở Tây Thừa vừa ăn vừa nói.

Rõ ràng họ biết Thiệu Bình Hàm vừa xuống máy bay mà lại cố ý soi mói tôi như vậy! Nhưng tôi không nói ra điều đó, có Mục Thần Chi ở đây, tôi chẳng có tâm trí nào nhưng bề ngoài vẫn cố tỏ ra vui vẻ. “Anh đã nói anh ấy là ông anh hoàng đế thì em cũng chỉ là một cô em gái thôi.”

Minh Thiên Diệu nói: “Ha ha, tôi đã nói rồi mà, nhìn con người Phó Tiểu Mật ‘trong sáng’ thế này thì không thể chân trước vừa đá đại ca đi, chân sau đã chạy vào lòng Thiệu Nhị đâu.”

Hai tiếng “trong sáng” như chiếc roi da quất mạnh xuống làm tim tôi không ngừng co thắt, gấp thức ăn mấy lần mà không được, tôi cố gắng lắm mới giữ được giọng nói không run: “Tôi không hề đá anh ấy.”

Sở Thừa Tây cười lạnh lùng: “Thế có phải cô là người đề nghị chia tay?”

“Vâng”

“Thế là rõ rồi còn gì!”

Là Mục Thần Chi cảm thấy tôi đáng ghét, không thể tiếp tục được nữa nên tôi mới nói chia tay. Giờ tôi không sợ mất mặt nữa, dù gì thì cũng bị cháy đến mức hóa thành tro tàn rồi, tôi lấy hết dũng khí nhìn thẳng Mục Thần Chi, nhưng anh không hề đưa ra bất cứ một lời giải thích nào, chỉ gấp thức ăn cho người phụ nữ ngồi bên, khi ánh mắt anh liếc qua tôi thì mới nở nụ cười. Nụ cười ấy không mang theo ý châm biếm nhưng cũng không có bất cứ cảm xúc nào, ánh mắt nhìn tôi đầy lạnh lẽo.

“Bữa cơm này không phải ăn nữa đâu, chỉ ngồi nói thôi.” Thiệu Bình Hàm đặt đũa.

Nhìn điệu bộ Thiệu Bình Hàm như sắp nổi trận lôi đình, tôi khẽ kéo vạt áo anh ta dưới gầm bàn. Cái nhau thế này có gì hay ho đâu chứ!

Mục Thần Chi cầm ly rượu lên mời Thiệu Bình Hàm, nở một nụ cười rất nhẹ: “Thiệu Nhị, mừng cậu trở về!”

Mọi người thấy vậy nên không nói gì nữa, không khí trong căn phòng cũng bớt căng thẳng hơn. Tôi áp bàn tay lên má mà không thể làm nhiệt độ khuôn mặt giảm xuống. Mục Thần Chi ngồi đối diện với tôi, gần đến mức chỉ cần với đũa là có thể gấp được thức ăn cho tôi. Mấy lần đũa của chúng tôi chạm vào nhau khi cùng gấp thức ăn nhưng rồi không ai nói lời nào, lại tiếp tục làm những việc của mình. Tôi cảm thấy khoảng cách ấy thật xa xôi biết bao.

Tôi chẳng còn tâm trí nào mà ăn nữa nhưng cũng không có lý do nào để rời bàn, đành cố tỏ ra yên lặng. Mục Thần Chi cũng không có biểu hiện gì bất thường, anh ta vẫn luôn là người dù cho núi Thái Sơn có đang đè xuống đầu thì cũng không hề thay đổi sắc mặt, chỉ đôi lúc lấy tay day day hai bên thái dương.

“Anh Thần Chi, ăn cái này đi.” Mỹ nhân có khuôn mặt rạng rỡ, chỉ chực gấp thức ăn cho Mục Thần Chi.

“Thích tiểu thư, đại ca tôi ghét nhất là ăn cay đấy.” Minh Thiên Diệu nói.

Mục Thần Chi không thích ăn cay sao? Thế mà trước nay anh ta luôn làm những món cay cho tôi ăn nên tôi tưởng mình và anh ta có chung khẩu vị.

Mỹ nhân lúng túng “ồ” lên một tiếng rồi híp mắt cười, liếc mắt thấy Mục Thần Chi đang hơi nhíu mày thì lập tức chuyển chủ đề: “Thần Chi, anh đau đầu à?”

“Ừ” Thần Chi cười nhẹ.

“Trong túi em có thuốc giảm đau đấy.” Mỹ nhân vội vàng lục tìm trong túi xách.

“Không cần đâu.” Mục Thần Chi cau mày, tiện miệng nói. “Thứ thuốc đó mà uống nhiều là khi về già sẽ bị mắc chứng mất trí nhớ.”

Tôi bỗng ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt anh, tim tôi nhói đau.

Đã rất lâu rồi, hình như là một ngày đã rất lâu về trước?

“Em yêu, anh đau đầu quá! Em lấy cho anh thuốc giảm đau.” Mục Thần Chi ngửa mặt, ngồi dựa vào sô pha, hai tay day day thái dương.

“Thứ thuốc đó mà uống nhiều là khi về già sẽ bị mắc chứng mất trí nhớ đó.” Tôi cười nói.

“Thế thì em qua đây bóp đầu cho anh đi!”

Tôi đặt đầu anh lên đùi, nhẹ nhàng day day hai bên thái dương cho anh, vừa cười vừa trêu đùa: “Thưa ngài, dịch vụ đem thuốc tới và xoa bóp như thế này là tiệm của chúng tôi sẽ thu thêm phí đấy.”

Anh nhắm mắt “ừm” một tiếng. “Được, phục vụ anh tốt thì anh sẽ boa thêm không ít đâu.”

Tôi giả giọng, tiếp tục diễn cùng anh: “Vị tiên sinh này phong độ phi phàm, xin hỏi, anh làm gì vậy ạ?”

“Làm...” Anh bỗng kéo cánh tay tôi để tôi nằm lên đùi anh. Anh cúi người hôn lên khuôn mặt tôi từng chút một. “Yêu nhé!”

Nghĩ lại lịch sử ê chề của cái hôm diễn kịch đó, mặt tôi lại bắt đầu nóng lên, Mục Thần Chi cũng cười một cách lạ thường đầy ẩn ý, ánh mắt long lanh. Tôi cúi đầu bất an. Đúng lúc đó, người phục vụ bưng đến một đĩa cá hấp nên hai tay đã che đi đôi mắt tôi, chứ không thì với đôi mắt sắc lạnh đó của anh nhất định sẽ biết được tôi đang nghĩ gì, như vậy thì quá mất mặt.

Đĩa cá hấp nóng hổi, thoang thoang vị cay của ớt, Mục Thần Chi là người đầu tiên động đũa, anh ta nhắm đến đầu cá, đôi đũa điêu luyện móc mắt cá ra và rất tự nhiên gắp vào bát cho tôi.

Trước đây, khi ăn cơm, Mục Thần Chi rất thích gắp thức ăn cho tôi. Bất kể tôi có thích ăn hay không, cứ món nào anh ta cảm thấy có nhiều dinh dưỡng là lại gắp cho tôi. Lần nào cũng gắp thành một núi thức ăn trong bát khiến tôi không thể ăn hết rồi lại chê anh ta phiền phức. Nhưng bây giờ, có lẽ anh ta chỉ gắp cho tôi vì phép lịch sự.

Cô gái bên cạnh Sở Tây Thừa nũng nịu: “Ôi, hết mắt cá rồi!”

Sở Tây Thừa nói: “Ăn cái đó làm gì? Chẳng có dinh dưỡng gì cả.”

Cô gái bĩu môi: “Anh chưa nghe qua câu chuyện đó sao? Mắt cá là thứ dành cho người mình yêu nhất đấy, em đang định gắp cho anh.”

Mọi người bỗng im lặng, tôi chưa bao giờ khó xử như lúc này. Tôi cuống quýt suýt nữa làm rơi cái ly. Trước đây, khi ăn cá, Mục Thần Chi đều gắp mắt cá cho tôi, tôi nói với anh cái này không ngon thì anh chỉ nhẹ nhàng nói: “Ăn cho sáng mắt.”

Tôi thực sự không biết có câu chuyện ấy, con người anh chỉ có hứng thú với các vấn đề tài chính, kinh tế. Ngay cả việc tôi down tiểu thuyết ngôn tình trên mạng về đọc mà anh còn khảy mũi rồi nói tôi mơ mộng. Chắc chắn anh không biết câu chuyện này, đó chỉ là hành động ngẫu nhiên thôi. Dù đã tự nhủ lòng như vậy nhưng tim tôi vẫn không ngừng đập loạn, cúi đầu nhìn bát cơm, một đôi đũa hướng về phía tôi, đặt vào bát tôi một miếng thịt ở bụng cá.

Ngẩng đầu nhìn, đôi mắt hoa đào cười híp lại của Thiệu Bình Hàm nhìn tôi chăm chú, rồi anh ta nói một câu nhẹ nhàng như nước chảy: “Thịt ở bụng cá là để gắp cho người mình yêu sâu sắc nhất.”

Cô gái kia mở to đôi mắt kinh ngạc: “Còn có điển cổ này nữa kia à? Sao em không biết nhỉ?”

“Thì chẳng phải đang được chứng kiến đấy sao? Cái này là do đại thiếu gia ta sáng tạo ra đấy!” Thiệu Bình Hàm nhéo nhéo tai tôi như đang ở chốn không người.

“Choang” một tiếng, chiếc ly thủy tinh trong tay Mục Thần Chi vỡ tan, những giọt rượu màu hổ phách ngấm dần vào tấm khăn trải bàn trắng như tuyết, máu cũng theo vết thương của anh từng giọt rơi trên những mảnh thủy tinh vỡ, nhìn vô cùng sợ hãi.

Ai cũng bất ngờ đến sững sờ, khóe môi Mục Thần Chi vẫn nhếch nụ cười, bình tĩnh và ung dung, tưởng chừng như tay anh không hề bị thương vậy. Đúng giây phút này, bốn mắt chạm nhau, tôi nhìn thấy sự cuống quýt của mình phản chiếu trong đôi mắt của anh, còn có cả niềm đau đớn vô cùng của anh.

Tôi thần thờ ngồi trên ghế, cảm giác như một con cá bị nướng trên đồng lửa, nhưng lại quên lặt mặt kia, cháy khét và bốc khói.

“Tôi đi vệ sinh một chút.” Tôi nhanh chóng đứng dậy ra khỏi cửa như một kẻ chạy trốn, để lại căn phòng với những tiếng cãi nhau ồn ào.

“Thiệu Nhị, cậu ngồi xuống cho tôi, chỉ vì một người phụ nữ mà cậu trở mặt với anh em sao?”

“Ai trở mặt trước đây? Nói thay tôi chăm sóc thỏ con, thế mà dùng một cái đi nói chuyện đó với bố mẹ tôi, hại tôi bị giam lỏng ở Thượng Hải mấy tháng trời. Ông già tôi sống chết gì cũng không cho tôi yêu thỏ con, còn tịch thu cả điện thoại của tôi nữa. Tôi bị nhốt trong phòng tối mấy tháng trời, còn anh ta ở ngoài thì tốt rồi, chăm sóc người phụ nữ của tôi tận tình, còn chăm sóc đến tận giường nữa. Đồ trở mặt vô tình, anh ta đã trở mặt vô tình với tôi từ lâu rồi!”

“Đại ca quen Tiểu Mật trong trò chơi, còn quen cô ta sớm hơn cậu ấy chứ. Hai người họ yêu nhau thực sự, anh ép buộc được sao?”

“Là yêu nhau thực sự hả? Người ta cũng thâm yêu Tần Niệm năm năm rồi đó, anh ta đã dùng thủ đoạn gì thì tự anh ta biết.”

“Ngay cả Tần Niệm mà cô ta cũng dính vào rồi cơ à, thế mà tôi không biết đấy.”

“Vậy thì đại ca quen Phó Tiểu Mật từ trước lúc đó nữa rồi.”

“Câm mồm đi! Hai người có tư cách để bàn tán chuyện này sao? Các anh tự trọng nghĩa quá nhỉ? Hết người nọ đến người kia lừa tôi, coi tôi là thằng ngốc hả, nếu tôi không nhìn thấy đồ của anh ta ở nhà thỏ con thì các anh còn định dấu diếm tôi đến bao giờ?”

Đầu óc tôi loạn hết cả lên như muốn nổ tung, chạy đến nhà vệ sinh mà thấy trời đất quay cuồng, tôi hắt từng vốc nước lạnh lên mặt.

Mục Thần Chi bóp vỡ ly rượu, lý do tại sao thì cũng chẳng liên quan gì tới tôi, bởi chúng tôi đã chia tay nhau rồi mà. Anh ta có yêu tôi hay không, dùng thủ đoạn gì, đó đều chỉ là chuyện của quá khứ. Cho dù Thiệu Bình Hàm có thật lòng với tôi thì tôi cũng chỉ xem anh ta là bạn. Một người là người tình cũ, một người là bạn. Tôi chẳng có lỗi với ai cả, tôi chỉ là một con rối bị đặt sai vị trí làm diễn viên chính mà thôi. Tại sao tôi phải bất an cơ chứ? Tại sao tôi lại lo lắng, sợ hãi? Thực sự là không cần phải như vậy, tôi chỉ cần nói rõ ràng với bọn họ. Nhưng tại sao trái tim tôi lại đau đến thế?

Rất lâu sau tôi mới từ nhà vệ sinh đi ra, Mục Thần Chi đang chờ tôi ở cửa, có vẻ anh cố tình đứng đó chờ tôi.

Tôi cắn môi, bước đi thật nhanh coi như không nhìn thấy anh ta. Anh ta bỗng nắm lấy cánh tay tôi, nắm chặt đến mức cánh tay tôi như bị bẻ đôi thành hai đoạn, tôi gắng sức vùng vẫy để thoát khỏi nỗi đau đó. “Buông tay ra!”

Anh ta khẽ nhếch mép, nhìn tôi với ánh mắt rất bình tĩnh. “Anh không buông!”

Tôi cũng mỉm cười. “Được thôi, thế thì nắm tay tôi bước vào trong ấy, đến lúc đó, nếu cô bạn gái minh tinh kia của anh mà hắt ly cà phê vào mặt tôi thì anh phải đỡ cho tôi!”

“Không vấn đề gì.” Khuôn mặt đậm nét cười, anh kéo mạnh tôi vào lòng, các ngón tay vuốt nhẹ lên phần tóc trước trán vừa bị cháy xém. “Xảy ra chuyện gì thế này? Những vết phỏng rộp trên tay ghê quá!”

Sự ấm áp của những ngón tay anh như dòng nước mát lạnh nhẹ nhàng chảy từ vàng trắng vào tận trong con tim tôi, dễ chịu đến mức khiến người ta tự nguyện đắm chìm trong đó. Giọng nói của anh rất dịu dàng nhưng lại chính là thuốc độc, nếu đã hít vào thì người ta sẽ bị mê man, nhưng tôi không muốn lún sâu vào cảm giác đó. Đã kết thúc rồi thì cũng không nên có bất kỳ sự day dưa nào hết.

“Can hệ gì tới anh?” Tôi cố trấn tĩnh rồi hất tay anh ra, luồng sức mạnh bất ngờ đó khiến anh sững sờ một lúc, dường như anh cũng quên mất bản thân phải nói gì, làm gì.

Tôi cúi đầu bước trở lại phòng ăn, không biết bọn họ đã giải quyết như thế nào mà không khí căng thẳng chỉ chực rút kiếm giương cung xông vào đánh nhau lúc trước đã hoàn toàn biến mất, người nói kẻ cười. Mục Thần Chi cũng rất lâu sau mới bước vào. Tôi nói với Thiệu Bình Hàm: “Cuốn tiểu thuyết ngày mai phải nộp, em vẫn chưa sửa lại. Nếu không về sớm để sửa tiếp thì tiền sinh hoạt tháng này của em sẽ trở thành vấn đề đáng lo đấy.”

“Được thôi, thế thì chúng ta ra chỗ khách sạn lấy quà anh tặng em đã rồi sẽ đưa em về nhà.”

“Ừm” Chỉ cần rời khỏi nơi này, có bảo tôi nhảy vào nồi dầu sôi tôi cũng làm, dù gì thì tôi cũng sắp bị cái không khí ở đây chiên chín rồi.

Trên xe, Thiệu Bình Hàm vẫn cười nói hả hê và đấu khẩu với tôi. Tôi đáp lại câu được câu chẳng, bỗng cảm thấy như thế thật mệt mỏi, tôi im lặng một lúc rồi nói với anh ta: “Sau này đừng nói với người khác em là em gái của anh nữa.”

“Không thành vấn đề, thế thì ngoan ngoãn làm hoàng hậu của trẫm nhé.”

“Thiệu Bình Hàm, em không nói đùa đâu.”

“Nhưng anh đang đùa với em mà!”

Tôi nheo mày, thực sự không thể chịu nổi cái thái độ coi như không có chuyện gì xảy ra của anh ta được. “Anh đừng làm trò nữa, anh nói em mặt dày cũng được, nói em tự tử ra đa tình cũng được, em chỉ muốn nói với anh rằng, em chỉ coi anh là bạn thôi, trước đây và sau này vẫn thế.”

Thiệu Bình Hàm nắm chắc lấy vô lăng, chiếc xe đột ngột rẽ sang bên trái, thiếu chút nữa thì lao vào lan can bên đường.

Tôi hoảng hồn nhìn anh ta. Anh ta “hứ” một tiếng nhẹ rồi quay mặt sang nguyệt tôi một cái. “Em đừng dùng cái ngữ khí đó mà nói chuyện với anh, nó làm anh sợ đấy! Nếu có chuyện gì xảy ra thì hai chúng ta dù không được vui vẻ chung sống nhưng sẽ được chung cùng một mộ.”

“...”

Đôi mắt hoa đào của anh ánh lên niềm vui, nói một cách rất nhẹ nhõm: “Câu nói lúc trước em nghe thấy rồi à? Haizzz, anh chỉ nói đùa với chúng nó thôi mà, em vẫn coi là thật hả?”

Thấy Thiệu Bình Hàm cười như trời yên bể lặng nhưng tim tôi lại nhói đau, còn chưa kịp mở miệng thì anh ta đã đập mạnh vào trán tôi: “Nhìn cái mặt nhăn nhúm như mướp đắng của em kìa, thái độ phục vụ kiểu gì vậy? Không quà cáp gì nữa hết!”

Tôi cười hì hì: “Thế cho em chút boa nhé!”

Thiệu Bình Hàm chớp mắt đầy ám muội. “Phải thêm một bước phục vụ đặc biệt nữa mới được boa.”

Anh ta tiến tôi lên lầu, cười cười nói nói rồi vẫy tay chào. “Mai gặp nhé!”

Một giây trước khi cửa thang máy đóng lại, anh ta bỗng đưa tay chặn cửa, nhìn tôi chăm chú hồi lâu, đôi mắt ánh lên một sự quyết tâm và kiên trì. “Ngay từ đầu anh đã không tính là sẽ dừng lại, vậy nên em không cần để ý đến anh. Giờ thì được rồi, em đi chơi đi!”

“Chơi cái gì mà chơi, em về đi ngủ đây!”

“Không cần thông báo! Mà em đừng có mơ gặp anh đấy! Anh bận lắm, không có thời gian gặp em trong mơ đâu.”

Thang máy chậm chậm đi lên, bốn bức tường kính không một tiếng động như muốn đè lấy tôi, khiến tôi không thể thở được. Trong đầu tôi, hình ảnh Thiệu Bình Hàm vừa cười vừa quay lưng bước đi cũng giống như lúc tôi rời xa Tần Niệm. Duyên phận có thể khắc sâu hình bóng người nào đó vào tâm trí ta, nhưng dù ta có cố gắng thế nào thì cũng không thể có được họ. Không phải người ấy tàn nhẫn, mà do ta đã tàn nhẫn với chính mình. Hết lần này đến lần khác chà đạp lên bản thân, rồi tự mình cảm thấy bản thân hèn kém. Biết rõ đó là một tấm sắt nhưng vẫn mù quáng lao vào, đến mức vỡ đầu chảy máu thì trái tim cũng chết, thế mà vẫn không chịu dừng lại. Nhưng còn có thể làm sao đây? Điều duy nhất có thể làm là cười và quay lưng bước đi, tiếp tục tình trạng một người sống trong đau đớn.

Cho nên, Thiệu Bình Hàm, anh chỉ cần cười và quay lưng bước đi thì sẽ không cảm thấy đau đớn nữa. Đến bước đường cùng, người ta không chịu đi thì mình tôi đi, khó khăn lắm tôi mới tìm được cảm giác yên tĩnh như lúc này. Còn anh, anh ồn ào như thế thì đừng đến làm phiền tôi nữa.

Tôi móc chìa khóa ra mở cửa, cảm thấy toàn thân không còn sức lực, tôi thay đôi dép lê, cũng chẳng còn buồn bật đèn mà bước nhanh vào phòng ngủ. Chợt nghe thấy tiếng cười chế giễu rất nhỏ của một ai đó vọng đến từ phía trước cửa sổ: “Về sớm quá nhỉ!”

Tôi loạng choạng va vào ghế sofa, đau điếng, một lúc lâu sau tôi mới hoàn hồn trở lại, ôm ngực nói: “Mục Thần Chi, sao anh vào được?”

“Xin lỗi, anh về nhà mà không báo cho em một tiếng.” Toàn thân anh là một bóng đen sì đứng dựa vào cửa sổ, tôi không nhìn rõ mặt. Tiếng máy lửa “tách” một tiếng, trong ánh lửa yếu ớt, khóe môi của anh như đang nhếch lên nụ cười nhạo. Anh chăm chú nhìn tôi qua làn khói mỏng. Đường như mỗi một vòng khói thuốc đều mang đến khí lạnh nơi rừng sâu.

Tôi sợ ý quá, Mục Thần Chi còn cầm một chìa khóa mà!

Phần ngực áo của anh đã bị tôi làm cho nhăn nhúm từ lúc này, căn phòng tĩnh lặng đến đáng sợ, tôi có thể nín thở nhưng không thể không chế được cơn tim đang đập mỗi lúc một nhanh trong lồng ngực. “Thình thịch, thình thịch” nghe như tiếng những viên đạn được bắn ra bay trong không trung rồi bất chợt xuyên vào trái tim tôi vậy.

Mục Thần Chi hút hai hơi thuốc rồi bỗng bước về phía trước ẩn điều thuốc đang hút dở vào gạt tàn, ánh sáng duy nhất trong căn phòng này giờ biến mất. Tôi có cảm giác điều thuốc bị vùi dập một cách tàn nhẫn đó chính là cái cổ của mình, thế nên tôi quay người chạy thật nhanh về hướng cửa. Nhưng tay vừa chạm vào lan can cầu thang thì bị Mục Thần Chi ôm chặt từ phía sau, tôi còn chưa kịp thở đã bị anh ta kéo về phía cửa. Những nụ hôn như mưa gió bão bùng cứ thế ập đến, tôi không ngừng vùng vẫy, tôi muốn trốn tránh nhưng biết trốn ở đâu bây giờ, những chiếc hôn như cơn mưa bất chợt cứ thế điên cuồng trút xuống.

Tôi mặc chiếc áo len cài cúc, sức mạnh của Mục Thần Chi cùng sự vùng vẫy của tôi khiến tôi chỉ nghe thấy những hàng cúc lần lượt bung ra, khi những chiếc cúc rơi xuống mặt đất phát ra tiếng lộc cộc thì cũng là lúc bàn tay anh luồn vào trong và vội vã di chuyển. Bàn tay bị thương của anh vẫn đang băng bó, vải gạc cũng đã bị bung ra nhưng vẫn cứ thoải mái di chuyển lên cơ thể tôi. Cái lạnh buốt của những đầu ngón tay và sự thô ráp của vải gạc khiến làn da tôi tê dại lạ thường. Tôi vốn không thể chống đỡ nổi sức mạnh của anh, mọi xúc cảm cứ như từng cơn sóng ập đến, tôi bỗng chốc mềm hẳn đi.

Nghe thấy tiếng anh cởi thắt lưng là tôi đoán được ngay tình hình. Đối diện với anh, tôi lúc nào cũng là người thua, cổ vùng vẫy thì cũng chỉ uống công vô ích nên tôi cũng hòa theo những động tác liêu lĩnh của anh. Những nỗi chua xót trong tim cứ chực trào ra sống mũi, tôi không kìm được nên khóc to, hai hàng lệ cứ tuôn xuống tóc, xuống má anh.

Anh bỗng rung mình rồi dừng mọi động tác, thở hổn hển và ôm tôi vào lòng thật chặt, ngón tay di chuyển từ cổ lên vành tai tôi, khẽ véo nhẹ. “Sau này, không được để người khác véo vào đây nữa nhé!”

Tôi chợt nhớ lại lúc ăn cơm, Thiệu Bình Hàm có véo tai tôi. Đó là hành động mà Mục Thần Chi vẫn hay làm. Chắc không véo được tai tôi nên anh đã bóp võ lý rượu, để lại vết thương khá sâu. Ngay lúc đó, vết thương mới chỉ được kiểm tra và băng bó sơ qua, nhất định vẫn còn vài mảnh thủy tinh vụn còn găm trong đó. Những ngón tay của anh là đẹp nhất, nếu bị để lại sẹo thì tiếc quá. Nghĩ đến đây, sự tủi thân và oán trách của tôi cũng giảm xuống đôi chút, tôi thì thầm: “Anh bóp võ lý rượu là đủ rồi, đây không phải là chỗ để anh véo đâu.”

Anh nhẹ nhàng xoa lên trán tôi, trong sâu thẳm đôi mắt ấy cũng ẩn chứa niềm vui, anh “hứ” một tiếng như trẻ con.

“Anh cứ véo đây.”

Không biết ngủ đến lúc nào, tôi thoáng nghe thấy tiếng chuông cửa reo, giường cũng hơi run một chút, cứ ngỡ rằng chỉ là mơ nên tôi lại trằm chằm ngủ tiếp. Những âm thanh “Bình, bình, bình, bình” vọng lại, nghe như tiếng sửa nhà.

Tôi dụi mắt bước ra phòng khách, một cảnh tượng hoàn toàn làm tôi kinh hãi.

Chiếc áo ngủ của Mục Thần Chi bị xé toạc, lộ ra một phần vai, đầu cũng bị thương, từng giọt máu chảy xuống sàn. Thiệu Bình Hàm cũng không hơn, một mắt bầm tím, hai lỗ mũi như có hai con giun đỏ đang bò ra. Hai người vẫn giữ tư thế chực xông vào đánh nhau, những tiếng thở nặng nề cứ vang vọng căn phòng.

Khi Thiệu Bình Hàm lướt mắt nhìn tôi, dải gân xanh trên trán anh ta hiện rõ, vung cú đánh lên đầu Mục Thần Chi. “Mày là đồ cầm thú, tao biết ngay là mày đến ức hiếp cô ấy mà!”

Mục Thần Chi không tránh kịp nên bị ngã xuống sàn, máu chảy dần xuống mắt, không tài nào mở được, anh định trở mình dậy, dùng tay lau máu, giọng nhỏ nhưng ẩn chứa trong đó là một sự tức giận vô cùng. “Thiệu Bình Hàm, vì là anh nên tôi nhường cậu, cậu đã có được một chút quan tâm của cô ấy là được rồi.”

“Anh định chơi xấu sau lưng tôi hả? Anh em cái gì chứ!” Thiệu Bình Hàm đá mạnh vào bụng Mục Thần Chi.

Mục Thần Chi bị lộn một vòng từ trên sofa xuống, thấy cú đá thứ hai sắp giáng xuống người Mục Thần Chi, tôi bèn lao ra ôm lấy chân Thiệu Bình Hàm. “Anh định đá chết anh ấy à?”

Thiệu Bình Hàm nhìn chằm chằm vào cổ tôi, trong ánh mắt đầy những tia máu. Anh ta gào thét, đẩy tôi qua một bên. “Em xem anh ta đã bóp cổ em như thế mà em vẫn còn bênh vực anh ta sao? Nếu không đánh chết anh ta thì anh không mang họ Thiệu.”

Hai tay anh ta ghì chặt lấy cổ Mục Thần Chi, tôi gắng hết sức mà không thể nào kéo ra được, đành nhắm mắt hét to: “Không phải bóp cổ em, mà là anh ấy hôn em.”

Thiệu Bình Hàm buông lỏng tay, anh ta thở hổn hển rồi quay lại nhìn tôi: “Hôn sao? Không phải anh ta lên vào nhà rồi trèo lên giường ép buộc em sao?”

Lén vào nhà là sự thực, trèo lên giường cũng là sự thực, anh ta dùng sức mạnh để chiếm đoạt tôi cũng là sự thực. Tôi trước nay chưa từng nghĩ sẽ quay trở lại với Mục Thần Chi! Tối qua tôi đã vạch rõ giới hạn, nhưng con người anh ta, trước cửa thì là người quân tử nhưng sau khi đóng cửa lại thì chẳng khác gì cầm thú. Tôi chống cự hồi lâu, chân yếu tay mềm, lần nào cũng bị khuất phục trước uy quyền của anh ta.

Tôi cắn răng nói: “Anh ấy không hề ép buộc em. Em với anh ấy lại tốt đẹp rồi.” Nếu tôi không nói như vậy thì e rằng còn đánh nhau đến đến khi kẻ sống người chết mới thôi.

Thiệu Bình Hàm như kiệt quệ sức lực, bỗng buông tay. “Em thực sự yêu anh ta sao?”

Nếu nói “không yêu” thì Thiệu Bình Hàm liệu có đánh anh ta đến chết không?

“Yêu” chứ, trợ từ ngữ khí đã bị tôi nén lại trong cổ họng, thấy Mục Thần Chi mặt đầy máu, nằm dài trên sàn, tôi liền đến quỳ bên cạnh. “Anh không sao chứ?”

Mục Thần Chi cũng không lau những vết máu trên mặt, chỉ nắm tay tôi đặt lên ngực anh một cách đầy ám muội. “Ừm, hôn một cái là không sao.”

Nghe cái tiếng “ừm” của anh ấy mà tôi cảm thấy chân tóc mình như tê dại. Đúng là đàn ông kiêu như anh mà nũng nịu thì thật đáng sợ, chỉ cần một câu nói mà có thể đẩy người ta đến bên bờ vực.

Quả nhiên, Thiệu Bình Hàm bị từ “ừm” đó làm cho tức giận, giơ chân đá phăng chiếc ghế sofa ra xa hơn một mét. Anh ta nghiêng răng nói với Mục Thần Chi: “Mày làm tao buồn nôn quá.”

Mục Thần Chi nói với giọng tủi thân: “Vợ à, hay là chúng mình đi đăng ký kết hôn đi, để người ta khỏi phải nói là anh đến cưỡng hiếp em.”

Vợ à... Hóa ra tôi cũng bị nằm trong kế hoạch của anh ta.

Thiệu Bình Hàm ngăn người ra một lúc nhưng rất nhanh sau đó lại tức giận nắm cổ áo của Mục Thần Chi. “Tối qua mày còn ôm một con bé, giờ mày lại nói muốn lấy thổ con, mày đùa với ta hay giỡn với cô ấy hả?”

“Hai chúng tôi sớm đã định ngày mừng Một tháng Mười sẽ kết hôn rồi, còn là giả được sao?”

Mục Thần Chi quay sang nhìn tôi, ánh mắt cầu cứu không giấu được vẻ vui mừng. Thiệu Bình Hàm vo nắm đấm rồi kéo lấy cánh tay tôi, hỏi: “Có thật không? Hắn ta mà có âm mưu gì thì em cứ nói thẳng với anh. Anh sẽ xử lý!”

“Ừm” Thiệu Bình Hàm đã nói muốn xử lý anh ta thì có thể không thật được không? Có điều, với mức độ nham hiểm của Mục Thần Chi thì vẫn chưa biết trước được rằng ai sẽ xử lý ai.

Thiệu Bình Hàm đâm mạnh một cú vào tường, nghiêng rằng trừng mắt nhìn Mục Thần Chi. “Mày giỏi lắm! Tao sẽ chờ xem, mày mà không cưới cô ấy thì tao sẽ lái máy bay đâm chết mày luôn.”

Tôi chợt lạnh sống lưng, đây không phải lời nói đùa, Thiệu Bình Hàm thực sự là sở hữu một chiếc máy bay riêng.

Thiệu Bình Hàm khập khiễng bước ra ngoài, tay nắm lấy cửa, giọng khàn khàn vọng lại: “Thỏ con, phải đối tốt với bản thân đấy nhé, đừng để bị bắt nạt.”

Tim tôi lại nhói đau, chính tôi cũng đang nén nỗi oan ức, tủi thân của mình, lại còn làm liên lụy đến người khác nữa.

Thiệu Bình Hàm, hôm nay anh đến đây làm gì cơ chứ? Là Mục Thần Chi giăng bẫy cả hai chúng ta, thế mà anh lại vô tình đổ thêm dầu vào lửa, nên mới giúp anh ta chuyển từ chia tay thành kết hôn, khiến cho chính anh cũng bị vạ lây.

“Cậu lại một lần nữa bán mình như vậy sao? Chuyện hôn nhân đại sự mà cậu làm như trò chơi vậy?” Tô Na Na trừng mắt lườm tôi, rồi bỗng nghiêng đầu cười đều: “Hi, cậu yêu anh ta rồi phải không?”

“Yêu tiền và bộ dạng tuấn tú của anh ta.”

“Thiệu Bình Hàm cũng đẹp trai, cũng có tiền, sao cậu không cần anh ta?”

“Tớ và anh ta mà ở bên nhau thì chỉ có làm nổ phòng bếp thôi? Thôi đi, trước khi Tần Niệm kết hôn, tớ xử lý quách bản thân mình trước cho xong. Sở Mộ Doanh an tâm rồi, Mục Thần Chi sống yên ổn mà tớ cũng được nghỉ ngơi.”

Tô Na Na dùng ngón tay gõ lên bàn từng nhịp một, bỗng nói: “Đừng trách tớ không nhắc nhở cậu, đại thần là người rất nhiều mưu mô, cậu xem ngày anh ta chọn để kết hôn mà xem, ngày mừng Một tháng Mười, còn Tần Niệm và Sở Mộ Doanh kết hôn vào ngày mừng Năm tháng Mười. Không biết chừng chia tay cũng nằm trong kế hoạch của anh ta nhằm kích thích cậu đấy chứ! Ôi cậu bị nằm lên bàn tính của anh ta rồi, chắc chắn!”

Tôi lặng người. “Tớ cũng như một chuỗi hạt bị cố định lại rồi, người ta thích làm gì thì làm, tớ có muốn chạy cũng không chạy được. Như Chu Du đánh Hoàng Cái, một bên thích đánh, một bên thích bị đánh nhưng thực sự thì Chu Du không muốn đánh mà Hoàng Cái cũng không muốn bị đánh.”

“Cậu không thích anh ta, anh ta cũng không thích cậu, hai người định giở trò gì vậy?”

Tôi bưng chiếc cốc, ngược nhìn Tô Na Na: “Cậu cũng cảm thấy Mục Thần Chi không thích tớ, anh ta chỉ muốn chơi đùa với tớ thôi đúng không? Chẳng phải lúc trước cậu luôn ghép tớ với anh ta thành một đôi đấy sao? Cậu còn nói anh ta là hàng cực phẩm còn gì?”

“Anh ta tốt với cậu như vậy, ai nhìn mà chẳng nghĩ là anh ta thật lòng với cậu. Nhưng con người anh ta quá thông minh, rất khó đoán biết trước được. Anh ta bày mưu tính kế bắt cậu phải diễn cùng, cậu có nhìn ra được không? Còn nếu anh ta thực sự thích cậu thì sao còn phải tìm đến người phụ nữ khác?”

Đúng mà, tôi chẳng có điểm gì tốt, anh ta cũng không có lý do gì để thích tôi. Tôi rất tin Tô Na Na, cũng không hề nghi ngờ sự thay đổi thái độ đột ngột của cô ấy với Mục Thần Chi. Tôi chỉ cảm thấy cô ấy nhìn người rất chuẩn, đầu óc cũng thông minh hơn tôi, cô ấy đã tỏ ra nghi ngờ thì chắc là mọi chuyện đúng như vậy.

“Thế anh ấy cũng không nhất thiết phải đùa với việc hôn nhân đại sự của bản thân chứ?”

Tô Na Na cười: “Đối với loại người như bọn họ, hôn nhân chỉ là trò lừa bịp, lấy một cô vợ khờ khạo, không cãi lại chồng là được rồi, ở bên ngoài họ mặc sức chơi bởi trác táng, đi cùng cô nọ, cặp với em kia. Haizzz, thế cậu đã gặp bố mẹ anh ta chưa?”

“Chưa, anh ấy chưa bao giờ nhắc đến gia đình.”

“Sắp kết hôn rồi mà vẫn chưa gặp bố mẹ, chắc chắn anh ta chẳng có thành ý gì đâu.”

Cuộc nói chuyện đến đây là kết thúc, mà nếu không kết thúc thì tôi cũng chẳng còn tâm trí nào để tiếp tục nghe thêm nữa. Tối về nhà, tôi không kèm chế được nên thử theo dõi Mục Thần Chi xem sao. Kết quả là, tôi phải ngồi một mình trên chuyến xe đường dài trở về nhà bố mẹ, dù đã mặc nhiều quần áo dày nhưng tay chân vẫn lạnh toát.

Tôi móc điện thoại gọi cho Tô Na Na than vãn: “Cậu có biết cái vị tiên tri mà có thể đoán trước được ở đâu có động đất, ở đâu có hỏa hoạn không? Cậu còn thần thông hơn cả ông ta ý chứ. Cậu nói xem, Mục Thần Chi rốt cuộc là có ý gì? Tổ nói muốn về thăm nhà mà anh ta cứ ậm à ậm ừ.”

“Vậy một mình cậu về nhà mà anh ta cũng không đi cùng à?”

“Anh ấy đi cái nơi Bolinixi gì gì ấy. Haizzz, cái nơi mà chim cũng chẳng đi đại tiện được, tớ cũng quên mất tên rồi, chỉ nhớ đó là một quần đảo.”

“Ngay cả chim, cậu cũng không đủ tư cách làm đâu, chắc chắn cậu sẽ bay sai phương hướng. Polynesia không phải là nơi chim không đi đại tiện được như cậu nghĩ đâu, đó là thánh địa của những đôi uyên ương đi hưởng tuần trăng mật, biết đâu anh ta lại muốn tạo cho cậu một bất ngờ. Cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa, những câu nói hôm đó của tớ cũng chỉ là nói nhảm thôi, cậu đừng để bụng rồi lại suy nghĩ linh tinh.”

Có thể không suy nghĩ sao? Mục Thần Chi xem như không có chuyện gì xảy ra sao? Chắc suy nghĩ trốn kết hôn với tôi đang lớn dần lên trong anh ta.

“Tớ về nhà cũng chẳng thèm điện cho anh ta nữa, thôi nhá.”

Tôi khoác ba lô vừa về đến khu tập thể, từ rất xa đã nhìn thấy có người chỉ trỏ mình. Một hai người thì không nói làm gì, đằng này suốt cả quãng đường tôi luôn nhận được những ánh mắt kinh ngạc xen lẫn khinh bỉ. Tôi nhìn kỹ lại mình từ đầu đến chân, cũng chỉ là mặc một bộ quần áo màu đỏ thôi mà, có đến mức phải như thế không? Ánh mắt đó, thái độ đó, cứ như tôi là đứa cụt tay cụt chân không bằng.

Tôi ấn chuông, xuất hiện sau cánh cửa là một khuôn mặt xanh xao, tôi đưa tay lên trán mẹ nhưng mẹ bỗng rụt tay lại.

“Mẹ, mẹ ốm à?”

“Không...” Mẹ tôi ấp a ấp úng, vừa đưa dép cho tôi vừa hỏi: “Sao con về mà không báo trước một câu?”

Tôi ngồi trên sô pha, ánh mắt lướt qua một lượt quanh nhà.

“Có người dự cảm tốt thật đấy, con về không báo trước mà người ta đã trốn ra ngoài rồi. À, không đúng, phải là trốn tránh vì sợ hãi mới đúng.”

Bà chau mày nói: “Con đừng nói như vậy với bố con.”

“Ông ấy nhìn thấy con là đã ngứa mắt, hay ông ấy lại chạy đến chỗ Tần Văn Chiêu rồi?”

“Bố con...đi công tác rồi.”

“Ông ấy nói mà mẹ cũng tin được sao? Thôi vậy, mẹ tự nguyện nhẫn nhịn thì cứ nhẫn nhịn đi, dù sao thì mẹ cũng nhẫn nhịn được hai mươi mấy năm rồi còn gì.”

Mẹ tôi đứng cạnh cửa sổ, quay lưng về phía tôi, hồi lâu mới vọng lại tiếng khóc sục sục. Đôi vai không ngừng run, tôi thấy mình đã hơi nặng lời nên tiến đến ôm mẹ và dỗ dành: “Đại mỹ nhân à, con ăn nói linh tinh, mẹ đừng giận con nhé!”

Bà cứ khóc mãi làm tôi sốt ruột không yên, lúc đó mới nhận ra từ lúc về tôi không nhìn thấy Niệm Niệm đâu, tôi vừa nhìn quanh nhà vừa hỏi mẹ: “Niệm Niệm đâu mẹ? Trước đây con mà về nhà là thế nào nó cũng sửa từ ngoài cổng và đến cắn gấu quần con mà.”

“Niệm Niệm...bị đem đi cho người ta rồi.”

Tôi kinh ngạc. “Con chó mà bố thích nhất, sao lại nỡ đem cho người ta thế?”

“Khu này không cho phép nuôi chó nữa. Chắc con đói rồi hả? Để mẹ đi nấu cơm.” Bà quay người đi vào bếp, lúc thái rau còn thỉnh thoảng đưa tay gạt nước mắt.

Có gì đó rất lạ.

Mẹ và tôi trước nay luôn nói chuyện như hai người bạn, cho dù bà giận dữ đến đâu, kêu ca, than thở thế nào, chỉ cần tôi nũng nịu kêu hai tiếng “đại mỹ nhân” là bà đều nở nụ cười tươi rói. Hôm nay có chuyện gì vậy nhỉ?

Lúc ăn cơm, bà không nói câu nào, chỉ cúi đầu, tôi không kìm được nên khuyên: “Ông ta với Tần Văn Chiêu đã hai mươi mấy năm rồi mà vẫn thường xuyên qua lại, mẹ đã quyết định không ly hôn ngay từ đầu rồi thì cũng không nên buồn phiền quá, đừng tự làm khổ bản thân mình nữa. Ông ta không về thì càng tốt.”

Mẹ vẫn đang nhai cơm, nghe tôi nói vậy bèn “khụ” một tiếng rồi gục mặt xuống bàn, mặc cho những sợi tóc dính vào thức ăn, cứ thế khóc lớn. Tôi đứng dậy, vỗ vỗ vai mẹ nhưng tôi an ủi thế nào cũng vô ích. Tôi ngẩng đầu, chợt nhìn thấy ở giữa bức tường phòng ăn có dán một tờ giấy hình vuông, màu vàng với những đường hoa văn chằng chịt như là một cái bùa vậy. Nhìn lại một lần nữa, tôi phát hiện mỗi cánh cửa trong nhà đều dán một bức bùa hết như thế, bức ở cửa chính là to nhất.

Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng rồi truyền lên đầu, da đầu tê tê, tôi chỉ bức bùa trên cánh cửa, sợ hãi hỏi mẹ: “Mẹ, cửa nhà mình dán cái gì thế kia? Trong nhà có ma hả mẹ?”

Mẹ tôi bỗng ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, những giọt lệ vẫn vương trên má, đột nhiên mẹ ôm lấy tôi, khóc to như một đứa trẻ: “Bố con không bao giờ về nữa rồi.”

Đầu tôi nổ “ầm” một tiếng, tiếng khóc của mẹ bỗng chốc được phóng đại lên gấp mấy lần, như kiểu trong tai tôi đang được lắp một chiếc loa cỡ lớn vậy. Đầu tôi ong ong, òn ào quá, òn đến mức tôi không còn nghĩ gì được nữa, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, đến mức mẹ nói mà tôi chỉ nghe được vài từ bập bõm, không thể kết nối thành câu được.

Tôi muốn uống cốc nước lạnh để bình tĩnh lại nhưng khi đứng lên, tôi lại bất giác đi lục túi xách, cũng chẳng biết mình đang làm gì nữa, lấy ra một hộp kẹo cao su, cảm thấy nắp của nó hôm nay sao mà chặt và khó mở đến thế, đầu ngón tay tôi đau rát mà vẫn không sao vặn nó ra được. Tôi bèn đập mạnh nó lên mặt bàn. Một cái, hai cái...

Chiếc hộp trong lòng bàn tay như kiểu đau quá, “choang” một tiếng, những viên kẹo màu xanh lá cây tung tóe trên nền nhà.

Mẹ chồm tới ôm tôi, nắm chặt bàn tay tôi, đôi tay mẹ cũng đang run rẩy: “Mật Mật, con đừng như vậy! Con đừng dọa mẹ, mẹ chỉ sợ con sẽ xảy ra chuyện nên mới giấu con suốt mấy tháng nay.”

“Con làm sao cơ? Con vẫn tốt mà!” Cúi đầu xuống mới thấy đầu ngón tay mình toàn là máu, tôi chẳng cảm nhận được gì, chỉ vừa cười vừa xua tay. “Mẹ lo chứng bệnh trầm cảm của con chưa khỏi, không chịu được nỗi đau này nên sẽ làm chuyện ngốc nghếch chứ gì? Có sao đâu mẹ, coi như ông ấy đã chết thôi mà!”

Mẹ sưng sờ ánh mắt sưng đỏ nhìn tôi đầy hoài nghi.

“Chết thì đã tốt, năm mười tuổi con suýt bị chết đuối, ông ta đã không cứu, lại còn tát cho con một cái. Khi ông ta bỏ đi với Tần Văn Chiêu, con đã mong cho ông ta sớm chết đi, xem ra lời nguyện của con cũng có tác dụng đấy chứ!” Tôi cười lớn, lớn đến mức tưởng như con tim cũng sắp nhảy ra ngoài, nước mắt bỗng chốc lăn dài trên má, tôi lay cánh tay mẹ và hỏi: “Ông ta chết rồi thì thôi, mẹ việc gì phải cho Niệm Niệm đi?”

“Khi mẹ về nhà, bố con đã chết được hơn một tháng do xuất huyết não, ông bị ngã trong bếp, thi thể thối rữa, khi ông chết, không có ai bên cạnh, chỉ có mỗi Niệm Niệm là ngày ngày canh cho ông, mẹ hỏi thế nào nó cũng không chịu đi, nó còn cắn mẹ một cái, đôi mắt đỏ lựng, con chó đó không điên thì cũng dại rồi. Con xem, trong nhà không có ai, Niệm Niệm cũng một tháng trời không ăn uống gì, làm sao mà nó sống được chứ, chưa biết chừng, nó uống...”

“Mẹ đừng nói nữa, sao nó có thể uống máu bố được chứ, bố cưng nó như vậy cơ mà, nó điên rồi nên mẹ mới cho nó đi à? Niệm Niệm là con chó con tìm được ngoài đường năm Tần Niệm đi, nó rất quan trọng với con,

sao mẹ lại cho nó đi chứ?” Tôi khóc nức lên từng cơn, cứ liên tục lay tay mẹ tôi.

Tóc mẹ đã bạc và rụng đi nhiều, bà nhìn tôi chăm chăm. “Con gọi ông ấy là bố rồi sao? Đã mười hai năm rồi...”

Tôi gọi bố rồi sao? Đâu có.

“Con chỉ muốn hỏi mẹ đem Niệm Niệm cho ai rồi, sao mẹ lại cho nó đi?”

“Niệm Niệm ở bên cạnh thi thể người chết lâu như thế, nhất định đã bị nhiễm độc, nếu nuôi nó thì chúng ta chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, mẹ cũng là bất đắc dĩ thôi.”

“Lúc đó sao mẹ không ở nhà, tại sao? Mẹ trả Niệm Niệm cho con, trả lại cho con!” Tôi giữ chặt cánh tay mẹ, trong đầu như chứa đầy thủy ngân, cứ cúi gầm mặt, toàn thân mềm nhũn, tôi quỳ xuống ôm đầu khóc.

“Mật Mật, mẹ biết, bố mất đi trong lòng con cũng rất buồn...”

“Con buồn?” Nước mắt lăn vào trong miệng nhưng tôi vẫn cười. “Nực cười thật, con hận ông ta, con mong ông ta chết đi đây chứ. Con chỉ quan tâm đến con chó của con thôi.”

Tôi đứng dậy, đi về phía cửa phòng rồi đóng sầm cửa lại. Tôi khóa mình trong phòng, bật nhạc to hết cỡ, nằm trên giường và nhanh chóng thiếp đi. Tôi chẳng nằm mơ tí nào, xem ra, tôi không hề quan tâm đến sự sống chết của ông ấy, ông ấy ghét tôi, chết rồi mà vẫn ghét tôi, cũng chẳng thêm về giấc mộng của tôi, và không cho tôi biết ông ấy đã chết như thế nào.

Ông ấy hiem muộn nhưng lại ghét tôi như ghét mẹ tôi vậy, ông ấy chỉ yêu mỗi Tần Văn Chiêu thôi. Nhưng ông ấy được cái thân thể khỏe mạnh, cường tráng, gần sáu mươi tuổi rồi mà trông cứ như ngoài bốn mươi vậy, sao có thể đột tử vì xuất huyết não được? Càng nghĩ càng thấy có gì đó là lạ, tôi liền chạy ra ngoài phòng khách, chiếc gạt tàn đã đầy tàn thuốc, mẹ tôi ngồi bất động trên sofa như một pho tượng, tưởng như chỉ cần động nhẹ là bà sẽ rơi xuống rồi vỡ tan.

Giọng nói của tôi cũng trở nên nhẹ nhàng hơn: “Có phải công ty xảy ra vấn đề gì không mẹ?”

Mẹ tôi sững sờ, giọng bà đã trở nên khản đặc do hút quá nhiều thuốc: “Công ty không có vấn đề gì, một mình mẹ vẫn lo ổn thỏa được.”

Chuyện kinh doanh thì tôi chẳng biết chút gì, mẹ nói thì tôi đành tin thôi.

“Khi bố chết, chỉ có mình Niệm Niệm ở bên, mẹ thì một tháng sau mới về, sao mẹ biết là ông ấy bị xuất huyết não?”

Sắc mặt bà tái xanh. “Là kết luận của khám nghiệm tử thi, mà khi mẹ về, ti vi vẫn còn mở, chắc chắn là đột nhiên ông ấy ngã xuống, chứ không thì sao có thể gãy một chiếc răng được?”

“Gãy răng? Rất có thể là do bị người khác đánh chứ? Trong nhà không có ai đến sao? Di động của ông ấy để đâu?”

Tay mẹ bỗng vo thành nắm đấm rồi ấn xuống sofa thành một vết lõm, mẹ nói với giọng mất kiên nhẫn: “Con viết tiểu thuyết hay xem phim trình thám nhiều quá? Những gì mẹ biết, mẹ đã nói với con cả rồi. Con nghi ngờ mẹ sao? Di động và chứng nhận pháp y đều ở trong ngăn kéo đấy, con tự lấy ra mà xem!”

Tôi điều chỉnh lại hơi thở, vội xin lỗi: “Mẹ, con xin lỗi. Nhưng suy cho cùng thì ông ấy chết quá đột ngột.”

Cầm chiếc di động, tôi xem hết một lượt, vì sao lịch sử cuộc gọi, tin nhắn và file ảnh đều trống rỗng? Sự nghi hoặc trong tôi ngày một lớn, có điều gì đó bất thường trong chuyện này. Nhưng tôi không nói, mượn cớ đi ra ngoài cho thoáng, tôi thay quần áo và gọi đến một số điện thoại.

Ngôn ngữ của hoa anh đào là tên một quán ăn Nhật nằm ở trung tâm thành phố, khung cảnh trang nhã. Tôi ghét nhất là ăn món Nhật nhưng Tần Văn Chiêu lại thích, vì thế trước đây, bố tôi và bà ta luôn hẹn gặp ở quán ăn này. Bà ta có một nửa dòng máu Nhật Bản, hai người thường nói chuyện bằng tiếng Nhật nên tôi nghe chẳng hiểu gì.

Tần Văn Chiêu ngồi trước mặt tôi, mặc bộ sườn xám màu đen, bà ta vẫn cao quý và sang trọng. Trước đây, tôi cảm thấy bà ta có khuôn mặt tuyệt đẹp, đôi mày dài như được vẽ, rất giống mỹ nữ thời xưa. Nhưng nay, khi cười đã xuất hiện những nếp nhăn nơi khóe mắt, lộ rõ sự mệt mỏi. Tôi điều chỉnh lại hơi thở, đi thẳng vào vấn đề: “Cô Tần, cái chết của Phó Khải Hoa, cô biết chứ?”

Thần sắc bà ta có chút hơi khác, khéo léo tránh câu hỏi của tôi, bà hỏi: “Mật Mật không gọi món sao?”

“Tôm chiên bột và nước lạnh mà cô thích.” Bà muốn đi lòng vòng với tôi hả, tôi xem bà có thể lòng vòng được đến lúc nào.

“Ha ha, cảm ơn cháu vì còn nhớ rõ như thế.” Bà ra gọi phục vụ mang rượu đến.

“Hay là cô uống nước lạnh thôi nhé!” Tránh việc bà ta lấy cớ say rượu để từ chối trả lời những câu hỏi của tôi.

“Cô muốn uống chút rượu.” Bà ta gượng cười, thăm dò tôi: “Bao nhiêu năm rồi không gặp, Tiểu Mật ngày càng xinh ra đấy, cháu với bạn trai dạo này ra sao rồi?”

Quan tâm đến bạn trai tôi làm gì cơ chứ? Bạn trai? Theo lý mà nói thì bà ta chắc chắn chỉ biết tôi kết hôn với Tiêu Hàn Ý mà không biết chúng tôi đã ly hôn, nhưng cho dù hỏi thì cũng phải hỏi là “chồng” chứ nhỉ?

“Rất tốt ạ.”

“Cháu nên trân trọng nó, nó rất yêu cháu.” Đôi mắt bà ta hơi đung đưa, rồi bổ sung thêm: “Mật Mật xinh gái thế này, xứng đáng để bất cứ ai yêu quý.”

Bà ta gian xảo thật, không những giỏi ăn nói vòng vo mà còn nói những câu chẳng có đầu đuôi gì cả, định làm hỗn loạn tư duy tôi chắc?

Lại một lần nữa tôi hướng bà ta đến chủ đề chính: “Lần cuối cùng cô Tần liên lạc với Phó Khải Hoa là khi nào vậy ạ?”

Bà ta từ từ rót rượu, uống mấy hớp mà hai má đã ửng đỏ lên, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng: “Mật Mật, cô biết cháu tìm cô có chuyện gì. Cô cũng chỉ biết tin sau khi ông ấy mất, tang lễ của ông ấy cô cũng đi nhưng bị mẹ cháu đuổi về...”

Nói đến đây, giọng bà ta bỗng nghẹn lại: “Cô và bố cháu luôn liên lạc với nhau chắc cháu cũng biết, nhưng chúng ta chỉ là những người bạn vô cùng thân thiết, ngày xưa Khải Hoa luôn cho cháu đi cùng... Cháu vẫn còn bé nên chưa hiểu chuyện tình cảm, bố cháu và cô như nước trong cốc vậy, không ồn ào mà rất trong suốt.”

Những câu nói tương tự như thế lại hiện về trong đầu, vang lên bên tai tôi, ngọn lửa tức giận trong tôi bỗng bùng cháy, cổ họng nắm chặt ly rượu. “Cô đừng nhắc những chuyện này với cháu nữa, lúc gặp cô, ông ấy đưa cháu đi cùng thì mẹ cháu sẽ không nghi ngờ gì hết. Chẳng phải cháu chỉ là tấm lá chắn thôi sao? Cháu luôn ngồi im không nói, cháu giả vờ ngoan ngoãn thế thôi, cô tưởng cháu là ngốc thật sao? Khi lên năm, cháu đã biết đến đại danh của cô rồi đấy, bức thư ông ấy gửi, cô đã viết những gì chứ? Em sẽ không làm phiền cuộc sống của anh nhưng em vẫn luôn yêu anh! Cô dương lá cờ bạn bè thì sẽ không phá hoại gia đình người khác hay sao? Cô có biết những năm vừa qua cháu phải sống như thế nào không? Lúc đó cháu mới năm tuổi, đọc xong bức thư đó, cháu cũng không dám nói với mẹ, cháu vừa phải giúp Phó Khải Hoa giữ kín bí mật này, vừa phải lấy danh nghĩa của ông ta tặng hoa ẹ cháu để bà vui lòng. Đứa trẻ năm tuổi nhà người khác đang làm những gì? Còn cháu, ngày nào cũng phải sống trong tâm trạng lo lắng, sợ sệt, không biết ngày nào khi mở mắt tỉnh dậy bố mẹ sẽ ly hôn và cháu không còn gia đình. Ngày nào cháu cũng nghĩ cách để cứu vãn cuộc hôn nhân của bố mẹ, lại phải đi cùng với các người để giả làm con ngốc. Lúc đó cháu mới năm tuổi, năm tuổi thôi!”

“Mật Mật, cô rất xin lỗi!” Bà ta muốn nắm tay xin lỗi tôi.

“Cô đừng động vào cháu.” Tôi đẩy mạnh tay người đàn bà đó ra.

Có lẽ do tôi đẩy hơi mạnh nên Tần Văn Chiêu nghiêng hẳn một bên như kiểu bị hút tất cả hơi sức và duy trì tư thế bất động. Bà ta mặt mày sầm sập, miến cưỡng lắm mới nở được một nụ cười rất khế. “Cô xin lỗi, cô không ngờ lại khiến cháu phải chịu nhiều tổn thương đến vậy. Thực ra, cô và Khải Hoa quen nhau từ hồi

còn bé và nguyện thề chúng sống đến khi đầu bạc răng long. Nhưng sau này cô lại lấy người khác. Mười năm ấy, bố cháu vì cô mà đã rất đau khổ, còn bị ngồi tù, cô rất cảm ơn mẹ cháu đã cứu giúp ông ấy...”

“Nói như cô thì mẹ cháu mới là người thứ ba? Cô thật giỏi bịa chuyện y như Quỳnh Dao vậy. Cô nói như thế không ngoài mục đích chứng tỏ cô rất yêu bố cháu nên cô không thể nào hại chết ông ấy được đúng không?” Tôi cố gắng kiềm chế, không để cốc nước trong tay mình hắt vào mặt bà ta.

“Hôm chết, tâm trạng ông ấy vẫn rất tốt, còn nói sẽ cùng đi du lịch với cô nữa. Cô...thực sự không ngờ.” Nước mắt của Tần Văn Chiêu cứ không ngừng rơi xuống bàn.

Tôi “hứ” một tiếng đầy vẻ khinh miệt. “Ai biết được có phải lúc đó cô đến nhà cháu để cố ý kích thích ông ấy hay không?”

Cái hồ nhân tạo nằm giữa nhà hàng với những hòn đá trắng muốt, tròn vo cứ chập chờn ẩn hiện, dòng nước từ từ chảy ra từ những vách đá, tung lên những bọt nước trắng muốt và làn hơi mỏng. Trong không khí ẩm ướt có mang theo tiếng thở nhanh và gấp gáp của Tần Văn Chiêu.

Bà ta bỗng ngẩn đầu nhìn tôi cách một đường sáng mờ, rất lâu, đôi mày cũng chậm chậm giãn ra, ánh đèn màu ấm áp càng làm nổi bật khóe mắt ngẩn lẹ. Bà ta đột nhiên đứng dậy, nắm chặt lấy cánh tay tôi và không ngừng run rẩy rồi nói những câu vu vơ: “Khải Hoa, em yêu anh, anh đừng đi, anh đừng đi có được không?”

Tần Văn Chiêu chắc chắn đã nhầm tôi với Phó Khải Hoa, dù gì thì khuôn mặt tôi cũng có chút giống ông ấy. Những giọt nước mắt của bà ta cứ thế rơi lên tấm khăn trải bàn trắng muốt, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại một câu: “Em yêu anh.” Rồi bà ta bỗng buông tay, ngã nhào xuống đất, toàn thân co giật, hai tay ôm ngực, cổ hít thở.

Giờ tôi mới nhớ, bà ta bị bệnh tim.

Xe cấp cứu lao nhanh trong bóng tối, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch, dáng người co quắp của Tần Văn Chiêu mà tôi sợ hãi, vội cầm lấy điện thoại của bà ta, ngón tay không ngừng lướt trên màn hình để xem danh bạ, hết tên người này đến tên người khác, cuối cùng tôi dừng lại ở hai chữ con trai, tôi không kịp nghĩ nhiều, nhấn ngay phím gọi. Sau tiếng “bíp, bíp”, đầu bên kia là một giọng nói thủng thảng và quen thuộc vô cùng, đầu tôi như nổ “đùng” một tiếng, tưởng như có đồ vật gì đó bỗng chốc sụp đổ...

15. Chương 15

meo” rồi cào móng vuốt vào người tôi. Tôi nhìn vào cánh tay rớm máu mà khóc không ra nước mắt. Nếu không phải vì Mục Thần Chi đã nuôi nó mười năm và cưng chiều nó hơn bảo bối thì tôi sớm đã kẹp đuôi nó vào cửa sổ mà hong ra ngoài nắng làm món thịt mèo khô dự trữ rồi.

Cũng chẳng sao, dù sao thì giống mèo này chỉ có mười mấy năm tuổi thọ, cái ngày nó gần đất xa trời cũng chẳng còn bao lâu nữa, trong khi tôi còn trẻ, Mục Thần Chi lại già hơn tôi, anh ta không thể sống lâu hơn tôi được.

Tôi đắp thuốc lên cánh tay, cầm muống canh mà vẫn thấy đau. Tôi khuấy muống loạn lên trong bát canh gà khiến Huệ Tử trông thấy hỏi han một cách ân cần: “Phu nhân, canh này không hợp khẩu vị sao?”.

Tôi cười, nuốt ngụm canh rồi trả lời: “Không”. Mùi vị rất ngon, chỉ là tôi đang thắc mắc, rốt cuộc Mục Thần Chi có ý gì thôi.

Mục Thần Chi ngày ngày đi sớm về muộn, gây nên những scandal về tình cảm với người khác. Nếu chán tôi thì anh ta cứ việc chia tay, đằng này lại đột nhiên chuyển nhà rồi thuê toàn các bà cô người Nhật quản thúc tôi, còn cả con mèo yêu nghiệt suốt ngày cào cấu tôi nữa chứ!

Gió xuân dù có tươi đẹp thế nào cũng không bằng nụ cười của em... Chuông điện thoại vang lên, khi giọng nói của Tiêu Hàn Ý truyền đến, tôi có cảm giác vui mừng như có vị cứu tinh từ trên trời rơi xuống, tôi thay đồ rồi vui vẻ đi ra ngoài.

Chắc tại đói quá nên đĩa thịt lừa nóng hổi vừa được bưng lên, tôi đã vội nhón một miếng nhai ngấu nghiến. Tiêu Hàn Ý thấy vậy phì cười. “Năm trăm năm rồi em không được ăn hả?”

“Không phải sao, mai danh ẩn tích trong hang động năm trăm năm thì ai mà chả phát điên. Em mất năm trăm năm tu luyện thì mới thành yêu, hôm nay xuống núi, phải thưởng thức hết những hương vị nơi trần gian mới được.” Thực ra, thịt lừa khi cắt thành từng miếng thì vẫn còn hơi lạnh và cứng, nhưng ở đây, món ăn này được nướng vừa tới, rất mềm, lại còn thoảng vị bơ.

“Lâu lắm rồi không gặp, em vẫn là một tiểu yêu. Kiếp này xem ra không có tiền đồ gì rồi.”

“Có lão yêu đàn áp mấy nghìn năm thì liệu em có ngày ngóc đầu lên được không?”

Tiêu Hàn Ý nhìn chằm chằm vào vết thương ở mu bàn tay tôi, đôi mắt nheo lại, không nói gì mà lấy ra một bao thuốc, vừa châm thuốc vừa hỏi: “Em và anh ta vẫn tốt chứ?”

Thịt lừa mắc vào kẽ răng tạo cảm giác hơi buốt, tôi lấy tay phải che vết thương trên mu bàn tay trái, cười nói: “Rất tốt. Đây là vết mèo cào”. Chứ không phải do anh ta đánh.

“Thật không?”, giọng nói của Tiêu Hàn Ý lộ rõ vẻ chân thành.

Hai chữ ấy khiến lòng tôi chua xót, tôi cúi đầu, vẫn giữ nguyên nụ cười. “Em lừa anh thì có thể kiếm được hai lượng bạc chắt! Anh Tiêu yên tâm, Mục Thần Chi ngày nào cũng đi sớm về sớm, là một người đàn ông tốt, cưng chiều em như bảo bối ấy.”

Tiêu Hàn Ý gật gật đầu, rút từ trong túi ra một chiếc hộp hình vuông rất đẹp, đẩy về phía tôi.

“Gì thế? Tặng quà cho em?” Tôi mở hộp ra, là chiếc dây chuyền bạc có mặt một chú thỏ. Tôi mân mê cái miệng đang mỉm cười của chú thỏ, bỗng thấy cay cay nơi khóe mắt rồi hoang mang quay mặt đi.

“Em còn nhớ cửa hàng mua sắm dưới lòng đất ở thành phố W chứ? Hồi học cấp ba, cứ tan học là chúng ta lại đến đó đi dạo. Lần nào em cũng mua giấy viết thư về viết cho Tần Niệm. Trong thời gian kết hôn, em luôn nói muốn đến đó nhưng không mua giấy viết thư nữa mà đi đến quây bán đồ trang sức. Giữa rất nhiều những thứ trang sức treo đầy trên giá, em chỉ để ý đến chiếc dây chuyền có hình mặt thỏ này. Lúc đó, anh rất muốn mua cho em nhưng mãi không có cơ hội. Khu mua sắm đó bây giờ đang tu sửa, anh sợ cửa hàng đó đổi chỗ bán hàng nên vài ngày trước đã đến thành phố W một chuyến.”

“Cửa hàng chụp ảnh ở góc rẽ hành lang vẫn còn chứ?”

Tiêu Hàn Ý vừa uống trà sữa vừa gật đầu. “Ừm, ông chủ cửa hàng có hỏi thăm em đấy. Nói là trước đây tuần nào anh và em cũng đến đó, sao lần này chỉ thấy có mình anh đến. Ha ha, anh phải xếp hàng cùng với toàn học sinh cấp ba. Một mình lão già như anh đứng trước máy chụp ảnh tự sướng. Người ta đều nhìn anh như nhìn quái vật ấy. Cũng may là có vải che mặt nên họ cũng không nhìn rõ mặt anh, chỉ có điều mỗi mình anh chụp, bên cạnh anh không còn em nữa.”

Tôi rút một điếu từ bao thuốc của Tiêu Hàn Ý châm lửa, gật đầu nói: “Đừng có ôn chuyện xưa cũ với em, lần sau đưa vợ của anh đi chụp cùng!”

“Vậy thì anh chọn chụp chung với gương mặt của Lâm Chí Linh là được.” Anh ta vẫn cười. “Tô Na Na nói em muốn nhờ anh giúp kiểm tra nhật ký của bố em trước khi mất, đúng không?”

“Vâng, vâng! Hiệu quả công việc của nữ vương đúng là luôn cao hơn thỏ.”

Tiêu Hàn Ý gõ ngón tay trên mặt bàn, ái ngại nói: “Lâu quá rồi, không tra được nữa”.

“Ừm.” Tôi thở dài. “Ngay cả anh cũng không có cách nào kiểm tra được điều đó thì xem ra nguyên nhân cái chết của bố em thật sự trở thành ẩn số nghìn thu rồi.”

“Tiểu Mật, có pháp y giám định, cảnh sát cũng chắc chắn đây là do bác ấy xuất huyết não dẫn đến tử vong. Chuyện đó đúng là như vậy, em đừng tra cứu nữa.”

“Tại sao? Chắc chắn phải tìm ra manh mối nào đó chứ!”

“Có những chuyện, nếu luôn cố chấp thì sẽ không giải quyết được gì. Ngoài ra, em cũng không nên quá tin Tô Na Na.”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến Tô Na Na?” Tôi bỗng ngẩng đầu. “Có phải trong thời gian em không ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Hàn Ý trút bỏ thái độ nghiêm trang, vuốt tóc tôi, cười nói: “Có chuyện gì được chứ! Anh chỉ muốn nhắc nhở em, chuyện gì cũng phải để tâm một chút, đặc biệt là đối với cô ấy”.

Sao bây giờ ai cũng nhắc tôi phải để tâm? Tô Na Na là bạn tốt nhất của tôi, sao tôi phải để tâm đến cô ấy? Tôi đang định hỏi cho rõ ràng thì điện thoại trong túi đổ chuông.

“Đang ở đâu đó?”, giọng nói của Mục Thần Chi vang lên nhưng tôi không thể đoán được anh ta đang nghĩ gì.

“Em ra ngoài ăn cơm.”

“Với ai?”

“Ừm... Tô Na Na.” Tôi mà nói đi với Tiêu Hàn Ý thì khác gì tự chuốc phiền vào thân.

“Ồ.” Mục Thần Chi hơi cao giọng. “Vây đi chơi vui vẻ nhé!”

Không đợi tôi đáp lời, Mục Thần Chi vội dập máy. Câu nói cuối cùng của anh ta khiến tôi sợ hãi lạnh buốt cả chân răng.

“Đại thần nhà em điều tra à?”

“Ừm.” Tôi cắn miếng thịt nướng. Nếu ăn thịt lúc nóng hổi thì vừa mềm vừa ngọt, nhưng khi để nguội mới ăn thì lại cứng đờ đến tắc họng khiến tôi phải uống nước liên tục. Thế mới biết, dù cùng là một thứ nhưng để quá lâu thì dần dần nó cũng thay đổi hương vị.

Hai chúng tôi vừa ăn vừa chuyện trò, nói toàn những chuyện thuở nhỏ. Gần mười giờ tối, Tiêu Hàn Ý gọi người phục vụ ra thanh toán. Cô nhân viên mặc chiếc váy đồng phục màu đỏ cười “hi hi” rồi khoát tay nói: “Không cần thanh toán, Mục tiên sinh đã trả cho hai vị rồi”.

Một tiếng sét kinh thiên động địa xẹt qua tai, trong phút chốc, đầu óc tôi trống rỗng. Tiêu Hàn Ý cũng ngây ra. Nhưng đó không phải là điều thực sự kinh hãi, khi chúng tôi còn đang mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau thì thấy Mục Thần Chi ôm một mỹ nhân đi lướt qua chúng tôi, mặt mày lạnh tanh.

“Thần Chi, lần sau anh phải cẩn thận, khuôn mặt này mà bị mèo cào xước thì phải làm sao?” Mỹ nhân nũng nịu vuốt ve khuôn mặt Mục Thần Chi.

“Ừm, chỉ cần em bôi thuốc cho anh là được.” Mục Thần Chi ôm mỹ nhân chặt hơn.

Thấy điệu bộ họ thân thiết như vợ chồng, tôi lảng tránh, nhìn xuống túi xách trong tay mình, hai chân cứng đờ không thể cất bước. Hóa ra, anh ta không chỉ nói “ôm” với một mình tôi; hóa ra, ai cũng có thể chạm vào mặt anh ta, thế thì sao anh ta có cảm giác đau đớn được chứ? Lại còn có người bôi thuốc giúp nữa. Tay tôi cũng bị xước, tôi cũng đau nhưng tôi mạnh mẽ hơn anh ta. Tôi không cần ai bôi thuốc ỉnh cả, có đau hơn nữa tôi cũng sẽ cố chịu, bởi ai bảo tôi dám cào rách gương mặt hoàng đế của anh ta chứ.

Tiêu Hàn Ý bỗng nắm chặt tay tôi, các ngón tay khẽ run. “Đây là cái em gọi là đi sớm về sớm sao? Con mèo nhà em lợi hại thật đó!”

“Đó là đồng nghiệp của anh ta, quan hệ của họ trong sáng lắm, anh đừng hiểu lầm.” Cô gái đó là ai, tôi làm sao biết được, chẳng liên quan gì đến tôi cả!

Tiêu Hàn Ý đập mạnh chân ga, chiếc xe lao vút trong màn đêm. Tôi hút liền năm điếu thuốc, khói mù mịt trong khoang xe khiến Tiêu Hàn Ý ho sặc sụa. Tôi vội vã mở toang cửa xe, cơn gió lạnh bỗng ùa đến thổi bay tàn thuốc vẫn còn đỏ rơi trúng tay tôi. Tôi đau quá “á” lên một tiếng.

“Ngốc ạ! Hút thuốc còn mở cửa xe làm gì?”

“Em sợ làm anh ngạt thở.”

Tiêu Hàn Ý quay đầu lại, trừng mắt với tôi. “Thân em đã thế, còn đi lo cho người khác được sao?”

Tôi cắn môi, cổ họng vừa khô vừa đau rát, âm thanh phát ra khản đặc: “Em làm sao chứ! Em rất tốt!”.

“Em đừng ngốc nghếch nữa được không?” Tiêu Hàn Ý đập mạnh tay vào vô lăng. “Anh không cần biết, em và anh ta chia tay đi, càng nhanh càng tốt!”

“Anh ấy đối với em thật sự rất tốt mà.” Chia tay không nổi. Ngày nào tôi cũng đề cập chuyện đó với Mục Thần Chi nhưng kết quả luôn khiến tôi gần như kiệt sức.

“Em yêu anh ta ở điểm nào? Lúc ở bên Tần Niệm cũng không thấy em nhìn nhin đến thế! Con người anh ta chẳng có gì tốt đẹp cả, ngay từ đầu đã như thế! Lẽ ra anh không nên tin anh ta sẽ đối xử tốt với em.”

Tôi đột nhiên sực tỉnh. “Cái gì mà ngay từ đầu đã không có ý tốt?”

Tiêu Hàn Ý lấy tay che kín mặt nên tôi không nhìn rõ được tâm trạng. Càng lúc tôi càng thấy có gì đó không đúng, liền túm lấy cánh tay anh ta lắc mạnh. “Tiêu Hàn Ý, chúng ta đã quen nhau mười mấy năm rồi, em luôn coi anh là anh trai, bố em cũng mất rồi, trên đời này, em còn có thể tin vào người đàn ông nào nữa? Anh không thể giấu em mọi chuyện được.”

Khi nhắc đến chuyện bố qua đời, nước mắt tôi lại trào ra. Tôi ôm lấy cánh tay anh ta, khóc đến ngạt thở. Tiêu Hàn Ý cho xe tấp vào bên đường rồi châm thuốc. Vô số những chiếc xe khác phóng vút qua chúng tôi, ánh đèn xe lướt trên mặt anh ta lấp lánh. Tiêu Hàn Ý hít một hơi thật dài rồi chậm rãi kể.

Anh ta nói xong rất lâu nhưng giọng nói trầm đục và xúc động ấy vẫn lảng vảng ở bên tôi giống như một con kèn kèn hung dữ bay là là trên mặt đất tìm mồi, còn tôi là con thú bị săn đuổi, nấp mình trong đám cỏ thấp, có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Toàn thân tôi lạnh toát, cảm giác như sắp tê liệt, đầu óc cũng trống rỗng.

“Anh cứ tưởng anh ta làm như vậy là vì yêu em. Chỉ cần em hạnh phúc thì anh có thể giấu kín chuyện này. Nhưng bây giờ, xem ra anh ta không hề yêu em.”

Mắt tôi rất cay, lúc nhìn Tiêu Hàn Ý mà ngỡ như không khí hóa sương mù, hình dáng anh ta mờ ảo. Có cái gì đó lạnh giá nơi khóe mắt rơi xuống, tôi đưa tay lên chạm vào, hóa ra là nước mắt.

“Anh sai rồi, anh bỏ em như vậy là lỗi của anh. Anh là tên khốn nạn, không tài cán. Tiểu Mật, nếu em buồn thì cứ đánh anh!” Tiêu Hàn Ý nắm lấy tay tôi rồi tát vào mặt mình.

Nhưng tay tôi đã mềm oặt, năm ngón tay vỗ lên mặt anh ta chẳng khác nào năm sợi mỳ. Giọng nói cũng như bị hút hết sinh khí. Tôi lặp đi lặp lại hai từ: “Không sao. Không sao”. Thật sự là không sao.

“Tiểu Mật, nếu em trách anh thì cứ mắng, cứ chửi, đừng im lặng như vậy.”

“Em không trách anh.” Tôi trách anh để làm gì chứ? Tôi bị người ta lừa dối, còn anh, anh chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Tôi khóc không phải vì tôi buồn, chỉ tại tim tôi quá đau, cả trái tim đều bị khoét rỗng rồi bị nhồi vào toàn cỏ tạp đầy gai. Những chiếc gai cứ tự nhiên ngang dọc đâm chích khiến tôi dù có bất cứ cử động nhỏ nào cũng cảm thấy đau đớn vì trái tim rỉ máu.

Sau đó chúng tôi nói thêm những chuyện gì, tôi không nhớ được. Chắc có ai đó đã đổ chì vào não tôi khiến nó trở nên vừa nhảm chán vừa hỗn loạn, nặng nề đến mức khiến tôi ngạt thở. Tiêu Hàn Ý khuyên tôi đừng về nhà nữa nhưng tôi từ chối.

Rõ ràng Mục Thần Chi tận mắt thấy tôi và Tiêu Hàn Ý đi chung với nhau, thế mà còn gọi điện tới hỏi thăm, lại chủ động thanh toán đồ ăn cho chúng tôi. Đó chính là anh ta ngầm báo hiệu thời khắc tận số của tôi đã đến, nếu đêm nay tôi không về thì đích thị là tự tìm đến cái chết. Huống hồ, nếu không về đó thì tôi biết đi đâu? Tôi đã sớm mắc bẫy và ngụp lặn trong đó quá sâu rồi.

Mười hai giờ đêm, mây đen giăng kín, ngẩng đầu nhìn lên trời mà người ta không thở nổi. Gió lạnh thổi qua phá tan sự ấm áp trong cơ thể. Lạnh đến thế phải khiến người ta tỉnh táo mới đứng, nhưng tôi chỉ biết ngồi dựa vào khung cửa, không khống chế nổi toàn thân đang run rẩy, mềm nhũn như có thể đổ gục xuống bất cứ lúc nào.

Tại sao chứ? Tại sao anh lại lừa tôi? Tôi không dám hỏi, cũng không thể hỏi. Có những chuyện một khi đã hỏi rõ trắng đen thì chẳng khác nào vạch mặt người ta và khắc lên đó một vết sẹo. Mục Thần Chi là dao,

còn tôi là cá nằm trên thớt, tôi không có khả năng gánh vác hậu quả.

Có tiếng cửa mở, tôi ôm ngực quay lại nhìn rồi giật lùi về phía sau ba bước. Chắc là bộ dạng của tôi đáng sợ lắm nên mới khiến Huệ Tử giật mình. Sau khi lấy lại bình tĩnh, Huệ Tử hỏi: “Sắc mặt phu nhân không được tốt, mà sao không vào nhà? Phu nhân quên đem chìa khóa à?”.

“Vâng.” Có đem theo chìa khóa nhưng không dám mở cửa.

Chiếc đồng hồ gỗ lớn treo trên cánh cửa chính, kim giây vẫn liên tục tích tắc. Yên tĩnh thế này, chắc Mục Thần Chi không ở nhà. Anh ta cũng đã nói là đêm nay không về. Không sao, không sao hết! Chỉ cần ngủ một giấc là sẽ tới ngày mai và chuyện gì cũng có thể qua đi. Nhưng giọng nói của Huệ Tử đã dập tắt niềm vui nho nhỏ ấy trong tôi: “Ông chủ đang trong thư phòng trên tầng, dặn phu nhân khi nào về thì vào đó”.

Chân tôi bước trên mặt sàn gỗ phát ra âm thanh bịch bịch. Tôi chưa bao giờ thấy leo lên một tầng cầu thang lại khó khăn đến thế. Trong đầu tôi không ngừng hiện lên hình ảnh một khuôn mặt đầy dữ tợn. Tôi đã nhiều lần chứng kiến bộ dạng lúc nổi giận của Mục Thần Chi rồi nên tôi sợ, sợ đến chết đi được, lúc gõ cửa mà tim tôi cứ quặn lại.

“Mời vào”, giọng nói lạnh lùng, đầy khách khí của Mục Thần Chi vọng ra.

Mục Thần Chi mỗi khi trở nên khách sáo là dấu hiệu của bão tố. Hai chữ ấy đủ khiến dũng khí trong tôi bị thổi tan tã ra tứ phía. Tôi chậm chạp mở cửa. Phòng không bật đèn, bóng tối như những cơn sóng đen cứ thế ập vào mắt khiến tôi lo sợ. Tay tôi vẫn bám chặt lấy cánh cửa, không dám khép lại. Đường như một khi đã tách khỏi ánh sáng yếu ớt ngoài hành lang thì tôi sẽ bị rút xuống địa ngục, mãi mãi không nhìn thấy ánh sáng mặt trời và chỉ biết kêu cứu trong tuyệt vọng.

“Đóng cửa!”, giọng nói của anh ta lao đến như mũi tên. Tôi bắt giắc lùi về phía sau một bước, vừa hay đó lại là cú đẩy khiến cánh cửa đóng sập lại kêu “cách” một tiếng. Toàn thân tôi bỗng chốc mềm oặt nên phải đổ dựa vào cánh cửa, ngậy dại nhìn ra cửa sổ. Ánh trăng chiếu lên rèm thứ ánh sáng lạnh lẽo.

Một cánh tay bỗng chạm vào cổ tôi. Tôi hét lên “Áaaaa”.

“Em yêu...”, giọng nói của anh ta dịu dàng. Lòng bàn tay hơi lạnh áp sát vào cổ tôi rồi từ từ nhích xuống dưới, tóm lấy mặt dây chuyền, ngón tay anh ta mân mê mặt chú thỏ. “Ồ, kiểu dáng đẹp đấy chứ! Em thích không?”

“Một món quà bình thường thôi.” Tiêu Hàn Ý mới tặng tôi.

“Ừm, rất bình thường! Đồ anh ta tặng thì em đeo ngay lập tức, còn những thứ anh tặng, em chưa bao giờ đụng đến.” Mục Thần Chi cười nhạt, kéo mặt dây di chuyển qua trái rồi lại sang phải. Sợi dây chuyền cứ thế cọ sát vào da thịt tôi theo từng động tác của anh ta. Hơi lạnh như thấm vào xương cốt, sự sợ hãi trong tôi cũng mỗi lúc một tăng. Chỉ cần Mục Thần Chi thít chặt thêm chút nữa là có thể giết chết tôi. Không khí ngột ngạt khiến tôi khó thở, không đợi Mục Thần Chi ra tay, tôi đã tự dứt đứt sợi dây.

“Anh muốn nói gì thì cứ nói, đừng dọa em như thế, em vốn nhát gan.”

“Anh thấy gan em không nhỏ chút nào, nếu hôm nay anh không bắt gặp thì liệu em có về nhà không?”

Nghe khẩu khí quái gở của Mục Thần Chi, các dây thần kinh khắp cơ thể tôi căng ra như thể sắp đứt phứt, cảm giác mình chẳng khác nào một con mèo bị người ta dùng sợi lông gà khiêu khích, làm nhục, không thể không phản kháng nên lông lá trên người dựng đứng hết lên.

“Em đi ăn với Tô Na Na sao?” Mục Thần Chi đẩy cằm tôi lên ột cách thô bạo, đôi mắt như hai đốm lửa bập bùng trong bóng tối.

“Chẳng phải anh đi chơi cùng Minh Thiên Diệu sao?” Tôi bật cười, hất tay anh ta rồi đi thẳng ra cửa.

Mục Thần Chi không ngờ tôi ngộ ngược đến thế, càng không thể tin tôi có thể cười mà hỏi vặn lại, còn dám hất tay anh ta ra, nên sưng sờ một lát, sau đó anh ta chụp lấy cánh tay tôi kéo trở lại rồi cứ thế đẩy tôi về phía bàn sách. Những giấy tờ và chiếc laptop trên bàn bị hất văng xuống đất kêu loạt soạt, loảng xoảng, Mục Thần Chi cũng không buồn nhặt chúng lên, chỉ nghiêng người dùng hai tay giữ chặt lấy tôi.

Tôi chẳng khác nào con rùa bị người ta lật mai, có giầy giữa thế nào cũng không thể lật mình xuống được. Tôi dùng tay chống đỡ cơ thể, nhưng Mục Thần Chi rất khỏe, chỉ cần hất nhẹ một cái là tay tôi đã buông lỏng. Tôi tận dụng cơ hội anh ta giữ tôi bằng một tay liền quay người lại nhưng chỉ một giây sau đó, Mục Thần Chi đã lại tóm gọn được tôi.

Tiếng bước chân ngoài hành lang vọng lại, chắc Huệ Tử và những gia nhân khác nghe thấy tiếng động bất thường trong thư phòng, tưởng chúng tôi đánh nhau nên chạy đến nghe ngóng. Sắc mặt u ám của anh ta khiến ai nhìn cũng phải sợ, thế nên không ai trong bọn họ dám tiến vào phòng, chỉ lo lẩn đi đi lại lại ngoài hành lang. Tôi cứ nghĩ đến có người bên ngoài là vừa xấu hổ vừa giận dữ, liền co đầu gối thúc Mục Thần Chi một cái. “Anh làm cái trò gì vậy?”

Chân tôi vừa giơ lên đã bị túm chặt, Mục Thần Chi được thể xốc hai chân tôi đặt lên eo mình, gần giọng quát: “Anh là như thế đấy! Anh không trị được em!”

Tôi có cảm giác hai chân mình giống như hai que dưa bị anh ta bẻ gãy. Mỗi động tác của anh ta đều làm tôi đau đến cắn chặt răng. Tôi chửi anh ta là đồ cầm thú, đồ khốn nạn, đồ biến thái nhưng hoàn toàn vô ích, anh ta không hề để tâm đến. Chẳng ai biết được rằng những động tác trong im lặng ấy vô cùng tàn ác, mỗi động tác đều hung hăng.

Những người bên ngoài chắc cũng đoán được chuyện gì xảy ra trong phòng nên tất cả đều im lặng rút lui. Chỉ còn lại tiếng thở hổn hển của Mục Thần Chi dội vào tai tôi. Anh ta thở gấp, rồi lại quay sang cắn khiến hai bả vai tôi đều rớm máu, các động tác khác vẫn được tiếp tục tiến hành. Mục Thần Chi lúc này như người mất hết lý trí.

Mặt bàn vừa lạnh vừa cứng, tôi bị ngòi bút sắc nhọn đâm vào eo nhưng cắn răng chịu đau. Toàn thân tôi co giật để rồi cuối cùng nước mắt lăn tuôn rơi. Mục Thần Chi nghe thấy tiếng nấc nghẹn của tôi thì giật mình thức tỉnh, hơi thở như gió thoảng, anh bắt giắc bế tôi rời khỏi bàn. Bàn tay đặt sau gáy nâng đầu tôi lên, ép hai má tôi vào lồng ngực anh ta thật chặt. Giọng nói trầm đục từ lồng ngực bật ra: “Anh muốn em tin anh!”

Nước mắt xối xả lẫn với mồ hôi của Mục Thần Chi chảy ngược vào miệng tôi, vừa mặn vừa chát. Lại là hơi ấm như những lần trước, hơi ấm của sự cam chịu.

Mục Thần Chi phủ quần áo lên tôi rồi bế tôi vào phòng. Phi tử dù có không cam tâm tình nguyện thì vẫn là bạn đồng sàng của hoàng đế. Còn tôi thì sao? Tôi chỉ là món nem dâng lên cho loài dã thú thưởng thức.

Mục Thần Chi bôi thuốc lên vai cho tôi, liên tục hỏi có đau không rồi thành khẩn xin lỗi. Nhưng tôi không muốn để tâm đến anh ta nữa, tôi thấy rất sợ, cuộn mình trong chăn mà vẫn run lên bần bật.

Nửa đêm, di động trong túi rung liên hồi. Tôi liếc sang Mục Thần Chi, anh ta nằm quay lưng về phía tôi, hình như đang ngủ rất say. Tôi không dám xỏ dép, mò mẫm tìm điện thoại rồi khép cửa khe khẽ, đến tận góc rẽ của hành lang, tôi mới dám nghe.

“Thỏ con, hôm nay Tiêu Hàn Ý đã nói gì với cậu chưa?”

“Chỉ nói chuyện tào lao thôi. Sao?”

“Ừm, tớ đã tra được giúp cậu nhật ký điện thoại rồi, có một số rất khả nghi, cậu ghi lại đi...”

Lúc Tô Na Na đọc lên một số điện thoại lạ, tôi bỗng thở phào. “Số điện thoại này tớ không biết.”

Lúc cúp máy, câu nói của Tô Na Na cứ như một ngọn lửa ma lượn lơ xung quanh mà tôi không thể xua đi được. “Người hại bố cậu nhất định sẽ không dùng số điện thoại cố định của họ đâu, rất có thể là Mục Thần Chi.”

Có thể là Mục Thần Chi, có thể là Mục Thần Chi...

Toàn thân như bị nung nóng, tôi cứ đi đi lại lại trong hành lang. May mà sàn nhà được lát loại gỗ thượng hạng nên không thấy lạnh chân, nhưng lòng bàn chân tôi vẫn đầm mồ hôi lạnh. Ngẩng đầu lên thì vừa hay nhìn thấy bóng cây in lên cửa sổ, một khối đen sì lay động trong gió, phát ra âm thanh sột soạt. Suýt nữa thì tôi ngất xỉu, vội bám vào tường thở dốc.

Tôi rón rén bước vào thư phòng, tuy nơi đây cách phòng ngủ khá xa nhưng tôi vẫn nên cẩn thận, mỗi bước chân đặt xuống là tim tôi như ngừng đập. Tôi cố nén nhịp tim đến mức không thể còn nén thêm được nữa, cũng chẳng dám thở mạnh. Tất cả đồ đạc trong ngăn kéo đều bị lục tung nhưng không tìm thấy bất kỳ một chiếc sim điện thoại nào. Có lẽ tôi quá đa nghi.

Một giây khi liếc thấy chiếc tủ được niêm phong cẩn mật, tim tôi lại lần nữa đập liên hồi. Khóa mật mã hiện lên trắng đục dưới ánh trăng, hệt như được mạ một lớp sương mù.

Có chút sợ hãi, do dự vài giây, tôi quyết định với tay chạm vào ổ khóa mật mã. Là ngày sinh của Mục Thần Chi, hay là của Tần Văn Chiêu? Tôi thử một loạt nhưng đều không khớp, cuối cùng tôi ấn ngày sinh của mình cầu may, trong lòng cũng chẳng mang hy vọng.

“Cạch...”

Ổ khóa bất ngờ mở ra khiến tôi run bắn. Tôi chậm rãi mở cửa tủ, một chồng thư được xếp ngay ngắn, chắc cũng phải đến mấy nghìn bức. Phong bì thư trắng tinh, không hề có địa chỉ hay người nhận. Là của Mục Thần Chi viết cho ai đó? Hay là của ai đó viết cho Mục Thần Chi? Bức thư nào cũng được cất giữ cẩn thận, không hề nhàu nhĩ. Trong góc tủ còn có vài quyển nhật ký. Tôi cảm giác như mình đọc xuyên được những dòng thư tình mùi mẫn, từng câu từng chữ đầy ắp tâm trạng. Trong tim anh ta ắt hẳn phải có một ai đó, giống như tôi trân trọng cất giữ hình bóng của Tần Niệm ở một góc sâu thẳm nhất trong trái tim. Nghĩ thế mà tim tôi đau nhói. Tôi xé một góc phong thư nhưng rồi lại cất vào. Ngăn cuối cùng trong tủ đặt một hộp giấy trắng tinh, chính là chiếc hộp mà Mục Thần Chi ôm khư khư trước khi chuyển nhà.

Trong này đựng thứ gì thế?

Thư tình!

Đồ đạc trong hộp cũng giống như ở ngăn tủ, xem ra thật sự là thư tình. Tôi chưa từng biết đến con người Mục Thần Chi như thế, có thể yêu sâu sắc người khác đến vậy.

Tôi cẩn thận lật tìm đồ đạc trong hộp, ngón tay chạm phải một mảnh cứng. Tim tôi bất giác ngừng đập trong khi những ngón tay không ngừng run rẩy. Tôi lắp sim vào điện thoại, phải mất nhiều lần mới có thể đặt được nó vào đúng vị trí.

Màn hình sáng lên, trong nhật ký điện thoại, số điện của bố tôi sáng rõ, đúng vào ngày mà ông mất.

Trong đầu tôi bỗng “đùng” một tiếng, tôi ngồi bệt xuống, tiếp tục tìm kiếm. Chỉ có duy nhất một bức thư kèm ảnh, trong ảnh là một cô gái trắng trẻo, da dẻ hồng hào khiến người ta xao xuyến, đôi mi dài khép lại, nằm ngủ ngon lành trong vòng tay của Mục Thần Chi. Anh ta hôn nhẹ lên vầng trán của cô gái đó, miệng nở nụ cười mãn nguyện.

Cô gái trong bức ảnh ấy chính là tôi.

Đó chính là hôm tôi say bí tỉ sau khi tham dự lễ cưới của Tiên Hàn Ý, Mục Thần Chi đã rất nghĩa hiệp đến giải thoát tôi khỏi vòng vây dư luận, sau đó còn đưa tôi về tận nhà. Tôi hoàn toàn không biết anh ta đã chụp bức ảnh này và gửi cho bố tôi.

Lúc này, bên tai tôi lại văng vẳng câu nói của Tiên Hàn Ý: “Ban đầu Mục Thần Chi đến tìm anh, ép anh lấy em rồi lại ly dị. Thời gian chín mươi chín ngày cũng là do anh ta chỉ định, anh thật sự không còn cách nào khác, công ty là tâm huyết của mẹ anh và bà ấy lại nhập viện...”

Âm mưu, một âm mưu thâm độc. Tôi không biết Mục Thần Chi còn gửi cho bố tôi những bức ảnh nào khác nữa, ụ hiếp ông thế nào, nhưng chắc chắn là rất nghiêm trọng, nếu không, bố tôi đã không tức đến mức đột tử!

Bàn tay tôi nắm chặt, không ngừng run rẩy, chiếc hộp rơi xuống đất, trong tập thư bị bắn ra tung tóe có một bức ảnh. Tôi nhào người nhặt lên, ánh sáng quá yếu khiến hình ảnh mập mờ làm tôi không thể nhìn rõ dung mạo. Con dấu trên tấm ảnh hơi gồ ghề như con dấu ở các tờ giấy chứng nhận.

Tôi mở ngăn kéo tìm bật lửa.

“Cạch...” Ánh sáng xanh le lói hiện ra giữa bóng đêm đen kịt, cứ thế bập bùng theo những cử động run tay. Mùi khí ga khiến tôi buồn nôn, ngọn lửa yếu ớt như một con rắn lửa cuộn lại rồi dần bị thu vào tầm mắt, lập lờ soi tỏ tấm ảnh. Người đó chính là tôi với hai bím tóc, đôi mắt cười như hai vầng trăng khuyết và cả đôi lúm đồng tiền nhỏ xíu hai bên má.

Ngày ấy, tôi thật sự hạnh phúc, vô âu vô lo, bởi tôi mới năm tuổi. Ngày ấy, tôi còn quá nhỏ nên chưa hiểu chuyện gì, vậy mà anh ta đã lên kế hoạch báo thù tôi.

Nước mắt lăn chã tuôn rơi, nhỏ từng giọt lên tấm ảnh khiến gương mặt tươi cười trên đó cũng trở nên mờ hồ. Tôi khịt mũi rồi ngẩng đầu, trên bức tường trắng, dưới ánh sáng vàng nhạt nhòa có chiếc bóng nhỏ của tôi và cả một chiếc bóng khác cao lớn hơn.

Tôi sợ hãi hét lên, cả bật lửa và tấm ảnh trong tay đều rơi xuống đất. Cả thân hình của Mục Thần Chi ẩn hiện trong bóng tối, tôi không nhìn rõ được sắc mặt anh ta, chỉ biết đôi mắt đen thẳm cứ nhìn tôi chăm chú chẳng khác nào hai xoáy nước đen có thể nuốt chửng tôi bất cứ lúc nào.

Tôi lùi lại theo bản năng, suýt nữa thì vấp ngã. Mục Thần Chi đưa tay vòng qua eo tôi rồi nhẹ nhàng ôm chặt như đang an ủi.

Trong màn đêm tĩnh mịch, chỉ có hai con người với hơi thở gấp gáp. Tôi mơ hồ nghe thấy tiếng máu mình chảy trong huyết quản, mỗi lúc một lạnh hơn...

Tôi chồm lên túm lấy cổ áo Mục Thần Chi, âm thanh phát ra trong cổ họng chẳng khác nào tiếng thét cuối cùng của kẻ sắp chết: “Tại sao anh không giết tôi? Anh hận tôi đến thế, tại sao không giết khi tôi mới lên năm?”.

“Mọi chuyện không như em nghĩ đâu!” Mục Thần Chi nắm lấy cánh tay tôi kéo vào lòng. “Lúc đầu, đúng là anh muốn trả thù em, nhưng...”

“Lừa đảo! Khốn nạn!” Tôi bịt tai lại hét lên, tôi không thể tiếp tục tin anh được nữa. Mục Thần Chi vẫn ôm tôi khiến tôi giống như con ruồi mất đầu va đập loạn xạ, không biết chạy đường nào, chỉ biết dang đôi cánh lên như kẻ chết đuối sắp bị nhấn chìm, biết là giấy giụa cũng chỉ vô ích nhưng vẫn cố vùng vẫy. Tôi lấy hết sức lực, đâm thùm thụp lên người Mục Thần Chi.

Mục Thần Chi giữ chặt hai vai rồi cúi xuống hôn tôi. Tôi giơ tay cố sức tát nhưng Mục Thần Chi né đầu về phía sau nên tránh được. Người anh ta đập vào bàn sách khiến cốc chén trên đó rơi xuống đất, vỡ choang.

Tôi thần người ra trong giây lát rồi thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, tôi bị Mục Thần Chi bế thốc lên rồi chơi với trong không trung. Tôi lấy hết sức để vùng vẫy, mấy lần suýt tuột khỏi tay anh ta rơi xuống đất. Mục Thần Chi vẫn ôm tôi thật chặt, hai cánh tay như hai chiếc gong sắt khiến tôi bị kẹp cứng phần trên, chỉ còn lại chân là cố gắng quẫy đạp, tôi chẳng khác nào một con bọ cánh cứng bị kẹp giữa hai gọng kìm, có đấu tranh thế nào cũng vô ích.

Tôi bị Mục Thần Chi ném phịch lên chiếc giường êm ái, như vừa gặp ác mộng, chân tay tôi quẫy đạp và toàn thân bỗng ướt đầm mồ hôi lạnh. Tôi mù mẫm bò khỏi giường nhưng lại bị anh ta lật trở lại. Những cái hôn rơi xuống như mưa như từng miếng sắt nung ấn vào da thịt tôi, mỗi một nụ hôn lại khiến tôi thêm đau đớn, tuyệt vọng.

Tôi hét lên, đánh đập, cắn xé Mục Thần Chi nhưng anh ta không hề nương tay, vẫn ngang tàng chiếm đoạt, thì thầm gọi tên tôi hết lần này đến lần khác: “Mật Mật, Mật Mật...”.

Ngoài trời, những cơn gió vẫn điên cuồng nổi lên, các cành cây đập vào cửa sổ phát ra tiếng kêu khiến người ta sợ hãi, lần nào cũng như quất thẳng vào tim, khiến lục phủ ngũ tạng của tôi tan nát.

Giả dối! Tất cả đều là giả dối! Anh đối tốt với tôi, mỗi lời nói, mỗi nụ cười và ngay cả mỗi món ăn anh ta nấu đều là giả dối. Trước đây, tôi cứ ngỡ Mục Thần Chi là thần được cứu mạng, nhưng hóa ra chỉ là mối nhử của một âm mưu, chân tướng sự việc dần được lật mở, tất cả đều là những thứ khiến người ta muốn nôn mửa, đây đích thực là một cơn ác mộng!

Tôi căm hận chính bản thân mình, tôi đêm đêm vẫn lên giường với hung thủ hại chết bố tôi. Chỉ cần nghĩ thế thôi là tôi muốn ói!

Nước mắt vẫn tuôn, chúng rơi xuống má rồi chảy vào tai, đến tận khi thấm ướt gối. Tôi run lấy bầy, cảm giác trong dạ dày có thứ gì đó đang cuộn cuộn. Anh ta chà đạp tôi xong rồi gục đầu lên vai tôi thở hổn hển. Tôi chịu không nổi nữa, gào khóc, tiếng khóc tràn đầy sự tuyệt vọng.

“Mật Mật, sao em khóc? Em gây chuyện thế nào cũng được, chỉ cần hai chúng ta ở bên nhau.” Mục Thần Chi hôn khô những giọt nước mắt lấm lem của tôi, trái tim tôi như một mảnh gương đầy vết rạn nứt. Mỗi nụ hôn của anh đều làm ột mảnh gương rơi xuống.

Tôi bật cười thành tiếng. “Ở bên nhau để làm gì? Cái anh muốn, anh đã có được rồi. Bố tôi đã chết, tôi cũng bị anh đùa giỡn đủ rồi. Giờ tôi không còn gì cả, không còn thứ anh cần nữa!”

Mục Thần Chi cắn chặt răng, cố gắng kiềm chế cơn giận dữ, rồi lại đặt một nụ hôn dịu dàng lên hóm cổ - nơi mẫn cảm nhất của tôi. Nhưng hôm nay, tôi chẳng khác nào một tờ giấy nhàu nát, có vò nát, có cấu xé đến cỡ nào thì cũng chẳng có cảm giác gì.

Tôi đẩy Mục Thần Chi ra, mặc đồ rồi định rời khỏi, nhưng vừa được một bước thì phía sau vang lên một tiếng động. Mục Thần Chi nhào đến ôm chặt lấy tôi, cái ôm mạnh đến mức ép sát tôi vào cơ thể anh.

“Ngay từ đầu anh đã biết không nên yêu em, cho nên anh đã cố hết sức để tránh gặp em. Anh cứ nghĩ không gặp em rồi thì sẽ mau chóng quên được em, nhưng mỗi khi nhìn thấy em, anh biết rằng mình không thể rời xa em.” Mục Thần Chi khấn cầu, “Em nói anh ti tiện cũng được, nói anh hạ lưu cũng không sao, em hận anh, anh cũng chấp nhận, nhưng anh không thể để em đi”.

“Đừng nói anh yêu tôi, anh chỉ yêu thể xác tôi thôi! À không, đó không phải là yêu, anh chỉ muốn biến tôi thành kẻ xấu xa, khiến tôi cả đời này phải hổ thẹn với bố. Anh và tôi ở bên nhau chẳng phải vì lý do đó sao?” Tôi quay lại cười lớn rồi cởi từng cúc áo. “Nào, nếu muốn thì anh cứ tiếp tục đi!”

Anh ta túm lấy cổ áo tôi, ánh mắt ẩn chứa những tia nhìn sắc lạnh, ngay cả những đường gân xanh trên trán cũng nổi lên cuộn cuộn, hơi thở như loài dã thú trước khi gầm thét, cứ thế phì phò vào mà tôi.

“Còn muốn bóp cổ chết tôi sao? Anh muốn tôi chết từ lâu rồi, trong lòng cũng nguyên rửa không biết bao nhiêu lần, đúng không? Anh ở đó mà phí sức diễn kịch với tôi, tỏ vẻ đáng thương làm gì? Lúc ở bãi Kim Sa, còn cố tình nói ra những lời khiến tôi động lòng, chẳng phải anh muốn tôi mắc câu rồi lại thả ra sao? Anh còn không tốt bằng mẹ anh. Bởi bà ấy chỉ mượn tình yêu làm cái cớ để hại người, còn anh, anh lại lấy tình yêu làm cái vỏ bọc hại người. Đồ cầm thú dùng tình yêu để mưu hại người khác như anh thì hiểu gì về tình yêu chứ!”

Mục Thần Chi giáng xuống một cái tát khiến tôi ngã lăn ra đất, bên tai chỉ nghe tiếng ù ù, hình ảnh anh ta trước mắt tôi cũng trở nên nhạt nhòa. Khó khăn lắm mới loạng choạng đứng dậy được thì thấy nắm tay anh ta lại chuẩn bị rơi xuống, tôi bất chấp nhắm mắt lại đón cú đấm ấy, nhưng cuối cùng nó rơi thẳng lên chiếc tường bên cạnh.

“Cút!” Anh ta cúi đầu, gầm lên như người tâm thần: “Cút đi cho tôi!”.

16. Chương 16

Những lý tưởng của vĩ nhân đã sớm quên từ lâu,

Những mục đích của đời người cũng từ bỏ,

Yêu cuộc sống tự do từ khi con nhỏ,

Đôi khi lên sân khấu nhận thưởng, bỗng khóc lóc xấu xí hơn heo,

Đôi khi cất tiếng ca, nở nụ cười còn đẹp hơn muôn hoa đua nở.

Gió thổi mạnh, dù không kèm mưa nhưng cũng dễ dàng lấy đi hết hơi ấm trong cơ thể con người. Một mình tôi lang thang trên con đường trước khi tảng sáng, bước đi không có mục đích, rất lâu. Lúc cầm ống nghe trong bộ điện thoại công cộng, nước mắt tôi vẫn tuôn rơi là chảy.

Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Âm thanh ấy truyền vào tại tôi hết lần này đến lần khác, khi tôi đặt ống nghe trở lại thì nước mắt đã ngừng chảy, chỉ còn chút buồn. Những khi đau khổ hay tuyệt vọng, trong lòng cảm thấy buồn bã không phải vì không thể chịu đựng được nỗi đau, mà bởi đã đau khổ đến thế nhưng phía trước chẳng còn con đường nào để đi, không còn ai bên cạnh, vợ, không nơi nương tựa.

Mười ngày sau, tôi đẩy gọng kính mát che kín hai phần ba gương mặt ngẩng cao đầu bước nhanh vào trong giảng đường. Tất cả mọi cái đầu đều quay ngoắt lại nhìn tôi lom lom. Sau hai giây phân tích, một tràng pháo tay kinh thiên động địa vang lên. Tôi đứng ngây ra.

Tô Na Na hô hào: “Hoan nghênh thỏ con vào ngục tù lần thứ hai!”.

Kẻ phạm pháp là Mục Thần Chi chứ không phải tôi mà!

Tôi gật đầu mỉm cười, hai tay làm động tác đa tạ. “Các đồng chí vất vả quá!”

Tô Na Na ngồi phía trước tôi, đẩy xuống một túi bánh ngọt nhãn hiệu Pháp, nói: “Đi du lịch không thông báo gì với bốn vương đã đành, đằng này lại tắt cả điện thoại”.

“Một mình tớ phải trốn trong nhà trọ tránh nạn thì có!”

Tô Na Na bỗng rơi vào trạng thái choáng váng, ngón tay ấn vào huyệt thái dương, hét lớn:

“Oh my Lady Gaga! Nhanh, nhanh, ai đến cho tôi một nhát dao đi, đến cả thỏ con cũng biết bỏ nhà ra đi rồi.”

Cứ khi nào cái loa phát thanh của Tô Na Na được bật lên thì tất cả học sinh trong lớp đều lập tức thay đổi tư thế, vểnh tai về phía chúng tôi nghe ngóng trong khi miệng thì bàn tán xôn xao về chuyện có phải tôi và Mục Thần Chi đã chia tay. Lại còn nhẩn tâm đem nỗi đau của tôi ra để mua vui sao?

Tôi cúi đầu, day day giữa hai lông mày. “Cậu hét cái gì thế? Tớ gọi điện cho cậu, sao cậu lại tắt máy? Mười ngày nay tớ lang bạt không có chỗ dung thân, có khác gì ngồi trong chảo dầu sôi sục. Lần đầu tiên nghe thấy tiếng điện thoại, tớ sợ đến mức run lấy bẫy, còn không dám bước ra cửa nữa ấy. Mục Thần Chi có thể làm thế với bố tớ thì ai dám đảm bảo rằng, anh ta sẽ không ra tay hạ độc tớ chứ?”

“Xin lỗi, tớ ngủ quên nên tắt máy.” Tô Na Na cười gượng gạo, rồi hần học lời kính của tôi xuống. “Haizzz, tớ tưởng đại thần lên cơn thịnh nộ rồi đánh đập khiến cậu đến nỗi cả đêm mất ngủ, mắt đen như gấu trúc rồi chứ!”

“Tớ không bị đánh, cậu thất vọng lắm sao?” Tôi cũng rất thất vọng, mất ngủ bao nhiêu đêm liền, tất cả phương pháp chống mất ngủ đều đem ra dùng cả, lại không mua được thuốc an thần nên chỉ còn cách lật dép lê đi đi lại lại trong căn phòng nhỏ.

Đôi dép lê trắng tinh, loại dùng một lần, đi lại trên một đường lầy lội như đi chân không, Mục Thần Chi chỉ dùng loại dép lê đế mỏng kiểu này. Anh ta từng nói: “Đi dép đế mềm giống như đi trên mặt bông vậy, không có cảm giác thật”.

Tôi luôn bắt giác nhớ đến anh ta như thế. Lúc đầu, tôi đau đớn như người bị mất tay, chân nhưng sau này mới phát hiện ra, đó là trạng thái nghiện thuốc. Có những gương mặt giống như nước nóng, cứ vật vờ trôi nổi trong trí não, mang theo cả sức nóng hầm hập, ví như cốc trà Ô Long hảo hạng, hay những chiếc sơ mi với những đường kẻ ca rô sẫm màu, hoặc ống tay áo xắn cao, hoặc động tác khẽ nhếch môi của một ai đó...

Nhưng khổ sở nhất vẫn là mỗi lần trần trọc khó ngủ, hai chân cứ giơ lên cao trong không trung theo thói quen rồi lại rơi phịch xuống giường trong huyệt hăng, sau khi sức tỉnh ngời thần trên giường rất lâu thì lại nhớ tới gương mặt của người ấy lúc tỉnh giấc vì bị tôi gác mạnh chân lên bụng.

Hận Mục Thần Chi như thế nhưng vẫn không thể cai được những thói quen anh ta mang tới, thật xấu hổ, mỗi lần như vậy tôi lại lao vào nhà vệ sinh, mở vòi nước thật mạnh, vỗ từng vốc nước lên mặt. Mư kè! Mư kè vô liêm sỉ! Mục Thần Chi cố ý vạch sẵn mư kè rồi khiến tôi trúng độc, sau đó lại bỏ rơi tôi, còn anh ta đứng một bên cười cợt trên sự đau khổ của người khác.

“Thất vọng chết mất!” Tô Na Na cười. “Cậu có biết rằng, nhìn cậu chẳng thuận mắt chút nào không? Ông trời thật công bằng, không cho ai mọi thứ. Cậu đã được vui vẻ bao nhiêu lâu rồi thì cũng nên nếm trải chút

khổ đau. Thế mà kết quả cũng chỉ là mất ngủ thôi, bồn vương thật sự thất vọng!”

Chắc chỉ là nói đùa thôi, tôi không để bụng, đáp lại cô ấy một nụ cười.

Tô Na Na tiếp tục than thở: “Xem ra thực sự là trở mặt vô tình rồi!”

“Nếu có tình thì chắc chắn sẽ không trở mặt, loại người có thể trở mặt như thế đều vô tình. Mục Thần Chi căn bản là chẳng có tình cảm gì với tớ.” Khóe môi tôi hơi nhếch lên nụ cười.

Tô Na Na thấy biểu hiện của tôi thì kinh ngạc trong ba giây, sau đó sờ vào trán tôi. “Phó Tiểu Mật, não cậu không có vấn đề gì đấy chứ? Bố cậu chết rồi, cậu bị người ta lừa giỡn, ngay từ đầu đã bị anh ta hành hạ mà sao chẳng biết suy nghĩ gì cả, cậu vẫn ngốc nghếch thế sao? Bố cậu mà nhìn thấy cậu cười ngờ nghếch thế này thì chắc ông sẽ tức quá mà sống lại mất!”

Không, ông ấy sẽ không tức giận, khi tôi đau khổ đến mức không thiết sống nữa thì ông ấy đã tức giận cho tôi một cái bạt tai và nói rằng: “Phó Tiểu Mật, cho dù gặp chuyện khó khăn hơn thế nữa, con có thể khóa mình trong phòng khóc lóc thế nào cũng được, nhưng một khi đã bước chân ra khỏi nhà thì phải ngẩng cao đầu mà bước!”

Tôi cười với Tô Na Na. “Cậu thấy bao người qua lại trên đường, ai cũng cười như đồ ngốc vậy, nhưng có phải họ thật sự đang vui không? Cuộc sống không phải là ai ai cũng đem tất cả nỗi buồn trưng trên gương mặt! Ai cũng như vậy cả, tớ có tư cách gì để làm khác đi chứ?”

Ai cũng bị cuộc sống dày vò đến mức thương tích đầy mình nhưng phải cố gắng nở nụ cười. Thực ra cũng có lúc họ thở dài mệt mỏi, mệt đến mức chỉ còn một hơi thở, nhưng một hơi thở ấy cũng đủ để người ta lấy lại tinh thần!

“Cậu là thanh niên có tri thức, văn hóa, từng trải và có khẩu khí nhưng tớ luôn cảm thấy cậu rất nhu nhược, gặp chuyện gì cũng như con rùa rút cổ. Tớ còn tưởng rằng một khi vấp ngã, cậu sẽ không thể đứng dậy nổi. Không ngờ cậu vẫn có thể bình tĩnh đến thế!”

Tôi chớp chớp mắt. “Nếu có niềm tin thì chúng ta có thể phục sinh. Tối nay tớ sẽ đến chỗ cậu, cậu chăm sóc tớ tốt đấy!”

Tô Na Na bỗng thay đổi sắc mặt. “Tớ còn một căn nhà ở khu chung cư Đan Lộ.”

“Thế cái gã nam sủng của cậu rốt cuộc là ai hả? Đến chỗ nằm của tớ cũng chiếm mất!” Hành vi gần đây của Tô Na Na bất thường đến nỗi khiến người ta phải tặc lưỡi kinh ngạc.

“Không có nam sủng nào cả!” Na Na nhún mày một cách khó khăn, ánh mắt lảng tránh.

“Phó Tiểu Mật, chị cậu đến tìm kìa! Đang đứng đợi ở cầu thang đấy”, có người nói vọng vào.

Tình cảnh tôi đã bị đẩy đến mức này mà còn có người nhận bừa là họ hàng thân thích nữa sao? Quả nhiên thế giới này sắp sụp đổ rồi!

Ở góc rẽ cầu thang có hai người phụ nữ đứng trước cửa sổ, nhìn dáng vẻ rất lạ, tôi lễ phép chào hỏi: “Tôi là Phó Tiểu Mật, ai tìm tôi thế?”

“Cô là Phó Tiểu Mật sao?”

Tôi đang chán nản thì một bóng đen xẹt qua trước mắt rồi tôi phải hứng trọn một cái tát trời giáng. Cục tức trong bụng tôi như được đổ thêm dầu vào lửa. “Cô bị điên sao?”

Không đúng, là bọn họ bị điên. Hai sinh vật lạ này, tôi chẳng quen ai cả, nhưng tôi có thể nhận một người, chính là mỹ nhân khoác tay Mục Thần Chi và nói sẽ bồi thuốc cho anh ta ở nhà hàng thịt lừa hôm trước.

“Phó tiểu thư, tôi là Tạ Tuệ Giai, tôi muốn nói với cô về chuyện của Mục Thần Chi”, Tạ Tuệ Giai lên tiếng.

“Sao phải nói chuyện với ả gái điếm đó chứ!”, cô gái đi cùng Tạ Tuệ Giai tiếp lời.

Tôi bực bội quát lên: “Cô chửi ai đấy?”

“Đứa nào là hồ ly tinh thì tôi chửi đứa đó, tám đời nhà cô chưa được nhìn thấy tiền và giai sao? Đừng có bày trò lăng lợ trước mặt Mục Thần Chi nữa.”

Tôi lẳng lơ nhưng tuyệt đối không phải là loại dễ bắt nạt. Bị người ta cho ăn một cái tát, kiểu gì tôi cũng phải trả lại cho họ một nhát dao ngọt ngào.

Tôi nhìn từ trên xuống dưới đánh giá đối thủ của mình, rồi cười rất dịu dàng. “Không có nhan sắc thì phải có khí chất, không có khí chất thì tối thiểu cũng phải học được cách che giấu khuyết điểm của bản thân, nếu mà ngay cả việc che giấu khuyết điểm cũng không biết thì coi như không có đạo đức. Còn nhan sắc thì có thể đi phẫu thuật thẩm mỹ, chỉnh sửa hình ảnh nhờ photoshop. Chứ như cô thế này, thật sự làm người ta thấy đáng khinh quá!”

Câu nói vừa lọt đến tai ông chú, ả đàn bà chanh chua này lập tức nổi đóa, miệng không ngớt văng ra những lời chửi rủa tục tĩu, còn định xông vào tôi như lên cơn dại. Thấy vậy Tạ Tuệ Giai kéo tay ả lại can ngăn.

Hai yêu nữ diễn kịch, kẻ tung người hứng, khán giả cũng dần trải khắp hành lang. Người biết chuyện thì cho rằng đó là kẻ thứ ba đến chuốc phiền phức, người không biết thì bĩu môi nghi ngờ tôi không đứng đắn. Có chuyện với Mục Thần Chi thì sao lại đến tìm tôi chứ?

“Chuyện của cô với Mục Thần Chi, đi tìm anh ta mà nói. Tôi chẳng hơi đâu mà đôi co với cô.”

Tạ Tuệ Giai kéo tôi. “Tôi đang mang thai đứa con của Mục Thần Chi và nhất định phải sinh nó ra.”

Tim tôi như vừa bị ai đánh nghe “ầm” một tiếng, đau âm ỉ, nhưng tôi vẫn cười “hì hì” đáp lại: “Cô tìm nhầm nơi rồi, nơi đây là Học viện Điện ảnh chứ không phải khoa Sản! Mục Thần Chi không chu cấp đủ tiền để cô sinh đứa bé sao? Vậy cô tìm anh ta mà đòi! Tôi đây chỉ có một xu tiền lẻ thôi, cô có muốn không thì tôi cho?”.

Mặt mày Tạ Tuệ Giai xanh lét rồi chuyển sang tím tái, còn lên giọng: “Mục Thần Chi đối với tôi rất tốt, anh ấy yêu tôi, hy vọng cô không đến phá hoại tình cảm của chúng tôi nữa”.

“Ồ, thế cô đợi một chút nhé!” Tôi quan sát tứ phía, chiến trường đang rất căng thẳng mà Tô Na Na chết ở đâu không biết? Tôi mượn điện thoại của một người đứng gần đó, gọi điện cho Mục Thần Chi.

Chắc là số máy lạ nên điện thoại đổ chuông rất lâu mới thấy anh ta nghe máy. Đầu dây bên kia im lặng, tôi lên tiếng trước, giọng nói tỏ rõ sự tức giận: “Đang ở đâu đó?”.

“Mặt Mặt?” Mục Thần Chi có vẻ rất vui mừng.

“Đến trường tôi đi, nhanh nhanh lên, đến dất sinh vật không rõ gốc gác mà anh nuôi về ngay. Cô ta sắp sinh rồi!” Khốn kiếp! Định gieo phiền phức lên đầu chị hai này chắc!

Không đợi Mục Thần Chi trả lời, ả chanh chua bên cạnh Tạ Tuệ Giai bỗng phát điên, rồ dại rút giày ném về phía tôi. “Hồ ly tinh!”

Tôi giật lùi về phía sau một bước, không biết kẻ nào chơi xấu, ngáng chân, cả người tôi đập xuống tay vịn cầu thang, hai tay chới với trong không trung. Tôi đau đến mức không thở nổi.

“Hai bãi này ở đâu ra thế?” giọng nói của Tô Na Na cất lên. Từ cầu thang truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, Tiêu Hàn Ý nhanh chóng chạy đến, đỡ tôi dậy, giọng nói đầy quan tâm: “Có sao không?”.

“Em là hồ ly tinh nên có yêu khí bảo vệ, không sao hết.” Tôi xoa tay. “Có điều, khi nói thì mình mảy đau như bị kim châm vậy.”

Thân hình cao to của Tiêu Hàn Ý che mất nửa người Tô Na Na, tôi chỉ nhìn thấy ngón tay của cô ấy chỉ lên trán của Tạ Tuệ Giai và ả chanh chua bên cạnh:

“Một bãi phân, một bãi nước đái, cút về nhà xí mau!”

Ả chanh chua mềm nắn rần buông, giọng điệu nhỏ nhẹ hơn một chút: “Cô là ai? Liên quan gì đến cô? Sao lại đến chỗ mồm vào chuyện người khác?”

Tô Na Na bản lĩnh hơn tôi, những câu tục tĩu được tuôn ra cũng trở nên nhẹ nhàng, dễ nghe khiến Tạ Tuệ Giai và ả chanh chua phải cun cút cụp đuôi chuồn thẳng.

Tôi được một đám bạn cùng lớp khiêng vào bệnh viện. Lúc nằm trên giường bệnh, tôi chán nản nói: “Cậu nói xem, Mục Thần Chi dù cho có cầm thú thế nào đi chăng nữa nhưng lại sở hữu một gương mặt đẹp đến

mê hồn, tớ luôn cảm thấy anh ta rất có phẩm chất, thế mà tại sao những cô gái bên cạnh anh ta lại ngày càng kém cỏi thế nhỉ?”.

Tô Na Na nói: “Da trắng, mắt to, là những cô gái mà anh ta chọn để gây scandal, tất cả đều Lolita[1] như cậu!”.

[1] Lolita là một tiểu thuyết củ aVladimir Vladimirovich Nabokov, được xuất bản năm 1955 ở Paris. Sau này, cái tên “Lolita” đã đi vào văn hóa phổ thông như là một từ để mô tả cô gái trẻ phát triển sớm về giới tính.

“Lolita vàng hay Lolita bạc thì đều không phải là kiểu Lolita như tớ. Tớ cũng chỉ là một trong vô vàn kẻ thế thân mà thôi.” Nữ thần Lolita trong trái tim Mạc Thần Chi đích thị là cô gái mà anh ta đã viết ấy nghìn bức thư tình chứ không phải tôi!

“Cậu là kẻ thế thân hèn kém nhất đấy!” Tô Na Na tức tối trách móc tôi. “Vừa được giày cao gót của người ta mát xa cho, có thấy thoải mái không? Tớ căm ghét cái điệu bộ đáng thương của cậu! Tớ trượng nghĩa rút gươm trợ giúp thì lại trở thành kẻ đi chõ mồm vào chuyện của người khác? Tớ bị điên nên mới lo lắng cho cậu!”

“Cậu căm ghét tớ? Sao có thể chứ? Nếu cậu vừa nói câu đó vừa nghiêng răng nghiêng lợi thì tớ mới tin!”

Tô Na Na bỗng nghiêm túc nhìn tôi. “Cậu nghĩ rằng tớ không thể căm ghét cậu sao?”

“Hi, cậu đối xử với tớ tốt như thế cơ mà! Haizzz, cậu đừng dọa tớ nữa!”

Tô Na Na lắc đầu gượng cười. “Cậu đó, đường đường là hoa khôi của trường mà lại bị người ta hắt một đồng phân vào người như thế, vậy mà không tránh cũng chẳng đáp trả!”

“Cậu đã thấy bông hoa nào bị chôn chặt dưới đất mà có thể ngoi lên được chưa? Tớ bị thương tích đầy mình rồi.” Tôi phụng phịu. “Huống hồ, hoa khôi của trường có phải là hoa bá vương đâu.”

Tiêu Hàn Ý phì cười. “Tô Na Na là hoa bá vương, bá vương có một cọng cỏ đuôi chó cắm trên đầu.”

Tô Na Na trờm mắt. “Tiêu tiện khách, dù có một trăm quyền kinh Phật thì cũng không thể rửa sạch được sự nhơ bẩn đen tối trong tim gan nhà ngươi.”

Thấy hai người sắp sửa đấu đá, tôi vội đập tay vào thành giường, ngẩng đầu than vãn: “Trăm... cô đơn quá!”.

Tô Na Na liếc xéo tôi một cái. “Cậu cô đơn cái nỗi gì?”

“Hai người nói những lời ngọt ngào êm ái, khí thế ngất trời, lại còn ném cho tớ một cái trờm mắt, thử hỏi như thế, tớ không cô đơn sao?”

“Hi, cô đơn thì dễ giải quyết lắm!” Tô Na Na húng chí nháy mắt với tôi. “Gọi anh bác sĩ đẹp trai ban nãy đến, đảm bảo anh ta sẽ quét sạch cô đơn cho cậu.”

Sặc, đúng là bộ dạng tú bà!

“Cậu cứ tưởng tình cảm của tớ như cây hoa đào trong game, bị chặt gốc rồi một tiếng sau là có thể mọc trở lại sao? Cậu để tớ yên chút đi!”

“Có tôi đây thì còn phải giới thiệu ai nữa chứ?” Tiêu Hàn Ý dịch mông về phía tôi. “Tối nay bệ hạ bóc tem thân thiếp đi mà!”

Tôi bị câu nói ấy làm cho lộn mửa, ấn ngón tay vào mặt anh ta. “Tên bệnh hoạn này! Sao gần đây lời nói của người cũng thô bỉ như tên bánh nướng thế?”

Vừa nhắc đến Thiệu Bình Hàm, quả táo gọt dở trong tay Tô Na Na suýt nữa thì rơi xuống đất. Nhìn ánh mắt lung túng của cô ấy, tôi mơ hồ cảm thấy có điều gì đó bất thường. “Nữ vương, cậu với bánh nướng...”

Cánh cửa phát ra những tiếng kêu lạch cạch rồi mở ra. Tôi đang nằm trên giường, úp mặt xuống gối, liền ngẩng cổ lên nhìn, trong giây lát, sắc mặt đông lại như bị đóng băng.

Có một người cứ khi nào xuất hiện là bầu trời lại trở nên u ám.

Sắc mặt của Mục Thần Chi còn khó coi hơn cả tôi bởi còn mang theo cả không khí âm u, lạnh lẽo. Đôi mắt như hai viên kim cương đen lướt nhìn phòng bệnh một lượt. Lúc ánh mắt ấy dừng lại ở chỗ Tô Na Na và Tiêu Hàn Ý thì nhiệt độ trong phòng đột ngột giảm xuống 0o.

Tô Na Na “hử” một tiếng, giọng điệu mỉa mai: “Đại thần vào nhằm phòng rồi, sinh vật mà anh nuôi sắp sinh con rồi, đang nằm ở khu chờ sinh đấy!”.

Mục Thần Chi ung dung bước đến, nét mặt nhả nhặn. “Tô tiểu thư, thời điểm quan trọng mà cụ ông bên nhà được ngồi lên ghế Chủ tịch tỉnh sắp đến rồi đó! Tôi nay hẹn Thiệu Bình Hàm mở tiệc mừng nhé, cô thấy thế nào?”

Anh ta ức hiếp tôi thì khỏi phải nói, nhưng bây giờ dựa vào cái gì mà uy hiếp bạn tôi? Có chuyện gì mà liên quan cả đến Thiệu Bình Hàm chứ?

Sắc mặt Tô Na Na bỗng trắng bệch như tờ giấy, bàn tay không ngừng xoay tròn quả táo đang gọt dở.

Ánh mắt cười của Mục Thần Chi dừng lại trên người Tiêu Hàn Ý, đôi mày rậm khê nhướn cao. Tiêu Hàn Ý lập tức đứng dậy, chỉnh lại vạt áo, gượng gạo nói với tôi: “Phó Tiểu Mật, anh đi lên khoa xin phép cho em rồi về lớp học giúp em chép bài”.

Tô Na Na cũng khịt mũi rồi cầm túi xách đứng dậy, tôi với tay nắm lấy cánh tay cô ấy. “Cậu đi đâu...”

Vừa nhìn thấy Mục Thần Chi mà tôi đã thấy sợ hãi rồi!

“Bị thương sao?” Mục Thần Chi sải bước tiến đến đầu giường bệnh, chau mày rồi đặt tay lên người tôi.

Cần anh quan tâm sao? Tôi hươ tay vùng vằng né tránh, nhưng chưa hắt được tay anh ta ra thì tôi đã ngã phịch xuống đất. Chiếc đĩa trên kệ cạnh giường cũng bị rơi trúng đầu tôi. Những hạt hạnh nhân cứ thế trút xuống như mưa, các đường khí huyết trong toàn thân tôi như đều vỡ tan, tôi đau quá chỉ còn biết kêu oai oái.

Mục Thần Chi thấy vậy hoảng hốt gào lên: “Em ở yên một chút không được sao?”.

Ở yên? Có anh ở đây thì làm sao tôi ở yên được?

Tôi trừng mắt lườm Mục Thần Chi. Anh ta lại đến dìu tôi. Tôi gơ nanh múa vuốt, hươ tay, đạp chân loạn xạ đến nỗi vết thương ở eo đau nhói, nhưng có chết tôi cũng không muốn anh ta chạm vào tôi dù chỉ là một ngón tay.

Tiêu Hàn Ý thấy tôi cố sống cố chết lườm Mục Thần Chi chòng chọc trong khi nước mắt lưng tròng thì vội khom lưng, dang rộng hai tay về phía tôi. “Mật Mật...”

Tôi như gặp được chiếc thuyền cứu sinh, liền đưa tay về phía anh ta. “Phụt” một tiếng, cánh tay tôi suýt nữa thì bị Mục Thần Chi hắt văng khỏi cơ thể. Anh ta đã mất hết vẻ nho nhã ban nãy, vẻ hung dữ cuối cùng cũng lộ rõ, hai mắt tóe lửa nhìn Tiêu Hàn Ý, khê rít lên một tiếng: “Cút!”.

Tàn nhẫn! Tôi chỉ muốn một chút quan tâm của bạn bè, một chút thôi mà cũng không có tư cách đón nhận sao?

Ngốc! Tôi thật ngốc, Tô Na Na và Tiêu Hàn Ý thì không thể chống lại được Mục Thần Chi, còn tôi đây đang ở trong tình trạng gần như nửa người tàn phế mà lại dám trừng mắt lên với anh ta sao?

“Đi thôi, đi thôi! Không kịp vào lớp bây giờ!” Tô Na Na kéo Tiêu Hàn Ý đi ra. “Lát nữa khắc có người chăm sóc cô ấy!”

Mục Thần Chi cứ tiến đến gần tôi thì tôi lại run lên theo phản xạ. Trong đầu tôi toàn là những nụ cười giả tạo che giấu bản chất nham hiểm của anh ta. Tôi rất sợ Mục Thần Chi. Giết tôi vốn là việc vô cùng dễ dàng với anh ta, tôi bây giờ lại nằm trên giường bệnh như thế này thì càng không có sức bảo vệ mình, vì thế cứ thấy Mục Thần Chi nhần mặt là tôi thấy sợ. Trong mười ngày ngắn ngủi gần đây, ngày nào tôi cũng cố gắng mỉm cười nhưng lại luôn cảm giác mình chẳng khác nào chiếc bè trúc nhỏ bé giữa đại dương bao la,

một con sóng dù nhỏ đến mấy khi ập đến cũng có thể mang theo sự nguy hiểm khôn lường. Cảm giác đó, tôi thật sự không thể chịu đựng được nữa.

Mục Thần Chi bế tôi lên giường bệnh, nhặt giúp tôi những hạt hạnh nhân còn vương trên tóc. Tôi chỉ biết nhắm tịt mắt lại như tượng gỗ mặc người ta chỉnh sửa. Tôi muốn niêm phong tất cả các giác quan lại nhưng vẫn nghe thấy giọng nói của anh ta.

Mục Thần Chi dặn dò Tiểu Hàn gì đó rồi không nói thêm lời nào với tôi, chỉ đứng thở dốc. Không lâu sau, các túi đồ trên kệ cạnh giường cũng bắt đầu phát ra những tiếng kêu loạt xoạt.

Sao lại thu dọn đồ đạc?

Tôi không thể không mở to mắt ra nhìn, Mục Thần Chi đang khom lưng dọn dẹp sách vở và hoa quả trên kệ cho gọn vào một túi. Anh ta quay mặt, ánh mắt chằm phải tia nhìn của tôi. Ánh mắt ấy dường như mang theo cả những trách móc và đau khổ.

Thấy môi Mục Thần Chi khẽ động dậy, tôi nhắm mắt lại và quay mặt đi. “Anh đừng động vào đồ đạc của tôi.”

Mục Thần Chi không đáp lại, chiếc túi trong tay như bị gió mạnh tạt qua, càng lúc âm thanh loạt xoạt phát ra càng lớn.

Âm thanh ấy chẳng khác nào những đốm lửa đang không ngừng nhảy múa trong trái tim tôi, khiêu khích ngọn lửa căm tức đã bị kìm nén từ lâu. Tôi gắng sức kiềm chế giọng nói: “Người ta giáng một cái tát lên mặt tôi, suýt chút nữa tôi bị mất mạng vì bị ngã lăn xuống cầu thang. Anh thì có gì tốt đẹp để người ta vì anh mà tàn nhẫn như thế với tôi chứ?”

“Cô ta tát em?” Mục Thần Chi nhíu mày kinh ngạc rồi đưa tay ra chạm vào mặt tôi. “Để anh xem nào!”

Sự dịu dàng đột ngột ấy của Mục Thần Chi khiến tôi càng cảm thấy mình đáng thương.

“Cút đi!” Tôi ngoảnh mặt đi chỗ khác. Hôm nay tôi đã vượt râu hùm đấy, thì đã sao nào? Chết thì chết! Tôi bật cười thành tiếng. “Anh hốt ha hốt hải chạy đến đây làm gì? Chẳng phải là để nhìn xem tôi đã chết chưa sao? Lại khiến anh thất vọng rồi, tôi không chết. Haizzz, mà sao anh lại thất vọng chứ? Anh còn đang đợi xem kịch hay mà, tôi phải tiếp tục giữ cái mạng cho anh vui đùa chứ!”

Chiếc đồng hồ màu bạc trên cổ tay Mục Thần Chi lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, các ngón tay co lại thành nắm đấm. Tôi đang đợi chết dưới cú đấm ấy nhưng anh ta lại lấy trong túi áo ra một bao thuốc. Xem ra Mục Thần Chi rất tức giận thì bàn tay lấy bao thuốc mới run run, miệng thì thâm như thể tự nói với chính mình: “Chết cũng tốt, chết cũng tốt. Tôi thất vọng nỗi gì chứ? Là tôi tuyệt vọng thôi!”

“Cạch.” Châm thuốc xong, Mục Thần Chi nhìn tôi một cái rồi lại chau mày dụi tắt điếu thuốc.

Sợ tôi ho sao? Anh có thật sự quan tâm đến sức khỏe của tôi không? Thôi đi!

“Anh không phải giả bộ!”, tôi càu nhàu.

Mục Thần Chi vung tay, chiếc bật lửa bay vèo rồi đập thẳng vào tường.

Chiếc bật lửa do một nghệ nhân chạm khắc bạc nổi tiếng làm thủ công trị giá hai vạn tệ nổ mất xác trong chớp mắt. Tôi cũng chẳng đáng bằng cái bật lửa ấy.

Miệng tôi khô khốc. Kệ đựng đồ cách giường bệnh một khoảng nhưng tôi không muốn anh ta giúp đỡ, nhích từng tí một để với tay lấy cốc nước. Vừa đưa tay ra đã thấy Mục Thần Chi hoảng hốt bỏ đến đỡ lấy tôi. Tôi vội né tránh, lại ảnh hưởng đến vết thương. Tôi đau quá rên lên, nước mắt và mồ hôi đều nhất loạt túa ra.

“Cho em đau chết đi!” Mục Thần Chi cắn răng, cẩn thận đặt tôi nằm ngay ngắn trở lại rồi lấy cốc nước kê vào miệng tôi. “Nói một tiếng là muốn uống nước thì đã chết ai?”

Tôi ngheh cổ dòm vào cốc nước, liệu ban này Mục Thần Chi có tranh thủ cơ hội tôi không chú ý cho cái gì vào trong nước không nhỉ?

Mục Thần Chi ngậy ra giấy lát rồi đưa cốc nước lên miệng tu ừng ực, sau đó nói hai chữ rít qua kẽ răng: “Xuân được!”

“Hèn chi anh làm tình bừa bãi, lại còn sắp sửa có con nữa chứ!” Tôi lườm anh ta giễu cợt.

Mục Thần Chi bật cười, hai cánh tay khê khàng vòng qua eo tôi. “Ừm, vậy em sinh cho anh một đứa nhé!”

Có nhục nhã không cơ chứ? Ôm thì cứ ôm đi, đằng này tay anh ta không chịu để yên, cứ thế luồn vào trong áo tôi sờ mó. Cái kiểu thay đổi thái độ trong nháy mắt đó của anh ta khiến tôi cảm thấy mình thật hạ tiện, không ngừng đẩy cái đầu đang dựa vào vai mình ra. “Mục Thần Chi, khi anh vui là tìm đến tôi vui đùa chốc lát, lúc buồn chán thì lại nhấn tâm xua đuổi, rốt cuộc anh có ý gì?”

“Chỉ là nhớ em thôi.” Nụ cười của Mục Thần Chi có vẻ bất cần, gương mặt càng áp sát vào cổ tôi. “Đứa trẻ đó không phải của anh. Em tin anh một lần có được không? Em bị mắc mưu của người ta rồi.”

“Chẳng phải chính anh mới là người bày mưu tính kế để lừa tôi sao? Anh nói đi, nếu không phải anh thì ai đã âm mưu lừa dối tôi?”

Mục Thần Chi thở dài, định nói gì đó nhưng lại thôi. Chắc là nghĩ đến vết thương của tôi nên anh ta mới nhẹ nhàng buông lỏng vòng tay như thế. Anh ta áp sát vào tai tôi, thì thầm bằng giọng điệu khẩn cầu: “Đều là lỗi của anh! Sau này chúng ta sẽ tốt đẹp cả thôi”.

Không đợi tôi kịp nổi giận, một giọng nói đột ngột bay đến, chất giọng ôn hòa nhưng không mấy vui vẻ: “Không tốt đẹp nổi nữa đâu”.

Mục Thần Chi kinh ngạc quay đầu lại, đôi mày nhíu chặt. Người vừa phát ngôn đã đi đến trước mặt Mục Thần Chi, khê mỉm cười. “Nhờ một chút!”

Mục Thần Chi thấy anh chàng đó vận áo blouse trắng, liền đứng dậy nhường lối đi nhưng vẫn không quên kèm theo ánh mắt lạnh lùng.

“Còn đau lắm không?” Vị bác sĩ kê chiếc gối cho bằng phẳng, vừa đỡ tôi nằm ngay ngắn vừa nhắc nhở: “Từ sau còn có những cử động bất cần nữa thì đừng mong khỏi lại”.

Bị Mục Thần Chi ôm ấp có thể nguy hiểm đến tính mạng! Vị bác sĩ này đang cảnh tỉnh tôi chăng?

Mục Thần Chi đứng một bên thấy bác sĩ ân cần dặn dò tôi thì sắc mặt bỗng u ám. Đúng lúc đó thì Tiểu Hàn bước vào, cúi đầu thông báo: “Ông chủ, không làm được thủ tục xuất viện”.

“Có chuyện gì vậy?” Mục Thần Chi cao giọng.

“Bác sĩ chữa trị không phê chuẩn.”

Mục Thần Chi phản ứng lại rất nhanh, bật ra tiếng cười lạnh lùng, hai mắt từ từ khép lại. Lửa giận trong ánh mắt anh ta tưởng chừng như có thể thiêu sống người đàn ông đang đứng ở trước giường bệnh rót nước cho tôi.

Vị bác sĩ thản nhiên liếc Mục Thần Chi một cái rồi đưa cốc nước cho tôi, lúc đi ra còn mỉm cười đưa tay với Mục Thần Chi. “Chào anh, tôi là Thịnh Hạ, bác sĩ điều trị chính của Phó Tiểu Mật.”

Trong vòng chưa đầy ba phút bị một kẻ khiêu khích đến hai lần, Mục Thần Chi cũng chẳng phải là người giỏi kiềm chế, anh ta khịt mũi “hứ” một tiếng rồi đi qua Thịnh Hạ, tiến về phía Tiểu Hàn nói chuyện.

Thịnh Hạ không tức giận, vẫn mỉm cười, nói: “Đáng ra anh đây phải từng nghe câu nói tổn thương gân cốt thì phải trị liệu một trăm ngày rồi chứ? Hệ thống màng xương, gân cốt và dây chằng của Phó Tiểu Mật đều bị rạn. Nội trong một tuần thì không thể xuất viện được!”

Mục Thần Chi đáp lại khô khốc: “Nếu về nhà thì cô ấy vẫn có thể dưỡng thương như thường mà. Tôi đã mời vị bác sĩ có năng lực điều trị vết thương tốt nhất về điều trị cho cô ấy rồi”.

Thịnh Hạ nhướn mày mỉm cười. “Xin hỏi, anh có quan hệ thế nào với cô ấy?”

Hai chữ “về nhà” được thốt lên rành mạch như thế, vậy mà Thịnh Hạ còn hỏi quan hệ của chúng tôi. Rõ ràng anh ta đang phớt lờ Mục Thần Chi, mà không đúng, đó gọi là khiêu khích! Lần đầu tiên tôi gặp người

dám đối đầu với Mục Thần Chi như vậy. Lúc nhập viện kiểm tra, tôi chỉ thấy thái độ các bác sĩ trong bệnh viện này rất ân cần, đứng đắn, tưởng chừng như không bao giờ cáu giận, không ngờ một người ôn hòa như anh ta lại có lúc khí phách đến thế.

Mục Thần Chi mím môi. “Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy.”

Thịnh Hạ tỏ vẻ không tin. “Anh là chồng chưa cưới của cô ấy mà sao bây giờ mới tới? Lúc cô ấy bị người ta đánh thì anh ở đâu? Nếu không phải vì anh, liệu cô ấy có bị người ta đẩy từ cầu thang xuống không? Từ lúc anh vào đây, vết thương của cô ấy còn nghiêm trọng hơn khi nhập viện. Thế thì vị bác sĩ có năng lực nhất về hồi phục vết thương mà anh nhắc tới ấy, tôi cũng không thể tin tưởng.”

Sao anh ta lại biết nhiều đến thế? Một vị bác sĩ dù có tinh thần tượng nghĩa đến mấy thì cũng không bao giờ dám đối đầu với Mục Thần Chi như thế! Nhớ lại lời Tô Na Na nói trước khi đi khỏi: Lát nữa khắc có người chăm sóc cô ấy, tôi bỗng hiểu, hóa ra cô ấy không nói đùa, anh chàng mà cô ấy muốn giới thiệu cho tôi chính là Thịnh Hạ.

Vừa thấy Mục Thần Chi chậm rãi nhếch khóe môi mà tôi thót tim. Chết rồi, một khi anh ta đã cười lặng lẽ như thế thì chắc chắn là đang thực sự tức giận. Vị bác sĩ này e là sắp gặp tai họa rồi.

Mục Thần Chi mặc bộ lễ màu xám, đứng thẳng, ý tứ đe dọa toát lên từ dáng vẻ lạnh lùng, chỉ có giọng nói là vô cùng ôn hòa nhưng nghe thế nào cũng sắc mùi khùng bồng: “Bác sĩ Thịnh làm việc ở đây được bao lâu rồi?”

Tôi toát mồ hôi thay cho Thịnh Hạ, nhưng Thịnh Hạ lại đứng đưng như không, còn thản nhiên mỉm cười. “Thực tập được bốn tháng. Học ở khoa Chính hình của trường Đại học S. Một năm trước lấy bằng tiến sĩ về Tâm lý học. Tôi là bạn của Thiệu Bình Hàm.”

Mục Thần Chi phản ứng rất nhanh, nhướn mày. “Uy hiếp tôi?”

“Tôi không có thói quen đó, tôi chỉ muốn nói với anh rằng, bệnh viện có quy định của bệnh viện, đương nhiên anh cũng có thể gọi điện cho viện trưởng. Tôi có một phòng khám tư nằm trên đường Giải Phóng, trang thiết bị y tế ở đó cũng không đến nỗi nào. Khi xây dựng, Thiệu Nhị cũng đầu tư vào đó không ít. Nếu Phó Tiểu Mật đến đó điều trị thì chúng tôi có thể chăm sóc và chữa trị cho cô ấy tốt hơn.”

Mục Thần Chi rất lâu không đáp lại, rồi đột nhiên cười vang, vỗ hai bàn tay phát ra những tiếng kêu bôm bốp: “Rất tốt! Rất tốt!”

Thịnh Hạ như không nhìn, không nghe thấy gì, đến trước giường bệnh, thấy tôi cựa quậy thì nhẹ nhàng hỏi: “Không thoải mái sao?”

“Vâng, nằm một tư thế lâu quá nên ẽ hết cả người.”

Tự nhiên có người đối đầu với Mục Thần Chi như vậy, sao tôi lại không thể dựa dẫm một chút chứ? Tôi xích lại gần Thịnh Hạ, giọng điệu dịu dàng: “Anh và tên bánh nướng là bạn học sao? Vậy anh đừng đem chuyện tôi bị thương nói cho anh ta biết nhé!”

“Tại sao vậy?” Đôi lông mày rậm của anh ta khẽ nhướn lên, mỉm cười, nụ cười giống như mây trôi phản chiếu trong mắt tôi. Tôi cảm thấy con người anh ta thật giống với chiếc lá xanh tươi nhất trên cành cây trong tiết trời giữa hạ đang mơn mẩn màu xanh lấp lánh dưới ánh nắng.

“Tôi không muốn anh ta bị người ta đánh cho sưng đầu mẻ trán, rồi lại phải làm bệnh nhân với tôi.” Tôi liếc Mục Thần Chi như thể đang ám chỉ điều gì đó.

Thịnh Hạ cũng dõi theo tôi, cười nhạt nói: “Yên tâm, tôi nhất định sẽ không cho Bình Hàm biết”. Nói xong, Thịnh Hạ lật chăn sang bên, giúp tôi đổi tư thế. “Nằm thế này có thấy dễ chịu hơn chút nào không?”

“Có. Mà tại sao anh lại giúp tôi giữa bí mật vậy?”

“Vì Tô Na Na giới thiệu em cho anh, với lại anh cũng sợ ồn ào lắm.” Thịnh Hạ híp mắt cười, nơi khóe mắt còn ánh lên sự ấm áp.

Người này thẳng thắn quá!

Mục Thần Chi vẫn đứng một bên, rất lâu mà vẫn không làm động tác gì khác, chẳng hé răng nửa lời, chỉ nhìn Thịnh Hạ chăm chăm, toàn thân anh ta như đang chọc bốc cháy. Nhưng hình như Thịnh Hạ không để tâm đến chuyện đó chút nào, anh ta xem đồng hồ nhắc nhở Mục Thần Chi:

“Nếu anh Mục là người bảo hộ thì hãy đi làm thủ tục ngay bây giờ, sau một tiếng nữa đến giờ tan ca thì việc làm thủ tục sẽ khó khăn đấy.”

Mục Thần Chi không thèm đếm xỉa đến lời nhắc nhở của Thịnh Hạ, mở cửa bước ra dạo dò Tiểu Hàn nhưng giọng điệu gần như gào thét: “Đi làm nốt các thủ tục, nhớ mang thuốc Đông y về cho Huệ Tử, dặn cô ấy hầm canh thăn heo, cho thêm chút đường vì Tiểu Mật sợ đắng”.

“Anh Mục, huyết áp của Phó Tiểu Mật quá cao, không nên ăn nhiều thịt động vật.” Thịnh Hạ vẫn giữ nụ cười trên môi.

Sắc mặt Mục Thần Chi từ đỏ chuyển sang trắng, đóng sầm cửa lại, suýt nữa thì cánh cửa đập vào mặt Tiểu Hàn. “Đi mau!”

Con người Thịnh Hạ thật không tầm thường chút nào, có thể khiến Mục Thần Chi nổi giận đến mức ấy! Tôi mạnh dạn thừa nước đục thả câu, vậy Thịnh Hạ lại gần. Anh ta “ờ” một tiếng, rồi tiến lại, ghé sát vào tai tôi. Tôi cất giọng đủ to để Mục Thần Chi có thể nghe thấy, ồm ồm nói: “Bác sĩ Thịnh, anh chính là thần tượng của em”.

Ánh mắt sắc lẹm của Mục Thần Chi nhanh chóng xẹt tới, nở nụ cười lạnh lùng. “Em to gan quá rồi đấy, Phó Tiểu Mật!”

Tôi không phải là dân ăn chay, không thể thẳng mặt công kích anh thì tôi phải tìm phương án khác chứ!

Thịnh Hạ nhếch môi cười nhẹ. “Gọi anh là Thịnh Hạ được rồi. Điện thoại của em trong túi xách hả?”

“Vâng.” Tôi gật đầu.

Thịnh Hạ lấy túi xách trên nóc kệ xuống, lịch sự xin phép trước khi mở ra: “Có phiền không?”

“Không sao.”

Anh ta rút điện thoại ra, các ngón tay ấn lần lượt từng con số trên bàn phím. “Đây là số điện thoại của anh. Số cuối của anh và anh chàng bán bánh nướng đó giống nhau, đều là 523, Hai mươi ba tháng Năm là sinh nhật của em mà, chắc em sẽ nhớ được thôi.”

“Hình như anh cũng biết nhiều điều về em?” Anh ta biết cả việc tôi rất dốt về khoản nhớ các con số. “Tại sao anh lại nói huyết áp của em cao?”

“Thiệu Bình Hàm nói em hay chảy máu cam. Người hay chảy máu cam thì có thể phân ra làm hai loại: nếu không phải do niêm mạc mũi quá mỏng thì sẽ do huyết áp cao. Em thường xuyên thức đêm, lại còn ăn cay.”

“Hi, anh đoán như thần vậy!” Đúng là học vị khác nhau, anh ta và Thiệu Bình Hàm quả nhiên một trời một vực. “Vậy anh khám xem em còn có bệnh gì khác nữa không!”

“Lần đầu tiên anh thấy một người vui vẻ yêu cầu khám bệnh đến thế đấy.”

“Vừa gặp anh là em đã thấy vui rồi.” Thịnh Hạ nắm tay tôi, xem xét từng chiếc móng tay, ánh mắt chăm chú quan sát rồi gật gù nói: “Em phải bổ sung khí huyết, chẳng có hình bán nguyệt nào ở gốc các móng tay cả. Ừm, trên ngón cái cũng có nhưng quá bé, nếu không để ý kỹ thì sẽ không nhìn thấy”.

Phải chăng những người đang có bệnh luôn thiếu sức đề kháng với sự dụ dỗ của đàn ông? Tôi chỉ cảm thấy sự dụ dỗ từ các ngón tay của Thịnh Hạ lan vào tận tim mình. Đặc biệt là giọng nói, thật sự giống làn nước ấm mơn trớn, mỗi âm thanh phát ra đều khiến người khác cảm thấy yên lòng.

Mục Thần Chi hoàn toàn bị phớt lờ, giọng nói hằm hè đáng sợ: “Bác sĩ Thịnh, đã đến giờ tan ca rồi”.

“Ồ, cảm ơn vì đã nhắc nhở.” Thịnh Hạ cúi đầu nhìn đồng hồ, cười tươi. “Sau khi tan ca, tôi lại có thời gian chăm sóc Mật Mật.”

“...” Tôi không dám nhìn Mục Thần Chi, hơi thở của anh ta càng lúc càng nặng nề, có lẽ là đã chạm đến ranh giới của sự tức giận.

Quả nhiên, Mục Thần Chi sải chân bước đến, sát khí đằng đằng, sẵn sàng va chạm với bất kể vật cản nào. Thịnh Hạ bị đâm mạnh, nhào người về phía trước, suýt nữa thì ngã lên người tôi. Nhưng vị bác sĩ trẻ không để bụng mà chỉ mỉm cười, nhìn Mục Thần Chi nhặt từng quả nho bày ra đĩa. Lúc Mục Thần Chi rửa tay bước ra. Thịnh Hạ đột nhiên cười xa xôi, nói: “Anh Mục, huyết áp của Mật Mật cao, không nên ăn những loại quả có hàm lượng đường cao như nho đâu”.

Mục Thần Chi cũng có ngày bị người ta đưa vào tròng! Rõ ràng vừa rồi Thịnh Hạ thấy Mục Thần Chi bày nho ra đĩa mà không ý kiến gì, đợi anh ta làm xong xuôi, rửa tay đâu đấy thì mới mở miệng. Mục Thần Chi trước giờ cao ngạo, chưa bao giờ bị kẻ khác vượt mặt như thế, các ngón tay bưng đĩa nho trắng bệch, anh ta tức giận là thế nhưng vẫn cố chịu đựng, chỉ đứng nguyên tại chỗ, trong không khí như có tia nhìn bén lửa đã bị kìm nén hết mức và có thể bùng cháy dữ dội bất cứ lúc nào. Tính tình của Mục Thần Chi vốn không tốt lắm, chưa bao giờ biết đến việc giữ thể diện cho người khác, thế mà bây giờ lại nhẫn nhịn như thế làm gì chứ? Nếu không phải là ngại động chạm đến Thiệu Bình Hàm thì anh ta không thể kiềm chế giỏi như thế. Nhưng tại sao anh ta lại nể nang tên bánh nướng nhĩ? Hay là anh ta sợ người khác biết chuyện hai chúng tôi đã chia tay nên tận dụng thời cơ nhảy vào tham chiến hay sao? Thôi đi, chắc chắn Mục Thần Chi sợ việc làm thất đức của mình bị bại lộ trước mặt bánh nướng, sợ bị máy bay đâm chết thôi! Nói cho cùng thì tình nghĩa huynh đệ còn quan trọng hơn đứa con gái như tôi nhiều.

Nhưng bây giờ, người khiến tôi lo lắng chính là Thịnh Hạ. Với tính khí của Mục Thần Chi thì khả năng Thịnh Hạ gặp phiền phức là rất lớn. Tôi giật giật vạt áo của Thịnh Hạ khuyên nhủ: “Tan ca rồi, anh cũng nên về đi”.

“Em cử động khó khăn, đi vệ sinh hay muốn làm những việc khác đều cần có người giúp.”

Mục Thần Chi quăng chiếc đĩa trên tay lên kệ khiến những quả nho bắn ra tung tóe và văng cả xuống đất rồi lấy chân giẫm mạnh phát ra những tiếng nổ lép bép. “Bệnh viện còn có y tá.”

Thịnh Hạ chẳng thèm để ý, cầm chiếc hộp sắt trên kệ đặt một bên, bàn tay ấn nhẹ lên eo tôi. “Chỗ nào đau không? Cả chỗ này nữa?”

“Ừm, chỗ này hơi đau.”

“Lát nữa sẽ đau hơn đó. Bây giờ anh châm cứu cho em, em cố gắng chịu đựng nhé!”

“Hả?” Nhìn những cây kim xếp từng hàng trong hộp sắt mà chân tôi nhũn ra. “Những thứ này châm vào chỗ nào? Có cần cởi quần áo không?”

“Không sao đâu, chỉ châm ở lưng thôi, em mặc chiếc áo nào để lộ phần lưng là được. Nếu thật sự không quen thì em có thể nhắm mắt lại.”

Mắt tôi bỗng ửng đỏ, nhớ lại trước đây cùng Mục Thần Chi xem bộ phim hoạt hình đam mỹ, nhân vật tiểu công nói với tiểu thụ một câu ám muội: “Nếu em thật sự không quen thì có thể nhắm mắt lại.”

Mục Thần Chi chắc chắn cũng đang nhớ đến gương mặt gian tà ấy, tôi thấy sắc mặt anh ta xanh xám như sắt nguội. Lúc đó, Thịnh Hạ vén gấu áo của tôi lên, rồi bỗng dừng tay lại, liếc nhìn Mục Thần Chi, nói ra một câu dễ khiến người ta tức chết: “Anh Mục, xin anh ra ngoài cho, ở đây không tiện!”.

Mục Thần Chi đá bay chiếc ghế, “ầm” một tiếng, chiếc ghế suýt nữa thì gãy vụn. Giọng nói khàn đặc rít qua kẽ răng như mang theo cả sao Hỏa: “Khốn kiếp! Đừng có được đằng chân lên đằng đầu!”.

Lần đầu tiên tôi thấy Mục Thần Chi nói tục như thế! Tôi sợ đến nỗi run cầm cập. “Mục Thần Chi! Ừm...”

Mục Thần Chi hất Thịnh Hạ ra, chồm tới hỏi: “Lại đau sao?”.

“Vâng.” Tôi nói rất khẽ, điệu bộ rúm ró đáng thương. “Nói to là đau.”

Mục Thần Chi nhíu chặt mày. Lúc lau những giọt nước mắt còn chưa khô hằn trong khóe mắt tôi, tôi thấy mắt anh ta cũng đỏ ngầu, một giọt nước mắt từ trong đó rơi ra rồi đậu trên áo ngủ của tôi. Tôi thần người, không tin nổi cảnh tượng vừa diễn ra trước mắt. Mục Thần Chi trong suy nghĩ của tôi trước giờ chỉ giống

như tác phẩm nghệ thuật được trưng bày trong tủ kính, một kiệt tác điêu khắc bằng đồng nguyên khối do chính bàn tay kỳ diệu của Auguste Rodin[2] tạo nên, hoàn mỹ, vô tình, vững chãi. Tôi luôn nghĩ rằng, một con người như thế thì sẽ không bao giờ rơi nước mắt.

[2] Auguste Rodin (12/11/1840 – 17/11/1917) là một họa sĩ người Pháp và thường được biết đến là một điêu khắc gia hàng đầu của Pháp thời bấy giờ.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên Mục Thần Chi khóc chỉ bởi nhìn thấy tôi đau quá. Tôi khóc, anh ta cũng khóc. Tim tôi đau như bị thứ gì đó chèn ngang, vừa mới rủ đôi mi xuống, nước mắt lại lã chã rơi.

Tôi nghe thấy tiếng Mục Thần Chi sụt sịt, ngược lên nhìn, hóa ra mũi anh ta cũng ửng đỏ, giọng nói nhỏ nhẹ kèm theo cả tiếng nấc: “Đừng khóc nữa, anh không quấy rầy em, không quấy rầy em nữa”.

Mục Thần Chi vội vàng đứng dậy quay lưng về phía tôi. Ánh hoàng hôn chiếu qua đuôi mắt anh ta những vệt sáng màu bạc, anh ta vẫn đứng quay lưng lại như thế, xa xôi, yên lặng, mãi lâu sau mới đi khỏi, dáng điệu vừa cô độc vừa đang thương.

Cánh cửa bị mở phát ra âm thanh khe khẽ, cứ tưởng anh ta tức giận bỏ đi như thế thì tôi sẽ vui mừng, nhưng giờ đây trong lòng tôi lại không dễ chịu chút nào.

Thịnh Hạ vỗ vai tôi. “Nào, nằm sắp xuống.”

Anh ta bật chiếc đèn trên đầu giường, điều chỉnh ánh sáng ở mức lớn nhất, rồi từ từ cúi xuống. Tôi cố áp chặt mặt vào gối.

“Muốn đi vệ sinh không? Chịu khó nhịn một chút, nếu châm lệch kim là phải làm lại đó.”

Mặt tôi đang đỏ lên còn tim thì đập loạn. Bị một người đàn ông cứ nhìn chòng chọc vào lưng mình như thế thì thử hỏi làm sao mà không đỏ mặt cho được.

Thứ đang dịch chuyển trên lưng tôi chắc chắn không phải là các ngón tay của Thịnh Hạ, mà chính là một loài côn trùng xanh nào đó ẩn nấp trong các tán cây rậm rạp mùa hạ. Chúng đang bám trên da thịt tôi, chậm chạp bò đi bò lại, rõ ràng là có cảm giác lạnh lạnh nhưng vết tích chúng để lại thì luôn nóng bỏng như bị hơi lửa.

“Bác sĩ Hạ!” Châm cứu đi, nhanh nhanh một chút, cảm giác thế này thật là kỳ cục.

“Là bác sĩ Thịnh chứ! Không đau, đúng không? Châm sáu cái rồi mà em vẫn không kêu đau.” Thịnh Hạ tiếp tục vén áo tôi lên cao hơn chút nữa.

Đã châm cứu rồi sao? Đây phải chăng là mỹ nam kế mà các truyền thuyết hay nhắc tới? Tôi chỉ còn bận tâm đến gương mặt mình đang ửng đỏ chứ ngoài ra thì không biết gì khác. Nhưng cũng phải thừa nhận, kỹ thuật châm cứu của Thịnh Hạ thật siêu đẳng. Đang nghĩ thế, tôi bỗng rên lên một tiếng khe khẽ, nút áo ngực sau lưng bật ra, tôi chợt rùng mình. “Cái này...”

“Đừng sợ!” Giọng nói của anh ta dịu dàng và vô cùng huyền diệu. Tôi lại cảm thấy suy nghĩ của mình thật bỉ ổi, vì thế ngoan ngoãn nằm yên.

Thực ra Thịnh Hạ ở cách tôi khá xa nhưng tôi luôn có cảm giác từng hơi thở của anh ta đang thổi vào những sợi lông trên cơ thể mình, toàn thân tôi râm ran, cảm giác anh ta đang từ từ tụt quần tôi xuống. Lúc ngón tay của anh ta ấn vào xương hông, suýt nữa thì tôi bật dậy, cố gắng cắn vào gối để âm thanh không bật ra.

Vừa hay Thịnh Hạ chạm vào chỗ nhạy cảm nhất của tôi, tôi “hứ” lên một tiếng. Nhưng tiếng “hứ” ấy bật vào gối rồi truyền ra ngoài lại nghe giống như tiếng rên rỉ vì vui sướng.

Cánh cửa kêu “cạch” rồi bỗng bị đẩy vào, tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã có cảm giác sau lưng có một cơn gió mạnh điên cuồng. “Bốp” một tiếng, Thịnh Hạ bị Mục Thần Chi túm cổ áo và ban ột cú đấm đến mức ngã nhào.

Với một người từng đạt cấp độ đai đen Taekwondo cấp quốc tế như Mục Thần Chi, Thịnh Hạ hoàn toàn không có khả năng phản kháng, mà anh ta cũng không phản kháng, cứ mặc cho Mục Thần Chi điên cuồng đấm đá. Tôi cố chịu đau nhồm đậy. “Đừng đánh nữa.”

“Em đừng cử động!” Thịnh Hạ hoảng hốt định đỡ tôi nhưng Mục Thần Chi dời nào để anh ta hành động, nhanh chóng giơ chân đạp Thịnh Hạ nằm yên một chỗ.

Tôi vừa quay đầu thì đã thấy Thịnh Hạ mặt mũi bê bết máu. Tôi cố hít vào đến nỗi không khí như tắc lại trong cổ họng, cảm giác trời đất quay cuồng, choáng váng.

“Đừng nằm.”

“Kim châm!” Cả hai người đàn ông đều sợ hãi.

Mục Thần Chi hốt hoảng nhào đến đỡ lấy lưng tôi nhưng lại khiến những chiếc kim trên lưng càng đâm sâu hơn vào da thịt.

“Huhu...” Tôi kêu thảm thiết! Những giọt mồ hôi to như hạt đậu vã ra trên trán cũng hòa cùng nước mắt. Tôi gào lên: “Anh cố ý để kim đâm sâu vào lưng tôi. Anh muốn tôi chết trong đau đớn! Anh đã hại tôi rồi, đã chơi tôi rồi, đến nỗi giờ tôi chỉ là thứ đồ chơi vỡ nát, anh vẫn chưa thỏa mãn sao? Tôi sớm đã không còn chút giá trị gì nữa mà anh không thể cho tôi một con đường sống sao?”

Thịnh Hạ hoảng hốt thật sự, đẩy Mục Thần Chi sang bên rồi rút kim ra khỏi da thịt và xử lý vết thương cho tôi. Giọng nói vừa lạnh lùng vừa cứng nhắc: “Anh Mục, xin đừng ở đây gây thêm phiền phức nữa! Hệ thống dây chằng của cô ấy nếu còn bị kéo giãn ra thêm vài lần thế này thì cả đời sẽ nằm liệt giường đó. Chưa cần nói đến sinh hoạt vợ chồng, mà ngay cả các động tác nhỏ như đi bộ, e là cô ấy cũng không làm nổi đâu”.

“Đúng, tôi làm phiền các người, tôi thì được coi là cái thá gì chứ!” Mục Thần Chi loạng choạng vài bước, nhìn chòng chọc vào vết thương của tôi, hai cánh mũi vẫn phập phồng vì thở mạnh, sau đó đột ngột quay người đi ra, đóng sầm cửa lại.

Tiếng đóng cửa cứ ơng ơng trong đầu, nước mắt tuôn rơi mà tôi không sao ngăn lại được. Mục Thần Chi đã đi khỏi như thế, anh ta giày vò tôi nửa sống nửa chết rồi không thêm bận tâm, cứ thế bỏ đi. Lần nào cũng vậy.

“Xin lỗi vì anh nặng lời quá khiến chồng chưa cưới của em tức giận bỏ đi rồi.” Thịnh Hạ cất tiếng xin lỗi.

“Anh có coi anh ta như chồng chưa cưới của em đâu, luôn chọc tức anh ta còn gì?” Tôi đã sớm nhận ra điều đó. “Cảm ơn anh!”

“À, Thiệu Nhị nói em rất ngốc nhưng lúc cười, trông lại rất giống con hồ ly tinh xảo quyết. Anh thấy lúc khóc, em cũng giống hồ ly tinh lắm.”

“Đâu có, em cũng chỉ lợi dụng anh thôi. Mục Thần Chi tức giận bỏ đi cũng được, có thể thì sau này mới không đến làm phiền em nữa.” Tôi lau nước mắt rồi quay sang hỏi thăm: “Vết thương của anh thế nào rồi?”

Thịnh Hạ vội quay người đi, nói: “Đừng nhìn! Em mắc chứng bị choáng khi nhìn thấy máu mà. Nếu giờ mà để em nhìn thấy máu thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu, lúc ấy em lại giống hệt con nhím bị nhuộm máu ấy chứ”.

Lưng tôi bị châm bao nhiêu kim, chẳng phải trông rất giống con nhím sao?

“Em nằm yên đó, đừng cử động. Anh đi xử lý vết thương nhân tiện gọi cho em ít đồ ăn.”

Một tiếng sau, Thịnh Hạ xách theo hai hộp đồ ăn đến ngồi cạnh tôi. Anh ta không mặc áo blouse trắng mà thay bằng một chiếc áo len nhạt màu, vừa vặn, trông thật trẻ trung, đôi mắt đen như mắt em bé, nụ cười dịu dàng, các đường nét trên gương mặt cũng hài hòa một cách khó tả.

“Anh nhẹ nhàng như một chú mèo ấy, còn tên bánh nướng thì giống hệt khỉ. Thế mà hai người cũng chơi được với nhau sao?” Tôi đút một thìa ngô vào miệng. “Ngô xào đậu xanh, rất ngon!”

Thịnh Hạ cười cười. “Gần đây Thiệu Bình Hàm ngày nào cũng ăn thứ này, vừa ăn vừa tần ngà tần ngần nên anh đoán đây là thứ em thích.”

Tim tôi hơi thất lại. “Anh ta dạo này sao rồi? Lâu rồi em không liên lạc gì.”

“Với tình trạng hiện tại của em thì tốt nhất không nên gặp, như vậy sẽ tốt cho cả ba người.”

“Ba người? Còn một người nữa là ai?”

Thịnh Hạ cắn môi cười đáp: “Là anh đây. Chẳng phải anh đang đi trên con đường sẽ trở thành bạn trai của em sao?”

“Em cứ tưởng là Tô Na Na... Thực ra, hai người họ ở bên nhau, em thấy rất hợp.”

“Có hợp hay không thì người ngoài cuộc không thể biết được, hai người yêu nhau mới là thực sự hợp.”

“Ồ, vậy em và anh cũng không hợp.” Từ chối người ta phải rõ ràng như thế, ngoài ra còn phải giữ thể diện cho họ nữa. “Vậy mà em cứ tưởng chúng ta hợp nhau cơ đấy. Hi, lại tưởng bỏ rồi.”

Thịnh Hạ lắc đầu cười. “Em quả nhiên là mầm họa!”

Tinh tinh tinh...

Sau tiếng chuông cửa là giọng nói rất lễ độ của Tiểu Hàn: “Phu nhân, tôi có thể vào được chứ?”

“Mời vào!” Anh ta đến đây làm gì?

Tiểu Hàn vào phòng, liếc mắt qua Thịnh Hạ rồi đặt một chiếc cặp lồng giữ nhiệt màu hồng lên kệ: “Phu nhân, ông chủ hầm canh lươn, nói là phu nhân ăn vào sẽ tốt cho vết thương”.

Mùi nước khử trùng trong bệnh viện hòa quyện với mùi thức ăn khiến người ta tự nhiên có cảm giác chán ngán. Tôi chau mày. “Anh cầm về đi, tôi không có phúc hưởng đồ của anh ta.”

Tiểu Hàn cẩn thận mở nắp cặp lồng múc ra một tô canh, vẫn giữ nguyên thái độ lễ phép nói: “Nếu phu nhân không ăn hết chỗ này thì khi trở về, tôi sẽ gặp rắc rối lớn đấy ạ”.

“Đừng vô tâm với sức khỏe của bản thân như thế.” Thịnh Hạ đặt bát của mình xuống rồi đón lấy tô canh, múc một thìa lên thổi rồi đưa lên miệng tôi. “Ăn đi chứ! Xem ra tay nghề nấu nướng của anh ta cũng không đến nỗi nào.”

“Không ăn, ai mà biết anh ta đã cho những thứ gì vào đó?”

Tiểu Hàn vẫn mỉm cười, nhưng lời nói có chút ẩn ý: “Phu nhân, có những lời tôi không nên nói ra, nhưng tôi vẫn hy vọng phu nhân biết rằng, mấy ngày gần đây ông chủ rất vất vả”.

“Anh ta vất vả thì liên quan gì đến tôi?” Nếu không lao tâm khổ tứ để bày mưu hại tôi thì cũng là bận bịu bên những ả đàn bà khác, như vậy liệu có thể không vất vả được sao?

“Có rất nhiều chuyện phu nhân không biết. Khi hai người ở với nhau, việc công ty của ông chủ bận hơn so với bình thường, thế mà ngày nào ông chủ cũng tranh thủ thời gian nấu ăn cho phu nhân, còn đưa phu nhân đi khắp nơi thăm thú. Sau khi phu nhân đi, ông chủ gầy đi hơn năm cân, toàn ở nhà ăn cơm một mình, còn làm toàn những món ăn mà phu nhân thích...”

“Ý của anh là công việc của Mục Thần Chi vốn đã bận rộn mà tôi lại khiến anh ta mệt mỏi thêm, làm ảnh hưởng đến anh ta chứ gì? Anh ta có thật sự đối tốt với tôi không, bản thân anh ta biết rõ hơn bất kỳ ai! Ha ha, chẳng phải chỉ là một tô canh thôi sao? Tôi ăn hết là được chứ gì? Anh ta tự đóng khổ nhục kế chưa thỏa, còn phai người đến đây diễn tiếp nữa.” Tôi húp xì xụp, canh hôm nay không cho đường nên đắng hơn những lần trước. Cố gắng nuốt tất cả, cổ họng lại như bị thứ gì đó chèn tắc, rất khó chịu.

Thực ra lúc Mục Thần Chi đến tôi đã để ý, anh ta tuy vẫn phong độ nhưng cũng gầy rộc đi nhiều, chắc là nghe điện thoại xong, anh ta vội vàng đến luôn nên bụi vẫn bám đầy người, trông thật thảm hại. Nhưng những điều đó thì có liên quan gì đến tôi chứ? Trước đây tôi bị những thứ hào nhoáng bên ngoài làm mờ mắt, bây giờ tôi nhất định không thể để cho ngoại hình cũng như những thủ đoạn của anh ta lừa bịp nữa!

“Phu nhân, cô hiểu lầm rồi!” Tiểu Hàn đang định phân bua thì điện thoại đổ chuông. Anh ta đi nghe máy, một lúc sau trở lại đưa điện thoại cho tôi, nói: “Phu nhân, ông chủ tìm cô”.

“Cút đi! Để tôi sống lâu hơn một chút!”

Những thuộc hạ của Mục Thần Chi, đến cả tài xế cũng rất lịch sự, nhưng lại cố chấp khủng khiếp. “Phu nhân. Xin nghe điện thoại!”

Tôi cầm điện thoại, giọng nói ôn tồn từ đầu dây bên kia truyền đến: “Anh muốn nói chuyện với em một chút”.

“Giữa anh và tôi còn có gì để nói sao?”

“Về bức ảnh hai năm trước của em.”

Trong giây lát, dường như có một bức tường băng khổng lồ đổ ập xuống khiến tôi bị kẹt cứng, không thể cử động nổi chân tay. Hơi thở như vỡ vụn, tôi biết là anh ta sẽ không bao giờ buông tha tôi. Trước đây anh ta giúp tôi “trừng phạt” Nguyễn Thất là muốn nắm lấy điểm yếu của tôi. Anh ta sớm đã giăng bẫy tôi rồi!

Tôi ôm ngực, làm thế nào cũng không thể thở dễ dàng được, âm thanh phát ra cũng rời rạc: “Cầm thú! Khốn nạn! Tôi phải tố cáo anh”.

“Bây giờ là tám giờ hai mươi phút tối, đợi em tìm được luật sư thì đồng bọn tận nước Mỹ cũng có thể thưởng thức những hình ảnh đẹp của em rồi. Ngoài ra, anh cũng muốn nhắc nhở em một câu, em nghĩ ai dám nhận vụ này chứ?”

Giọng nói của Mục Thần Chi không nhanh không chậm, nhưng lại giống như vô vàn mũi tên lửa xuyên thẳng vào trái tim tôi. Những mũi tên cứ thế dồn dập bắn tới rồi bùng chốc khiến tôi thương tích đầy mình. Phải rất lâu sau, tôi mới phát ra âm thanh: “Tôi không tin, tôi không tin anh có thể một tay che cả bầu trời!”.

“Ồ, anh quên mất, chắc em lại đi tìm Tần Niệm chứ gì? Em nghĩ em trai anh sẽ giúp anh hay giúp em đây?”

Tần Niệm là em trai của Mục Thần Chi? Tôi đã từng nói, sao bọn họ lại có nét giống nhau đến thế. Tại sao tôi lại quên mất rằng Tần Niệm có thể mang họ mẹ chứ?

“Tần Niệm không đón nhận tôi, có phải là do anh giả trò?”

Mục Thần Chi im lặng hồi lâu mới trả lời: “Em nghĩ sao?”

Máu khắp cơ thể bỗng chốc đổ dồn lên não tôi rồi cuộn trong đó như những trận phong ba cuồng loạn. Não sau tê dại hoàn toàn, chỉ cảm thấy toàn thân mình như đang lắc lư.

“Ăn xong canh thì về nhà.” Mục Thần Chi cười đắc chí, rồi đập máy “cạch” một tiếng.

Lúc này, cảm giác tuyệt vọng đang ồ ạt tuôn trào trong tôi.

Tại tiểu khu Nga Mi, chiếc xe hơi đậu tại một địa điểm quen thuộc rồi vòng lại đỗ ở dưới một tòa nhà khác. Tôi đang ngạc nhiên, phải chăng Tiểu Hàn đã đổ nhầm vị trí thì cửa xe bỗng mở. Gió lạnh kèm theo những bông tuyết chợt ủa vào khiến tôi thu mình lại. Mục Thần Chi đặt tay lên đùi tôi, nói: “Đừng cử động!”

Mục Thần Chi chui nửa người vào trong xe rồi cẩn thận bế tôi lên. Trong bóng tối, tôi không nhìn rõ nét mặt của anh ta mà chỉ cảm giác đó là một bóng đen, âm u đến đáng sợ.

Con đường mòn lát những viên đá nhỏ như quả trứng ngỗng trước tòa nhà đã được bao phủ bởi một lớp tuyết mỏng. Mục Thần Chi ôm tôi, cẩn thận bước vào nhà. Vị quản gia chạy đến bật ô che cho chúng tôi. Tôi ngẩng mặt nhìn một cách vô hồn, ngay khoảng đen nhỏ dưới chiếc ô. Thỉnh thoảng có vài bông tuyết bay vào, đậu lên má tôi rất lâu, Mục Thần Chi liền cúi đầu hôn tôi. Bờ môi lạnh lẽo như bóng đêm dày đặc.

Vào đến cửa, tôi ngoảnh đầu nhìn quang cảnh bên ngoài lần nữa, vô vàn bông tuyết như chiếc gối bị tuột khiến cho những sợi bông được dịp bay loạn trong không trung. Những bông tuyết trắng xóa ấy cũng không xua nổi màn đêm đen thẳm, vô cùng lạnh lẽo.

Mùa đông đã đến thật rồi sao? Tôi cứ ngỡ mùa đông này mình sẽ ở nhà trọ, hoặc chuyển đến ở cùng Tô Na Na, vậy mà cuối cùng lại quay trở về nơi này.

Lúc cánh cửa phía sau đóng lại, được không khí ẩm áp trong phòng bủa vây nhưng tôi lại không hề cảm thấy dễ chịu. Tôi sẽ nhớ mãi đợt tuyết đầu tiên của mùa đông này, rất lạnh!

Mục Thần Chi vừa đặt tôi nằm ngay ngắn trên ghế sofa thì chú mèo Mập Đào từ đâu nhảy đến rúc đầu vào lòng tôi. Anh ta cười, vuốt ve bộ lông mượt mà của nó rồi kê dưới đầu cho tôi một chiếc gối mềm mại. Huệ Tử đang ở ngay bên cạnh lau sàn nhà nhưng anh ta không gọi đến giúp, đích thân cởi giày cho tôi và giúp tôi đi dép. Vẫn là đôi dép lê ngày trước tôi mang, đôi dép có hình chú thỏ con với những đường viền màu phấn hồng. Vẫn là quần gia và người hầu trước kia, còn có cả Mập Đào nữa, nhưng lại không phải là căn nhà trước đây.

Mục Thần Chi có thể đọc thấu tâm can người khác bằng một ánh nhìn, anh ta bình thản giải thích: “Căn nhà cũ đang sửa nên dọn sang nhà mới”.

Lại sửa ư? Rõ ràng tôi nhìn thấy ngay cả những bóng đèn điện trong ngôi nhà ấy vẫn còn sáng láng, không bám chút bụi cơ mà. Có khi Mục Thần Chi lại thay một cô bồ mới! Ở cùng một tiểu khu như thế thì càng thuận lợi cho anh ta. Mà thôi, điều đó chẳng liên quan gì đến tôi cả, trước giờ anh ta vẫn mặt mũi tỉnh bơ khi nói dối.

Trong loa phát ra giai điệu bài hát tôi yêu thích nhất. Mục Thần Chi vừa vén tay áo lên tận khuỷu vừa nói: “Em đợi một chút, bữa tối sẽ xong ngay thôi”.

“Tôi ăn rồi.”

Sắc mặt anh ta thay đổi ngay lập tức, cất tiếng cười lạnh lẽo “Ăn cùng Thịnh Hạ sao? Anh chưa ăn, em phải ngồi cùng.”

Tôi quay mặt đi, dù là một cử động nhỏ như thế cũng khiến tôi mệt mỏi vô cùng. Bước đi của Mục Thần Chi vốn đã rất nhẹ nhàng, lúc anh ta đi khỏi như lướt trên mặt đất và chẳng phát ra tiếng động nào. Mập Đào với bộ lông mềm mượt đang cuộn mình trong chiếc ổ ấm áp, thấy thế mà mắt tôi rữa ra vì buồn ngủ.

Trong cơn nửa mơ nửa tỉnh, tôi chợt cảm giác má mình tê tê, mở mắt ra thì thấy gương mặt của Mục Thần Chi đang kề sát, đôi môi anh ta vẫn đặt trên má tôi. Tôi sợ quá hét lên.

“Eo em lại đau à?”, giọng điệu nhẹ nhàng, quan tâm.

Sự dịu dàng đến bất ngờ ấy của Mục Thần Chi khiến tôi có cảm giác sợ hãi không biết mình đã làm gì sai trái, dờ dẫm nhìn anh ta rất lâu.

Hai bát cơm đầy trên bàn vẫn chưa hề động đũa đến. Trên bàn, nào là dưa chuột thái chỉ, cà rốt thái hạt lựu xào tốt cho việc hạ huyết áp; nấm hương xào rau cải xanh và cua hấp giúp lưu thông máu; còn có cả canh lơ. Trong đó, dưa chuột và rau cải là hai thứ mà Mục Thần Chi rất ghét, chẳng phải nói tôi chỉ ngồi cùng anh ta thôi sao? Vậy anh ta làm những món có tác dụng bồi bổ sức khỏe cho những người bị giống tôi là có ý gì?

“Ăn cua trước đã, nếu để nguội thì sẽ không ngon đâu.” Anh ta cẩn thận gỡ cua, rồi gấp vào bát cơm của tôi.

Nhìn thấy tay phải của Mục Thần Chi có quần băng y tế, tôi mới sực nhớ, lúc ở trong bệnh viện, anh ta đỡ tôi và cũng bị kim châm cứu đâm vào lòng bàn tay. Đỡ mạnh như thế, chắc là bị kim đâm cho sâu lắm, vậy mà chẳng thấy anh ta kêu lên tiếng nào.

Cổ họng tắc nghẹn, tôi nói rất khẽ: “Tôi không đói”.

Mục Thần Chi bỗng dừng tay. Huệ Tử đứng bên khuyên giải: “Phu nhân ăn chút đi, ông chủ vừa về là đã bận bịu nấu ăn cho cô, đến giờ vẫn chưa ăn gì đâu”.

Tôi toát mồ hôi lạnh, lắp bắp: “Tôi không đói”.

Một người vừa uy hiếp tôi như kẻ thù, lại đi nấu ăn cho tôi trong khi tay bị thương, bản thân cũng chẳng thêm ăn uống gì, nấu một bàn ăn đầy ắp mà cũng không động đũa đến, chỉ ngồi cạnh nhìn chòng chọc vào tôi khi tôi đang ngủ suốt ba tiếng đồng hồ. Thử hỏi như vậy ai mà không sợ? Ai mà dám ăn chứ?

Mục Thần Chi giả bộ căm tức, các cử động của ngón tay vì giận dữ mà trở nên mạnh mẽ khiến người ta sợ hãi. Càng cua giống như một bộ răng cửa cửa vào vết thương nhưng anh ta không bận tâm, chiếc mai cua cứng đờ cũng bị bẻ “cách” một phát gãy làm đôi. Tim tôi run run, cảm giác con cua hấp bị xé xác phanh

thây ấy chính là mình, còn Mục Thần Chi chính là một con thú điên, cho dù có phải làm đau chính mình thì cũng nhất quyết đưa tôi đến chỗ chết.

“Ăn!” Mục Thần Chi đưa thìa cơm có trộn với thịt cua đến trước miệng tôi, mặt lạnh tanh.

Tôi co rúm người, nép sát đầu vào thành ghế sofa.

“Tôi không đói. Tôi không muốn ăn.”

Mục Thần Chi chau mày. “Em được nuông chiều quá nên hư hỏng rồi, không có Thịnh Hạ bón cho thì em nuốt không trôi hà? Hay là anh mời anh ta đến dính lấy em hai mươi tư trên hai mươi tư giờ?”

Sự mỉa mai kịch liệt ẩn chứa trong câu nói của Mục Thần Chi giống như lưỡi dao đâm sâu vào cơ thể tôi. Tôi nghĩ mặt mình chắc chắn trắng bệch như tờ giấy, chỉ cần đâm một nhát là rách toang. Tôi chậm chạp nhả ra từng chữ:

“Tôi... thực sự... không đói. Tôi...”

Chiếc thìa inox lạnh ngắt bị dúi vào miệng tôi, va cả vào răng, những hạt cơm cứng ngắt nhét đầy trong miệng, nuốt không được mà cũng chẳng thể nhổ ra. Tôi cảm thấy mình sắp nghẹn rồi.

Mật Đào nằm bên cạnh đã ngủ từ lúc nào, nó quay người một cách lười biếng rồi phát ra những tiếng kêu “meo meo” thoải mái. Còn tôi thì sao? Ngay cả tư cách để phát ra tiếng nấc cũng không có. Trong tay của Mục Thần Chi, tôi còn không bằng một con mèo.

Tôi tự cười giễu mình, Phó Tiểu Mật, mày thật ngốc, sao lại nói là mình không đói chứ? Nhỏ bé như mày thì ngoan ngoãn đợi chết có phải hay hơn không? Vì sao lại phản kháng mà không biết tự lượng sức mình như thế chứ? Mày có tư cách nói “không” với Mục Thần Chi sao? Mày chỉ là con cá đang thoi thóp bị người ta quăng lên thớt, có thể bị chặt làm đôi bất cứ khi nào anh ta ra lệnh. Cứ lúc nào người ta tức giận là sẽ cứa một nhát dao lên người mày. Mày không biết người ta tính khí thất thường và có sở trường là báo thù sao? Mày còn dám trêu tức người ta trong bệnh viện, nên bây giờ bị sỉ nhục như thế thì cũng là do mày tự chuốt lấy thôi...

Những hạt cơm dính quanh miệng nhưng tôi không dám đưa tay lên lau, cứ run rẩy như thế, mặc cho Mục Thần Chi dúi cơm, cảm giác mọi vật trước mắt càng lúc càng trở nên mờ ảo.

Nước mắt tấm tức rơi xuống mu bàn tay Mục Thần Chi, thấy anh ta sưng sờ giây lát, tôi lại bắt đầu hoảng sợ, bởi nước mắt của tôi dám rơi xuống mà không có sự cho phép của Mục Thần Chi, lại còn làm bẩn tay anh ta nữa.

Tôi tưởng Mục Thần Chi sắp nổi giận nên hốt hoảng giải thích trong khi những hạt cơm vẫn còn tắc nghẹn trong miệng: “Không phải tôi cố ý, thật sự là tôi không cố ý”.

Mục Thần Chi quẳng bát cơm rồi bất ngờ ôm chặt lấy tôi, không quan tâm đến những hạt cơm trên miệng tôi bám lên áo. Anh ta cứ ôm tôi thật chặt, giọng nói đầy ân hận xót xa: “Không ăn nữa. Chúng ta không ăn nữa”.

“Tôi ăn, tôi ăn. Rất ngon mà, thật sự là rất ngon.”

Lúc Mục Thần Chi ôm, tôi bị anh ta chạm phải vết thương trên eo đau đến mức toát mồ hôi lạnh nhưng không dám lên tiếng, chỉ liên tục gật đầu.

Mục Thần Chi chưa xót lau những hạt cơm dính quanh miệng tôi. “Anh đi pha mỳ tôm cho em nhé!”

Mục Thần Chi vẫn còn nhớ tôi có một thói quen lạ lùng là khi bị bệnh sẽ thích ăn mỳ tôm. Trong lòng tôi bỗng nhen nhóm một nỗi đau xót, vô cùng bé tắc. Anh ta uy hiếp tôi, rồi lại đối xử tốt với tôi như vậy là ý gì? Đến nước này rồi, tại sao anh ta còn phải lừa gạt, diễn kịch với tôi? Thà rằng anh ta đừng nhớ đến, đừng quên tôi thì tốt biết bao.

Nhìn vào những sợi mỳ trong tô súp trắng, tôi cảm giác đầu mình nặng trĩu còn thân thể lại nhẹ bẫng, như mơ màng thấy mình khi còn bé, ngồi trước bàn ăn và không ngừng khoắng thìa trong bát cơm.

Bố tôi hỏi: “Không ngon sao?”.

“Mật Mật không muốn ăn cơm, Mật Mật muốn ăn mì tôm, cái loại sợi xoắn títt ấy.” Bàn tay nhỏ mũm mĩm vẽ hình sợi mì.

“Con đợi chút, đó là mì ăn liền, sẽ có ngay thôi.”

Ngày ấy, trong gói mì tôm vẫn chưa có túi dầu ăn, chỉ có một gói gia vị rất đơn giản, cảm giác khi những sợi mì xoắn títt đưa vào miệng thì cũng khiến lòng trở nên ấm áp.

Tôi chớp chớp mắt, ánh nhìn đã trở nên rất đổi mơ hồ, luồng không khí tắc trong tim khi thoát ra khỏi miệng lại biến thành tiếng khóc nức nở. Tôi lật đi lật lại những sợi mì khiến nước mì nóng bắn vào tay đau rát, tay tôi run lên rồi toàn thân cũng run rẩy.

Mục Thần Chi ghì chặt tôi vào lòng, tôi không ngừng dấm mạnh lên lưng anh ta. Nghe thấy tiếng khóc của chính mình mà đầu óc tôi ong ong, tôi khó nhọc hít thở nhưng vẫn gào lên như xé ruột xé gan: “Anh trả lại bố cho tôi! Trả cho tôi! Tại sao anh không giết luôn tôi đi?”

Tôi không biết mình đã khóc bao lâu. Đến khi đôi mắt sưng húp lên không còn mở ra được, tôi như quả bóng xì hơi mềm nhũn trong vòng tay của Mục Thần Chi, cứ để anh ta giúp tôi chải tóc. Trong phòng đang du dương giai điệu của bài hát mà chúng tôi cùng thích, nhưng tôi đã hoàn toàn không ý thức được ý nghĩa của những lời ca ấy.

Huệ Tử bước vào, nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, ba giờ mười phút sáng. Cô ấy dùng tiếng Nhật, nhỏ nhẹ thông báo với Mục Thần Chi: “Ông chủ, đã chuẩn bị xong nước nóng rồi ạ.”

Thái độ của Mục Thần Chi đối với những người giúp việc rất tốt. Anh ta cảm ơn Huệ Tử bằng một câu tiếng Nhật, rồi không hỏi ý kiến mà bế thẳng tôi vào phòng tắm.

Lúc Mục Thần Chi giúp tôi cởi quần áo, tôi lấy tay che cơ thể lại theo phản xạ.

“Có thể để Huệ Tử tắm cho tôi được không?” Mục Thần Chi nhăn mặt tỏ vẻ không vui. “Em bị thương thế này, anh có thể làm gì em được nào? Trong mắt em, anh là người đều đặn đến vậy sao?”

Anh còn không bằng loài cầm thú!

“Không phải, ngài vẫn chưa ăn cơm.”

“Bị chết đói cũng được, dù sao em cũng chẳng bận tâm gì đến điều đó, phải không? Chắc chắn em đang mong anh chết càng nhanh càng tốt chứ gì?” Mục Thần Chi bật cười chua cay.

Tôi đã dùng kính ngữ và đáp lại bằng giọng rất nhẹ nhàng, vậy mà vẫn khiến anh ta tức giận. Tôi vội đáp: “Không”.

“Em có giả vờ thì cũng làm cho giống một chút, trả lời nhanh như thế thì người ta sẽ đoán ra ngay lòng dạ của em đấy.” Mục Thần Chi cười, vòng tay càng siết chặt rồi cẩn trọng đặt tôi vào bồn tắm.

Khách quan mà nói thì động tác của anh ta rất nhẹ nhàng và cẩn thận, nhưng khi hơi nước nóng xộc lên mặt tôi lại thấy bồn tắm chẳng khác gì một cái chảo dầu, liền lo lắng co người lại. “Xin hãy tin em, thật sự em không có ác ý. Anh nên biết rằng, một kẻ hèn mọn như em hoàn toàn không có tư cách và khả năng đối đầu với anh.”

“Đã bao giờ em tin anh chưa? Chẳng phải em vẫn luôn đối đầu với anh sao?” Mục Thần Chi không để ý đến tình trạng thương tật của tôi nên động tác hơi mạnh khiến tôi phải kêu lên vì đau đớn. Tôi bám vào thành bồn định đứng dậy, Mục Thần Chi tức tối hét lớn: “Không muốn chọc giận anh thì phải biết ngoan ngoãn nghe lời!”

“Vâng!”

Nếu chọc giận Mục Thần Chi thì thật sự là tôi không thể gánh vác được hậu quả, những thủ đoạn thâm độc của anh ta luôn khiến người khác khiếp sợ, ngộ nhỡ anh ta trút cơn thịnh nộ lên mẹ hoặc các bạn tôi thì sao? Tôi dù bị sao cũng được nhưng tuyệt đối không thể làm liên lụy đến họ.

Tôi đã chẳng còn gì, còn chẳng bằng con chó, con mèo được Mục Thần Chi nuôi. Vậy thì tôi phải học theo những con vật ấy, cố gắng nở nụ cười để lấy lòng của chủ nhân. Nghĩ vậy, tôi cố gắng cười một cách tự

nhiên nhất, lại còn vuốt ve tay anh ta nữa. Mục Thần Chi giận dữ hất tay tôi ra. Những trò xu nịnh thế này dù không muốn thì tôi cũng phải diễn, tôi lại cố chấp đưa tay ra vuốt ve anh ta lần nữa.

“Thần... Thần Chi, em sai rồi, anh đừng nổi nóng. Em sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

Nói những câu như thế, tự tôi còn thấy mình đáng ghét, nhưng những lời nũng nịu luôn phát huy tác dụng rất tốt với anh ta. Mục Thần Chi chỉ khẽ nhăn mày, như thể đang nghĩ ngợi điều gì đó. Tôi lo lắng nhìn thì anh ta bỗng phì cười, xoa xoa đầu tôi hết như đang cưng nựng Mật Đào. “Ừm, rất đáng yêu.”

Tôi thở phào, thực ra Mục Thần Chi không nhất thiết phải đích thân giúp tôi tắm rửa. Một bàn tay anh ta vẫn còn quần băng, vậy mà vẫn giúp tôi kỳ cọ sạch sẽ. Bông tắm đầy bọt và làn nước ấm cứ theo từng động tác của anh ta đưa qua đưa lại khắp cơ thể khiến tôi cảm thấy ngượng ngùng. Mục Thần Chi luôn rất có hứng thú với cơ thể tôi, nếu trước kia anh ta không chịu được mà nhảy vào tắm cùng thì giờ này lại bình tĩnh đến mức khó hiểu, hết như anh ta đang tắm cho Mật Đào chứ không phải cho tôi vậy. Tôi không biết mình nên vui hay buồn, anh ta đã mất hết cảm hứng với tôi rồi. Nếu Mục Thần Chi làm như vậy để tôi biến khỏi cuộc đời anh ta thì đã tốt, đằng này lại không chịu buông tha. Tôi không khỏi lo lắng, liệu anh ta có giữ những thủ đoạn cay độc hơn nữa với tôi hay không?

Lúc đi ngủ, Mục Thần Chi đặc biệt thay tắm ván giường khác cứng hơn, còn trải lên đó một tấm nệm rồi đứng đực ra. “Cái giường này... hơi nhỏ một chút.”

Tôi đã bị thương đến thế này, làm sao mà chịu nổi giày vò chứ?

Mục Thần Chi cười, nhìn tôi một cái, sau đó vỗ vỗ lên chiếc giường ấy. “Anh không ngủ ở đây.”

“Ồ.” Tốt quá. Tôi vui như mở cờ trong bụng, cứ mặc cho Mục Thần Chi trải ga. Sau đó, anh ta lại lôi một tấm nệm khác trong tủ ra rồi khom người kê bên cạnh giường ngủ của tôi. Tôi kinh ngạc hỏi: “Anh nói không ngủ ở đây?”

“Anh chỉ nói anh không ngủ trên giường chứ có nói là không ngủ trên sàn đâu.” Anh ta tắt đèn rồi giục tôi: “Ngủ đi, trời sắp sáng rồi đây”.

Cứ tưởng có Mục Thần Chi ở bên, tôi sẽ không ngủ được, nhưng khi nghe thấy nhịp thở đều đặn của anh ta, tôi lại thấy yên tâm và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Cũng không biết bao lâu sau, tôi mơ màng nghe thấy những tiếng sột soạt.

Chuột? Tôi mở mắt thì nhìn thấy một bóng đen ngồi bên giường quay lưng về phía mình. Tôi giật mình kêu lên một tiếng sợ hãi:

“Áaaa!”

“Đừng sợ, là anh, là anh mà!” Bóng đen quay lại nắm lấy tay tôi rồi lại với tay bật đèn, ân cần hỏi han: “Em muốn đi vệ sinh sao?”

Tôi lắc đầu. Trong ánh sáng dịu dàng như tuyết, trên tay Mục Thần Chi vẫn cầm chiếc bánh ga tô mới ăn được một nửa, mép anh ta vẫn còn lem nhem đầy bơ, nhưng cảnh tượng này không khiến người ta cảm thấy nhếch nhác. Gò má Mục Thần Chi ửng hồng. “Hi, xin lỗi, làm em tỉnh giấc rồi.”

Lần đầu tiên thấy Mục Thần Chi đỏ mặt, tôi bỗng động lòng. “Trong bếp vẫn còn cơm mà, nếu anh không muốn ăn đồ đó thì bảo Huệ Tử làm cho thứ khác.”

“Anh chỉ hơi đói thôi, mà em đang ngủ, anh làm sao có thể bỏ lại em một mình được.”

Anh ta ngủ ở đây chỉ vì muốn là người đầu tiên nghe được những động tĩnh của tôi để thuận cho việc chăm sóc tôi sao?

“Những việc thế này có thể để Huệ Tử làm mà.”

“Lúc ngủ, em cứ rên rĩ kêu đau suốt, người khác nằm bên thì sao ngủ nổi chứ?”

Vậy ồn ào thế mà anh cũng chịu được sao? Chỉ có anh là ngủ được?

“Eo còn đau không? Để anh xoa cho em.” Mục Thần Chi bỏ bánh ga tô vào trong hộp, lau tay rồi để tôi nằm xuống. Mùi bánh ga tô thơm dịu thoang thoảng từ tay anh ta khiến tôi có cảm giác ngây ngất. Cảm

giác này không nên xuất hiện, nó khiến tôi bất an bởi con người tôi rất dễ mềm lòng. Trước đây, Mục Thần Chi đã không ít lần đánh vào điểm yếu đó khiến tôi ngày càng vướng sâu hơn vào cạm bẫy mà anh ta giăng sẵn. Tôi không thể cứ mãi bị mắc lừa như thế được.

“Không đau. Anh ăn xong thì mau ngủ đi.” Tôi nằm nghiêng, quay lưng về phía Mục Thần Chi. Ánh đèn đã vụt tắt rất lâu nhưng mùi bánh ga tô trên tay anh ta vẫn ám ảnh tôi.

Nhiệt độ trong phòng ngủ được để ở mức vừa phải, nhưng tiếng thở đều đều của Mục Thần Chi cứ vọng lại khiến tôi cảm thấy nóng rát. Miệng khô khốc, tôi quay người nhìn cốc nước đặt trên kệ phía đầu giường, nghĩ ngợi một lát, tôi liền chống tay nhích dần về mép giường rồi thò tay ra với. Khó khăn lắm mới chạm được vào cốc nước nhưng các ngón tay vừa khép lại miệng cốc thì chiếc cốc trượt xa hơn một chút khỏi tầm tay rồi rơi trên mép kệ. Nhìn cốc nước sóng sánh như chỉ chực đổ xuống dưới. Không xong rồi, liệu chủ nhân đang ngủ bên dưới có biết không?

Tôi không kịp nghĩ nhiều, nhào người lên đưa cả hai tay ra đỡ. May quá! Cốc nước nằm gọn trong lòng bàn tay, nhưng người tôi thì ngã xuống, cơ bụng bị kéo giãn, tôi đau quá kêu lên nhưng cơ thể bị khựng lại giữa không trung. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã nằm gọn trong vòng tay Mục Thần Chi, anh ta bật bật quát: “Muốn chết hả?”

Hai tay tôi run run nhưng vẫn giữ khư khư cốc nước. Nước sóng sánh trào ra miệng cốc nhỏ xuống chân Mục Thần Chi. Tôi đau đến rụng rời nhưng vẫn nhoẻn miệng cười. Mục Thần Chi nghiêng rằng nghiêng lợi nhéo nhéo mũi tôi. Sự tức giận, lo lắng và cả đau xót thể hiện qua giọng nói: “Em đúng là đồ ngốc luôn làm phiền lòng người khác. Gọi một câu là muốn uống nước thì đã chết ai? Cũng chỉ là cốc nước thôi mà, nếu có đổ xuống thì cũng xem như rửa mặt giúp anh, em định diễn kịch như thế với anh sao? Em muốn tàn phế cả đời để anh cũng phải ngủ đất suốt quãng đời còn lại đúng không? Em đúng là đồ vô lương tâm”.

“...” Tôi ngây ra, chưa thấy Mục Thần Chi mắng ai một tràng dài như thế bao giờ. Tôi cũng không nói gì nữa. anh ta nhăn nhó lau chùi chỗ vừa bị nước nhỏ, miệng vẫn lầm bầm trách móc, giống hệt một mục giả khó tính.

Mục Thần Chi bật đèn, đang định kéo quần của tôi xuống để xem xét vết thương thì tôi vội cầu nhàu: “Không đau, anh đừng nhìn. Em muốn uống nước”.

“Không đau thì em kêu ca cái nỗi gì? Đợi ở đây, anh đi rót nước. Em cứ thử cử động ngu ngốc nữa xem.” Mục Thần Chi nổi giận thật rồi. Lần đầu tiên tôi thấy anh ta giận đến mức ấy. Trán tôi toát mồ hôi lạnh khi bị Mục Thần Chi ấn ngón tay lên. Anh ta gần từng tiếng rõ ràng rành mạch, chẳng khác nào súng bắn từng viên đạn. Rốt cuộc phải làm như thế nào mới không chọc giận anh ta?

Mục Thần Chi đi rót nước, vừa vào phòng đã trừng mắt nhìn rồi chau mày đưa cốc nước lên miệng tôi. “Thử kêu nữa xem!”

Tôi uống ừng ực từng ngụm. “Em kêu là tại vì đau.”

Anh ta nhăn mày. “Chẳng phải em nói không đau sao?” Tia nhìn như ngọn lửa càng lúc càng cháy lớn của Mục Thần Chi khiến tôi cảm giác cổ họng mình bỏng rát, liền cúi đầu tu một ngụm nước lớn rồi ho sặc sụa.

“Em đau mà cũng có chừa đâu!” Mục Thần Chi vỗ lưng tôi, ảo não nói: “Bây giờ em đã có cái kiểu hành hạ người khác như thế này thì mai một về già sẽ thế nào đây? Anh mặc em đấy, mà cũng không ai chiều được em đâu”.

Câu nói cuối cùng của anh ta đánh trúng vào vết thương lòng của tôi. Anh ta quan tâm đến tôi sao? Anh giữ khư khư tôi bên mình là quan tâm hay đang dần vật tôi?

“Tôi chết thì anh cũng phải chết!” Tôi đẩy cốc nước về phía Mục Thần Chi. Anh ta nhắm mắt lại rồi đột nhiên phá lên cười, húng chí thưởng thức cơn giận dữ của tôi.

Những câu nói không hề ác ý của tôi lại khiến Mục Thần Chi nổi trận lôi đình, bây giờ tôi thực sự nguyện rửa anh ta chết đi thì anh ta lại cười. Thân làm loài thú để như tôi, bất kể lúc nào cũng bị loài yêu quái như Mục Thần Chi bỡn cợt.

“Nào, để anh xem vết thương. Hi hi, sưng như miếng thịt kho tàu rồi này.” Giọng điệu của anh ta có vẻ rất vui.

Sưng như bánh bao, còn đỏ tấy mới là thịt kho tàu! Trong mắt Mục Thần Chi, tôi còn không đáng cấp bằng cái bánh bao nữa, chỉ là một miếng thịt kho tàu mà nếu ăn nhiều, người ta sẽ chán ngán!

Đúng là người nham hiểm!

Tôi âm thầm nghiêng răng chịu đựng. Mục Thần Chi đang xoa xoa eo tôi thì bỗng cúi xuống đặt lên đó một nụ hôn.

“Anh làm gì vậy?” Vừa động dậy đã bị anh ấn xuống khiến tôi không dám cử động. Bởi nếu tôi còn cử động thì nhất định sẽ bị anh ta làm cho tàn phế.

Mục Thần Chi không ngẩng đầu, vẫn hôn từng chút một lên eo tôi, cười nham nhở nói: “Hi hi, anh thích ăn thịt kho tàu”.

Hơi thở ướt át nhưng nóng bỏng của Mục Thần Chi kích thích lên từng thớ thịt tôi, tôi hít vào một luồng khí lạnh nhưng khi luồng khí ấy đi qua kẽ răng lại trở nên nóng bỏng. “Anh đừng như thế, nếu mà anh đói thì đi nấu ăn đi.”

“Anh sẽ ăn ở đây!” Mục Thần Chi lật người tôi lại. Cách hai lớp áo ngủ nhưng tôi vẫn cảm nhận được nhiệt độ trong cơ thể anh ta. Rất nóng, rất bá đạo, kiểu như anh ta đang cố tình bắt tôi thích nghi với nhiệt độ ấy.

Mục Thần Chi hoàn toàn không cho tôi cơ hội phản kháng. Đôi môi anh ta khiến cho sự phản kháng của tôi bị dạt đến mức ngạt thở, nụ hôn từ đôi môi nóng hổi mỗi lúc một cuồng quýt, vừa dịu dàng vừa mang theo sự mãnh liệt, cảm giác như chủ nhân của nó đã thèm khát từ lâu lắm rồi nên những động tác cũng trở nên điên cuồng làm tôi suýt ngạt thở.

Mục Thần Chi hôn xuống cằm, một tay đè lên cánh tay tôi, không cho tôi cử động, trong khi một tay khác đã luồn xuống dưới sờ mó loạn xạ.

“Không được!” Tôi cự tuyệt theo phản xạ thì mới nhớ ra, mình đã không còn tư cách nào để nói từ “không” nữa rồi.

“Anh hỏi ý kiến bác sĩ rồi, nếu chú ý một chút thì sẽ không sao, anh sẽ rất cẩn thận, hãy tin anh!”

Tôi không tin, giọng van nài: “Thực sự là vết thương rất đau, em không thể chịu được. Anh đợi khi nào khỏi nhé, được không?”.

“Anh đã đợi mười ngày, mười ngày là đủ lâu rồi, em lại còn bắt anh đợi thêm nữa sao?” Mục Thần Chi hôn say sưa, hơi thở đã bắt đầu hỗn hển, y như một đứa trẻ nũng nịu, ca thán vì đòi ăn kẹo.

Mười ngày mà lâu sao? Anh ta là thú chứ không phải người nữa rồi. Tôi thật sự muốn chửi thật to nhưng gắng gượng kiềm chế để giọng nói thật nhẹ nhàng: “Nếu anh thực sự không chịu nổi thì có thể... đi tìm người khác”.

Trong giây lát, động tác của Mục Thần Chi dừng hẳn lại. Khí nóng trong phòng vẫn cuộn cuộn như mây đen vần vũ, lại giống như những tảng băng đen to lớn cứ thế rơi xuống đầu tôi một cách kỳ lạ.

“Em cũng đâu có ngại ngừng gì, vẫn mãnh liệt lắm.” Mục Thần Chi nở nụ cười quái đản, từ từ ngẩng đầu lên, đôi đồng tử đen xuyên thẳng vào mắt tôi, ánh mắt thăm thẳm ấy khiến máu trong cơ thể tôi bỗng chốc như ngừng lưu thông.

Mục Thần Chi vốn không phải là kẻ thủ thân như ngọc, đàn bà con gái mà anh ta chơi bởi nhiều như cỏ rác, dựa vào đâu mà không cho tôi nói? Hơn nữa, anh ta cũng không thật lòng yêu thương tôi!

Những lời ấy tôi không dám nói, chỉ lặng lặng cúi đầu. Mục Thần Chi cố ý ấn mạnh ngón tay lên vết thương của tôi. Tôi đau đến mức nước mắt tuôn ra xối xả nhưng anh ta không hề để ý tới điều đó, động tác ngày càng mạnh hơn rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em thấy như thế này rất đau phải không? Nhớ lấy, đây là cảm giác của sự đau đớn!”.

Từng cơn đau như những lớp sóng biển cuộc trào hết đợt này đến đợt khác, tưởng chừng bất tận, khiến người ta khó lòng chịu đựng nổi. Tiếng rên xiết của tôi lạc hẳn đi: “Ngài Mục, ngài muốn nghe những điều như thế nào thì cứ nói thẳng với em là được, đừng có lúc nóng lúc lạnh với em như thế. Em thực sự không chịu nổi. Em cũng chẳng phải là người bản lĩnh, thật đấy, em thật sự không biết phải làm thế nào mới khiến ngài hài lòng”.

“Muốn khiến anh hài lòng sao? Em sẽ không bao giờ biết cách!” Mục Thần Chi cười lạnh. “Em cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc anh có thể chịu đựng được hay không!”

Tôi không đấu lại được, đành nhẹ giọng: “Em biết ngài thật sự không chịu nổi, nhưng bác sĩ đã nói là giai đoạn này không nên quan hệ. Nếu em thật sự tàn phế cả đời thì sẽ trở thành một gánh nặng cho ngài, lãng phí cơm gạo của ngài, có đúng không ạ?”.

Sắc mặt Mục Thần Chi trắng bệch, đôi đồng tử bỗng chốc thu lại, sự tức giận mãnh liệt trong đó như sắp hóa thành máu phun ra ngoài, nhìn trong bóng tối vô cùng đáng sợ. Các ngón tay bám trên cổ tôi từ từ siết chặt khiến những đường gân xanh trên cổ tay nổi rõ.

“Bác sĩ Thịnh Hạ nói ‘không nên quan hệ’ đúng không? Em nghe lời anh ta thật đấy!”

Não tôi, phổi tôi như phình to hết cỡ, hơi thở mỗi lúc một trở nên khó khăn, chỉ cần Mục Thần Chi siết tay mạnh thêm một chút nữa thôi là tôi sẽ bị chết ngạt. Anh ta luôn căm hận tôi như thế, những lúc đối xử tốt với tôi thì cũng chỉ là quăng miếng mồi câu ra nhử, coi tôi như chó, như mèo để vui đùa thỏa thích. Cuối cùng anh ta cũng không thể chịu nổi tôi nữa và muốn giết chết tôi. Nghĩ đến đây, tôi bỗng trút bỏ gánh nặng, hàng loạt bóng hình hiện ra trước mắt, đó là Mục Thần Chi, là Tần Niệm, còn có cả bố tôi nữa, quen thuộc mà cũng vô cùng xa lạ...

Tất cả đều mơ hồ, rất ẩm ướt, rất lạnh, sắp tan chảy và sẽ phải kết thúc.

Mục Thần Chi đột nhiên phá lên cười. “Em muốn chết, anh sẽ không để em chết! Chẳng phải em muốn rời xa anh để tìm thằng khác sao? Tần Niệm? Thiệu Bình Hàm? Hay là Tiêu Hàn Ý? À, anh quên mất, em còn có cả Thịnh Hà nữa. Anh nói cho em biết, em không cần phải nghĩ ngợi, nếu em tàn phế thì cũng phải tàn phế bên cạnh anh!”

Tất cả mọi thứ đảo lộn, xoay tròn trong mắt tôi. Tôi cố gắng mở thật to mắt nhưng cũng không thể nhìn thấy rõ ràng. Còn lại chút sức lực cuối cùng, tôi cố dùng để phát ra những lời nguyện rửa dành ột con quái vật: “Mục Thần Chi, tên dê tiện, đồ khốn nạn! Dù anh có là kẻ giam hãm thể xác tôi cả đời thì cũng không bao giờ anh có được trái tim tôi đâu!”.

“Anh chỉ cần thể xác em thôi, cần trái tim em để làm gì chứ?” Anh ta cười lạnh lùng, nhìn tôi đi xuống địa phủ.

Tôi vờ lấy chiếc gối bên cạnh đập vào Mục Thần Chi nhưng chiếc gối lại bị rơi mất, chỉ còn bàn tay tôi không ngừng run rẩy.

“Em bản lĩnh như thế, thử lê ra khỏi chỗ này xem sao.” Mục Thần Chi nghĩ rằng tôi sẽ không có đủ sức khỏe cũng như gan dạ làm điều đó nên đắc chí vỗ vỗ lên mặt tôi rồi đóng sầm cửa đi ra ngoài.

Vận đào hoa của Tiểu Mật

17. Chương 17

Em nhìn thấy hai con nhím cô đơn,

Lảo đảo diu nhau bước đi trên con đường cao tốc dưới bầu trời đầy tuyết.

Những chiếc xe qua lại có thể đâm chúng bất cứ lúc nào.

Nếu tình yêu là một căn bệnh,

Thì hai con nhím ấy đã hết phương cứu chữa.

Mục Thần Chi rất ít khi về nhà, chỉ thỉnh thoảng xuất hiện như ghé thăm. Mỗi lần anh ta quay về, đều bị tôi làm cho tức giận mà bỏ đi. Tâm trạng anh ta lúc nóng lúc lạnh, tính tình ngày càng nóng nảy, rất dễ nổi giận nên tôi cũng không khó khăn đạt được mục đích của mình. Phản kháng thì tôi không dám nhưng làm cho anh ta nổi giận thì tôi lại tìm ra cả một bộ quy luật, anh ta càng căm ghét điều gì thì tôi lại thỏa sức làm điều đó, còn làm nó với một tâm trạng rất phấn khích. Ví dụ như, Mục Thần Chi rất ghét Thịnh Hạ nên cứ gặp nhau là tôi lại nhắc đến cái tên ấy, thế là Mục Thần Chi lại nổi trận lôi đình, nhiều lần còn tức giận đến nỗi chân tay run rẩy.

Cách giày vò một người không phải là giết chết, mà chính là lạnh nhạt với họ, coi như họ không tồn tại, phớt lờ với mọi thủ đoạn họ giở ra, khiến họ tuyệt vọng, sống không được mà chết cũng chẳng xong.

Đây chính là câu nói của Mục Thần Chi, anh ta đã áp dụng cách thức ấy để dần vặt tôi. Tôi giờ đây chẳng qua cũng chỉ là cướp nước cờ quen thuộc của Mục Thần Chi thôi, nên tôi chẳng thấy thương hại anh ta chút nào.

Một năm sắp trôi qua, những tháng ngày thanh thoi hiếm có của tôi cuối cùng cũng kết thúc vào một buổi chiều.

Phòng vệ sinh với ánh sáng nhợt nhạt, trong giây phút nhìn thấy hai vạch đỏ chói mắt trên chiếc que thử thai, tôi đã mất đi năng lực phản ứng, thần thờ ngồi bệt xuống đất, trong lòng trào lên nỗi thất vọng và đau khổ chưa từng có.

Tôi không biết phải làm thế nào, một mình lang thang trên phố mà không biết phải đi về đâu. Trời đột nhiên mưa như trút nước, bong bóng mưa cũng nổi khắp mặt đường, cái này vỡ ra lại có cái khác thay thế, cứ tiếp diễn không ngừng. Mọi người nháo nhào đổ về tứ phía tìm chỗ tránh mưa, chỉ mình tôi vẫn ngây ngô đứng đó, ngẩng mặt nhìn bầu trời xám xịt, mặc cho những hạt mưa thỏa sức tấp lên mặt, lên má. Nước mưa trượt theo cằm, chảy xuống dưới, nhỏ vào ngực khiến trái tim tôi lạnh giá, cái lạnh đủ cướp đi tất cả sinh lực của tôi.

Tôi đang ngồi trên chiếc ghế đá dài trong công viên thì mẹ gọi điện đến, giọng nói rất vui: “Hôm nay mẹ nấu món sườn sốt mật ong, coi với Tiểu Mục bao giờ thì về? Mẹ ngày nào cũng ăn cơm một mình chán lắm...”

Về sao? Không về được nữa rồi. Chúng con sẽ không thể về được nữa.

Tôi cố cười: “Anh ấy dạo này rất bận, việc học của con cũng căng thẳng lắm nên không nghỉ được. Chúng con sẽ về ngay nếu thu xếp được thời gian.”

“Mật Mật, giọng của con nghe lạ quá! Con và Tiểu Mục dạo này thế nào?”

“Con bị cảm thôi mà.” Tôi áp tay lên gò má nóng bỏng, xem ra bị bệnh cũng có cái tốt. “Mẹ cứ yên tâm, con với Mục Thần Chi rất hạnh phúc.”

Tắt điện thoại, tôi bưng mặt khóc. Tôi gọi cho Tô Na Na, không đợi cô ấy kịp nói gì đã nức nở: “Na Na, tớ sắp không chịu nổi nữa rồi, tớ không còn chỗ nào để đi cả, tớ có thai rồi...”

Hơi thở đầu dây bên kia mỗi lúc một nặng nề, tôi còn đang hoang mang thì nghe thấy giọng nói của Thiệu Bình Hàm: “Phó Tiểu Mật?”

Tôi bỗng vô cùng rối bời, nhanh chóng lấp liếm: “Không phải, không phải, tôi gọi nhầm số!”

Tắt máy, những cơn gió lạnh ủa đến, quện với mồ hôi lạnh túa ra trên khắp cơ thể khiến người tôi như mọc thêm những tơ nhện lạnh nhằng, dày kín, vô cùng nhớp nháp nhưng không thể dứt đi nổi, tất cả tạo thành cảm giác chán ngán và bất an.

Tô Na Na và Thiệu Bình Hàm đang ở bên nhau? Chẳng phải tôi gọi điện thoại là gây thêm phiền nhiễu cho họ sao? Thiệu Bình Hàm mà biết chuyện này thì biết đâu lại tìm Mục Thần Chi tính sổ...

Tôi hận một nỗi không thể khâu miệng mình lại, chỉ biết nằm co ro trên ghế đá, mặt ghế được lau khô rồi lại ẩm ướt. Nếu ngủ qua đêm ở đây, e rằng tôi sẽ thật sự bị nổi mốc. Tôi cố sức co hai chân lên nhưng vẫn

thấy lạnh đến ghê người.

Tôi lúi cúi đếm từng bước đi ra đếm lại rồi bật cười chua chát. Số tiền quá ít ỏi, liệu có đủ để qua mấy đêm trong nhà trọ hay không?

Công viên rất ít người qua lại, lá cây rụng bị gió thổi xào xạc trên mặt đất. Tôi bị một cánh cửa xe bỗng mở chắn hết lối đi, tưởng là có ai đó xuống xe nên tôi vội vàng xin lỗi rồi lùi lại phía sau vài bước tránh đường. Trong xe, một giọng nam quen thuộc vọng ra, giọng nói ẩn chứa sự tức giận: “Lên xe!”

Tại sao hai lần tôi rơi vào tình trạng thế thảm nhất đều gặp anh ta? Nhưng lần này tôi chẳng có dép lê mà ném vào đầu anh ta nữa.

“Không cần, không tiện đường!” Tôi cố nặn nụ cười, ý thức được rằng đôi mắt đỏ mọng của mình có thể tiết lộ tất cả nên tôi lập tức cúi đầu bước đi.

Thiệu Bình Hàm không xuống xe, nghiêng răng nghiêng lợi cười nói: “Đi đâu mà không tiện đường?”

“Về nhà.”

“Đứng lại cho ta! Cô thử đi thêm hai bước nữa xem!” Giọng nói tức giận của Thiệu Bình Hàm cũng thật đáng sợ, nhất là lúc anh ta đẩy cửa xe, trừng mắt tiến lại phía tôi, tôi chỉ biết cúi đầu thật thấp.

“Xem cái bộ dạng hèn nhát của em đi! Muốn trốn cái gì chứ?” Thiệu Bình Hàm nắm cánh tay tôi rồi kéo về phía cửa xe.

“Không cần anh quan tâm đến tôi!”

“Anh không để ý đến em, vậy ai để ý đến em đây?” Anh ta nhú mồm rồi ấn tôi ngồi vào xe.

Mục Thần Chi cũng nói thế với tôi, nhưng cuối cùng anh ta đánh tôi, ức hiếp tôi, hung tợn hơn bất kỳ ai khác!

Cửa xe bị khóa lại, tôi mệt mỏi nói: “Thật sự là không có chuyện gì, anh về nhà đi! Muộn thế này rồi, Na Na...”.

“Còn nói luyên thuyên nữa thì ta sẽ xé xác!” Thiệu Bình Hàm nói những lời độc ác, đập mạnh chân ga, chiếc xe vút đi như tên bắn.

Căn chung cư của Thiệu Bình Hàm nằm trong tòa nhà xa hoa nhất của thành phố S. Đây là lần đầu tiên tôi đến nơi này, vừa bước vào nhà thì cái ý niệm về câu nói thô khon đào ba hang cứ ám ảnh trong đầu óc tôi. Tôi nhả mặt chán ngán.

“Dù em có vào thì một lát nữa cũng sẽ đi khỏi.”

“Không đi vào thì cũng đừng mong đi khỏi.” Có vẻ Thiệu Bình Hàm rất giận dữ, đẩy mạnh tôi vào trong nhà.

Tôi đang ốm, cơ thể mềm yếu chẳng khác nào bùn đất, vừa bị anh ta đẩy mạnh thì loạng choạng chúi về phía trước. Anh ta nhanh chóng kéo tôi vào lòng, vòng tay siết chặt, giọng nói run run: “Anh đã nói với em như thế nào? Đừng đối xử bất công với chính bản thân mình, đừng có tệ bạc với bản thân như thế! Sao lúc nào em cũng không nói gì với anh?”.

Nói với anh thì giải quyết được gì chứ? Mọi chuyện đã thành ra thế này thì càng không thể nói với anh được. “Anh bỏ tay ra đi, em không sao.”

Thiệu Bình Hàm đằng hắng một tiếng rồi vòng một tay xuống khuỷu chân tôi. Trong chớp mắt, anh ta bế thốc tôi lên rồi lấy chân đá cánh cửa khép lại, sau đó đi thẳng vào trong phòng.

Tôi ôm chiếc chăn mỏng ngồi thu lu trên ghế sofa, nhìn anh ngồi bên cạnh gọi điện đặt đồ ăn sẵn mang tới: “Làm sao mà tôi biết gọi món nào chứ! À, món nào mà bà bầu hay ăn ấy, phải bổ dưỡng vào! Ừm, được, vậy món đó đi! Nhanh nhanh một chút!”

Đồ ăn được đem đến rất nhanh, nhìn điệu bộ Thiệu Bình Hàm lúc ăn cơm còn cầm phần giữ chặt điện thoại trong tay, tôi biết, anh ta định gọi điện cho Mục Thần Chi để tính sổ, thế là vừa ăn xong, tôi liền lau miệng đứng dậy. “Cám ơn. Em tự bắt xe về...”

Thiệu Bình Hàm gõ điện thoại lên đầu tôi. “Ngồi yên. Còn nói luyên thuyên nữa là anh sẽ cho điện giật chết em đấy!”

Anh ta định biến điện thoại thành côn cảnh sát sao?

Tôi nghe thấy tiếng khóa trái cửa. Lúc trở vào, Thiệu Bình Hàm lôi từ trong tủ ra một đĩa nhạc, rồi như tự nói với chính mình: “Tâm trạng không vui thì phải nghe nhạc.”

Tiếng dương cầm thánh thót dạo đầu bài hát, là một ca khúc của Lương Tịnh Như:

Em nói, em yêu phải người không nên yêu, trái tim em đầy rẫy những vết thương.

Em nói, em phạm lỗi lầm không nên mắc, trái tim tràn đầy nuối tiếc.

Em nói, em đã nếm trải đủ mọi khổ đau của cuộc sống, không tìm được người em có thể tin tưởng.

Em nói, em cảm thấy vô cùng đau khổ, thậm chí là bắt đầu nghi ngờ số mệnh...

Nét mặt vẫn bình thản, nhưng chỉ có tôi mới biết, bàn tay mình giấu kín dưới chăn đang run rẩy. Hai câu hát cuối cùng đã động chạm đến những dây thần kinh nhạy cảm nhất của tôi.

“Em không nghe bài này đâu!”

“Đây là bài Khi tỉnh cơn mơ, em phải nghe!”

Thiệu Bình Hàm chỉ ngồi ghé nửa mông vào ghế sofa đối diện, nụ cười thâm thúy còn mang theo cả hàm ý giận dữ, lại còn nhún nhả hát theo:

Vẫn biết rằng đau thương là khó tránh, mỗi lúc tỉnh cơn mơ, có những điều em không cần phải hỏi, có những người em mãi mãi cần chờ đợi.

Hai giọng hát hòa vào nhau như hai đợt sóng lớn thi nhau xô đến khiến tôi chao đảo. Tôi tức quá quát lên thì những giọt nước mắt cũng thi nhau tuôn chảy. “Thiệu Bình Hàm, rốt cuộc là anh có ý gì? Anh biết tôi hèn nhát, yếu đuối, cho dù tôi có đáng đời thì anh cũng đừng khiêu khích tôi như vậy chứ!”

Thiệu Bình Hàm tắt máy hát rồi nhảy qua bàn, dang hai tay ôm tôi vào lòng: “Ôi, thật đáng thương, em khóc nức nở thế này sao? Bề ngoài thì trông giống hệt sói, vậy mà lại có con thỏ ẩn nấp bên trong.”

Bàn tay của anh ta hơi lạnh, những ngón tay luồn qua mái tóc tôi giống như hạt mưa đậu trên những cánh hoa lê. Tôi khịt mũi. “Mấy ngày trước em mới đi cắt kiểu đầu này, nếu em có khóc thì cũng phải khóc giống hoa lê trong mưa chứ đầu giống sói. Anh giữ chút khẩu đức có được không?”

“Thế ban nãy ai gặm gừ như sói chứ?” Một tay anh ta nâng mặt tôi lên, tay kia giúp tôi lau nước mắt. “Hừm, mặt vừa trắng vừa đỏ, đúng là một cây hoa lê bị mưa quật cho tơi tả. Còn đôi mắt này à, xem ra vẫn là mắt thỏ.”

Vừa nghe anh ta nhắc đến mắt đỏ như mắt thỏ tôi chợt nhớ ngay đến “hai củ cà rốt” trong lần đầu gặp.

“Nữ thí chủ quảng kết thiện duyên, lấy từ bi làm cốt cách, không nên chấp nhặt với một con khi.” Giọng nói của Mục Thần Chi cứ vang vọng bên tai, tôi quay mặt đi, muốn thoát khỏi vòng tay Thiệu Bình Hàm.

“Ôm một tí thì chết hay sao? Em đã đến đây thì không được phép đi khỏi!”

“Thế thì chết quách đi cho xong! Muộn thế này rồi em ở đây thì ra thể thống gì chứ? Na Na sẽ giận đấy.”

“Sao em cứ thích lo cho người khác thế? Em nghĩ cho bản thân mình một chút có được không?” Thiệu Bình Hàm mím miệng vẻ không vui.

“Chính là nghĩ cho bản thân nên em mới không ở lại đây. Bây giờ anh đã là bạn trai của Na Na rồi.”

Thiệu Bình Hàm đứng dậy đi rót một cốc nước, uống ừng ực từng hớp rồi cất giọng đều đều: “Anh và cô ấy đã chia tay rồi, anh chưa bao giờ thích cô ấy.”

Tôi tức tối hỏi lại: “Sao anh lại như vậy? Đã không thích thì sao còn muốn Na Na làm bạn gái anh?”

“Bạn đồng hành thôi! Cũng không phải là anh không cho cô ấy tiền!”

Tôi biết ý nghĩa của cái gọi là “bạn đồng hành”. Những người đàn ông như anh ta thay “bạn đồng hành” như thay áo. Có người chỉ đi cùng trong một tối, người nào lâu nhất cũng không được một tháng. Cho dù sau này những cô gái ấy gây phiền phức thế nào thì họ chỉ cần bỏ ra một món tiền là có thể dẹp yên mọi chuyện.

Nhưng tôi thì thật sự không chịu nổi, vì tôi nghĩ đến chính bản thân mình, nghĩ đến những tờ ngân phiếu mà Mục Thần Chi ném vào mặt tôi, bỗng nhiên sự phẫn nộ trong lòng bùng lên, tôi nghe thấy giọng nói lạnh lạnh nhưng vỡ vụn của chính mình:

“Sao anh có thể như thế? Cô ấy yêu anh thật lòng mà!”

“Yêu anh? Nhưng anh không yêu cô ấy!” Thiệu Bình Hàm cọt nhả đáp lại.

“Vậy tại sao bạn này anh còn ở trong phòng của cô ấy, nghe điện thoại của cô ấy? Sao anh không có trách nhiệm gì cả thế? Anh dựa vào cái gì mà dám làm tổn thương cô ấy?”

Thiệu Bình Hàm kéo chăn lên cho tôi. Trong chốc lát, anh ta chưa thể trả lời tôi câu hỏi ấy, chỉ tần ngần túm chặt một góc chăn. Thấy tôi khóc như sắp hụt hơi, anh ta vội sấn lại cương nện.

“Anh sai rồi, anh sai rồi! Em đánh anh đi!” Anh ta cười đùa cợt nhả, lôi tay tôi vỗ lên mặt mình. “Đánh nhẹ một chút! Khuôn mặt này là một tác phẩm nghệ thuật đấy!”

Anh ta càng thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra thì tôi càng bực, cố sức đẩy mặt anh ta ra. “Sai rồi thì đi tìm cô ấy đi!”

“Nào em bị điện giật rồi à? Anh nói anh sai là vì đã làm em khóc, chứ có liên quan gì đến cô ấy!” Thiệu Bình Hàm bực bội giật mạnh chiếc khăn giấy từ trong hộp ra, lau mặt cho tôi rất mạnh. “Em cứ đẩy anh ra đi! Bạn gái của anh chỉ có một chỗ duy nhất là dành cho em thôi, chưa bao giờ có ai khác!”

Vậy thì không thể ở đây được, tôi cầm túi xách lên nói lời cảm ơn rồi tạm biệt Thiệu Bình Hàm. Anh ta cũng không ngăn cản nhưng khi tôi vừa đi được hai bước thì anh ta ôm bụng rên xiết.

“Sao vậy?”

“Anh bị thương rồi.” Thiệu Bình Hàm tỏ vẻ đáng thương chớp chớp đôi mắt hoa đào, nhăn mặt kêu đau. “Tại em đánh đấy!”

“Anh không sao chứ?” tôi quay lại, vừa rồi tôi có lấy chân đạp lên người anh ta nhưng chiếc chăn đó rất mềm, làm gì có chuyện khiến bụng anh ta bị thương chứ?

Lúc khoe môi của anh ta nhếch lên nụ cười nham nhở thì tôi mới biết mình vừa bị mắc lừa, còn bị người ta ôm vào lòng thật chặt, tôi trừng mắt gỡ tay anh ta ra. “Chẳng phải anh bị thương sao?”

“Nội thương”, Thiệu Bình Hàm mím môi, thản nhiên nói. “Em là người gây chuyện nên phải ở lại chăm sóc anh.”

“Thiệu Bình Hàm, anh đừng như thế nữa được không? Anh như thế, chẳng phải đang làm khó em sao? Em với Tô Na Na là bạn.”

Thiệu Bình Hàm nổi giận xỏ một tràng dài. “Em ngốc thật sao? Chuyện tình cảm thì phải xuất phát từ hai phía, không thể miễn cưỡng. Anh không thích cô ấy, em lại một mực gán ghép anh với người ta, thế chẳng phải là đang hại anh sao? Em tàn nhẫn với anh thì cũng phải có giới hạn chứ.”

“Anh biết rõ rằng tình cảm không thể miễn cưỡng. Em và anh cũng thế.”

“Không giống.”

“Có gì không giống?”

“Em không giống!”

“Em cũng có hai con mắt, hai cái mũi.”

Thiệu Bình Hàm phì cười. “Những hai cái mũi lận thì có giống được không?”

Tôi cứng lưỡi, đành lấp liếm: “Anh nghiêm túc một chút có được không? Em và Mục Thần Chi vẫn chưa chia tay, em phải về”.

Thiệu Bình Hàm bỗng túm lấy cánh tay tôi, ánh mắt tóe lửa. “Năm vết ngón tay trên mặt em, vết thương ở bàn tay, ở cả cánh tay nữa, em không nhìn thấy sao? Anh không mù! Anh nói cho em hay, em đừng mong là có thể ra khỏi đây.”

“Em không thích anh, tại sao anh không để em đi?” Dựa vào cái gì mà ai cũng muốn tước đoạt sự tự do của tôi?

“Em không thích thì liên quan gì đến anh? Sao lúc nào em cũng luôn mồm nói ra điều đó?” Thiệu Bình Hàm tròn tròn mắt, rồi kéo tôi ra ngoài cửa. “Muốn về hả? Được! Chúng ta cùng về hỏi Mục Thần Chi tại sao đánh em đến nông nỗi này.”

Tôi hoàn toàn chịu thua, mệt mỏi cúi đầu. “Em ở lại! Anh đừng đi tìm anh ấy!”

Thiệu Bình Hàm thu dọn sạch sẽ căn phòng, khi tôi tắm xong trở ra thì không tìm thấy quần áo đâu nên phải mặc tạm đồ của anh ta. Thiệu Bình Hàm ột mét tám, mặc đồ của anh ta mà tôi cứ ngỡ mình đang khoác trên người một bao tải, rộng thùng thình thùng thình. Lúc thay đồ xong xuôi đâu đấy thì đã là mười hai giờ đêm, Thiệu Bình Hàm chẳng nói chẳng rằng, ngồi trong phòng khách hút thuốc, những đầu thuốc vút bừa bộn trên nền nhà.

Nghe tiếng bước chân của tôi, anh ta cũng không ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi thuốc, sau đó nhỏ nhẹ: “Đến đây ngồi với anh một chút!”

Tôi rót một cốc nước rồi đến ngồi cạnh Thiệu Bình Hàm, lúc anh ta nhìn tôi, hai hàng mi khẽ chớp, rồi úp úp mở mở chỉ tay ra một vị trí khá xa, nói: “Ngồi xa anh một chút”.

“Hở?”

Anh ta chán nản bưng cốc nước lên miệng: “Hở cái gì? Nghe mà phát chán!”

“Ừm.” Tôi nhìn anh ta nghi hoặc, miệng anh ta không rời khỏi cốc nước. Lúc len lén liếc sang thì bắt gặp ánh mắt của tôi, liền vội vàng nhíu mày rồi quay mặt đi chỗ khác, gương mặt đỏ như cà chua.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Anh chỉ nóng mặt chút thôi! Em ăn mặc như thế ngồi trước mặt anh, lại còn ậm à ậm ừ, anh không phát sốt lên mới là lạ.”

Thiệu Bình Hàm uống ừng ực liền một mạch ba cốc nước, vừa ngẩng đầu lên đã thấy tôi ngồi ra chỗ khác thì đặt cốc nước lên bàn lăm lăm:

“Ngồi xa thế làm gì? Anh cũng có nói là mùi trên cơ thể em khó ngửi đâu, chỉ là ngửi vào hơi choáng thôi.”

“Tuân lệnh! Em đi ngủ đây, anh cũng ngủ sớm nhé!”

Tâm trạng hôm nay của Thiệu Bình Hàm rất không tốt, lại hét toáng lên: “Tội trạng còn chưa được làm rõ, ngủ gì mà ngủ!”

Tôi đâu có phạm pháp, người phạm pháp là Mục Thần Chi nhưng tôi lại không thể khai báo tội trạng của anh ta cho Thiệu Bình Hàm, bởi sợ Thiệu Bình Hàm sẽ dùng cực hình xét xử anh ta.

“Em mệt rồi.” Tôi đi vào phòng ngủ, sau lưng còn vang vọng bước chân vội vàng của Thiệu Bình Hàm. Anh ta đứng dậy, bước nhanh đuổi theo rồi ôm chặt lấy tôi từ phía sau. Hơi thở gấp gáp của anh ta phả lên cổ tôi rất khó chịu. Tôi rất sợ, gỡ từng ngón tay của anh ta ra. “Này bánh nướng, là bạn bè thôi, anh đừng như vậy!”

“Không như vậy cũng được, nhưng nếu nàng không bẩm báo toàn bộ sự thật thì trăm sẽ cho nàng làm bạn đồng sàng đêm nay.” Anh ta cười khê. “Đương nhiên, nàng có thể phản kháng.”

Thấy tình hình không thể giấu giếm sự việc được nữa, tôi hít một hơi thật sâu rồi ra điều kiện: “Nói với anh cũng được, nhưng anh phải hứa là không động tay động chân với em nữa, cũng không đi tìm Mục Thần Chi tính chuyện, còn nữa, sau này hai chúng ta phải có giới hạn rõ ràng.”

Tôi bình tĩnh tường thuật lại toàn bộ sự việc, nhưng khi nhắc đến bố thì tôi không thể ngăn nổi nước mắt, đến lúc nhắc đến đứa trẻ trong bụng, tôi càng khóc không thành tiếng.

Thiệu Bình Hàm siết chặt bàn tay, không ngừng run lên, anh ta thở mạnh như con mãnh thú bị chọc giận, vớ lấy chiếc đèn bàn trên giường ném “choang” một tiếng, chiếc đèn thủy tinh trắng va vào tường rồi rơi xuống thành đồng vụn vỡ.

Tôi cúi đầu chết lặng, nhưng khi thấy sự căm phẫn trong lòng Thiệu Bình Hàm đã lên đến cực điểm, vội vàng sải bước ra ngoài thì tôi nhanh chóng chồm tới ôm chặt eo anh ta.

“Anh đã hứa là sẽ không đi tìm anh ấy cơ mà!”

Thiệu Bình Hàm thật sự giận dữ, hất tôi ra. “Anh nói mà không giữ lời đấy! Nếu không xử anh ta thì anh không mang họ Thiệu.”

Đầu tôi đập vào cánh cửa rồi sưng u một cục, rất đau, tôi ngồi thụp xuống, ôm đầu khóc hu hu. “Anh đã hứa với em rồi mà!”

Nắm tay của Thiệu Bình Hàm từ từ rơi lỏng, anh ta khom người xuống xoa đầu cho tôi. “Em bảo vệ anh ta để làm gì? Có anh ở bên, xem anh ta còn dám ức hiếp em nữa không?”

Điện thoại đổ chuông, Thiệu Bình Hàm nhấn nút nghe. “Có chuyện gì thì nói mau.” Sau đó anh ta dìu tôi ngồi vào ghế sofa, vừa không ngừng xoa vết thương cho tôi vừa hỏi han ân cần: “Còn đau không?”

Điện thoại trên mặt bàn trước ghế sofa phát ra giọng nói rành mạch của Thịnh Hạ, còn có cả nụ cười đầy ẩn ý:

“Này, không làm lỡ việc của cậu chứ?”

“Không, nói nhanh đi, tớ đang bận.” Thiệu Bình Hàm giục giã rồi quay lại xin lỗi tôi: “Đều tại anh, vừa rồi anh không chú ý. Em cố chịu đau chút, sưng to thế này kia mà”.

Mặt tôi giống như quả cà chua bị dầm nát, tôi trừng mắt lườm thì Thiệu Bình Hàm lại cười hi hi. Thịnh Hạ ngừng lại giây lát rồi nói tiếp, ngữ khí có chút bức bối: “Cái giọng này của cậu, tớ nghe mà chẳng êm tai chút nào. Cậu nói xem, Mục Thần Chi dạy cho tớ một bài học đã đành, đằng này hể tớ chuyển đến bệnh viện nào thì y như rằng anh ta truy sát đến đó. Hôm nay thì hay rồi, phòng khám chúng ta lập ra cũng bị anh ta làm cho tơi bời. Tớ thấy anh ta muốn cày nát da mặt cậu với tớ đến cùng đấy.”

Tôi không hề hay biết về những thủ đoạn dâm tiện mà Mục Thần Chi giở ra sau lưng tôi. Anh ta định hại tất cả những người ở bên tôi theo kiểu nhổ cỏ thì phải nhổ tận gốc đây mà.

Thiệu Bình Hàm nhìn sắc mặt tôi dần trắng bệch, có vẻ anh ta đã quyết tâm đầu lại Mục Thần Chi đến cùng. Anh ta nói thẳng với Thịnh Hạ: “Thỏ con đang ở chỗ tớ!”

Thịnh Hạ bỗng yên lặng, một lát sau mới hỏi: “Bây giờ cô ấy sao rồi? Có còn sốt không?”

“Sốt thì chẳng nói, cô ấy còn bị Mục Thần Chi đánh nữa! Mặt mũi sưng húp lên, thương tích đầy mình, máu me be bết, thảm thương lắm!”

Tôi vội lên tiếng giải thích: “Thịnh Hạ, anh đừng nghe những lời thổi phồng sự thật ấy. Em không sao”.

“Hay là tớ ghé qua đó, đem cho cô ấy ít thuốc dành cho thai phụ. Một lát sẽ...”

“Cậu đừng đến làm phiền chúng tớ! Tớ có thể chăm sóc tốt cho cô ấy! Cậu cứ ngủ đi, chuyện này chưa xong đâu!” Thiệu Bình Hàm lập tức ngắt lời Thịnh Hạ, hai người nói thêm vài câu nữa thì cúp máy.

Anh ta cười, giải thích: “Ý anh là chuyện của anh và em chưa xong. Em và Mục Thần Chi chia tay thì chia tay, em còn anh đây! Em và đứa bé, anh nuôi được hết!”

Tất nhiên tôi không thể để anh ta nuôi được. Một ngày gần đây Thiệu Bình Hàm rất bận, nhân lúc anh ta không có ở nhà, tôi đã thu dọn đồ đạc và lên bỏ đi. Lúc ngồi trên taxi, điện thoại trong túi xách bỗng đổ chuông.

“Này thô, cậu đến...” Giọng nói sắc mùi rượu của Tô Na Na truyền đến. “Tớ say rồi, cậu phải đến cứu tớ!”

Tôi không kịp nghĩ ngợi nhiều, hỏi địa chỉ của cô ấy rồi đến thẳng đó. Lúc đặt chân vào quán bar, tìm tôi bỗng đập thành thịch, rõ ràng là không trộm cắp gì nhưng tôi thấy lo lắng. Cho dù là Thiệu Bình Hàm và Tô Na Na đã chia tay, Thiệu Bình Hàm cũng không yêu cô ấy, thế mà tôi vẫn cảm thấy việc mình làm không phải lẽ cho lắm. Nếu Tô Na Na có hỏi thì tôi cũng sẽ giải thích cho cô ấy hiểu. Dù cô ấy và Thiệu Bình Hàm có thể tiếp tục được nữa hay không, tôi cũng không thể đón nhận tình cảm của anh ta.

Tôi đẩy cánh cửa bước vào căn phòng, mùi thuốc lá và rượu xộc thẳng lên mũi, tôi liền lấy tay bịt miệng vì chỉ muốn nôn ọe. Tô Na Na đang ngồi trên sofa, xung quanh là một đám đàn ông lạ mặt, tất cả ánh mắt đều dừng lại trên cơ thể tôi, tôi bỗng trở nên lóng ngóng. Bộ dạng của Na Na cho thấy cô ấy vẫn rất tinh táo, ngồi rất ngay ngắn trên sofa, gương mặt trang điểm đậm nở nụ cười diêm lệ. Nụ cười được ánh đèn màu phản chiếu lại càng giống một bức tranh sơn dầu vô cùng diễm lệ nhưng lại vô hồn. Trong giây phút ấy, nụ cười của Tô Na Na khiến tôi cảm thấy đau buồn, còn có sự dằn vặt.

“Đứng đó làm gì? Đến đây!” Tô Na Na vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, ngoắc tay ra hiệu tôi lại gần. Người đàn ông ngồi cạnh liền tránh sang bên nhường chỗ, ánh mắt anh ta vẫn chưa rời khỏi cơ thể tôi.

Chỉ có điều, ánh mắt bất nhã ấy lại vô cùng quen thuộc, chẳng khác nào những ánh nhìn sàm soi khi tôi còn làm vũ công trong hộp đêm ngày trước. Là vì tối hôm đó Thiệu Bình Hàm nghe được điện thoại rồi đi tìm tôi, còn bắt thăm mấy ngày nên cô ấy mới tụ tập cùng đám đàn ông này. Lúc đưa tay ra nắm tay Tô Na Na, tôi cảm thấy hơi do dự và có phần lo lắng. Nhưng không như tôi dự liệu, cô ấy không hất tay tôi ra mà nắm thật chặt.

“Đi thôi! Cậu say rồi.” Tôi không muốn Tô Na Na bị sa chân ở những nơi như thế này.

“Say là cái cớ để gọi cậu đến thôi, cậu tưởng thật à?” Tô Na Na bật cười, tay phải cầm chai rượu tu ừng ực, còn tay kia vẫn nắm chặt tay tôi, giọng nói bất mãn: “Cậu vẫn ngốc như thế! Tớ lừa mà cậu cũng không biết!”

“Đừng uống nữa.” Tôi bỗng đau lòng, giật chai rượu khỏi tay cô ấy.

“Cậu cũng uống đi!” Tô Na Na lấy một chai rượu trên bàn đẩy về phía tôi, cười duyên dáng giới thiệu với mọi người: “Cô em đây là hoa khôi của trường em, tửu lượng khá lắm đó.”

Những người đàn ông bên cạnh lập tức hớn hở chêm lời, còn có người rót rượu mời tôi.

“Sao lại xinh đẹp thế cơ chứ? Đúng là hoa khôi! Mà có thể miêu tả như thế nào đây nhỉ? Da trắng, mịn màng như trứng gà bóc!”

“Mấy năm trước tôi có gặp một em gái trong hộp đêm, dáng cực chuẩn, múa đẹp khôi chê, rất giống với em này!”

Tôi bất giác giật mình, sợ bị người ta nhận ra, đã cúi đầu xuống rồi mà đôi môi vẫn không ngừng run rẩy. Tôi nắm tay Tô Na Na, nói khẽ: “Chúng ta đi thôi!”

Âm thanh trong phòng quá lớn nên cô ấy hoàn toàn không nghe thấy tôi nói gì. Lúc chai rượu đẩy đến trước mặt, tôi suýt nữa thì giật mình kêu lên.

“Sợ gì chứ? Lo lắng sao?” Tô Na Na ghé sát vào tai tôi, nói thật nhỏ.

Âm thanh hòa cùng hơi thở nồng nặc mùi rượu khiến tim tôi vô cùng rối loạn, ngược ánh mắt đầy lo âu về phía Tô Na Na. Cô ấy bỗng cười, nói: “Hi, cậu sợ cái gì chứ? Cậu có làm gì sai đâu, tớ và Thiệu Bình Hàm chả liên quan gì đến nhau, tớ không hề thích anh ta.”

Nếu Tô Na Na hất tay tôi ra, chứ tôi một trận thì có lẽ tôi đã nhẹ lòng hơn một chút. Nhưng đằng này, cô ấy chỉ cười, cười đến mức khiến tôi sợ hãi.

Tô Na Na cúi đầu xem đồng hồ, cười nói: “Tớ vào nhà vệ sinh một lát, cậu cứ vui vẻ nhé!”

Ghế xô pha hơi rung theo động tác đứng lên của cô ấy. Các dây thần kinh của tôi bỗng chốc trở nên nhạy cảm lạ thường, vội túm lấy tay Tô Na Na. Cô ấy quay lại nhìn tôi rồi rút tay ra khỏi tôi từng chút một.

“Tớ có thể làm hại cậu sao? Lát nữa tớ quay lại.”

Giây phút Tô Na Na rút từng ngón tay ra khỏi tay tôi, tôi bỗng cảm thấy buồn đau tê tái, như thể nếu hai bàn tay rời khỏi nhau thì thế giới này sẽ tách thành hai bờ riêng biệt. Tô Na Na sẽ không hại tôi, lát nữa cô ấy sẽ quay lại. Tôi quá nhạy cảm rồi! Trên đời này, ngoài cô ấy ra, không còn ai đáng để tôi đặt niềm tin trọn vẹn đến thế.

Nhưng rất lâu sau vẫn không thấy Tô Na Na quay lại. Cửa phòng bị đóng chặt, một đám đàn ông với đôi mắt của hổ dữ chòng chọc, lăm le bên tôi. Tôi bỗng có dự cảm chẳng lành, vừa nhắc người lên đã bị kéo lại chỗ cũ.

“Còn chưa uống mà, vội vã thế sao?”

“Tôi muốn đi vệ sinh.”

“Thế thì uống đã, uống xong rồi đi.” Người đàn ông kề chai bia lên môi tôi.

“Tôi thật sự không biết uống!”

“Vậy thì hút một điếu thuốc.” Hắn ta rút ra một điếu thuốc, ngậm lên miệng, châm xong rồi nhét vào miệng tôi.

Tôi quay mặt né tránh. “Xin lỗi, tôi muốn ra ngoài hít thở một chút, lát nữa vào rồi uống được không?”

Bọn họ quá đông, mình tôi không thể chống đỡ nổi.

“Nóng thì cởi ra đi, đều là người một nhà cả mà.” Hắn ta cười, những gã đàn ông xung quanh cũng gật đầu cười theo.

Tôi lại vùng dậy nhưng bị một cánh tay lôi trở lại xô pha, chiếc cúc áo trên người bật ra, tôi vội lấy tay che lại thì bị hắn ta gạt tay ra rồi kề chai bia lên môi tôi.

Vị cay của bia xộc thẳng vào miệng khiến tôi sặc sụa. Không phải là tôi không biết uống nhưng tôi không muốn uống một giọt nào, cố gắng phản kháng đến mấy cũng vô dụng. Hắn ta quàng tay qua cổ rồi cứ thế đổ ừng ực bia vào miệng tôi khiến nước bia, bọt bia chảy đầy trên mặt.

Từ khi bị thương ở vùng eo, sức khỏe của tôi rất kém. Tôi ột mét sáu mươi lăm mà nặng chưa đầy bốn mươi cân nên rất dễ bị họ khống chế. Khi bị những bàn tay bẩn thỉu ấy giữ chặt lấy cơ thể, tôi không biết lấy đâu ra nhiều sức lực đến thế, đẩy họ bật ra và loạng choạng nhào ra ngoài, cũng không biết mình va phải những vật gì.

Nhưng cánh cửa lại bị một gã khác chặn lại, tôi gắng gượng trấn tĩnh nói: “Mấy anh đừng quá trớn nữa, lát nữa Tô Na Na sẽ quay lại, chẳng phải mấy anh là bạn cô ấy sao?”

“Chính vì các anh đây là bạn của cô ấy nên hôm nay mới phải chỉnh đốn em một trận!”

Một lũ người không khác gì bầy sói đói chồm lấy tôi. Tôi bị túm tóc rồi ngã nhào xuống sàn nhà. Đầu tôi bị đập vào cạnh bàn đến tóe máu. Họ văng ra những lời độc địa rồi đổ đầy bia lên người tôi trong khi tay chân không ngừng dẫm dẫm.

Toàn thân tôi đau ê ẩm, tưởng chừng như xương cốt sắp vỡ vụn. máu trộn với bia chảy ngược vào mắt, tôi co người lại, hai tay ôm chặt lấy bụng. “Không được đá vào bụng của tôi, tôi xin các anh!”

Thật ra tôi định hôm nay sẽ đến bệnh viện để lấy đứa trẻ ra, nhưng trong giây phút này, tôi lại ra sức bảo vệ sinh linh bé bỏng ấy. Trong lúc hoảng hốt, tôi nhìn thấy cảnh tượng của buổi chiều hôm ấy, khi tất cả mọi người trên thế giới này ruồng bỏ tôi thì chỉ có Mục Thần Chi chậm chậm đưa bàn tay ra, cơ thể anh như được bao bọc bởi ánh nắng mặt trời. Hôm ấy mây rất trắng, bầu trời trong xanh và nụ cười của anh thật ấm áp.

“Nào, đưa tay cho anh, anh sẽ đưa em đi xem hạnh phúc.”

Mơ hồ, càng lúc càng mơ hồ, nước mắt tôi cuối cùng cũng vỡ òa. Khoảnh khắc họ nhấc bổng tôi lên, cơ thể tôi như chơi vơi giữa không trung, những giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống sàn rồi vỡ vụn.

“Đừng đánh mạnh quá, không thì diễn kịch không xong lại xảy ra chuyện thật!”

Đúng lúc quần áo tôi bị xé toạc thì cánh cửa đổ ập xuống sau một âm thanh kinh thiên động địa, tất cả mọi người trong phòng đều sững sờ.

Rồi “ầm” một tiếng, chiếc bàn bị đá bay khỏi vị trí cũ.

Tôi kinh ngạc đưa mắt nhìn, nước mắt chảy xuống cổ rồi tiếp tục trượt xuống ngực nhưng tôi lại cảm thấy ấm áp.

“Cút hết cho tao!” Mục Thần Chi thét như xé họng, rồi như người bị điên, vớ phải ai cũng đánh.

Tiếng nhạc trong căn phòng vẫn chưa dừng, tiếng bước chân hỗn loạn chạy ngoài hành lang, chúng cùng lúc lọt vào tai nhưng tôi không hề thấy chất chúa. Tôi đưa tay ra cầu cứu Mục Thần Chi. Mục Thần Chi hất phăng ra, mu bàn tay tôi đau rát, cánh tay như sắp rời khỏi cơ thể. Tôi nghe thấy cả tiếng máu ngưng tụ trong huyết quản, càng lúc càng chậm và lạnh lẽo, hông biết bao giờ mới ngừng lại.

Mục Thần Chi nhìn chăm chăm vào thân hình đầy thương tích của tôi, khóe môi nhếch lên một nụ cười mỉa. “Em luôn thích chà đạp bản thân!”

Tôi tự lừa mình rồi lừa người, tự chuốc lấy nhục nhã! Anh ta hận tôi đến thế thì sao lại đến cứu tôi? Tôi muốn cài lại cúc áo nhưng chúng đều bị rơi hết từ lúc nào, chỉ còn cách kéo hai bên áo lại. Khắp mặt tôi đầy máu, chỗ nào cũng màu đỏ, vừa sợ hãi vừa mơ hồ. Mấy lần tôi cố gượng dậy nhưng lại ngã ra đất. Tôi không thể tự mình đứng lên được, còn Mục Thần Chi vẫn như bức tượng băng đứng yên tại chỗ, nhìn tôi đầy khinh miệt.

Tôi cắn răng, muốn chống tay dậy nhưng lòng bàn tay lại đè lên những mảnh thủy tinh vỡ trên sàn nhà, chúng cứ thế đâm vào da thịt tôi. Tôi sợ máu, tôi không dám nhìn lòng bàn tay đầm đìa máu ấy nên có đau đến mấy cũng không dám rút những mảnh thủy tinh đó ra.

Khuỷu tay, đầu gối, tôi không biết còn chỗ nào bị thương nữa không, chắc là thương tích đầy mình, chắc là bộ dạng tôi lúc này rất đáng sợ bởi tôi nghe thấy những người đứng ở ngoài cửa vừa nhìn thấy tôi đều kêu thét lên.

Tôi giống như một bóng ma, loạng choạng lê ra phía cửa nhưng chưa đi được bao xa thì đã bị Mục Thần Chi bế thốc lên, đôi đồng tử đen nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Bỏ tôi xuống! Tôi có thể tự đi được.” Tôi nấc lên, cảm nhận rõ ràng lồng ngực anh ta phập phồng lên xuống do phải cố gắng kìm cơn tức giận.

“Cô đi đâu? Đến nhà Thiệu Bình Hàm hay nhà của bất kể một thằng đàn ông nào khác?” Mục Thần Chi cắn răng cười lạnh lùng. “Phó Tiểu Mật, tôi nói cho cô hay, cô có thể gây bất cứ chuyện gì nhưng chỉ được ở bên cạnh tôi thôi!”

Bác sĩ tiến hành kiểm tra sức khỏe toàn diện cho tôi, còn tiêm ột mũi an thai. Rất nhiều loại thuốc tôi không được phép dùng trong khi thương tích toàn thân. Tôi chỉ còn biết cố chịu đựng, nằm trên sofa rên rỉ.

Đã quá nửa đêm, Mục Thần Chi từ thư phòng bước ra, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại: “Cái gì nên giữ thì giữ, những thứ khác thì cứ theo nguyên tắc cũ mà tiến hành”.

Mục Thần Chi vốn là người luôn giữ sắc mặt tỉnh bơ, nhưng lại lén ra tay, thủ đoạn thâm hiểm, cú điện thoại vừa rồi chắc hẳn là liên quan đến việc xử lý những tên lưu manh trong quán bar ấy. Những tên nên giữ lại chính là những kẻ đã chạm vào người tôi, anh ta muốn đích thân xử chúng.

Thấy tôi nằm rên rỉ, Mục Thần Chi cúp điện thoại rồi nhùi chặt đôi mày hơn, các ngón tay từ từ co lại thành một nắm đấm khiến điều thuốc đang cầm trong tay nát vụn, những sợi thuốc lá rơi xuống tới tấp. Mục Thần Chi tiện tay gạt luôn chiếc gạt tàn văng xuống đất. Tôi sợ hãi nhìn tàn thuốc vương vãi nền nhà.

Giọng nói do anh ta cố gắng nén giận vang lên khiến tôi thấy nhói tai: “Sao trước đây tôi không nhìn ra gan của cô lại to đến thế nhỉ?”

Tôi đau đớn khắp người, anh ta đã hiểu lầm, lại còn chửi tôi, những chua xót trong lòng tôi biến thành nỗi giận dữ tỗi tỗi. “Thứ anh không thể nhìn ra còn nhiều lắm!”

Mục Thần Chi nhảy xổ đến bóp cằm tôi rồi nâng lên cao hết cỡ, hơi thở nặng nhọc. “Có thai sao cô không nói cho tôi biết?”

Tôi sợ anh ta ép tôi bỏ đứa trẻ nhưng vẫn cố gắng che giấu sự lo lắng và nỗi sợ hãi trong tim, bộ dạng của anh ta thực sự làm người ta chết khiếp, hai mắt tưởng chừng như sắp phun ra máu. Tôi như không nhận ra giọng nói của chính mình: “Đứa con ấy không phải của anh.”

Bốp! Cái bạt tai nẩy lửa giáng xuống má tôi. Mục Thần Chi nghiêng răng, gằn giọng nói. Từng câu chữ như ngọn lửa bùng bùng: “Cô còn lừa tôi?”

Tôi ôm gò má rát bỏng, điên cuồng hét lên: “Lừa người đều là do tôi học từ anh! Tôi nói cho anh hay, anh đừng mong động vào đứa trẻ này. Nó không phải con anh, anh không có tư cách động đến.”

Mục Thần Chi sững sờ, đôi mày từ từ giãn ra, định nói thêm điều gì thì từ ngoài hành lang vọng đến những âm thanh hỗn tạp. Trước tiên là giọng nói sợ sệt của Huệ Tử: “Thưa anh, anh không thể vào được!”

Ngay sau đó là tiếng cười nói giễu cợt của Thiệu Bình Hàm: “Ha ha, hẳn ta coi nơi này là hoàng cung thật sao? Mục Thần Chi, mày thò mặt ra ngay cho tao”, giọng nói của Thiệu Bình Hàm cao vút như thể khiến cả trần nhà lắc lư.

Mục Thần Chi từ từ đứng dậy trong khi Thiệu Bình Hàm đã xông vào tận nơi, vừa nhìn thấy thân thể đầy thương tích của tôi, anh ta đã nhảy qua ghế sofa tiếng lại ra tay với Mục Thần Chi.

Không giống như lần trước, Mục Thần Chi không những trả đòn, mà còn lôi ra toàn đòn độc. Hai người đàn ông bất chấp hình tượng thường ngày lao vào đánh nhau, ghế sofa bị đập đổ, đồ đạc trên bàn cũng rơi loảng xoảng. Huệ Tử và các gia nhân khác thì ra sức can ngăn.

Với võ thuật và sự điên cuồng, Mục Thần Chi và Thiệu Bình Hàm trở thành hai gã điên thật sự. Tôi sợ họ có thể làm hại đến đứa bé trong bụng nên lùi ra xa. Hai người vừa đánh đấm vừa chửi bới:

“Tao muốn giữ chút thể diện ày mà mày lại càng được thể làm càn, mày đừng tưởng ai cũng phục tùng mày!”

Mục Thần Chi cũng vô cùng tức tối, giọng nói nẩy lửa:

“Người phụ nữ của tao, không cần mày quan tâm đến!”

Thiệu Bình Hàm bật cười lạnh tanh. “Tao chưa bao giờ nhận cô ấy là người phụ nữ của mày!”

“Cô ấy có chết cũng là của tao!”

“Cô ấy là con chó của mày để mày trói chặt rồi vừa đánh vừa chửi sao?”

Những lời nói ấy như một con dao sắc đâm mạnh vào tim, tôi bật tai hét lên: “Đủ rồi!”

Căn phòng bỗng yên ắng trở lại nhưng trận cuồng phong vẫn chưa lắng xuống. Huệ Tử và những gia nhân khác cũng không dám tiến lại thu dọn bãi chiến trường, đứng nép ở một góc rất xa. Mục Thần Chi ngồi trên ghế sofa bị lật đổ, tay run run rút ra một điều thuốc, còn chưa châm đã vò nát rồi ném xuống đất.

“Khốn khiếp!”

“Thích chửi thì cứ chửi đi, ông nội đây nghe tuốt. Mày hóa trang cũng tử tế lắm, lợi hại thật.” Hai con mắt của Thiệu Bình Hàm dù đã sưng tím mà vẫn cố đưa đầy nhạo báng Mục Thần Chi.

“Mày cầm mồm lại cho tao!” Mục Thần Chi tức tối quát đám gia nhân: “Gọi điện báo cảnh sát, tóm cổ thằng lưu manh này lại.”

“Không cần gọi.” Thiệu Bình Hàm bước nhanh đến nắm lấy tay tôi nói: “Về nhà với anh... à không, với chồng!”

Nghĩ đến việc Tô Na Na hại mình, cơn giận trong tôi trào lên, đỏ mặt tía tai, tôi hất mạnh tay anh ta. “Đừng động vào tôi!”

Thịnh Hạ chắc là đứng đợi ở ngoài, bây giờ mới hốt hoảng chạy đến, nhìn chiến trường một lượt rồi quay sang nhìn tôi, chẳng nói chẳng rằng kéo tay tôi ra ngoài. Tôi không phản kháng, chỉ nghe giọng nói giận dữ uy hiếp của Mục Thần Chi ở phía sau: “Phó Tiểu Mật, cô nghĩ kỹ đi, ra khỏi cánh cửa này thì cô sẽ thảm hại như thế nào!”

Tôi cười quay đầu lại, đi đến trước mặt anh ta, khẽ “hừ” một tiếng rồi lại tiếp tục cười. “Tôi ở lại cũng được, anh chấp nhận bị mọc sừng, chấp nhận nuôi con người khác, những thứ ấy tôi cầu còn chẳng được nữa là! Anh giữ tôi lại thì chẳng phải là anh sẽ đau đớn đến tận xương tủy sao? Tôi nói cho anh biết, đứa trẻ này là con của Thịnh Hạ.”

Mục Thần Chi giơ tay giáng cho tôi một cái bạt tai, tôi lão đảo ngã gục xuống, một bên má rát bỏng. Tôi bật dậy chồm tới cầu xé quần áo, đâm đá anh ta. Những sợi tóc dính lại nơi khoe miệng, tôi điên cuồng gào khóc. “Anh đánh chết tôi đi! Đánh chết luôn cả đứa trẻ nữa.”

Mục Thần Chi đứng yên thẫn thờ như thể bị mất hết hồn phách, cơ thể chỉ còn lại lớp vỏ bọc, cứ thế nhắm mắt để mặc tôi đâm đá, đôi môi lắp bắp tự nói với chính mình, lặp đi lặp lại một câu duy nhất: “Chẳng còn ý nghĩa nữa rồi!”

Một giọt nước mắt trào ra ngoài khóe mắt rồi rơi xuống bàn tay tôi. Tôi cũng không cào cấu nữa, chất lỏng nóng rực lan rộng theo các đường vân tay, lại có những giọt nước mắt mới rơi xuống, liên tiếp không ngừng, vô cùng bỏng rát. Mỗi một giọt nước mắt đều là một nhát dao tẩm độc chĩa vào cơ thể tôi rồi hòa vào máu, tự do chảy trong huyết quản. Toàn thân tôi ê ẩm, đau như nát ruột xé gan, đau đến nỗi không thiết sống nữa.

Mục Thần Chi, anh thật độc ác! Đến giờ mà vẫn còn dùng nước mắt để đánh lừa tôi. Bao nhiêu việc tốt đẹp trước đây đều là giả dối, nước mắt của anh cũng là giả dối. Nếu anh chưa bao giờ đối tốt với tôi thì có lẽ tôi đã không hận anh đến thế, anh có biết không? Những ngày tháng ở bên anh, khi tất cả đều là đồng vỡ vụn thì chúng lại như độc tố cắm sâu vào trái tim tôi, khiến tôi không thể quên nổi, cứ nghĩ đến là lại đau! Anh tàn nhẫn với tôi như thế đấy! Anh đã thành công trong việc dùng những hành động đẹp để để không chế trái tim tôi, làm han gỉ mạch máu trong tôi! Anh đã thắng rồi.

Dường như tất cả nước mắt đều tuôn, bao nhiêu sức lực cũng đều bị tiêu sạch, tôi bị Thịnh Hạ và Thiệu Bình Hàm lôi đi ngay trước mặt Mục Thần Chi. Hình ảnh của anh ta cũng biến mất trong phút giây cánh cửa đóng sầm lại. Tôi cảm giác tất cả bóng đèn trên thế giới này đều tắt lịm, đến cả bóng hình cũng không còn tồn tại.

Khi đến nhà Thịnh Hạ, tôi cũng không đem chuyện bị Tô Na Na hãm hại kể cho Thiệu Bình Hàm nghe. Tất cả đều bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra, dường như chỉ là những ảo giác. Cho dù Mục Thần Chi có đến tìm bọn lưu manh nọ thì chắc họ cũng không tiết lộ.

Tôi biết Mục Thần Chi vẫn theo dõi mình, rất nhiều lần tôi nhìn thấy chiếc xe của anh ta đậu trong bãi đỗ xe của khu vực này. Vẫn là con siêu xe lòng đỏ trứng mà không phải chỉ có tiền là mua được. Anh ta không xuất hiện trước mặt tôi, tôi cũng không muốn gây chuyện với anh ta.

Ăn xong bữa tối, Thịnh Hạ đi trực tăng ca. Nhận được điện thoại của Tô Na Na, tôi không do dự đi đến chỗ hẹn. Tôi phải làm rõ, tại sao trong mắt cô ấy, tình bạn bỗng chốc trở nên rẻ mạt đến thế, tại sao cô ấy lại trở nên xa lạ và nhẫn tâm đến thế vậy.

Tại tầng hai của quán cà phê, Tô Na Na kiêu diễm ngồi đối diện tôi, nhìn cốc sữa trước mặt tôi rồi bật cười nói: “Sao? Sợ tôi đầu độc cậu? Không sao, sữa này không ảnh hưởng gì tới đứa bé trong bụng cậu đâu.”

Cô ấy sẽ không hạ độc! Chúng tôi dù sao cũng là bạn bè, đã từng là bạn!

Tô Na Na cười nói: “Tôi sớm đã nhắc nhở cậu, tôi hận cậu, có thể hãm hại cậu, là tại cậu không tin, cậu ngu ngốc!”

Tim tôi nhói đau nhưng vẫn mỉm cười. “Tôi chỉ muốn biết tại sao cậu hận tôi, bởi vì Thiệu Bình Hàm sao?”

“Cô gái nào có bề ngoài càng trong sáng thì càng dễ quyến rũ người khác, đặc biệt là cậu với sự trong sáng đến ma mị. Cậu có biết cái bộ dạng cúi đầu cắn môi của cậu trông ghét lắm không?” Tôi chưa bao giờ tưởng tượng nổi người bạn tốt nhất của mình lại có thể cười độc địa đến thế. Khi Tô Na Na nói ra những lời đó, tôi tự nhủ lòng rằng chắc chắn mình đang nghe nhầm.

“Cậu làm bộ đáng đáng thương cho ai xem? Tôi biết, cậu không hề giả tạo, cậu vốn dĩ đã đáng thương, Thịnh Hạ cũng nói cái vẻ rụt rè, đáng thương của cậu vô cùng thu hút người khác. Cậu xuất hiện ở đâu là nơi đó có mùi vị của sự mê lương, ấy chính là thứ gia vị hấp dẫn bọn đàn ông.”

“Tôi chẳng đi quyến rũ ai cả, cũng không cần ai bảo vệ mình.”

“Đúng thế, cậu đều đã cự tuyệt người ta. Nhưng cậu không biết sao? Loại phụ nữ với dáng vẻ tội nghiệp như cậu, cự tuyệt lại là một liều thuốc độc phản tác dụng.”

Tôi cười khỏ. “Dù có nói thế nào thì tôi đều có lỗi.”

“Ha ha, tôi quên mất là cậu chưa bao giờ biết tới sự đau đớn. Vậy để tôi nói thêm cho cậu vài chuyện nữa, tôi hâm hận cậu không chỉ lần này, người ném cậu xuống cầu thang cũng là tôi. Hành tung của cậu đều là tôi tiết lộ với Mục Thần Chi, mâu thuẫn của các người cũng đều do tôi giật dây từ phía sau. Cậu cho rằng tôi điều tra cái chết của bố cậu là giúp cậu? Tôi muốn từ từ đẩy cậu ra xa anh ta, mà anh ta cũng biết cách giữ thể diện cho tôi. Cậu không biết rằng, thấy hai người bất hòa như thế, tôi vui thế nào đâu! Anh ta xuất hiện trong quán bar cũng đúng lúc phải không? Anh ta đánh cậu, hiểu lầm cậu, những cảm giác ấy dễ chịu chứ?”

Tôi cố gắng không để hai hàm răng va vào nhau phát ra tiếng, nhìn thẳng Tô Na Na, nói: “Tôi không hề yêu anh ta, cậu không làm tổn thương tôi được đâu.”

Tô Na Na nở nụ cười khinh miệt. “Cậu không yêu anh ta sao? Ha ha ha, tôi nói cậu ngốc, hóa ra cậu ngốc thật! Đến bản thân yêu ai cũng không biết! Cậu có đáng sống nữa không? Nhưng cậu cũng không thể yêu anh ta, nằm dưới kẻ thù đã giết chết bố mình, rồi bị anh ta hết lần này tới lần nọ chơi xỏ, cậu không thấy như vậy là rất thô bỉ sao? Sao cậu có thể vô liêm sỉ đến vậy?”

Tôi cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đều bị cô ta xé nát, chỉ cần một cơn gió thổi đến là có thể cuốn hết đi trong chốc lát. Tôi đứng dậy đi ra cầu thang thì bị Tô Na Na lôi lại: “Cậu vội gì chứ? Tôi vẫn chưa nói xong!”

Không muốn, tôi không muốn nhìn cô ấy nữa, tôi không quen con người này. Tô Na Na của tôi là người mà cho dù là chuyện gì xảy ra cũng bảo vệ tôi, đi cùng tôi, là người có thể cùng tôi đắp chung chăn hàn huyên thâu đêm suốt sáng, là người mà sau này cả hai có biến thành những bà lão thì vẫn gọi nhau bằng biệt danh. Tại sao tình cảm của con người lại mong manh đến thế?

“Có phải cậu muốn nói cậu không hận tôi? Ha ha, cậu vẫn luôn như thế, lại còn tự mình là Thánh Mẫu! Cậu dựa vào cái gì chứ? Cậu nhu nhược, dòn hèn. Xảy ra chuyện gì cũng chỉ biết khóc! Rốt cuộc cậu có điểm gì tốt? Tại sao bao nhiêu người phải chạy theo cậu mà cậu lại không biết quý trọng? Vì sao mà trong tim Thiệu Bình Hàm chỉ có mình cậu? Cứ nghĩ đến mỗi câu nói của anh ta với tôi, từng câu từng chữ đều là muốn lợi dụng tôi để tiếp cận cậu là tôi lại thấy hận cậu! Nhưng tôi còn ngốc hơn cả cậu, biết rõ anh ta không yêu mình mà vẫn còn ở cùng anh ta.” Giọng nói của Tô Na Na bỗng có thêm những tiếng nắc nhen. Cô ấy cố kìm nước mắt, mỉm cười. “Cậu nghĩ mỗi tối anh ta ở nhà tôi để làm gì? Anh ta đến để hỏi thăm tình hình của cậu, anh ta muốn tôi bỏ đứa bé đi! Tôi cũng đang mang đứa trẻ của anh ta. Đó là con của anh ta! Nhưng anh ta vì cậu, vì đứa con của người khác mà chỉ nghe một cuộc điện thoại liền bỏ đi, tôi có khóc thế nào thì anh ta cũng mặc. Anh ta ra sức đối đầu với Mục Thần Chi cũng vì muốn bảo vệ cậu. Còn tôi thì sao? Ai lo cho tôi? Tôi không bằng một ả tình nhân của anh ta!”

Nước mắt của Tô Na Na càng lúc càng tuôn ra dữ dội. “Dựa vào đâu mà tình yêu của cậu đòi loại người như anh ta bỏ thí? Phó Tiểu Mật, Phó Tiểu Mật, từng lời anh ta nói ra đều là tên của cậu, vì sao lại là cậu? Vì sao lại luôn là cậu?”

Tô Na Na trước nay kiêu hãnh kiên cường, lúc nào cũng bảo vệ tôi nhưng cô ấy lại không tự bảo vệ nổi mình, không thắng nổi tình yêu, tất cả đều vì một kẻ thua kém cô ấy đủ mọi mặt như tôi. Cảm giác ấy

chẳng khác nào nữ vương bị thua một con thỏ đế. Đương nhiên, cô ấy không thể chịu nổi. Là tôi, là tôi đã vô tình hủy hoại lòng tự tôn và tình yêu của cô ấy, cho dù thật sự là tôi không hề cố ý.

“Rất tốt! Bây giờ kể hăm hại cả tôi cơ đấy!”, giọng nói của Mục Thần Chi đột ngột cất lên.

Ánh sáng trải lên thân hình cao lớn ấy, bên cạnh màu vàng là chiếc bóng màu đen, anh ta như từ trên trời giáng xuống, chậm chậm, tiến lại, ánh mắt không rời Tô Na Na. Mục Thần Chi đang cười, trong đôi mắt đẹp để ấy có cả sự ghê tởm và căm phẫn, hận một nỗi không thể róc xương lóc thịt cô ấy.

“Cậu đi đi!” Tôi muốn đưa Tô Na Na ra xa khỏi vòng nguy hiểm nhưng không kịp, bụng tôi bỗng đau quặn quại khiến ngay cả việc đưa tay ra cũng hết sức khó khăn. Tôi ngược lên nhìn thẳng vào mắt Tô Na Na, tại sao, tại sao lại bỏ thuốc độc vào trong cốc sữa?

Tô Na Na lạnh nhạt nhìn xuống bàn tay đang ôm chặt lấy bụng của tôi mỉm cười. Tôi hiểu rồi, đứa bé trong bụng cô ta không còn nữa, cho nên đứa con trong bụng tôi cũng phải chết.

Tại sao? Tô Na Na, tại sao cô phải làm như thế?

Tôi cảm thấy trời đất như sắp sụp đổ, cả thế giới điên đảo quay cuồng, vết thương thể xác không đau bằng vết thương lòng. Tôi thẫn thờ nhìn cô ta, nước mắt không ngừng chảy, tôi không thể đứng vững được. Cô ta lại cười rồi nhẹ đẩy tôi ra.

18. Chương 18

Yêu anh là một sai lầm,

Em không sợ đau khổ, tự nguyện dấn thân vào con đường lạc lối

Anh đi đường anh, em vờ như không biết,

Em biết anh có những nỗi lòng không thể nói ra,

Lẽ nào anh thật sự không bận tâm?

Chiếc giường vừa nhỏ vừa lạnh, tôi cảm giác như mình sắp bị đông cứng, chẳng khác nào một tảng đá cứ chìm dần xuống vực thẳm của bóng đêm, rồi lơ lửng trong không trung, không thể rơi hẳn xuống. Cơ thể tôi như bị thanh sắt lạnh khuấy đảo không ngừng, tưởng chừng lực phủ ngũ tạng dần bị lôi hết ra ngoài.

Trong vùng lạnh giá và tối tăm ấy, có một người luôn nắm tay tôi rất chặt, rất xót xa, vô cùng dịu dàng và thân quen. Tôi thật sự hồ đồ mất rồi, trong cơn mê man tôi cứ nghĩ rằng, chỉ cần người ấy không buông tay tôi ra thì tôi cũng sẽ không bao giờ buông. Cũng chỉ có trong giờ phút này đây, tôi mới không chút băn khoăn do dự, đặt bàn tay mình trong vòng tay ấy. Ánh đèn trắng nhức mắt, khi ánh sáng phụt tắt, thứ quý giá nhất trong bụng tôi, thứ tôi ra sức bảo vệ đã bị người ta cướp đi trắng trợn.

Lúc tỉnh dậy, tôi nhìn thấy gương mặt anh ta với chiếc cằm đã lún phún râu. Lần đầu tiên tôi cảm thấy nhìn bộ dạng khi anh ta để râu thật đẹp. Bao nhiêu những lần đầu tiên của tôi đều dành hết cho anh ta, tiếc rằng anh ta không phải là người tôi nên cho đi điều ấy.

Đôi mắt của Mục Thần Chi sáng lên lộ rõ niềm vui, thấy tôi trở mình quay lưng lại, bàn tay anh ta nắm chặt hơn rồi hỏi: “Tại sao?”.

Tại sao cái gì? Hai lần tôi bị người ta đẩy từ trên cầu thang xuống, tôi cũng muốn biết là tại sao. Tôi không làm điều gì sai trái, tại sao lại đối xử với tôi như thế? Tại sao tôi không bảo vệ được mình? Ngay cả đứa con trong bụng cũng không giữ được?

Anh ta sắp kết hôn rồi, anh ta hoàn toàn không yêu tôi, khinh bỉ tôi, muốn tôi cút xéo, thế mà bây giờ anh ta lại xuất hiện ở đây, tại sao chứ?

“Đứa bé không phải con anh, là tôi không cẩn thận nên vấp ngã.” Trong phòng bệnh chỉ có chiếc đèn nhỏ, ánh sáng yếu ớt, không thể soi tỏ được thứ gì. Hai tay anh ta đặt lên hai vai tôi, cả thân hình lấm lũi che lấp ánh sáng. Tôi thấy gương mặt tăm tối của anh ta trông rất đáng sợ.

“Em lại lừa anh nữa sao?” Sự ghê tởm trong mắt anh ta đủ để xuyên thấu tất cả.

“Anh ở lại đây chẳng phải vì tôi đã làm mất đứa con của anh sao? Tôi nói cho anh biết, là tôi cố ý ngã trước mặt anh, tôi không hề muốn có đứa trẻ này.”

Mục Thần Chi nâng tôi dậy, đôi mắt hằn những tia máu đã không còn đẹp đẽ như bình thường, những đường gân trên cánh tay cũng nổi lên xanh lét: “Em thử nói lại lần nữa xem!”

Kim giây trên chiếc đồng hồ đeo tay của anh ta vẫn không ngừng tích tắc bên tai tôi. Không khí đầy mùi thuốc sát trùng. Trong không gian yên tĩnh đến quái gở này, tôi lại không thấy sợ hãi, chỉ có cảm giác buồn chán bởi tại sao tôi vẫn còn sống?

Đầu óc tôi như chiếc ống kính máy quay chuyển động chóng mặt, mấy nghìn bức thư anh ta viết, còn có cả nụ cười mỉa mai của Tô Na Na.

Nhưng cậu cũng không thể yêu anh ta, nằm dưới kẻ thù đã giết chết bố mình, rồi bị anh ta hết lần này đến lần nọ chơi xỏ, cậu không thấy như vậy là rất thô bỉ sao? Sao cậu có thể vô liêm sỉ đến vậy?

Tôi rất buồn, thật sự rất buồn, nhưng vẫn phải mỉm cười.

“Một nghìn lần cũng thế cả thôi. Tôi không yêu anh, tôi hận anh! Anh muốn có con thì sẽ có người để cho anh. Chúng ta không còn liên quan gì tới nhau nữa.”

Bàn tay Mục Thần Chi túm chặt vạt áo tôi không ngừng run rẩy, ngay cả đôi môi cũng run run. Anh ta cười nhạt.

“Em có thể rời bỏ anh?”

“Ha ha ha, tùy anh thôi! Mẹ tôi, Tiêu Hàn Ý, hay là cả Tô Na Na, ai cũng được, anh đều có thể uy hiếp. Tôi nghĩ gây ra một vài chuyện không có gì là khó. Ví như việc lên lút báo thù Thịnh Hạ, hoặc là xăm thêm vài đường trên cánh tay đều được! Dù sao những chuyện như thế này tôi đã làm không biết bao lần, chỉ cần anh chịu đựng được! Mà nếu anh thấy chán thì cũng có thể giết tôi.”

Hai bàn tay anh ta bóp vào cổ tôi, như một chiếc vòng sắt cứ thế khép chặt lại. Tôi không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ chăm chăm nhìn lên trần nhà, vài giọt nước mắt chảy ngược vào tai, còn một số khác lại rơi xuống gối.

Con người, hóa ra lại có nhiều nước mắt đến thế.

Tại sao hận một người như vậy mà lại có thể rơi nước mắt vì họ?

Không biết Mục Thần Chi buông tay ra từ lúc nào, chỉ ngồi nhìn những vết bầm tím trên người tôi như kiểu đang suy tư gì đó. Bao nhiêu vết thương đều do anh ta để lại. Có lẽ đó chính là những vết thương mà anh ta để lại nên tôi mới không còn cảm thấy đau đớn.

Ngón tay anh ta dịch chuyển theo ánh mắt, từ tốn chạm lên gương mặt đầm nước mắt của tôi. Đôi môi mím chặt khẽ nhếch lên, nở nụ cười khó nhọc, chẳng biết đó là biểu cảm gì nữa.

“Em càng ngày càng hay khóc.” Nói xong những lời ấy, anh ta vội quay mặt đi, chỉ có những ngón tay chạm trên gương mặt tôi là vẫn ở lại, khẽ run rẩy: “Sau này, anh sẽ không làm em khóc nữa!”

Là anh ta muốn trả tự do hay là đang đe dọa tôi? Những câu nói của anh ta, tôi luôn không hiểu.

Anh ta nói, sau này tôi không phải khóc nữa, lúc bỏ đi, anh ta cũng không đóng sầm cửa lại, nhưng những giọt nước mắt lạnh lẽo, ẩm ướt trên gối tôi lại không thể khô.

Mục Thần Chi không xuất hiện nữa.

Nửa tháng sau, vừa ra khỏi bệnh viện tôi đã đến trường làm thủ tục nghỉ học. Tôi không cảm thấy có lỗi với Tô Na Na, cũng chẳng hận cô ấy, chỉ có điều không còn muốn gặp lại cô ấy nữa.

Tôi đến làm việc tại một khu giải trí, quán cà phê và quán bar là hai nơi hoàn toàn cách biệt, không gian yên tĩnh và vô cùng trang nhã, tôi hát cũng an toàn, vả lại thù lao cũng khá.

Hát cả buổi tối khiến cổ họng tôi khô rát, vừa bước ra từ phòng thay đồ, Thiệu Bình Hàm đã bất ngờ đặt tay lên đầu tôi.

“Ha ha ha, trùng hợp quá!”

Tôi giật nảy mình, vỗ tay lên ngực cho hoàn hồn rồi khép cửa lại, đi thẳng ra ngoài. “Anh mai phục ở đây bao lâu rồi?”

“Em chẳng bao giờ nghe điện thoại, mai phục là đường sống duy nhất của anh đây. Đã mười tiếng đồng hồ rồi, nếu thấy cảm kích thì đi ăn cùng ca ca nhé!” Thiệu Bình Hàm đi bên tôi, bước chân chậm lại, tự ý khoác tay lên vai tôi.

“Anh mời nhé!” Đúng lúc tôi đang đói.

Thiệu Bình Hàm không có thói quen ngồi ăn cơm một mình, tôi chỉ còn cách nghe theo. Chưa đi hết hành lang thì chúng tôi gặp Sở Tây Thừa và Minh Thiên Diệu, hai người này lúc nào cũng phong lưu, đa tình. Mồm miệng thì độc ác đến mức khiến người khác trở nên đáng thương, nếu đi ăn cùng thì chắc chắn tôi sẽ lĩnh đủ hình phạt.

Sở Tây Thừa nói: “Phó tiểu thư hát hay thật đấy, chẳng trách Thiệu Nhị của chúng tôi chết mê chết mệt, ngay cả huynh đệ cũng không cần nữa”.

Thiệu Bình Hàm thản nhiên cười nói: “Tớ tự nguyện chết mê chết mệt đấy chứ!”.

Minh Thiên Diệu cũng cười theo, lúc lâu sau mới chêm vào: “Công ty của gia đình Phó tiểu thư quy mô không lớn. Sau khi bố cô ấy mất mà có thể kinh doanh phát đạt được như ngày hôm nay thì quả là kỳ tích. Gia đình cô cũng thuộc hạng khá giả rồi, chẳng lẽ không cung cấp đủ tiền cho cô tiêu sao? Thế mà cô còn đi làm thêm, niềm đam mê và hăng say với âm nhạc của cô thật khiến người ta khâm phục”.

Mặt tôi nóng ran, vẫn giữ nụ cười bình thản. “Cám ơn anh đã chỉ dạy. Em cũng biết hoàn cảnh gia đình mình khó khăn, tuy em tiêu tiền vung tay qua trán nhưng chưa bao giờ xin từ gia đình một xu nào.”

“Đúng vậy! Phó tiểu thư đây thật có bản lĩnh, không cần phải ca hát mà cũng mê hoặc được trái tim người khác, khiến họ nguyện sống nguyện chết.” Sở Tây Thừa liếc sang Thiệu Bình Hàm như ám chỉ.

Tiếng “ồ” được Minh Thiên Diệu kéo dài giọng khiến tôi có cảm giác như chiếc roi da bắt chợt quất lên mặt mình.

“Phó tiểu thư đương nhiên là không cần xin tiền gia đình, tiền người khác cấp cho cũng đủ tiêu rồi còn gì. Ý tôi là trước kia có Mục Thần Chi cấp, còn đương nhiên bây giờ thì Thiệu Nhị tiếp quản. Đúng rồi, còn có cả Thịnh Hạ nữa. Cô thật có bản lĩnh đấy! Ngay cả cậu ba của Thịnh gia cũng cam tâm tình nguyện ném tiền lên người cô. Tôi rất tò mò, không biết ba người họ sẽ phân chia lịch như thế nào đây?”

Thiệu Bình Hàm không tức giận mà còn cười nói: “Ồ, thảo nào Anna sang Mỹ, chắc chắn bị cái mồm thối của cậu đầu độc nên phải chạy trốn đây mà!”.

Vốn là người điềm tĩnh, không thích khoác lác, nhưng khi Thiệu Bình Hàm nói vậy, Minh Thiên Diệu cũng bốc hỏa, chiếc ghế bên cạnh lập tức bay vèo.

“Haizzz! Anna ơi là Anna, Nhị ca, chẳng lẽ cậu không biết cái tên này bị cấm nhắc đến sao?”, Sở Tây Thừa sợ hãi nhắc nhở.

Lửa giận bốc lên ngàn ngút, Minh Thiên Diệu quát lớn: “Câm mồm, muốn đánh nhau sao?”.

Sở Tây Thừa trề môi. “Liên quan gì đến tôi.”

Những tiếng cá được chiên trực tiếp trên bàn phát ra những tiếng kêu xèo xèo. Thịt bò đựng trong chiếc nồi sứ cũng không ngừng phì ra những bong bóng nhỏ, lúc gấp lên vẫn còn nóng hổi. Vì nấu quá lâu nên các thớ thịt cũng trở nên dai nhách trong miệng. Dù không muốn ăn nhưng đã lỡ cho vào miệng rồi nên không thể nhè ra được. Lúc cố gắng nuốt xuống, bàn tay tôi bất giác nắm lại, lòng bàn tay đầm mồ hôi.

“Những lời ấy, Lãnh Bích Dao sớm đã nhắc nhở em rồi. Cô ấy còn nói thẳng hơn hai người nữa đấy. Em biết thân biết phận nên có bao giờ dũa móc đòi chòi mâm son đâu. Xã hội bây giờ là xã hội nịnh bợ và thực

dụng, tôn nghiêm cũng có thể biến thành những thứ vô giá trị. Nhưng em vẫn luôn nghĩ rằng, tình cảm của con người với nhau thì không nên như vậy. Nếu hôm nay các anh muốn nhục mạ, khiêu khích em thì các anh đã đạt được mục đích rồi. Em không bản lĩnh đến thế, cũng không thể giả vờ cao ngạo, kiên cường. Em sợ dĩ vãng còn ngồi ở đây chỉ vì nghĩ các anh là bạn của Thiệu Bình Hàm, mà anh ấy lại là bạn của em.”

Nhưng giây phút sau đó trôi đi trong im lặng, gần như mọi người đều dừng mọi động tác. Tôi không cho rằng, trên đời này sẽ có người vì một câu nói mà thay đổi quan niệm cố hữu của họ. Đối với tôi mà nói, sống trên đời đã là một việc rất khó khăn, tôi chỉ muốn ăn bữa cơm này trong yên bình, rồi yên bình trở về nhà, yên bình sống hết cuộc đời của mình. Đến tận ngày hôm nay, thứ mà tôi muốn chỉ gói gọn trong hai chữ “yên bình” ấy.

“Thỏ con.” Tôi瑟瑟, không tin vào tai mình nữa, nhưng tiếng gọi ấy đích thị là phát ra từ chính miệng của Minh Thiên Diệu.

“Thỏ con, Thần Chi và Thiệu Nhị đều gọi em như thế. Bây giờ em đi thăm Thần Chi đi, anh ấy đang nằm viện.”

Tôi bỗng hoảng loạn, nhưng chỉ một giây sau đó đã lấy lại bình tĩnh. “Xin lỗi! Chuyện đó không liên quan đến em.”

“Anh không biết giữa em và Thần Chi đã xảy ra chuyện gì. Con người đại ca trước giờ không thích kể lể nhiều, kể cả những việc mà anh ấy thâm lặng giúp em. Cho nên em hay suy nghĩ kỹ, em đến thăm anh ấy đi. Anh nghĩ, anh ấy đang cần em.”

Trở về nhà, cả đêm tôi trằn trọc, tôi không biết rằng Mục Thần Chi đã bị tai nạn ô tô trong chính cái đêm rời xa tôi. Anh ta vốn lái xe rất cẩn trọng. Tôi cũng không biết Mục Thần Chi âm thầm giúp tôi những thứ gì.

Ngày hôm sau, đứng trong cửa hàng hoa, tôi vẫn do dự.

“Hoa nhung tuyết, ở đây có loại đó không?” Mục Thần Chi không thích những thứ như số đông vẫn thích, có lần anh ta nói là thích hoa nhung tuyết.

“Có đấy!” Cô bán hàng vừa gói hoa một cách thành thục vừa tán chuyện với tôi: “Tặng người yêu chứ gì?”.

“Cháu thăm bệnh nhân!” Tôi vội đáp, bỗng thấy mình thật buồn cười. Tại sao trước mặt một người xa lạ mà cũng ra sức giải thích quan hệ với anh ta?

“Ồ, cô tưởng là người yêu. Thông điệp của hoa nhung tuyết là nhớ mãi không quên, là hồi ức quan trọng nhất.”

Thảo nào mà anh ta thích. Máy nghìn bức thư tình ấy nhất định là nhớ mãi không quên. Chứ bằng chừng ấy tuổi đầu thì ai còn viết thư nữa chứ? Rốt cuộc là ký ức ấy quan trọng thế nào mà anh ta lại nhớ nhung sâu đậm đến vậy? Quan trọng đến mức có thể khiến một người lạnh lẽo, vô tình như Mục Thần Chi cũng phải viết máy nghìn bức thư tình rồi không gửi.

“Chuyển đến theo địa chỉ này giúp cháu ạ! Cảm ơn cô!”

Lúc rời khỏi, tôi còn ngoái lại nhìn, những bông hoa trắng vẫn đọng nước, mịn màng, hết như những bông tuyết nhỏ. Tim tôi nhói đau nhưng rồi cảm giác ấy tan biến trong chốc lát.

Một tuần sau, tôi đến bệnh viện vì cuộc điện thoại của Tô Na Na. Mục Thần Chi nằm trên giường bệnh, còn đang phải truyền nước. Cho dù nhắm mắt thì gương mặt nhợt nhạt vẫn chau lại. Cái vẻ lạnh lùng ngạo nghễ ấy khiến người ta phải chùn bước. Một tháng không gặp, anh ta gầy đi nhiều quá.

Cứ tiến thêm mỗi bước chân là hơi thở của tôi cũng theo đó mà gấp gáp thêm một phần.

“Vô ích thôi, cô đi đi. Tôi đã quyết rồi, tôi chỉ cần mình cô ấy” Giọng nói của Mục Thần Chi đột nhiên vang lên trong không gian tĩnh mịch, rõ ràng và đột ngột, trên gương mặt vô hồn ấy chỉ có sự ngoan cố.

Chắc là cô ta!

Tôi đứng ngây tại chỗ, nước mắt bỗng rưng rưng nơi khóe mi. Tôi quay người rất nhanh nhưng không hiểu tại sao, chân tôi không thể nhấc lên được.

“Mặt Mặt?” Mục Thần Chi có vẻ rất vui mừng.

“Tôi nói xong thì sẽ đi ngay.” Tôi cúi đầu nhìn xuống chân.

“Nói!” Chỉ một chữ, ngữ khí đã rất không tốt.

Tôi cứ đứng quay lưng về phía Mục Thần Chi, không dám quay đầu lại nhìn rồi lấy hết dũng khí nói: “Mặt Tô Na Na đã bị hủy hoại rồi, xin anh làm ơn tha cho bố cô ấy”.

“Em đến tìm anh chỉ là vì chuyện đó thôi sao?” Mục Thần Chi cười nhạt, rồi ra lệnh: “Cút đi!”

Tôi bước những bước thật nhanh, khi vừa chạm đến cánh cửa thì trong đầu lại vang lên tiếng khóc bất lực của Tô Na Na. Tôi quay trở vào, đến gần Mục Thần Chi, vẫn mỉm cười, giọng nói rất khê: “Em đến để van xin anh, Thần Chi”.

“Cút!” Anh ta tức giận gạt tất cả những đồ đạc trên giường và trên kệ xuống.

Tôi khom người, nhặt những đồ đạc vừa rơi xuống.

“Chỉ cần anh tha cho Tô Na Na và gia đình cô ấy. Em có thể chấp nhận bất kỳ điều kiện nào.” Giọng tôi lạc hẳn đi. Lúc đứng dậy, nhìn mình qua cửa kính thấy gương mặt trắng bệch như thể không còn giọt máu nào, vô cùng nhợt nhạt.

Đôi mắt Mục Thần Chi lộ rõ sự mỉa mai đến kịch điểm, anh ta nhìn tôi nói: “Phó Tiểu Mặt, cô nghĩ mình là ai? Tôi cho cô ta một bài học vì chính đứa con của tôi đấy, liên quan gì tới cô chứ? Cô là thứ gì mà đến cầu xin tôi? Tôi chỉ đơn giản muốn chơi cô, chơi chán rồi thì thôi! Cô tưởng tôi thật sự thích cô sao?”.

“Em chỉ vì Tô Na Na, xin anh!”

Mục Thần Chi bỗng cười lớn. “Chẳng phải cô có chết cũng muốn rời bỏ tôi sao? Ngay cả đến đứa bé, cô cũng không cần. Giờ chỉ vì Tô Na Na mà cô chạy đến van xin tôi? Thiệu Bình Hàm không cho cô đủ tiền sao? Hay là anh ta chán cô rồi nên cô mới đến tìm tôi? Sao cô có thể dè tiện đến vậy?”

Tôi đứng là tiện nhân, rõ ràng biết anh ta sẽ nhục mạ mình mà vẫn tới. Đây là lần đầu tiên trong đời, tôi hạ mình van vỉ, thậm chí còn năn nỉ ỉ ôi chỉ vì một câu nói “Tha cho bố tớ, tớ xin cậu!” của Tô Na Na.

Bố...

Chữ ấy thật đơn giản, hồi nhỏ ngày nào tôi cũng hét bao lần, tiếc là đến giờ tôi mới hiểu ra.

Ngày ấy, tất cả thời gian tôi đều dùng vào việc giận dỗi, cãi lại bố đến cùng. Khi tôi hiểu ra được tình cảm đó thì lại là lúc bố đã mất. Tôi mãi mãi không còn cơ hội nhận lỗi hay bù đắp. Trên đời này có những sự việc, những con người, không phải ta muốn quý trọng hay muốn níu kéo là đều sẽ có cơ hội. Tôi không thể cứu được bố, nhưng tôi không muốn Tô Na Na cũng phải chịu đau đớn, giày vò như mình.

“Xin lỗi, làm phiền anh rồi!”

Tôi lặng lẽ đi ra, cảm thấy hơi thở cũng thật khó khăn, đau đớn như xương thịt đều bị rạn vỡ. Lúc đi đến cửa thì Mục Thần Chi bỗng túm chặt cánh tay tôi từ phía sau. Tôi từ từ quay đầu lại, khi hai ánh mắt chạm nhau, tay anh ta vẫn giữ chặt lấy tay tôi, còn tôi thì đã vô cùng rệu rã.

Thời gian chậm chạp trôi tưởng chừng như đã một thế kỷ, mới nghe thấy Mục Thần Chi chậm chậm nói: “Hai điều kiện”.

Tôi kinh ngạc nhìn bộ dạng mệt mỏi đến cực điểm của anh ta.

“Hai điều kiện. Anh sẽ buông tha cho em.”

“Được.” Buột miệng nói, tôi mới nghĩ mình con chưa biết hai điều kiện anh ta đưa ra là gì mà đã đồng ý. Vài giây sau, lực kéo của Mục Thần Chi đã khiến tôi bỗng chốc ở trọn trong vòng tay anh ta. Máu tôi áp vào vầng ngực ấy chỉ cách lớp áo cotton mỏng, cảm giác như luồng hơi cay xộc vào mắt, anh đã đặt xuống đó

một nụ hôn. Toàn bộ quá trình ấy chỉ vùn vụt vài giây, như hình bóng lướt qua, như áng mây bay thoáng và cũng chỉ là một khoảnh khắc.

Đột nhiên, bờ môi anh ta bỗng trở nên tham lam. Tôi không kịp phản ứng lại, Mục Thần Chi đã bế thẳng tôi đến giường bệnh, âm thanh phát ra trong khi hai bờ môi vẫn quấn quýt, vừa mơ hồ vừa mềm mại “Không được phép khóc. Đó là điều kiện thứ nhất.”

Tôi càng bất ngờ, bờ môi Mục Thần Chi lại nhoẻn cười. “Ở bên anh hai tháng này, không được phép rời xa anh, không được khóc, lén lút khóc cũng là vi phạm.”

“Đây là điều kiện thứ nhất?” Rõ ràng là bao hàm mấy điều kiện bên trong nữa. Tôi bực bội giãy giụa ra khỏi vòng tay anh ta.

“Hãm hại em, anh thấy thú vị lắm sao?”

“Em ngốc! Nếu không đồng ý thì bây giờ có thể đi.”

Mục Thần Chi cười như không có chuyện gì xảy ra, nghĩ tôi là người có thể để bất kỳ người nào xâu xé, hai tay bắt đầu thăm thú khắp nơi trên cơ thể tôi.

“Đây là bệnh viện!” Tôi thấp thỏm lo sợ ngó ra ngoài cửa.

Mục Thần Chi đã thèm khát quá lâu, mạnh mẽ trên cơ thể tôi như con mãnh thú, lòng tôi bỗng trào lên một cảm giác đau thương đến bất lực. Trong suy nghĩ của anh ta, chắc tôi chỉ có chút công dụng này. Dựa vào xác thịt để giữ một người lại bên mình thật sự là điều vô cùng chóng vánh. May mà chuyện sai trái này đang mau chóng kết thúc.

Ánh mắt tôi nhìn lên chiếc kệ đặt cách giường bệnh không xa, nơi đó đặt một bó hoa đã héo khô. Với người có địa vị như anh ta, nếu nằm viện thì lẽ ra ngày nào cũng phải có hoa tươi mới đúng. Vậy mà trong phòng này, chỉ có một bó hoa nhung tuyết đã khô héo, cũng chính là những bông hoa nhung tuyết tôi gửi tặng.

Mục Thần Chi dõi theo ánh mắt tôi, cười nói như một đứa trẻ giận dỗi: “Em thật keo kiệt!”

Trong giây phút ấy, tôi bất giác ôm chầm lấy Mục Thần Chi. Có vẻ anh ta rất hài lòng khi tôi chủ động rồi đáp lại bằng cách siết chặt vòng tay. Chúng tôi đã rất gần nhau, anh ta ôm chặt tôi thêm chút nữa, càng lúc càng chặt, như thể muốn tôi hòa vào da thịt anh ta vậy. Tôi cảm nhận được hơi ấm mỗi lúc một trào dâng trên cơ thể Mục Thần Chi, hơi ấm ấy như có thể khiến cho da thịt tôi xuyên qua lớp quần áo để tan vào người đang rất gần tôi đó.

Xe chạy trên đường cao tốc thành phố W. Tôi ngồi trên đùi Mục Thần Chi suốt quãng đường, anh ta vòng tay ôm eo tôi, tì cằm lên đầu tôi. Thực tình mà nói, tư thế này có chút khó coi. Nhưng Mục Thần Chi đã muốn thế thì tôi phải nghe lời, tôi cứ ngồi yên như thể trong ba tiếng.

Chiếc áo nhung mà Mục Thần Chi mặc rất mịn màng và ấm áp. Nghe tiếng tim anh ta đập mạnh, những trải nghiệm trong hai tháng vừa qua tái hiện trước mắt tôi trong giây lát. Khoảng thời gian ấy, Mục Thần Chi đối xử với tôi rất tốt, những lúc tranh cãi cũng không nổi cáu. Tôi lầm tưởng rằng mình đã trở về quá khứ nhưng cũng có cảm giác đó chỉ là một thủ đoạn của anh ta mà thôi. Trước đây, anh ta đã lừa gạt tôi nhiều lần đến thế, bất kể lúc nào cũng có khả năng trở mặt.

Trong thang máy của bệnh viện, Mục Thần Chi mới nói cho tôi về điều kiện thứ hai. Lúc đó tôi đã tức giận vô cùng.

“Mục Thần Chi, tôi đã ở bên anh hai tháng trời, tại sao đến bây giờ anh mới nói?”

Mẹ của anh ta hai ngày trước phải làm phẫu thuật nổi van tim. Tôi không những phải cùng Mục Thần Chi đến thăm Tầm Văn Chiếu, mà còn phải tỏ ra ngọt ngào, ân ái. Cái đó gọi là gì chứ? Tôi thật không chịu nổi.

Một giây trước đó còn cười dịu dàng như nước thì một giây sau, sự vô tình, độc ác đã xuất hiện trên gương mặt.

“Nói sớm hay nói muộn thì kết quả đều như nhau. Nếu em muốn bao nhiêu công sức bỏ ra bị đổ cả xuống sông xuống biển thì anh cũng không ý kiến.”

Tôi bỗng như bị người ta chặt đứt khí quản, hít thở khó khăn, không thể cất nổi lời. Tôi túm cổ áo anh ta rồi cứ giữ nguyên tư thế ấy, hai mắt trừng trừng giống hệt một con ác thú.

“Lại vô cùng buồn chán rồi hả?” Mục Thần Chi nhướn mày cười lạnh nhạt, đưa tay vỗ lên má tôi như muốn động viên. “Biểu hiện của em hai tháng qua rất tốt!”

Tôi biết anh ta muốn nói biểu hiện của tôi trên giường. Cứ nghĩ đến suốt hai tháng qua, bộ dạng anh ta bất kể ngày đêm làm tình với tôi là tôi lại thấy ghét, càng chán ghét mình hơn vì đã bán thân xác cho kẻ thù, tôi cuối cùng cũng phải rơi xuống địa ngục thôi. Tôi chỉ biết kiềm chế, tôi sẽ không hối hận, vì chỉ hết ngày hôm nay thôi là tôi sẽ không làm một con chó bị anh ta nhốt trong cũi nữa.

“Em đừng ngốc nghếch nữa!” Mục Thần Chi vuốt tóc rồi mỉm cười nhấc ngón tay lên mí mắt tôi. “Xem mắt em đỏ như mắt ma ấy, lát nữa khéo làm mẹ anh sợ chết khiếp. Ngoan, cười lên nào!”

Tôi cố gắng nhếch môi nhưng không thể nào nặn ra được nụ cười. Bốn phía trong thang máy đều là những tấm gương to, sáng rõ, Mục Thần Chi hôn tôi như chốn không người. Tôi giống như con rối vãi, mình đầy thương tích mặc anh ta vắn vò, mỗi cái hôn của anh ta đều khiến lòng tôi tan nát.

Tất cả máu trong người tôi đều đổ dồn lên não, tiếng tim đập thành thịch có thể tắt lịm bất cứ lúc nào. Một kẻ không có gì trong tay, lại hèn mọn như tôi thì không thể bảo vệ bản thân trước những lời khinh miệt đầy ác ý của anh ta, càng không thể nào phản kháng.

Đây là ngày cuối cùng, phải nhẫn nhịn, chỉ cần nhẫn nhịn thì mọi thứ sẽ qua.

Tần Văn Chiêu nằm trong căn phòng cao cấp nhất của bệnh viện này, nó giống một căn hộ chung cư nhỏ hơn là một phòng bệnh. Thảm trải sàn màu cà phê khiến người ta có cảm giác như đang đi trên mây. Cả người tôi mềm nhũn như thể bị rút hết gân cốt, chỉ còn lại da với thịt.

Tần Văn Chiêu vừa thấy tôi và Mục Thần Chi đã đứng dậy cười tíu tít, câu mở miệng là gọi tên tôi: “Mật Mật...”.

“Cháu chào bác ạ!” Tôi chỉ còn cách cười tươi để lấy lòng, dám chọc giận mẹ anh ta thì tôi chỉ có nước bị xé thịt chôn sống.

Ngồi đối diện với nhau, tôi cười máy móc, cười đến mức cơ mặt trở nên đau mỗi. Mục Thần Chi lại luôn bận rộn, lúc thì rửa trái cây, khi thì bưng trà, đúng là người con hiếu thảo, mẫu mực. Quả nhiên người thân với kẻ thù, không thể đối đãi như nhau.

Tần Văn Chiêu nhẹ nhàng dặn dò: “Thần Chi, con tranh thủ đi mua ít quả sơn trà về đây, Mật Mật thích ăn”.

“Chẳng phải vẫn còn đấy sao?” Mục Thần Chi chỉ vào đĩa hoa quả, giọng nói như một đứa trẻ: “Con không đi”.

Tần Văn Chiêu vừa trừng mắt, anh ta đã ngoan ngoãn nghe lời đi ra ngoài, sau đó lại bỗng thò đầu vào qua khe cửa dặn dò:

“Mẹ, mẹ đừng kể hết mọi chuyện cho cô ấy.”

Mục Thần Chi đi rồi, Tần Văn Chiêu nắm lấy tay tôi, điệu bộ của người đang muốn khuyên bảo gì đó. Tôi lắng tai đợi. Nhưng khi bà ta nắm tay tôi, trên gương mặt lại phảng phất đau thương: “Mật Mật, để cháu phải chịu ầm ục rồi”.

“Gì ạ?” Tôi không biết bà ta muốn ám chỉ điều gì.

“Chuyện đứa bé, bác rất đau lòng.” Bà ta đương nhiên thấy đau lòng, dù sao thì đứa bé cũng là cốt nhục của Mục gia. Lại còn giả vờ nhân từ, đúng là cả nhà đều giỏi diễn kịch.

Tôi cười mà lòng đau xót. “Chuyện cũ rồi không nên nhắc lại nữa.”

Tư thế uống trà của Tần Văn Chiếu rất tao nhã, lời nói điềm đạm: “Cháu chắc vẫn còn hận Thần Chi? Bác có thể nhìn thấy điều đó.”

Mục Thần Chi, đừng trách tôi diễn kịch không đạt, là tại anh có một bà mẹ quá thông minh.

“Thực tình thằng bé Thần Chi từ nhỏ tính tình đã gần dở, có thể nói nó còn mắc thêm chứng tự kỷ. Thần Chi thường vài tháng liên tục không mở miệng nói lời nào, cũng không hề gọi mẹ, không bao giờ chơi với những đứa trẻ cùng trang lứa. Có khi, bác thấy nó quỳ trên đất, lấy cành cây lúi húi vẽ gì đó rồi lại lẩm bẩm một mình, bác cứ tưởng thằng bé bị bệnh gì. May mà từ nhỏ Thần Chi đã có những thành tích vượt trội, có thể sống tự lập một mình ở bên Mỹ từ năm mười tuổi. Nấu cơm, giặt giũ, nó đều làm được, chưa bao giờ khiến ai bận lòng...”

Tôi hoang mang không tin những gì mình đang nghe thấy. Đó là Mục Thần Chi sao? Tôi cứ nghĩ anh ta từ nhỏ đã kiêu căng, bá đạo, khinh người như rác, có tuổi thơ hạnh phúc. Đặc biệt, khi nghe Tần Văn Chiếu nói Mục Thần Chi lấy cành cây vẽ gì đó trên mặt đất rồi lẩm bẩm một mình, tôi tưởng chừng như gặp lại chính hình ảnh của mình hồi nhỏ.

“Mục Thần Chi trở nên tự kỷ như thế hoàn toàn là lỗi của bác. Tình cảm của bác với bố nó rất gương gào. Hồi tiểu học, Thần Chi có viết trong một bài làm văn thế này: Tôi rất ghét mỗi khi ngủ dậy, sợ nhất là ngủ dậy, vì những lần ấy, tôi đều nhìn thấy bố mẹ cãi nhau. Từ khi còn rất nhỏ, nó đã biết về mối quan hệ của bác với bố cháu, nó luôn hận bác và hận cả bố cháu. Năm mười lăm tuổi, Thần Chi từ Mỹ trở về và lên đi tìm cháu. Bác không biết thằng bé đã làm gì với cháu nên đã mắng cho nó một trận tơi bời. Đêm đến, nó khóa mình trong phòng khóc. Thần Chi đã mười lăm tuổi nhưng đó là lần đầu tiên bác thấy nó khóc. Rồi suốt hai ngày sau nó không ăn uống gì, lúc bước ra khỏi phòng thì đã kiệt sức, trong phòng toàn là giấy trắng vương vãi khắp nơi, tất cả đều ghi tên cháu.”

Những cảm xúc kỳ lạ cứ quanh quẩn trong tim tôi. Hóa ra, Mục Thần Chi và tôi có một quá khứ giống hệt nhau. Tôi vô cùng đồng cảm. Chẳng trách anh ta lại hận tôi đến thế. Nhưng ngày ấy, đừng nói là anh ta đến tìm tôi gây chuyện bởi tôi hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của anh ta.

“Kỳ lạ là, sau hôm ấy, Thần Chi trở thành con người khác hẳn. Nó đã hay cười và bắt đầu có bạn. Những đứa con trai khác đến tuổi trưởng thành đều có bạn gái, các cô gái theo đuổi Mục Thần Chi không phải ít nhưng nó không hề mảy may để ý. Bác cứ tưởng nó kiêu căng ngạo mạn, nhưng lại phát hiện thấy mỗi buổi tan học về, Thần Chi luôn nhốt mình trong phòng viết thư và nhật ký. Bác hỏi viết cho ai, Thần Chi không nói. Nhưng bác biết, chắc chắn thằng bé đang yêu thầm ai đó, bởi bộ dạng mỉm cười của nó mỗi khi viết thư có hương vị của tình yêu. Đến năm hai mươi tuổi, Thần Chi vẫn viết thư cho cô gái ấy. Bác thật sự rất tò mò. Nó chỉ nói: Em ấy hát hay như Đặng Lệ Quân và có nét gì đó sâu muộn. Khi nói câu ấy, Thần Chi ửng đỏ hai má.”

Tôi bỗng có cảm giác chán chường kỳ lạ. “Cháu không muốn nghe bác kể những chuyện này đâu.”

Chuyện Mục Thần Chi yêu sống yêu chết một cô gái thì có liên quan gì đến tôi?

“Cháu chưa đọc những bức thư đó sao?” Tần Văn Chiếu ngạc nhiên nhìn tôi rồi nở nụ cười. “Thảo nào, cháu nên đọc chúng. Thần Chi thực sự rất yêu cháu. Bác biết, lúc đầu nó muốn trả thù. Bố cháu nhìn thấy ảnh của hai đứa chụp chung cũng đã rất tức giận, nhưng bác không ngờ, Thần Chi lại đến tìm gặp ông ấy...”

“Đủ rồi.” Tôi bịt tai lại, không muốn nghe thêm điều gì nữa, nước mắt đã ầng àng nơi khóe mi. “Rốt cuộc tôi nợ các người những gì? Bố tôi đã chết nhưng tại sao các người còn muốn khiêu khích tôi? Tại sao nhất định không chịu buông tha cho tôi?”

“Mật Mật, Thần Chi tìm bố cháu để xin lỗi, thuyết phục ông ấy đồng ý cho các cháu đến với nhau. Lúc đầu, bố cháu cật lực phản đối nhưng rồi cũng đồng ý. Ông ấy còn rất vui vẻ, nói nếu có cơ hội thì cả nhà chúng ta cùng đi du lịch. Nhưng không biết tại sao ông ấy lại đột nhiên bị xuất huyết não.”

Tại tôi ừ đi, đầu óc trống rỗng. Tất cả tại sao không giống với những gì tôi được biết? Không thể, Mục Thần Chi hận tôi như thế thì sao có thể yêu tôi chứ? Nhất định là bọn họ cấu kết với nhau để lừa gạt tôi.

“Có một buổi tối, Thần Chi gọi điện thoại rồi khóc lóc với bác, nó nói: Mẹ, con đã thấy ân hận khi gửi tấm ảnh đi. Con biết mình sai nhưng cũng muộn mất rồi. Cô ấy hận con đến tận xương tủy, cô ấy không hề yêu

con. Con nói gì cô ấy cũng không tin nữa. Con thật lòng rất yêu và muốn đến với cô ấy. Giờ con không biết mình phải làm gì nữa. Cả đời này, cô ấy sẽ không yêu con. Lần đầu tiên bác thấy nó khóc thê thảm đến thế. Một chàng trai đã hơn ba mươi tuổi mà lại khóc hu hu như đứa trẻ.”

Tôi nghe tiếng trái tim mình đập vừa gấp gáp vừa chánchường, bao nhiêu chuyện đối ngược nhau như thế, tôi không thể tiêu hóa hết được.

“Có lẽ cháu nghĩ Thần Chi hận cháu nên sẽ không bao giờ yêu cháu. Thực tình mà nói, thằng bé cũng từng hận cháu, muốn hãm hại cháu. Nhưng nó là đứa biết kiểm soát bản thân. Hận thì hận thật nhưng lại vô cùng yêu. Nó phân chia rạch ròi hai thứ đó, một khi đã nhận định rõ được tình cảm của mình thì không bao giờ hối hận, bình tĩnh, kiên quyết và không ai trên đời này có thể làm lung lay tình cảm ấy. Mật Mật, bác hy vọng cháu tha thứ cho Thần Chi.”

Tần Văn Chiêu nắm chặt lấy tay tôi. Tay của bà giống hệt tay Mục Thần Chi, khô và hơi lạnh nhưng lại mềm mại hơn một chút.

Lúc từ bệnh viện đi ra thì trời đã tối đen. Tôi nói tìm một khách sạn ở tạm nhưng Mục Thần Chi không nghe, nhất quyết đòi về nhà.

Tôi cứ tưởng Mục Thần Chi thấy đôi mắt sưng mọng của tôi thì cho rằng tôi đã chọc giận gì Tần Văn Chiêu nên thấp thỏm lo lắng đợi anh ta hạch tội. Nhưng mọi chuyện ngoài dự đoán, anh ta không hề tỏ ra bức tức, chỉ im lặng ngồi trong xe, chau mày suy tư. Các đường nét trên gương mặt đánh lại lạnh lùng như một tảng băng. Điều bộ lạnh lùng với người khác của anh ta luôn khiến tôi sợ hãi, còn không dám nhìn anh ta lấy một cái.

Tôi nhắm mắt, gối lên đùi anh ta mà ngủ, vì nằm trong xe chật chội nên tư thế ngủ của tôi hơi kỳ quặc. Trong lòng vẫn bộn bề suy nghĩ nhưng tôi lại ngủ rất yên bình. Mục Thần Chi vẫn nắm tay tôi, lâu đến nỗi lòng bàn tay cũng tứa đầy mồ hôi. Trong mơ màng, tôi nhớ đến bàn tay của bố.

Lúc tỉnh dậy, đã thấy mình nằm trên chiếc giường rộng rãi và êm ái, chính là chiếc giường trong nhà tôi. Lần đầu tiên của tôi và anh ta cũng chính tại nơi này. Cũng đã ở đây một thời gian rất dài. Những ngày tháng ấy, tôi không thấy vui vẻ, chỉ thấy thật yên bình. Anh ta thật sự muốn kết thúc rồi sao, cho nên đêm cuối cùng chọn ở nơi này?

Tôi không thể chớp mắt tiếp được, đợi mãi cũng không thấy Mục Thần Chi quay lại. Chiếc đồng hồ treo tường chỉ ba giờ sáng, tôi nghĩ chắc anh ta đã đi thật rồi. Cả ngày anh ta mệt mỏi bơ phờ như vậy mà cũng chỉ ngủ ở chỗ tôi vài tiếng.

Hai tháng vừa qua, mặc dù ngày nào Mục Thần Chi cũng làm chuyện đó với tôi mà không biết chán, nhưng cứ mỗi khi xong xuôi thì tôi lại ngủ thiếp đi, lúc tỉnh dậy đã thấy anh ta ngồi ngoài phòng khách hút thuốc. Tôi gọi, anh ta cũng không để ý. Đôi lúc lại đột nhiên nổi nóng. Tôi đã quá quen với tính khí thất thường của anh ta nên cũng không mấy bận lòng. Chỉ có điều, trông anh ta thật sự rất mệt mỏi, điện thoại từ công ty thì gọi đến liên tục, chắc là do công việc kinh doanh quá bận rộn.

Tôi đi xuống bếp rót nước, vừa đặt chân đến phòng khách đã thấy nhà bếp sáng trưng, tôi giật mình, bước lại thật khẽ.

Ánh đèn sáng chói mắt, lại có chút thê lương chiếu lên thân hình mệt mỏi của Mục Thần Chi, dây của chiếc tạp dề mà anh ta đeo có in hình đôi bướm, dài thông xuống đung đưa theo từng cử động.

Mục Thần Chi đã thay bộ đồ khác, chiếc sơ mi hồng phấn rất quen thuộc. Tôi mơ hồ nhớ lại hai năm trước, trong một lần cùng Tô Na Na dạo phố, thấy chiếc áo màu hồng phấn rất đẹp nên quyết định mua về để nịnh nọt Mục Thần Chi. Lúc đó, anh ta nói chiếc áo ấy là hàng chợ, đường may không đẹp nên thằng tay vút vào tủ.

Có một lần, anh ta phải đi họp gấp mà lại chưa thay đồ liền quát nạt tôi: “Cái áo sơ mi màu hồng phấn đâu?”.

Lúc đó tôi cũng sững sờ, Mục Thần Chi là kiểu người có mới nới cũ điển hình, rất nhiều quần áo hàng hiệu với giá cả đắt đỏ mà anh ta chỉ mặc được mấy lần đã thấy chán và không bao giờ đụng đến nữa. Anh ta

cũng rất chăm chỉ sắm đồ, có điều, chiếc áo sơ mi hàng chợ kia thì đã được mặc rất nhiều lần mà vẫn không bị rách đi.

Khó khăn lắm mới có cơ hội, tôi liền trêu đùa: “Chẳng phải có ai đó nói rằng, đàn ông lớn tuổi mặc đồ màu hồng là cửa ải làm nghề, sẽ bị thiên hạ đàm tiếu sao?”

Mục Thần Chi vừa cài cúc vừa đứng đĩnh đạc cười. “Hi hi, thỉnh thoảng cửa ải làm nghề cũng được.”

Những kỷ niệm cứ ùa về, mắt tôi cay cay, tôi cứ ngỡ những chuyện thường ngày nhạt nhẽo ấy chỉ là mơ hồ, không ngờ lại nhớ rõ ràng đến thế.

“Sao không ngủ đi!” Mục Thần Chi quay lại nhìn tôi chăm chăm, những câu nghi vấn luôn bị anh ta biến thành câu cầu khiến.

Tôi cười rồi tiến lại anh ta gần hơn nữa. “Mục Thần Chi, nửa đêm rồi mà anh không ngủ, đang làm món gì ngon thế?”

Tôi muốn lấy lòng nên nét mặt tươi tỉnh nhưng Mục Thần Chi vừa nghe tôi gọi cả họ lẫn tên thì nhăn mặt, rồi lại quay đầu thản nhiên bỏ một chiếc bánh vào chảo dầu đang sôi xèo xèo, cất giọng nói vô cùng lạnh lùng: “Tránh ra đi”.

Tôi cứ sát đến thì lại bị Mục Thần Chi hất ra, chắc anh ta sợ tôi làm hỏng việc nên cũng không thèm kiểm chế sự bức tức như mọi khi. Tôi loạng choạng vài bước mới bám được vào góc bàn, lòng đau nhói.

Những lời Tần Văn Chiêu nói chắc là để an ủi tôi thôi, bởi nếu anh ta có chút tình cảm với tôi thì sẽ không thể giận dữ trong cái đêm cuối cùng này.

Tôi cúi gằm mặt đi ra ngoài, mỗi bước đi đều uể oải, bỗng giọng nói của anh ta vang lên từ phía sau: “Sao em lười thế? Chưa bao giờ nghe người ta nói muốn ăn thì lặn vào bếp sao? Đến đây giúp anh một tay!”

Tôi rõ ràng là lười, cũng chẳng biết làm việc nhà. Ở bên Mục Thần Chi đã hai năm nhưng công việc nội trợ đều do anh ta đảm đương. Tôi thì ngoại hình không xinh đẹp, gầy tong teo, học hành cũng chẳng đầu vào đâu, sao anh ta lại thích tôi được chứ? Cứ cho là anh ta ở bên tôi không phải vì muốn báo thù, vậy ắt là do tôi có những điểm tương đồng với bé gái mà anh ta thích.

Vì chất giọng của tôi rất giống Đặng Lệ Quân.

Ngẩng đầu nhìn thấy sự giấu cợt trên gương mặt anh ta, tôi bị chính những suy nghĩ của mình làm cho hết hồn. Rồi xa một hung thần ác ôn như Mục Thần Chi chẳng phải là điều mà tôi ngày lẫn đêm trông ngóng sao? Giờ tôi còn buồn chán nỗi gì chứ? Nhất định là tôi đã bị những lời nói ngon ngọt của Tần Văn Chiêu làm mê muội rồi.

Nghĩ thế, tôi liền thấy thoải mái, vui vẻ tiến lại gần Mục Thần Chi. “Em có thể giúp gì nào?”

“Em vui lắm sao?” Mục Thần Chi cầm chiếc bánh trong tay nhưng vẫn chưa cho vào chảo, chỉ nhìn tôi trừng trừng, ánh mắt lạnh lẽo bỗng càng thêm u ám. “Sắp được rồi xa anh nên em vui như mở cờ trong bụng sao?”

Tôi thẫn thờ đứng đó, không biết trả lời ra sao thì anh ta đã chau mày nhìn tôi. “Khuôn bánh trên bàn ấy, chỉ cần ấn nút tạo hình là được”

“Ừm.” Tôi gật gù nghe lời, ấn nút xong mới biết Mục Thần Chi đang làm bánh quẩy.

“Anh cũng biết làm bánh quẩy sao?”

“Chẳng có gì là anh không biết làm”, Mục Thần Chi thản nhiên đáp.

“Vậy tại sao trước kia anh không làm cho em?”

“Em có nói đâu.”

“Không nói không có nghĩa là em không thích.”

Thần Chi bỗng dừng tay, nhìn tôi dò xét. Lúc quay lại tiếp tục công việc thì bật cười mỉa mai. “Em cũng biết điều đó sao? Nhưng em biết thì có tác dụng gì chứ?”

Câu nói này có hàm ý sâu sắc, tôi bỗng có chút hoảng loạn, liền cười lấp liếm, thò tay nhón một chiếc bánh quẩy trong đĩa. Chiếc bánh vừa được vớt ra khỏi chảo nên vẫn còn nóng bỏng tay khiến tôi phải kêu lên xuyết xoa.

Mục Thần Chi vội vàng quay lại nắm lấy tay tôi, vừa thổi phù phù vừa quở mắng: “Ngốc nghếch như em thì mai mốt về già phải làm sao?”

Không biết tại sao, trong giây phút này đây, tôi rất muốn ôm chầm lấy Mục Thần Chi. Những cảm xúc rối loạn trong lòng, tôi cũng không muốn làm rõ, không muốn suy nghĩ quá nhiều. Dù sao đây cũng là đêm cuối cùng, đến khi trời sáng thì sẽ phải nói lời từ biệt và tôi sẽ không phải nghĩ nhiều nữa. Tôi dang tay ôm chầm lấy Mục Thần Chi, thân hình anh ta rất đẹp, đặc biệt là vùng bụng, khiến người khác ôm vào cũng cảm thấy si mê.

Còn đang khinh bỉ mình vì suy nghĩ nực cười ấy thì Mục Thần Chi cúi xuống hôn tôi. Hai năm nay, việc nhiều nhất mà chung tôi cùng làm chính là ái ân nam nữ. Tôi đón nhận biết bao nụ hôn từ anh ta, có lúc dịu dàng, khi lại quyết liệt khiến người ta hoảng sợ, đôi khi nụ hôn lại trở thành cắn xé. Nhưng không có lần nào như hôm nay, không phải dịu dàng mà là chan chứa tình cảm như mặt nước mùa thu, trong suốt và rõ ràng, dường như nụ hôn ấy có một mê lực mà người ta không thể cưỡng lại rồi cam tâm tình nguyện bị dòng nước nhấn chìm.

Bàn tay ôm eo tôi không ngừng nóng lên, hơi nóng đủ khiến người ta mù mị. Tôi vòng tay qua cổ Mục Thần Chi, lần đầu tiên tôi chủ động, thậm chí còn nhiệt tình đáp lại từng cử chỉ của anh ta.

Mục Thần Chi sững sờ giây lát rồi nụ hôn càng thêm sâu nhưng bỗng chốc lại đẩy mạnh tôi ra. Tôi loạng quạng lùi lại ba bước rồi bị va vào cạnh bàn, rất đau.

“Phó Tiểu Mật, rốt cuộc cô có ý đồ gì?” Sắc mặt Mục Thần Chi nhợt nhạt, sự tức giận khiến đôi môi khẽ run. “Cô muốn làm gì? Cô không thích tôi, chúng ta cũng sắp chia tay, cô còn muốn trêu chọc tôi sao?”

“Em...” Dường như có một bàn tay nào đó vừa luồn vào bóp chặt tim gan tôi, chặt đến mức tim tôi sắp vụn vỡ.

Mục Thần Chi cởi tạp dề vứt lên bàn rồi bước nhanh ra khỏi bếp. Lúc đi đến cửa thì dừng lại, cánh tay bám vào khung cửa, giọng nói ảm đạm vô cùng mệt mỏi: “Đến đây là hết, sau này em đừng đến tìm anh nữa”.

Chảo dầu trên bếp vẫn đang chiên bánh quẩy, ban nãy vì vội quá nên Mục Thần Chi quên tắt bếp. Mùi khét bốc lên nghi ngút, tôi đứng thần thờ hồi lâu rồi mới sực nhớ, liền với tay ấn vào công tắc bằng nhựa cứng màu đen trên bếp, phát ra một âm thanh cực nhỏ: “Tạch”.

Cả căn bếp đều ngập tràn mùi bánh cháy khét, cho dù lửa đã tắt nhưng thứ mùi ấy vẫn quanh quẩn, tôi không thể phân biệt rõ mùi vị của nó, chỉ biết không khí hít vào toàn là thương đau.

19. Chương 19

Có người hỏi em, anh có điểm gì tốt đẹp,

Mà bao nhiêu năm nay em vẫn không thể quên?

Gió xuân có đẹp như thế nào cũng không bằng nụ cười của anh, Những ai chưa từng gặp anh thì sẽ không biết được.

Từ bệnh viện trở về, tôi và Thịnh Hạ đi ăn lẩu tại một nhà hàng nhỏ, những cọng rau xanh biếc thả vào nồi nước dùng cay sè. Tôi đưa đũa ra định gắp thì bị một đôi đũa khác kẹp chặt, Thịnh Hạ lấy đũa chỉ sang nồi lẩu chay bên cạnh.

“Đã nói là em phải ăn bên nồi lẩu chay rồi.”

“Cũng chỉ là mang thai thôi mà.” Tôi cắn đũa càu nhàu, ngày nào anh ta cũng quở thúc tôi.

“Muốn ăn thì cứ ăn đi.” Thịnh Hạ không thèm ngẩng mặt lên nhưng tôi vừa đưa dưa định gắp thì anh ta bổ sung thêm: “Kỳ khám thai tuần sau không cần đi nữa”.

“Được, được, được! Em ăn lẩu chay là được chứ gì?” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhai một cây nấm.

“Ăn nấm xong em sẽ biến thành Super Mario, rồi đến đánh sập nhà anh cho coi.”

“Rất hoan nghênh em đến nhà anh sửa ống nước.” Trời, sao tôi lại quên mất Super Mario làm nghề sửa ống nước chứ!

Điện thoại trong túi xách của tôi bỗng đổ chuông. Giọng nói từ đầu dây bên kia khiến tôi sững lại, đã bốn tháng liền tôi không gặp Mục Thần Chi, không biết quản gia của anh ta tìm tôi có việc gì.

“Phó tiểu thư, ông chủ muốn bán nhà. Ở đây vẫn còn đồ đạc của cô, cô có thể về nhà một chuyến được không?”

Tôi cứ tưởng căn nhà đó đã bán từ lâu rồi chứ? Không ngờ bác quản gia vẫn ở đó. Chắc Mục Thần Chi lại ột cô bồ nào đến đây ở. Có điều, bác quản gia dùng từ ngữ rất lạ, không gọi tôi là phu nhân như trước kia nữa, lại còn yêu cầu tôi về nhà.

“Vậy vút đi giúp tôi.” Tôi không muốn quay trở lại đó nữa.

“Xin cô hãy về một chuyến! Mật Đào vẫn ở đây. Cô biết đấy, những con mèo vô chủ rất đáng thương mà.”

Mục Thần Chi bán nhà thì cứ bán, tại sao còn vút bỏ cả chú mèo Mật Đào mà anh ta đã rất yêu quý ấy. Chẳng lẽ cứ nhìn thấy nó là anh ta nhớ đến tôi rồi sinh ra chán nản, đúng là kẻ tuyệt tình!

“Được rồi.” Tôi và Thịnh Hạ ăn cơm xong thì cùng đi đến tiểu khu Nga Mi. Vừa bước vào nhà, tôi đã sững sờ, các gia nhân vẫn không thay đổi và cũng chẳng vắng mặt ai, không thấy chủ nhân mới, mọi thứ trong nhà vẫn được bài trí như cũ, ngay cả bức tranh sơn dầu mà chúng tôi cùng chọn vẫn còn nguyên trên bức tường. Mục Thần Chi từng nói, bức tranh ấy màu sắc lòe loẹt, sặc sỡ quá khiến người ta cảm thấy mình sống trong ảo ảnh.

Mật Đào vừa nhìn thấy tôi đã cất tiếng kêu meo meo, rồi cào móng vuốt lên chân tôi. Tôi bế nó một lúc mà cánh tay đã bắt đầu tê mỏi, con mèo này quả là được đối đãi tử tế quá, béo múp míp như heo con. Chẳng lẽ Mục Thần Chi giữ lại cái nhà to vật vờ thế này chỉ để nuôi mèo thôi sao?

Lúc vào thư phòng dọn dẹp sách, tôi vô tình nhìn thấy chiếc tủ bảo mật, bỗng nhớ tới những lời của Tần Văn Chiêu nói dạo nọ: “Cháu nên đọc chúng. Thần Chi thực sự rất yêu cháu”.

“Em cất số tiền lớn trong đó sao? Hay là muốn trộm về? Sao cứ nhìn nó chằm chằm vậy?” Thịnh Hạ chỉ vào chiếc tủ bảo mật.

“Tiền thì không có, đều là thư tình.” Thịnh Hạ nhìn thẳng vào mắt tôi dò xét, tôi vội giải thích: “Không phải viết cho em”.

“Vậy thì xem một chút” Thịnh Hạ đi thẳng đến chiếc tủ rồi ngĩ ngợi một lúc, cuối cùng ấn mật mã theo ngày sinh của tôi, “cạch” một tiếng, cánh cửa bật mở.

Tôi kinh ngạc nhìn Thịnh Hạ, anh ta nhún vai. “Chắc hẳn em đã thử rất nhiều lần, cuối cùng không ngờ tại sao người đó lại chính là mình.”

“Em không biết anh nói thế có ý gì. Xem trộm đồ riêng tư của người khác là...”

“Em sợ cái gì? Sợ người đó là em?” Ánh mắt Thịnh Hạ trước giờ luôn phẳng lặng, nhưng lúc này lại nhìn tôi rất dữ tợn, dường như chỉ bằng một ánh nhìn là có thể đọc thấu tâm can tôi.

Tôi hoảng loạn như kẻ muốn giấu mình mà không tìm đâu ra chỗ ẩn nấp. “Em... chẳng có gì sợ hết.”

Lúc Thịnh Hạ dú những bức thư vào tay, tôi cảm giác những lá thư mỏng manh ấy giống như những củ khoai vừa mới nướng làm tay tôi bỏng rát. Chúng cứ thế rơi xuống bàn với tốc độ chóng mặt khiến tôi kinh ngạc.

Ánh mắt Thịnh Hạ dừng lại trên gương mặt tôi, giọng nói nhẹ nhàng không phải chất vấn mà đúng hơn là đang cổ vũ: “Có thể em đã từng bỏ lỡ tình yêu, từng trốn tránh nó nhưng không thể để mình sau này phải hối tiếc”.

Lúc đọc thư, tay tôi run run. Trên mặt giấy trắng tinh là những dòng chữ viết nắn nót từ bút máy mực xanh. Nét chữ rắn rỏi, sạch sẽ như những ngón tay, vững vàng như bước chân, thâm tình như ánh mắt của Mục Thần Chi. Khoảng cách giữa các hàng chữ lại giống như đang miêu tả tính cách của anh ta: Nhấn nhẹn nhưng cũng hay bộc phát.

Mở đầu mỗi bức thư đều là hai từ “Mật Mật”, một số bức chỉ là những vần thơ thương nhớ, có những bức thì kể lại cuộc sống hằng ngày chỉ bằng vài dòng ngắn ngủi.

“Mật Mật. Hôm nay anh tiện tay tìm trong chồng đĩa CD của cửa hàng băng đĩa, may sao lại thấy thứ mà anh đang muốn tìm, đó là chiếc đĩa có bài hát Everything will flow của ban nhạc Suede. Tần Niệm nói em thích nghe bài hát này nhất nhưng vẫn chưa tìm được đĩa gốc. Hi hi, chắc chắn là em sẽ ngưỡng mộ anh lắm đó. Anh đã quyết định cài bài hát này làm nhạc chuông. Sau này ngày ngày anh sẽ bật cho em nghe thấy, không biết đến lúc đó em có nhận ra anh không nhỉ? Chắc là không rồi, bởi không phải vì em không nhớ được anh, mà là em hoàn toàn không biết rằng, trên đời này còn có anh tồn tại.”

“Mật Mật. Hôm nay anh nhận được một tin nhắn từ số máy lạ, nội dung như sau: Ông Ngô, tôi muốn mua một con rắn. Gặp nhau chỗ cũ nhé! Lúc đó anh đã cười như nắc nẻ nhưng khi cười xong thì anh lại thấy buồn. Tại sao thế giới này có mấy tỷ người mà một tin nhắn xa lạ như thế lại có thể gửi nhầm vào máy anh? Tại sao không bao giờ thấy em gửi nhầm tới?”

“Mật Mật, hôm nay anh đã tròn mười tám tuổi, lại có cô gái tỏ tình với anh. Nhưng em yên tâm, anh không nhận lời đâu, Ai cũng nói cô ấy rất xinh đẹp nhưng trong tim anh, không có ai đẹp bằng em. Anh đã cầu nguyện trong tiệc sinh nhật thể này: Con mong có một ngày nào đó, Phó Tiểu Mật sẽ thích con.”

“Mật Mật, anh vừa mua một con mèo, thực sự là mắt của em và mắt của nó rất khác nhau nhưng không hiểu sao cứ khi nào nhìn thấy nó, anh lại nhớ đến đôi mắt em, đen và sáng, chỉ có mắt của trẻ con thì mới đen đến thế. Anh định đặt tên cho nó là Mật Mật nhưng nếu em biết, nhất định em sẽ cho rằng anh coi em như một con mèo. Thực ra, mỗi khi ôm nó, anh đều nghĩ rằng đó là em. Hay là gọi nó là Mật Mật đi, mỗi khi gặp chuyện gì em lại muốn đào tẩu trước tiên, chẳng biết bảo vệ bản thân gì cả. Sau này, anh sẽ bảo vệ em. Ở bên anh, em không phải chạy trốn nữa, vì em đã có anh.”

...

Tôi luống cuống gỡ từng bức thư ra đọc, chúng đều đã được viết từ rất lâu rồi, từ năm Mục Thần Chi mười lăm tuổi cho đến tận bây giờ, khi anh ta đã ba mươi mốt. Tôi không biết anh ta quen tôi như thế nào mà lại có thể viết nhiều thư đến thế, giống như viết nhật ký vậy. Có những bức không mang nội dung gì, chỉ có hai chữ “Mật Mật” lấp kín tờ giấy trắng.

Điên rồi! Anh ta bị điên thật rồi!

Tôi luôn nghĩ rằng trên đời này chỉ có tôi bị điên, ngốc nghếch nên ngày nào cũng viết những bức thư kiểu này. Trước đây, tôi luôn rửa Mục Thần Chi bị điên, hóa ra, anh ta điên thật. Anh ta chỉ sống trong thế giới của mình và chỉ làm những việc mình muốn.

Nhưng tôi còn may mắn hơn Mục Thần Chi, bởi tôi chỉ viết trong vòng bốn năm, Tần Niệm không yêu tôi nhưng những bức thư đó anh ta đều đọc được. Còn Mục Thần Chi viết thư cho tôi trong vòng mười sáu năm, tôi không những không đọc được, mà trong một thời gian rất dài, tôi không hề biết trên đời này có một người tồn tại tên là Mục Thần Chi.

Trái tim tôi như bị một chiếc dây nhỏ không ngừng siết chặt, hơi thở khó khăn, tôi quên cả khóc, quỳ xuống nhặt từng bức thư mở ra đọc, rất nhiều lần thư rơi khỏi tay, nhiều quá, thực sự là nhiều quá! Tôi không biết nên bắt đầu đọc từ bức nào, cuối cùng tôi mở một quyển nhật ký ra.

Là những dòng nhật ký cuối cùng của Mục Thần Chi:

Cô ấy không hẳn là xinh đẹp, nước da trắng ngần, đôi mắt rất to, hàm răng trắng đều, đáng yêu như một chú thỏ con. Đôi mắt long lanh khi nhìn người khác, lúc cô ấy cười, hai mí mắt như biến thành hai cây cầu

nhỏ cong cong. Có rất nhiều người cười như thế nhưng chỉ có cô ấy là có nụ cười ngọt ngào như có mật trào ra từ khóe mắt. Dù tuyết có tích dày ngàn năm cũng không vượt qua nổi, dù cho là ánh sáng cũng bị hút vào rồi tan ra trong đó. Huống hồ là tôi?

Lúc cô ấy cười, hiện rõ đôi lúm đồng tiền nhỏ xinh, tinh nghịch đáng yêu. Cứ mỗi khi tức giận hay tủi thân, cô ấy đều bắt gãi cằm môi và lúc ấy đôi lúm đồng tiền cũng xuất hiện.

Trong trái tim tôi, cô ấy luôn là một cô bé, tôi lớn hơn cô ấy mười tuổi. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Mật Mật, cô ấy vẫn là một cô bé có mái tóc vàng hoe.

Một buổi chiều muộn giữa hạ, mặt trời chuẩn bị xuống núi và treo lơ lửng cuối chân trời, những đám mây mỏng bị ánh mặt trời đỏ rực bao trùm, hệt như những bông hoa màu đỏ thắm khổng lồ. Xa xa, một mình cô ấy chơi dưới gốc cây, sợi dây chun thật dài lên xuống theo từng nhịp chân, hai bím tóc cũng theo đó mà nhảy múa. Lúc còn nhỏ, tóc cô ấy hơi vàng, khi bị mặt trời chiếu vào thì mái tóc ấy thành màu ánh kim nhàn nhạt. Vóc người cô ấy nhỏ nhắn nhưng đôi mắt rất to, da mặt mịn màng, lúc cười trông thật ngộ nghĩnh. Cô ấy còn ở đó cất cao giọng hát: Tiểu Tiểu Tử, ngồi thêm cửa...

Năm cô ấy mười tuổi, mẹ và Phó Khải Hoa hẹn hò nhau, tôi lén lút bám theo cũng bởi thấy cô ấy đi cùng. Cô ấy mặc chiếc áo phao màu vàng không khác gì một chú vịt con, tôi chỉ dám đứng từ xa nhìn trộm. Từ lần đầu gặp cô ấy năm tôi mười lăm tuổi, tôi chỉ dám nhìn trộm cô ấy như thế. Nhìn thấy cô ấy bị người ta đánh, rồi lại đánh lộn với người ta, tôi không dám ra mặt giúp.

Hôm đó, Phó Khải Hoa đánh cô ấy, cô ấy sợ hãi rồi lao xuống biển. Hình như cô ấy khóc, tôi sợ cô ấy sẽ gặp chuyện chẳng lành nên đã vội chạy tới. Đến khi cứu được cô ấy, cô ấy nhìn chằm chằm vào mắt tôi rất lâu rồi nói: “Bố, con muốn ăn bánh quẩy”.

Lúc đó, trái tim tôi đau nhói.

Tôi biết, Phó Khải Hoa đối xử với cô ấy không tốt. Cô ấy và tôi giống hệt nhau, dù có buồn đến mấy thì cũng không bao giờ nói cho ai biết.

Tôi thật sự rất hận người bố như ông ta.

Tôi muốn nói với cô ấy: “Mật Mật, nếu không có ai làm bánh quẩy cho em thì anh sẽ làm”.

Nhưng tôi không thể nói, tôi chỉ có thể trốn chạy, vì tôi là con trai của Tần Văn Chiêu. Cô ấy có thể không quen, không biết tôi là ai nhưng tôi không muốn cô ấy hận tôi.

Lúc chính thức xuất hiện trước mặt cô ấy, cô ấy vừa ly hôn với Tiêu Hàn Ý, vô tư giúp một người bạn thân đi xem mắt. Cô ấy mặc bộ xường xám màu mật, còn học đòi người ta đi giày cao gót. Đến khi giày bị gãy gót mà vẫn cố tình ra khí thế cãi nhau với Thiệu Nhị.

Tôi đứng ở cửa châm thuốc, vừa ngẩng đầu lên thì bắt gặp cô ấy, ai ngờ cô ấy lại đứng đây. Lúc đó, tôi thấy hơi giận, tôi đã già đến mức khiến người ta phải đáp lễ kính trọng như vậy sao?

Tôi dụi thuốc đi, biết cô ấy nghiện thuốc lá nhưng tôi vẫn không muốn hút trước mặt cô ấy. Thấy cô ấy đứng ngây ra đó, không dám nhìn tôi, hai tai đỏ ửng, những sự bực bội trước đó của tôi cũng tan biến hết. Tôi thật ngại cảm quá, giận dữ gì với một cô nhóc con chứ?

Cô ấy từng hỏi tôi: “Anh đã từng yêu ai chưa? Gương mặt cô ấy không phải đẹp nhất thế giới, cô ấy cũng không phải là người tốt nhất thế giới. Nhưng nếu vô tình đặt chân vào thế giới của cô ấy thì sẽ không ai quên được, rồi sẽ ở đó rất nhiều năm, càng ở lâu thì sẽ càng không thể quên được..”.

Tôi nói tôi chưa từng, thế mà cô ấy vẫn tin. Cô ấy đương nhiên sẽ tin, bởi trong đầu cô ấy chỉ có hình ảnh Tần Niệm, sao có thể có chỗ cho tôi. Cô ấy nói tôi hoàn toàn không hiểu tình yêu là gì. Tôi đúng là không hiểu, vì tôi có hiểu hay không thì đối với cô ấy mà nói chẳng có gì khác biệt.

Cô ấy vừa cứng rắn và bướng bỉnh, có lúc cứng rắn quá khiến người khác đau lòng.

Nhìn thấy Tần Niệm và Sở Mộng Doanh bên nhau, cô ấy không hề khóc, mà lại cười rất vui vẻ. Lúc ngồi trong xe tôi, cô ấy lại không nói gì cả, gương mặt áp sát vào cửa xe, tay nắm chặt điện thoại, dây đeo điện

thoại là một chú thỏ lông mượt như nhung. Cô ấy khẽ run rẩy, rõ ràng nước mắt đã lăn rơi mà vẫn cố gắng không bật ra thành tiếng khóc.

Tôi thật sự rất đau lòng, tôi đang ở ngay cạnh cô ấy nhưng cho dù tôi có làm gì đi chăng nữa thì cũng không thể cải thiện được tình hình. Cho dù tôi có cố chấp đến mức lấy sợi dây tơ hồng trói chặt hai cánh tay chúng tôi lại với nhau thì cô ấy vẫn sẽ kiên quyết nhìn về phía Tần Niệm.

Thời điểm sai lầm sẽ gặp gỡ những người sai lầm, một bước đi sai thì sẽ kéo theo muôn vàn bước nhầm lẫn. May mà tôi chưa bao giờ nghĩ rằng, trái tim yêu thương dành cho cô ấy của mình là một sai lầm.

Nếu cô ấy không yêu tôi thì tất cả những người con gái khác trên đời cũng coi như chết hết.

Anh yêu em, đầu lưỡi nhẹ nhàng cử động, lúc nói được ra ba từ đó thật đẹp để làm sao. Nhưng được cô ấy yêu thương, đối với tôi mà nói thì lại là một chuyện quá xa xỉ.

Anh yêu em, em yêu anh. Chỉ vền vẹn sáu chữ mà nói lên cả ước nguyện của tôi. Nhưng Mật Mật, dù trong lòng anh có nói hàng vạn câu “Anh yêu em” thì em vẫn không yêu anh.

Yêu, thật là một việc khó khăn.

Cô ấy hận tôi và nghĩ rằng tôi cũng hận cô ấy.

Tôi hận bố cô ấy và cũng từng hận cả cô ấy nữa.

Vì muốn báo thù mà tiếp cận cô ấy, đó chỉ là cái cớ mà tôi đưa ra. Tôi đối tốt với cô ấy, cô ấy không cần; lời nói của tôi, cô ấy không nghe; tất cả những gì thuộc về tôi, cô ấy đều không tin. Cô ấy sợ tôi, hận tôi, căm ghét tôi.

Tôi và cô ấy, vĩnh viễn không thể đến với nhau.

Vì tôi là con trai của Tần Văn Chiêu, còn cô ấy là con gái của Phó Khải Hoa. Định mệnh đã không sắp đặt chúng tôi yêu nhau, cô ấy sẽ không bao giờ yêu tôi. Cả kiếp này, cô ấy cũng sẽ không thay đổi.

Nhưng tôi sao có thể từ bỏ?

Cô ấy nhạy cảm nhưng lại yếu đuối, rất dễ tin người khác, hoàn toàn không biết cách tự lo cho bản thân.

Tôi sao có thể yên tâm khi rời bỏ cô ấy? Không thể yên lòng khi để cô ấy ngủ một mình, hay chỉ là đơn giản mỗi khi mình cô ấy sang đường... Cho dù cô ấy có không yêu tôi, thậm chí là ghét bỏ tôi, khiến tôi trở nên mù quáng, dễ tiện, giành giật với người khác, thì tôi vẫn luôn mong điều tốt đẹp sẽ đến với cô ấy. Tôi không sợ cô ấy hận, chỉ cần cô ấy luôn ở bên tôi, hoặc là cứ để tôi dõi theo cô ấy từ xa.

7 giờ 50 phút 30 giây, ngày 25 tháng 10, Mật Mật...

Cứ nghĩ đến việc phải chia tay em mãi mãi, trái tim anh lại trống rỗng, không phải đau mà là trống rỗng. Mất đi một bộ phận, anh vẫn có thể sống tiếp nhưng không hạnh phúc được nữa.

Xa anh rồi, em chắc sẽ vui vẻ. Anh chỉ cần em vui vẻ!

Cuối cùng anh lựa chọn từ bỏ, chỉ vì anh cảm thấy ghê sợ và chán ghét chính mình. Anh yêu em, yêu em hơn chính bản thân mình. Điều này em không thể biết được, bởi nếu anh nói với em thì em cũng không tin...

Tôi ngồi bệt trên nền nhà, xung quanh đều là thư, trắng tinh như những bông tuyết rơi trắng trời và dần dần vùi lấp tôi. Tôi không biết mình đang nghĩ gì, chỉ thấy trái tim đau nhói, chưa bao giờ đau đến thế. Mắt tôi đã sưng mọng vì khóc. Tôi thả mình trong bồn tắm, lắng nghe tiếng đồng hồ treo tường tích tắc, nước tắm lạnh ngắt từ bao giờ mà tôi cũng không hay.

Sấy khô tóc, bước ra khỏi phòng tắm, Thịnh Hạ đưa cho tôi một cốc sữa nóng hổi. Anh ta đứng đó nhìn tôi, giọng nói ấm áp:

“Em đã yêu anh ta lâu rồi, bắt đầu từ lúc nào thì chính em cũng không biết, hoặc là em biết nhưng không muốn thừa nhận.”

Tôi mệt mỏi ngắt lời: “Anh đừng nói gì nữa, được không?”. Tôi rất mệt, không muốn nghĩ ngợi gì nữa.

“Trước đây em hận anh ta, cự tuyệt anh ta, bởi vì anh ta là con trai của kẻ thù. Bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng, tại sao em còn trốn tránh tình cảm ấy?”

“Anh ta yêu em, tốt với em thì em phải yêu lại sao? Em không yêu anh ta, người em yêu là Tần Niệm.” Trong lòng tôi ngổn ngang tâm trạng, tôi bịt tai lại không muốn nghe Thịnh Hạ nói thêm bất kỳ câu nào nữa.

Thịnh Hạ vẫn tiếp tục nói: “Em không đón nhận Mục Thần Chi là vì em sợ, sợ bị anh ta bỏ rơi, em không tin vào tình yêu, không tin rằng mình có thể hạnh phúc. Em sợ rằng, một khi yêu anh ta thì sẽ có ngày nào đó anh ta hết yêu em, không cần em nữa, giống như trước kia bố phản bội mẹ”.

“Đừng tưởng anh là bác sĩ tâm lý thì có thể đọc được suy nghĩ của tất cả mọi người!”

Thịnh Hạ bật cười: “Chẳng phải em nghĩ nếu không phải là Tần Niệm thì kết hôn với ai cũng như nhau cả sao? Em vội vàng lấy Tiêu Hàn Ý, sống cùng Mục Thần Chi, còn bây giờ em đã tự do rồi, sao không chấp nhận tình cảm của Thiệu Nhị? Chẳng phải em có thể ở bên bất kỳ ai sao?”

Lời nói sắc sảo cùng ánh mắt tinh tường của Thịnh Hạ khiến tôi không thể nói được gì. Yêu và hận đan xen giằng xé. Cho dù tôi phát hiện mình đã yêu Mục Thần Chi sớm hơn, cho dù tôi có đấu tranh quyết liệt hơn thì tất cả rồi sẽ thế nào? Ngay từ đầu đã mang danh là kẻ thù của nhau, định mệnh cũng sắp đặt cho tình yêu của chúng tôi gặp bao sóng gió, cho dù cả hai có bao nhiêu điểm tương đồng đi chăng nữa thì cũng không thể đến được với nhau. Cho dù anh ta không phải kẻ thù của tôi, tôi cũng không thể nào trở về thời gian trước đó. Nếu có thể như thế, tôi sẽ ngoan ngoãn yêu thương, phục tùng anh ta. Anh ta đã thử dẫn dắt tôi đi trên con đường tình yêu của mình nhưng khi tôi hiểu ra thì anh ta lại không còn ở đó đợi tôi nữa.

“Mục Thần Chi đính hôn rồi, công ty của anh ta gặp rất nhiều khó khăn. Anh ta hình như còn đối đầu với bố của mình, hình như nguyên nhân cũng liên quan đến em. Mục Thần Chi đã cho em mười sáu năm trời rồi, bây giờ là lúc anh ta khó khăn nhất, em nên ở bên anh ta mới đúng.”

...

Mục Thần Chi đã thay số điện thoại, tôi liền gọi vào số máy công ty thì thư ký nói là phải có hẹn trước. Tôi đã nói rõ họ tên, vậy mà cô ấy vẫn dứt khoát không đồng ý. Tôi đến hắc công ty của Mục Thần Chi không biết bao lần nhưng đều bị đẩy ra ngoài. Nhiều lần thấy tôi bị nhân viên bảo vệ lôi ra trong khi tôi vẫn ra sức gọi tên anh ta, anh ta vẫn thản nhiên bước đi.

Tôi phục kích vào giờ Mục Thần Chi đi làm và cả lúc anh ta tan sở đến mức tài xế mới của anh ta cũng quen mặt tôi, vừa nhìn thấy tôi là đã đạp ga cho xe phóng vút đi. Tôi bị xua đuổi như loài bỏ hôi thối. Tôi thử mọi cách, thậm chí còn trốn trong xe anh ta để rồi cuối cùng bị người ta trói lấy rồi đuổi đi. Tôi thực sự đã mất hết sĩ diện, đề tiện đến mức không còn lòng tự tôn nữa. Tất cả cũng chỉ vì Thịnh Hạ đã từng nói: “Trên đời này, không còn có nhiều cơ hội khiến chúng ta phải trân trọng”.

Trời đã tối mịt, đèn đường chiếu xuống những chùm sáng nhỏ bé. Những hạt mưa to như có thể dập tắt nguồn sáng mỏng lung ấy bất cứ lúc nào.

Vừa nhìn thấy xe của Mục Thần Chi đi ra từ bãi đậu, tôi liền lao đến. “Két...” một tiếng, bánh xe dừng lại đột ngột chỉ cách tôi chưa đầy một mét. Những hạt mưa lạnh bắn ra từ hai bên bánh xe, một số bay lên mặt tôi nhưng tôi không hề thấy lạnh. Chỉ có điều, hai chiếc đèn xe cứ rọi thẳng tới khiến tôi phải đưa tay che mắt.

Mưa rơi nặng hạt, những vũng nước đọng cũng ngập chân, đường phố như biến thành sông. Tôi đứng nguyên tại chỗ, nhìn cần gạt nước trước xe chuyển động không ngừng, đèn xe vẫn chiếu thẳng, không biết giờ gương mặt tôi đã nhợt nhạt đến mức nào, bên tai chỉ nghe tiếng mưa xối xả.

Mục Thần Chi không xuống xe, giọng nói lạnh lùng truyền qua khe hở của cửa xe: “Ba phút”.

Ba phút, trước giờ anh ta vẫn thích nói thế nhưng lúc này đây có thể cho tôi ba phút cũng là ân nghĩa lắm rồi.

Tôi rất căng thẳng nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Nước mưa rơi lên môi rồi chảy vào miệng, những âm thanh phát ra cũng không còn rành mạch: “Những bức thư ấy em đọc rồi”.

Mưa quá to, âm thanh vừa phát ra đã bị tiếng mưa ào ạt nuốt chửng, Mục Thần Chi nôn nóng nói: “Còn hai phút”.

Tôi như tội phạm tử hình đứng trước giây phút thẩm vấn cuối cùng, cố gắng hét thật to: “Trước đây em hiểu lầm anh, mong anh tha thứ cho em, em không biết là anh yêu em thật lòng”.

“Rất cảm động, rất ân hận chứ gì? Hay lại đau đến mức đứt gan đứt ruột rồi? Những thứ như thư từ thì có thể dễ dàng ngụy tạo. Cô vẫn ngốc thật, lần nào cũng bị tôi quay như chong chóng.”

“Việc của công ty anh... Bất kể lúc nào em cũng có thể ở bên anh không bao giờ rời xa anh nữa. Em... em có thai rồi.”

“Cô phải khổ sở kể lể thế để làm gì? Lúc đầu chẳng phải cô muốn rời bỏ tôi nên mới cố tình ngã từ cầu thang để làm sẩy thai sao? Bây giờ lại vì chuyện con cái mà đến tìm tôi hả? Phó Tiểu Mật cô tưởng mình là đại mỹ nhân mà ai cũng thêm khát sao? Mục Thần Chi này chưa hề đổ đến mức ấy, tôi không ngốc đến nỗi bỏ tiền ra để chơi một đứa có chứa đâu.”

Cánh cửa xe chỉ để một khe hở nên tôi không nhìn rõ mặt anh ta, nhưng những âm thanh lạnh lẽo ấy như mũi dao sắc nhọn liên tiếp đâm vào tim tôi, đâm đến khi be bét máu. Tôi muốn mở miệng nói, nhưng vừa mở miệng thì lại càng uống nhiều nước mưa hơn. Mục Thần Chi ra lệnh cho tài xế: “Đi!”.

Trước khi khe hở của cửa xe đóng lại, tôi nghe thấy giọng nói của mình bật ra rõ ràng và kiên định: “Em yêu anh!”.

“Yêu tôi?” Mục Thần Chi cười khinh bỉ. “Cô yêu nổi không?”

Cửa xe đóng chặt lại mà không phát ra bất kỳ tiếng động nào, cũng chẳng có chút do dự hay lưu luyến. Chiếc xe phóng vút đi như tên bắn, càng lúc càng mờ hồ rồi mất hút. Tôi không mang theo ô, người ướt sũng và mưa vẫn không ngừng xối xả. Tôi cảm thấy mình như một người giầy, cứ thế mềm oặt ra.

Lúc tỉnh dậy thì thấy mình nằm trong bệnh viện, giọng nói của Thịnh Hạ vẫn ám áp như làn nước mùa hạ róc rách chảy:

“Đừng bỏ cuộc.”

Lỡ mất rồi, đã lỡ tất cả rồi!

Nếu Mục Thần Chi còn yêu tôi, còn cần tôi thì sau khi tôi ngã xuống, anh ta không thể không quay đầu lại, hay chí ít cũng làm kẻ giấu mặt đưa tôi đến bệnh viện. Bây giờ, ngay cả nhìn tôi lấy một cái, anh ta cũng không thêm.

Ánh sáng nơi chân trời như những hạt phẩm màu nhỏ xuống mặt nước rồi từ từ lan tỏa, nơi này một sợi, đằng kia một khóm, nhỏ mịn, bông bênh tỏa ra khắp nơi.

Anh đứng dưới màn trời, khẽ mỉm cười, những sợi tóc mai trước trán mượt mà, bay bay trong gió, thật giống với hoa nhung tuyết.

Hoa nhung tuyết, ký ức quan trọng nhất, một người mà ta nhớ mãi không quên. Người đó đã từng là tôi nhưng người đứng bên anh lúc này lại là một người khác.

Khoảng cách này, không phải quá xa cũng không quá gần nhưng không thể mở miệng gọi tên anh, đứng ở nơi xa xa ấy, có thể nhìn thấy khi anh vừa quay người lại, thấy anh trao một vòng tay ấm áp vốn thuộc về tôi, thấy anh hôn người con gái khác và cả những lời ước hẹn mà đáng lẽ anh sẽ nói với tôi, tất cả giờ đều dành cho người khác...

Tôi cứ dõi theo như thế một lúc lâu, ngồi trong một góc có ánh sáng chiếu đèn rất rõ ràng. Tôi quay mặt đi, cầm cốc nước lên uống một hơi hết sạch. Rất nhiều thứ âm thanh rấthồn tạp nhưng tôi chỉ nghe thấy tiếng gió vi vu.

Không khí ẩm ướt vô cùng, không phải tuyết cũng chẳng phải là mưa, chỉ là một lớp sương mỏng bao phủ lấy cánh tay, lạnh lạnh. Trước đây, khi khóc trên lưng anh, tôi cũng có cảm giác này.

Giữa mùa hè năm ấy, hai hàng cây bên đường không nở hoa, chỉ có những tán lá xanh biếc tỏa ra bóng râm lổ lổ. Mục Thần Chi công tôi bước từng bước lên cầu thang lát những viên đá xanh, tôi nhìn vành tai anh, đôi hoa tai của tôi cũng phát ra tiếng lạo xạo bởi chúng quẹt vào lưng anh theo từng bước chân, nước mắt tôi cũng thấm ướt lưng áo anh đang mặc.

“Bây giờ em hay khóc thế, sau này về già sẽ thế nào đây? Chỉ có một mình anh tình nguyện công em thôi.”

Trước đây, tôi luôn không hiểu những lời anh nói, đến khi tôi hiểu ra thì anh không muốn nói với tôi thêm một câu nào nữa. Bởi anh đã thực sự mệt mỏi.

Tiếng bước chân của Mục Thần Chi và tâm nung nấu mỗi lúc một gần hơn. Tôi mặc một chiếc đầm bầu rộng thùng thình cảm nhận rõ lớp mồ hôi li ti thấm ướt cả lớp áo cotton mỏng.

Giọng nói của Lãnh Bích Dao cất tiếng tinh tế: “Em bé được mấy tháng rồi?”

Tôi không dám ngẩng đầu lên bởi anh đang ở rất gần. Ánh nhìn của tôi cũng chỉ dám rơi trên đầu gối anh. Thiệu Bình Hàm nắm chặt tay tôi, cười nói: “Sáu tháng rồi”.

“Thiệu công tử thật có phúc, bao giờ mới được uống rượu mừng của hai người đây?”

“Lúc nào nên có thì có thôi.” Lời nói của Thiệu Bình Hàm nghe rất chói tai thế mà anh ta vẫn thản nhiên nở nụ cười.

Rõ ràng đã đứng vững nhưng trái tim lại như rơi xuống, cũng không biết nó rơi xuống hầm băng hay chìm vào biển băng nữa, tôi không thể kiềm chế nổi, cứ thế run lên, cái lạnh từ lòng bàn chân bắt đầu lan dần lên cơ thể.

Trong giây phút nước mắt tuôn trào, tất cả mọi thứ đều sụp đổ, trời đất bỗng nhiên tối sầm.

Ca phẫu thuật kéo dài rất lâu, lâu đến nỗi khiến người ta cảm giác mình vừa trải qua mấy thế kỷ. Tôi đã nghĩ mình sẽ chết đi như thế và trong lúc phẫu thuật, sẽ chẳng còn bàn tay ấm áp nào nắm chặt lấy tay tôi nữa.

Lúc mở mắt ra, tôi thấy mình nằm trên giường bệnh. Tôi đã bị ngắt ngay tại lễ đường, đứa bé cũng không còn.

Trước đây, tôi thường xuyên mất ngủ, hỏi Mục Thần Chi: “Tại sao em đếm số cừu mà vẫn không tài nào ngủ nổi?”.

Mục Thần Chi nhéo tai tôi cười nói: “Em ngốc lắm, em toàn đếm nhầm thôi. Nếu em đếm đúng được đến số 9999 thì kỳ tích nào trên đời này cũng có thể xảy ra”.

Bây giờ, tôi đã đếm đến hơn cả con số 9999 ấy rồi, vậy mà Mục Thần Chi, sao anh không trở về? Tại sao anh lừa em mãi thế?

Giây phút này đây, tôi nghe thấy tiếng mình khóc, khô khốc và tuyệt vọng, giống như con thú sắp lìa đời. Tiếng khóc thê lương ấy như từng nhát dao không ngừng đâm vào tim tôi.

20. Chương 20

Tình yêu chỉ là rất nhiều khoảnh khắc,

Ghép lại thành một gương mặt đẹp đẽ.

Chúng ta đã đi qua ngày hôm qua,

Nhưng không bao giờ đến được ngày hôm nay.

Em vẫn đứng ở nơi ấy nhưng anh không xuất hiện,

Sắp phải nói lời tạm biệt!

Năm chúng tôi ra trường, tôi không được mời đến dự lễ tốt nghiệp. Sau màn say xỉn sẽ là nỗi xót xa không kiềm chế được khi từ nay mỗi người sẽ phải đi trên những con đường riêng.

Ai cũng bận rộn tìm việc làm, lúc đầu còn giữ liên lạc, nhưng dần dần, những đứa sinh viên ngày nào cũng ôm điện thoại gọi cho nhau như chúng tôi trước kia giờ chỉ hẹn gặp nhau khi cần thiết. Sau đó nữa, ngay cả điện thoại liên lạc cũng rất ít, QQ không còn sáng liên tục, ai cũng ẩn nick, chỉ có nick tập thể là sáng nhưng không có ai vào tán chuyện. Thi thoảng có vài người lên đó chém gió cũng chỉ để chứng minh mình vẫn còn tồn tại.

Những sinh viên từng thề thốt sẽ chấn hưng sự nghiệp điện ảnh của Trung Quốc, sinh ra vì nghệ thuật lại phải làm những công việc không liên quan gì đến điện ảnh.

Tần Niệm và Sở Mộng Doanh thì định cư tại Pháp.

Nghe nói Tô Na Na sau khi bị hủy hoại nhan sắc đã đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ, lúc trở về còn xinh đẹp hơn xưa. Tôi cũng không bao giờ gặp lại cô ấy nữa. Mà nếu có gặp thì cũng không nhận ra nổi. Bố của cô ấy đã được lên chức Chủ tịch tỉnh.

Trong đám bạn cùng lớp, tôi chỉ hay liên lạc với người bạn từ thời còn để chỏm là Tiêu Hàn Ý. Sau khi Tiêu Hàn Ý đi rồi, cuộc hôn nhân thứ hai của anh ta với Lê Tiểu San cũng chấm dứt.

Thịnh Hạ làm việc tại phòng khám tư nhân của mình, còn Thiệu Bình Hàm điên vương với cả tá bằng cấp - dựa vào thế lực của gia đình nên tự lập công ty riêng, làm ăn như điều gặp gió, là một đại diện tiêu biểu của tài hoa thương nhân trong thời đại mới. Nhưng anh ta nói mình chính là một “thanh niên anh tuấn” đắt giá nhất, bởi nói thế mới lọt tã hết được vẻ đẹp trai của anh ta.

Chúng tôi trở thành “tam kiếm khách”, gần như ngày nào cũng tụ tập ăn uống.

Tôi vẫn hát ở Nhã Uyển, không còn gầy gò như trước, sức khỏe ổn định, có điều không thể sinh con được nữa. Như vậy cũng tốt, tôi sẽ sống một mình. Yên bình cũng là một thứ hạnh phúc.

Tôi cũng không gặp lại Mục Thần Chi nữa. Hôm ở bệnh viện, tôi đã khóc đến mức cổ họng khản đặc, tôi đập vỡ bình thuốc lấy mảnh vỡ cắt mạch máu. Rất nhiều người đã phải chạy đến giữ tôi lại. Bộ dạng tôi nằm trên giường khóc lóc, quấy đạp hết như một người giã giụa khi bị người ta tiến hành tra tấn dã man.

Lúc đó Tần Niệm cũng có mặt, anh ta nói với tôi: “Mật Mật, dù em không biết quý trọng sinh mạng của mình thì cũng đừng phụ tấm lòng của Thần Chi”.

Tôi ngược đời mất sừng mộng đời nhìn Tần Niệm, không hiểu anh ta muốn nói gì.

“Bố anh đã biết chuyện em và anh trai anh ở bên nhau lâu rồi, ông phản đối kịch liệt và dùng mọi thủ đoạn để chia rẽ hai người nhưng anh ấy không nghe và đối đầu với bố. Có một thời gian Thần Chi không ngừng đổi chỗ ở cũng là để tránh ánh mắt của bố. Cả chuyện anh ấy cố tình có người phụ nữ khác ở bên ngoài, cố tình lạnh nhạt với em, ngoài việc vì anh ấy chán nản ra, một nguyên nhân nữa cũng là để che mắt thiên hạ. Công ty bị bố anh âm thầm phá hoại, anh ấy ngoài mặt thì chia tay với em nhưng chưa bao giờ từ bỏ. Anh trai anh thực sự không còn cách nào khác, nếu không bỏ em và kết hôn với Lãnh Bích Dao thì bố anh nhất định sẽ... với em. Em biết bố anh là ai rồi đấy! Anh ấy thực sự hết cách! Hai người từ nhỏ đã không được hưởng hạnh phúc. Anh ấy luôn muốn cho em một mái ấm. Mật Mật, em nên hiểu cho anh ấy, hiểu ột người đàn ông thà lãnh đạm và làm em tổn thương, thậm chí hy sinh cả bản thân chỉ để bảo vệ em, đổi cho em một cuộc sống yên bình”.

Yên bình, bố tôi cũng luôn nói như vậy!

Hôm nay, lúc ăn cơm, Thiệu Bình Hàm đưa cho tôi một tấm vé xem ca nhạc. Tôi kinh ngạc thốt lên: “Sao anh biết em thích Supper Band?”. Vé này không dễ mua, lại ở hàng ghế VIP.

“Vì anh thích nên cho em đi xem cùng”.

Trời rất lạnh, lúc chúng tôi đến sân vận động Hồng Khẩu thì bên trong đã chật ních người. Bốn người đàn ông đứng tuổi trong bộ đồ trắng tinh, phong thái cao ngạo. Bài hát mở màn buổi diễn chính là Phụ lão

hương thân. Trước đây, tôi thấy cái tên bài hát ấy sao mà quê thế. Nhưng khi giọng hát cao vút cất lên, hát đi hát lại câu: Không hoài niệm, bạn sẽ ân hận, thì tôi nhìn thấy rất nhiều khán giả đã rưng lệ.

Khi một người nghe đến bài hát nào đó thì đều có thể bắt đầu chìm vào trong ký ức, đó gọi là hoài niệm. Không biết từ lúc nào, chúng tôi cũng bắt đầu hoài niệm.

Anh chàng Lý Tông Thịnh nói cất ngang bài hát: “Tôi là Tiểu Lý, tôi còn độc thân”. Lúc đó, tim tôi nhói đau. Thiệu Bình Hàm nắm chặt tay tôi, ghé sát vào tai thì thầm: “Anh cũng độc thân, rất nhiều người cũng độc thân như chúng ta”.

Khúc nhạc dạo của bài Cuối cùng em cũng đánh mất anh vang lên thì khán đài như bùng nổ. Sự bùng nổ ấy khiến tôi nghĩ đến màu xanh. Trước đây tôi luôn nghĩ đến sân khấu nghe nhạc mà lại ngẫu hứng hát theo ca sĩ thì thật buồn cười, nhưng bây giờ tôi cũng xúc động mà hòa cùng giai điệu như tất cả khán giả ngồi đây.

Cuối cùng em cũng để mất anh giữa dòng người đông đúc...

Tôi hát say sưa nhưng thực chất là gào thét đến mức gần như kiệt sức, gào xong rồi mới ý thức được nước mắt mình đã giàn giụa. Đôi mắt hoa đào của Thiệu Bình Hàm đang lim dim, anh ta không nhìn tôi mà hét lớn: “Phó Tiểu Mật, em định bao giờ thì lấy anh đây?”.

“Còn phải xem anh cho em bao nhiêu tiền đã”.

“Chỉ có chừng này thôi.” Thiệu Bình Hàm lấy từ trong ví ra đồng xu một tệ đặt vào tay tôi rồi nắm chặt.

Đó chính là đồng xu tôi trả công cho Thiệu Bình Hàm khi anh ta từ Thượng Hải trở về và đưa tôi đi ăn, còn đưa tôi về tận nhà, cũng chính là cái hôm hai chúng tôi làm cháy bếp. Thế mà Thiệu Bình Hàm vẫn giữ nó.

“Tiền kỷ niệm đó, rất có giá trị”. Đôi mắt hoa đào cười híp lại.

Tôi lau nước mắt, bất chợt nhìn thấy một hình bóng khá xa, mọi hoạt động của não bộ bỗng chốc dừng lại. Thời tiết lạnh thế này, chiếc áo vest màu xám được vắt lên khuỷu tay một cách ngẫu hứng, ông tay phải vẫn được xắn lên theo thói quen. Người đó mặc chiếc áo sơ mi màu hồng phấn, lịch lãm đứng dậy rồi quay người bước nhanh khỏi khán đài và đi mất.

Chỉ nhìn từ xa, bóng dáng và những bước đi nhanh nhẹn ấy đã khiến tôi nghĩ ngay đến một người, đến điệu bộ nhếch môi thành nụ cười hút hồn, đến những cử chỉ rất nhỏ của anh ta. Nhớ đến cách anh ta phát âm từ “ừm” rất ung dung, nho nhã.

“Mục Thần Chi, anh thích nghe nhạc của ca sĩ nào?”

“Ừm, Mạnh Lệ Quân, Lý Tông Thịnh, Suede.”

“Ông chú quê mùa Lý Tông Thịnh à! Nhưng phải công nhận là bài hát ‘Quý mê tâm khiếu’ của chú ấy rất hay. Nếu được đi xem chú ấy biểu diễn thì thích biết mấy.”

Tôi hiểu con người ấy. Giờ đây, điều duy nhất tôi có thể làm cho Mục Thần Chi là không để mọi chuyện rơi vào quên lãng, để anh ta được sống những ngày tháng bình yên.

Tôi nắm lấy tay Thiệu Bình Hàm. “Anh định ngày đi. Có điều, trước khi lấy anh em phải tìm một công việc thích hợp đã.”

21. Chương 21: Chương Cuối

Mấy năm gần đây, tìm việc làm cũng giống như lái xe vậy, nhìn chỗ nào cũng là đường nhưng khi đi vào mới thấy con đường đó treo biển Đang trong thời gian thi công.

Gửi demo của ban nhạc đến cho các công ty phát hành băng đĩa không phải là hòn đá ném xuống đại dương mà chỉ tại các ông bầu đều có con mắt nhìn xa trông rộng, nói rằng nhạc rock và nhạc dân ca là hai thể loại không có tiềm năng. Đâm phải tường nhiều lần nên tôi cảm thấy mình như cục pin cạn điện, đến cả hơi thở cũng sắp phải biến nhịp.

Đầu tháng Ba, tôi bỗng nhận được cuộc điện thoại của nhà tuyển dụng. Lúc đến ký kết hợp đồng, ông bầu phát ra một vầng hào quang như Đức Mẹ, cười nói hòa nhã, năng lực PR vô cùng lợi hại thì không nói làm gì, ông ấy còn cho phép ban nhạc của chúng tôi tổ chức một buổi diễn nhỏ vào cuối tháng.

Lúc từ đài truyền hình đi ra đã là bảy giờ tối, chưa về đến nhà thì điện thoại đổ chuông. Tiếng khóc của Lê Tiểu San nức nở từ đầu dây bên kia: “Chị Tiểu Mật, chị khuyên anh Tiêu Hàn Ý đi. Ngày nào anh ấy cũng đi uống rượu, nếu anh ấy cứ tiếp tục như thế nữa thì cũng có ngày kiệt sức thôi”.

“Được rồi.” Lẽ nào sau khi ly hôn với Tiêu Hàn Ý, Lê Tiểu San vẫn nặng lòng? Nhưng Thượng Đế không bao giờ công bằng, cho bạn quyền được yêu một người nhưng lại không cho bạn cơ hội để không chế tình cảm ấy. Yêu hay là không yêu, bạn không thể kiểm soát được mình cũng như không thể kiểm soát được người ấy.

Không hỏi địa chỉ, tôi đến thẳng Ivan The Kozak - một nhà hàng Đông Âu rất có uy tín. Ông chủ và bếp trưởng đều là người Nga. Vừa mở cửa bước vào, tôi đã thấy Tiêu Hàn Ý ngồi ở vị trí như mọi khi.

“Cuối cùng em cũng đến, Tiểu Ý đã uống được gần nửa chai rồi đấy!” Ông chủ nói tiếng Trung lưu loát, nhả khói thuốc rất nghệ thuật.

Tôi chào hỏi ông chủ rồi bước nhanh đến giắt lấy chai rượu trong tay Tiêu Hàn Ý, nhìn đĩa thịt bò trước mặt anh ta, cười nói: “Nếu con bò trong đĩa này biết kẻ ăn nó là một con ma men nốc vodka ừng ực, nếu nó không bị người ta làm thịt thì cũng uất mà chết”.

Tiêu Hàn Ý đẩy đĩa thịt bò về phía tôi, vừa cười “hi hi” vừa ngon ngọt: “Gan bò hầm là món em thích ăn nhất còn gì, trả lại rượu cho anh nào”.

“Anh muốn tự moi gan ruột của mình ra hết thì nên ngâm nó với rượu mà uống.”

“Em biết cách dạy bảo người khác rồi đấy”. Đôi mắt lơ dờ vì say của Tiêu Hàn Ý nhìn lên màn hình ti vi treo tường, đúng lúc đang phát chương trình phỏng vấn ngắn ban nhạc của chúng tôi.

“Thịnh Hạ và bánh nướng không giúp em gì đâu.” Tôi giải thích, giơ ngón tay huơ huơ trước mặt anh ta. “Anh có biết số mấy đây không? Đi về thôi”.

“Về nhà hai chúng ta thì về, còn nhà khác thì không.”

“Tiêu Hàn Ý, trước đây đều là em say khướt để anh dìu về. Lần này đến lượt em dìu anh, anh hãy hợp tác chút đi.”

“Tiểu Mật!” Tiêu Hàn Ý đột nhiên nắm tay tôi. “Nếu em muốn nhìn chớp thì anh nguyện vì em mà xách dao chặt dây điện.”

“Trời vừa tối mà anh đã nói mê rồi. Được được, về nhà thôi”. Tôi ra lệnh.

“Ha ha ha...” Tiêu Hàn Ý cười gượng rồi nốc tiếp một hớp rượu, lấy tay lau rượu nơi khóe miệng. “Cô gái nào trông càng ngây thơ thì trái tim càng tàn nhẫn. Anh quen biết em sớm hơn bất kỳ ai khác, thế mà em lấy Thiệu Bình Hàm chứ không chọn anh sao?”

“Tình yêu làm gì có chuyện người đến trước kẻ đến sau, anh nhìn vấn đề thoáng hơn một chút được không?”

Tiêu Hàn Ý cười lớn rồi chỉ lên màn hình ti vi. “Sự thần nhiên của em chẳng khác nào đang đầu đầu hổ đuôi. Em xem buổi phỏng vấn này, khi nhắc đến Thiệu Bình Hàm và Tô Na Na, em đã rất thẳng thắn bày tỏ, còn khi đề cập đến anh ta, em chỉ nói hời hợt cho qua chuyện. Em tưởng rằng bản thân đã vô cùng thoải mái nhưng thực ra, hề nghe người ta nhắc đến cái tên ấy thì trái tim em lại đau nhói, đúng không?”

Có nhiều chuyện qua rồi thì thôi, kết cục cũng rõ ràng, hà tất gì phải nhắc đến. Còn nếu cứ tiếp tục sống với nó thì sẽ có ngày không còn lối thoát.

Tôi vỗ lên tay Tiêu Hàn Ý. “Tiêu Hàn Ý, anh có nhớ hồi nhỏ chúng ta cùng xem hoạt hình không? Có một nhân vật nói: Bằng lòng tận hưởng mỗi khoảnh khắc vui vẻ của cuộc sống là con đường duy nhất dẫn tới hạnh phúc, anh đã nói câu này thật ý nghĩa.”

“Lúc đó, anh thấy nó hay vì còn có em bên cạnh, anh cũng chưa hiểu tình yêu là gì, chỉ nghĩ rằng, em sẽ luôn ở bên anh. Cho dù em có chạy đi xa đến mấy thì anh cũng có thể mang em trở lại. Hóa ra, tất cả chỉ là ước muốn của riêng anh, chủ quan nghĩ rằng em và anh lớn lên bên nhau thì em sẽ mãi là của anh, dù em có bay nhảy đến đâu cũng vẫn là của anh. Mãi đến khi Mục Thần Chi xuất hiện, anh mới biết rằng sẽ không thể có em được nữa. Em biết tại sao anh không làm phiền em nữa không? Thực tình anh đã dùng chút tiểu xảo, sở dĩ Tần Niệm trở thành kẻ nói một đằng làm một nẻo đều là tại anh. Tại sao đều là những kẻ lừa gạt, tại sao anh không bằng hai người họ chứ? Hôm em bị tai nạn, anh nhìn thấy em đi ra từ tiệm bánh ga tô. Thấy Mục Thần Chi đứng đợi ở góc đường dõi theo em, anh tưởng anh ta cũng đang đợi em. Nhưng khi nhìn thấy Tần Niệm thì em lại vội vã lao theo, là Mục Thần Chi gọi xe cứu thương cho em. Lúc ở bệnh viện, anh ta làm bầm với chính mình như một kẻ tâm thần: Mật Mật, em chết thì anh cũng chết! Anh ta ở bên em cho đến khi ca phẫu thuật xong xuôi đâu đấy. Khi em ra thì anh ta cũng bất tỉnh, lần đầu tiên anh thấy anh ta hoảng loạn đến thế. Trong thời gian em nằm viện, anh ta cũng nằm ở một phòng khác. Rất nhiều lần đêm đã khuya mà anh ta còn lén đến thăm em nhưng chỉ đứng ngoài cửa nhìn rất lâu rồi đi. Những điều này chắc em không biết. Đúng là thủ đoạn của kẻ lừa đảo dù có cao siêu đến đâu thì cũng không thắng nổi tấm chân tình của một tên ngốc. Tần Niệm cũng ngốc nghếch và chịu ảm ức đã đành, đằng này Mục Thần Chi cũng ngốc nốt...”

Nghe Tiêu Hàn Ý nói những chuyện ấy, trái tim tôi như gợn sóng nhưng rồi lại nhanh chóng phẳng lặng.

Ký ức cũng giống như rượu, không chỉ cô đọng lại trong tim, mà hương thơm cũng luôn phảng phất, để rồi nó hòa tan vào cơ thể, cho dù có đau khổ hơn thế nữa thì nếu quen rồi, sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Không gặp lại nhau, để cả hai cùng sống bình yên.

Và tôi, tôi không sợ nhưng nhớ.

Tiêu Hàn Ý không nói về chuyện đó nữa, uống vài ngụm rượu. “Tiểu Mật, không có em ở bên, anh không hề hạnh phúc”.

“Có lẽ hạnh phúc của anh chưa đến, anh chịu khó đợi, rồi hạnh phúc sẽ mỉm cười. Đến lúc ấy, người đó xuất hiện trước mặt anh thì hãy trân trọng ngay từ đầu, đừng để sau này hối hận. Anh hiểu không?”

...

Tôi đưa Tiêu Hàn Ý về, sau đó mới về nhà mình. Vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Thiệu Bình Hàm, anh ta mặc một chiếc áo khoác màu xám với những đường kẻ nhạt, mệt mỏi dựa vào cửa nhà. Dắt theo một chú chó Samoyed với bộ lông trắng muốt. Chú chó vừa trông thấy tôi đã sủa gâu gâu.

“Sao không vào nhà?” Anh ta có chìa khóa nhà mà. Tôi vuốt ve chú chó. “Đáng yêu quá! Sao anh lại mua chó thế?”

“Ngày mai em có buổi biểu diễn trên sân khấu, đây là quà.”

Câu nói của anh ta hôm nay ngắn gọn một cách lạ lùng. Bước vào nhà tôi mới để ý trên mặt anh ta có những vết bầm tím. “Anh đánh nhau với ai sao?”

Thiệu Bình Hàm không đáp lại, vẫn đứng rất lâu trước cửa, cúi đầu nhìn chú chó. Chú chó cũng nhìn lại anh ta bằng đôi mắt đen tròn.

“Em đi lấy thuốc cho anh”.

Lúc tôi cầm hộp thuốc ra thì đã thấy Thiệu Bình Hàm nhốt chú chó ngoài phòng khách. Chắc vì sợ bóng tối nên nó sủa lên inh ỏi. Thiệu Bình Hàm không bận tâm, mệt mỏi nằm trên ghế sofa, bộ dạng thần thờ khác hẳn thường ngày.

“Con chó này tên gì?”

“Tình địch!” Lúc anh ta nhắm mắt, đôi lông mày nhíu chặt.

Tôi đưa tay sờ lên trán Thiệu Bình Hàm xem xét, anh ta bỗng ôm chặt tôi vào lòng.

Anh ta hít hà môi tôi rồi hôn ngấu nghiến. Nhưng những ngón tay lại nhẹ nhàng giữ khuỷu tay tôi. Tôi bị hôn đến nỗi môi đã sưng đau mà anh ta vẫn không buông tha, chắc phải đến một phút sau đó nữa mới dừng lại.

“Anh sao thế?” Tôi trách móc.

“Không sao.” Thiệu Bình Hàm thất lại ca vát, rồi đứng dậy đi ra cửa.

“Chẳng phải anh nói trước khi em biểu diễn, chúng ta sẽ đến Ủy ban Nhân dân để đăng ký kết hôn sao? Anh hôm nay... có lẽ nên ở lại đây. Ngày mai hai chúng ta cùng đi.”

Thiệu Bình Hàm dừng bước, bàn tay vịn vào cánh cửa co lại thành nắm đấm. “Mỗi lần em hôn anh, nhịp tim em không hề vượt qua con số 80. Vậy nên, thôi đi.”

Tim tôi đập mạnh. “Anh có ý gì? Không kết hôn nữa sao?”

“Có chứ! Em đừng nghĩ nhiều, đi ngủ đi để mai biểu diễn tốt.” Anh ta mở cửa bước đi mà không hề quay đầu lại.

Chưa bao giờ tôi thấy Thiệu Bình Hàm ủ rũ như thế. Hôm nay thật là kỳ cục. Tôi chạy theo gọi: “Thiệu Bình Hàm!”

“Đừng gọi nữa! Em biết đấy, con người như anh không bao giờ thích quay đầu lại.” Giọng nói nhạo báng có pha chút cay đắng.

Thật kỳ lạ!

Ngày hôm sau, đến tận khi buổi biểu diễn bắt đầu cũng không thấy Thiệu Bình Hàm xuất hiện.

Đêm trên núi Bạch Lộ, mùi hoa anh đào nở quện lẫn mùi cỏ khô tràn ngập khắp nơi, mát lạnh, thanh khiết. Tôi chọn nơi này làm sân khấu biểu diễn chỉ vì tháng Ba, hoa đào nơi đây nở rất đẹp.

Lúc đầu tôi đề xuất địa điểm này, không ngờ công ty đã đồng ý ngay lập tức.

Xe hơi mini, chó Samoyed, làm ca sĩ tổ chức một buổi biểu diễn trên núi Bạch Lộ, đây là những ước nguyện tôi buột miệng nói ra trong lúc thả đèn trời ở bãi Kim Sa. Chỉ có một người biết.

Tôi không ngốc, dù không ai nói gì nhưng tôi biết chắc rằng người giúp đỡ tôi là Mục Thần Chi. Anh ta âm thầm giúp tôi thực hiện mọi ước nguyện nhưng lại không ở bên tôi.

Cúi xuống nhìn là cảnh thành phố đông đúc lấp lánh ánh đèn, ngược lên cao là vầng trăng lạnh đang thấp thoáng sau đám mây, dưới khán đài là những khán giả đã yên vị chờ đợi.

Buổi diễn rất thành công, tôi đã hát xong bài cuối cùng mà điện thoại của Thiệu Bình Hàm vẫn tắt. Tôi có chút thất vọng, tại sao trong những giây phút bình yên, hạnh phúc ít ỏi của tôi lại không có ai cùng chia sẻ?

Lúc xuống khán đài, tôi nhìn thấy dưới gốc cây hoa anh đào không xa có một người đàn ông mặc áo khoác sẫm màu. Ánh trăng nhẹ nhàng soi tỏ, dưới ánh trăng trắng ngần, những đường nét trên gương mặt anh ta càng trở nên đẹp đẽ.

Anh ta chậm chậm bước đến rồi đưa tay về phía tôi, giống như những cảnh quay chậm trong một bộ phim đen trắng.

Tôi đứng nguyên tại chỗ như một con ngốc, trong lúc say sưa mơ màng, các cảm quan trong tôi bỗng trở nên chậm chạp hơn bình thường, cả cơ thể như được luồng gió ấm áp dần bao phủ, cảm giác thật ngọt ngào.

“Lại đây!” Anh ta vẫn thích ra lệnh như trước kia.

“...”

“Lại đây, hay là vẫn thích anh chạy theo em hả?”

Ý... ý gì chứ?

“Lại đây! Em không còn cơ hội ngày đêm ở vòng tay kẻ khác mà lại nhớ đến anh đâu.”

“Ai nói em yêu anh!”

“Em nói.”

“Em không nói.”

“Vậy bây giờ em nói.” Khóe mắt đã rưng rưng, cuối cùng biến thành từng giọt rơi tí tách.

Anh ta kéo tay rồi ôm tôi vào lòng. “Em vẫn thích khóc như vậy sao? Khóc nhiều thì mắt sẽ xấu đi đấy. Anh nói bao nhiêu lần rồi mà em chẳng bao giờ ngoan ngoãn nghe lời anh.”

“Mục Thần Chi, anh đã kết hôn rồi mà.”

“Em cũng đã ly hôn một lần, dù sao anh cũng phải giống em chứ! Như thế mới xứng đôi.”

“Nhưng bố của anh... sẽ không chấp nhận em.”

“Em định sẽ lấy bố anh hay sao?” Anh nhéo tai tôi, chau mày vỗ về: “Ở bên anh, em sẽ không phải lo lắng bất cứ điều gì nữa. Chỉ cần em nói ra ba từ còn nợ anh thì sẽ hoàn thành nhiệm vụ”.

“Em xin lỗi!”

“Không phải.”

“Vậy là gì?”

“Em yêu anh!” Giọng nói của anh thâm trầm như rượu, càng lúc càng nồng nàn. “Nói!”

“Hay là không nói nữa, nhiệm vụ hoàn thành là sẽ lại ai về nhà nấy thôi.”

Mục Thần Chi giận dữ buông tay rồi quay người bỏ đi. Hương hoa đào tràn ngập khắp nơi, những cánh đào hồng hồng trắng trắng đang nở rộ như nụ cười bình yên và đẹp đẽ mỗi khi anh ôm tôi.

Tôi chạy theo ôm lấy anh thật chặt.

“Mục Thần Chi, em yêu anh nhất, yêu anh sâu đậm!”

22. Chương 22: Ngoại Truyện Về Tàn Niệm

Ánh nắng mùa xuân thật đẹp, hoa đào nở trong buổi chiều mơn man như sương khói, một cơn gió thổi đến làm những cánh hoa rơi như mưa. Anh vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy cô.

Cô bé vẫn đứng yên chỗ đó, chiếc váy dài màu vàng cam nhẹ bay trong gió, thật giống với một đóa hướng dương, đôi mắt đen láy như có muôn vàn tia sáng lấp lánh nhìn anh không rời.

Những cánh hoa đào xen lẫn hai màu hồng trắng bay bay trong nắng. Giây phút ấy, những âm thanh hỗn tạp xung quanh như ngừng lại, trời đất lặng thinh, chỉ còn tiếng trái tim anh đập thình thịch.

Anh gấp sách lại đi về phía cô, hình như cô đang mỉm cười với anh. Anh không ngăn nổi con tim đang thôi thúc bước chân mình. Để rồi khi đến gần cô, anh lại rảo bước thật nhanh.

Đi ngang qua nhau, váy của cô bị gió tốc lên quệt vào tay anh, hương thơm thoang thoang nhưng còn vương vấn mãi.

Anh nghe thấy bước chân cô chậm chậm theo sau, trái tim anh càng lúc càng đập nhanh hơn. Anh dừng bước ở đúng bậc thang thứ năm của tầng hai rồi quay lại nhìn cô.

Cô cũng ngược lên đón ánh mắt của anh, hai má ửng hồng. Lúc cúi đầu, mái tóc rủ xuống hai vai không che được khóe miệng cô đang mỉm cười.

Anh nhìn thấy đôi lúm đồng tiền nhỏ xinh trên má cô, hai hàng mi khê chớp, đẹp như nhụy của loài hoa nào đó. Anh đang suy nghĩ thì giọng nói e thẹn nhưng hết sức rõ ràng của cô bất ngờ vang lên: “Học trưởng, anh hãy làm bạn trai của em!”.

Những tiếng ồn ào trong hành lang bỗng dừng ngưng bật, cô cúi đầu thật thấp, để lộ phần gáy trắng ngần, những sợi tóc mượt mà rủ về phía trước, khe dao động trong ánh nắng chói chang.

Anh như nín thở, bởi sợ rằng nếu thở ra thì luồng không khí ấy sẽ thổi bay mái tóc cô và ngửi thấy cả mùi hương ngọt ngào, để rồi mùi thơm ấy len lỏi vào tất cả những bộ phận trong cơ thể và hòa tan vào máu.

“Làm bạn trai của em nhé?” Lúc cô lặp lại câu nói ấy, trong hành lang đã vang lên không ít những tiếng cổ vũ của những học sinh khác.

Anh cảm thấy hơi thở của mình bắt đầu rối loạn, trầm giọng nói: “Này bạn, như vậy là không tốt đâu”.

“Này bạn, như vậy là không tốt đâu.” Có người châm chọc, nhại lại giọng điệu của anh; có người cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình. Anh dù sao cũng là học sinh ưu tú được cả trường ngưỡng mộ, còn cô chỉ là một cô nhóc vô danh tiểu tốt mới nhập trường.

Cứ tưởng cô sẽ từ bỏ ý định, hoặc là dứt khoát bỏ chạy trong ê chề. Chỉ cần nghĩ thế thôi là anh lại cảm thấy hơi thất vọng.

“Vậy làm bạn của em cũng được.” Cô ngẩng mặt nhìn anh, gương mặt nhỏ nhắn được nhuộm ánh mặt trời càng trở nên trắng ngần, đôi mắt long lanh như muốn đọc thấu tim gan anh.

Quyển sách trong tay anh khẽ run, lòng bàn tay cũng túa mồ hôi. Anh chạy thật nhanh lên lầu, vào đến phòng học mới nghĩ cô thật ngốc, nói trước mặt bao nhiêu người như vậy thì ai có thể nhận lời cho được.

Buổi tối về nhà, anh ăn cơm rất ngon miệng. Anh ăn hết bốn bát mà chưa bao giờ thấy cơm thơm đến thế.

Trên ghế sofa, anh trai anh đang cầm cúi đọc tờ Tạp chí Kinh tế. “Tiểu Niệm, gặp chuyện gì mà vui thế?” Anh trai anh luôn có thể nhìn thấu tâm can người khác chỉ bằng một ánh mắt. Anh mỉm cười, trả lời hết sức tự nhiên: “Có chuyện gì vui đâu, chỉ là có một cô bé thật ngốc. Cũng thú vị ghê!”.

Thực sự là rất thú vị, rõ ràng là xấu hổ chết đi được mà vẫn có thể làm ra những việc động trời khiến người ta kinh hãi. Dám tỏ tình trong khi chưa biết tên đối phương. Cô gái nào gan to lắm chắc cũng không dám làm như vậy.

Ngày thứ hai đến trường, anh nhìn thấy cô khoác ba lô đứng trước cổng, nhìn thấy anh cũng không nói gì, chỉ có ánh mắt cứ dõi theo anh không rời khiến anh phát hoảng. Trong tiết học đầu tiên của ngày hôm ấy, anh nhận được thư tình của cô.

Cầm trên tay quyển nhật ký màu hồng, anh không khỏi sững sờ. Ai có thể viết thư tình đầy kín cả một quyển nhật ký như thế chứ, những nét chữ rất đẹp, đẹp như giọng nói của cô, ngọt ngào, êm ái.

Từ hôm ấy, ngày nào anh cũng nhận được thư của cô gửi theo đường bưu điện. Hằng ngày, cứ đúng bảy giờ sáng, sẽ thấy cô đứng trước cửa lớp, cô không nói câu nào, chỉ đưa cho anh một quả táo đỏ rực rồi chạy biến mất.

Mùa đông, những bông tuyết tuôn rơi như lông ngỗng, mặt đất phủ một lớp tuyết mỏng, chỉ có mình anh mặc áo đồng phục đỏ đứng ở sân bóng rồi tự ném bóng vào rổ.

Anh cứ một mình lặp đi lặp lại những động tác ấy mà không thấy chán, chỉ bởi lúc cô xách thùng rác từ cầu thang đi xuống, cô sẽ trao cho anh một ánh nhìn. Lúc đi ngang qua anh, cô sẽ cố tình bước thật chậm. Đi qua rồi còn ngoái lại nhìn, chẳng thềm nhìn đường. Có đôi lần bị ngã, cô ngóc đầu dậy nhìn trái nhìn phải, thấy không có ai thì mới đứng dậy phủi mông rồi chạy thẳng.

Anh nín cười, vờ như không nhìn thấy. Anh có cảm giác lúc đôi mắt đen láy của cô chớp chớp hai hàng mi và cái điệu bộ len lén, đáng thương của cô thật giống một chú thỏ con.

Có lẽ là ngã đau nên lúc quay trở lại, cô bước đi thật cẩn trọng. Cô đeo quai sắt lên tay, chiếc thùng rác lắc lư theo từng bước chân, hai tay đỡ lưng lên vì lạnh đặt ngang trước ngực, tay nọ không ngừng xoa lên tay kia. Đôi môi đỏ hồng phả ra từng lớp khí trắng. Trên viền tay áo nhung màu hồng phần vẫn còn vương lại những hạt tuyết.

Trái bóng bay lên thành một đường rất đẹp trong không trung, lọt vào rổ rồi đập mạnh xuống đất kêu “bịch” một tiếng, sau đó lại nảy lên cao.

Anh nghĩ, trời lạnh thế này, tại sao cô không đeo găng tay?

Trời sẩm tối, cô khoác ba lô đi ra cổng trường, để lại những dấu chân cách xa nhau trên nền tuyết. Mãi đến khi cái bóng hình bé nhỏ ấy khuất hẳn tầm mắt, anh mới với chiếc áo khoác vắt trên cột bóng mặc vào người và trở về nhà. Anh giẫm lên những dấu chân cô để lại, đếm từng bước một, anh luôn có cảm giác những bước chân ấy sẽ dẫn đến trái tim anh.

Lúc đi ra khỏi cổng, anh quay đầu lại nhìn khung cảnh trường lớp một lượt, ánh sáng nhợt nhạt phát ra từ những ô cửa sổ lớp học, vậy mà anh vẫn thấy ấm áp lạ thường.

Cuối kỳ, anh trải qua kỳ thi với số điểm chưa bao giờ thấp đến thế, các thầy cô đều tìm anh nói chuyện, còn tìm gặp cả cô nữa.

Sợ cô phải chịu ảm ức, cả đêm anh không thể chợp mắt được. Nghĩ đến trước đây anh làm mặt lạnh từ chối cô hết lần này đến lần khác, cô có ương bướng đến mấy thì cũng chỉ là một cô gái mới lớn và hay khóc nhè, cô bị cả trường đàm tiếu, rồi lại bị thầy cô tìm gặp để cảnh cáo, anh đoán chắc cô sẽ từ bỏ.

Kết quả là ngày hôm sau cô vẫn xuất hiện với quả táo như mọi khi và mỉm cười với anh.

Hôm họp phụ huynh, anh sợ giáo viên sẽ nói với bố mẹ anh về cô, do dự mãi, anh quyết định cầu cứu anh trai. Hai anh em không hợp nhau lắm. Mục Thần Chi thường ngày ở nhà cũng rất lạnh lùng, ít nói, nhưng lần này lại đồng ý ngay khi anh vừa mở miệng khiến anh không khỏi ngạc nhiên.

Còn chưa đến giờ mà phòng học đã chật kín. Phụ huynh và học sinh ngồi cùng nhau, số người tăng lên gấp đôi so với bình thường. Mục Thần Chi nhìn đồng hồ liên tục. Bảy giờ kém năm phút, cuối cùng cô cũng xuất hiện đúng giờ.

Cô mặc chiếc áo khoác ngắn màu trắng, đứng ngậy ra ở trước cửa lớp, đôi mắt đen láy, trên tay cầm một quả táo nhỏ, vừa tìm kiếm trong đám người đông đúc vừa cất tiếng gọi: “Tần Niệm, Tần Niệm...”.

Ngốc thật! Anh vội đứng dậy, lấy quả táo từ tay cô rồi quay đi, hai má đỏ ửng, lo lắng nhìn anh trai bên cạnh nhưng Mục Thần Chi lại chăm chú dõi theo bóng hình vừa đi khỏi.

Tim anh đập mạnh, giống như hồi nhỏ bị làm vỡ thứ đồ chơi bằng thủy tinh, mảnh vỡ thủy tinh lấp lánh vương khắp mặt đất, cảm giác rất lạnh lẽo.

Là cô ấy! Người khiến anh trai không rời mắt được chính là cô ấy!

Anh trai tuy về mặt lạnh lùng nhưng ánh mắt ấy lại là sự ấm áp mà anh chưa từng nhìn thấy.

Những bức thư anh ấy đã viết suốt mười năm mà không gửi chính là dành cho cô ấy.

Trên đường về, Mục Thần Chi chuyên chú lái xe, hai anh em không ai nói lời nào.

Đã quá nửa đêm, anh ngồi một mình trong phòng bật máy tính. Anh trai bước vào với sắc mặt không tốt lắm, rồi lẳng lặng ngồi trên sofa hút thuốc.

Cuối cùng, anh không thể chịu đựng thêm được nữa, liền mở ngăn kéo lấy hết những bức thư mà cô viết cho anh quăng lên bàn, rồi đóng sầm cửa, bước ra ngoài.

Giữa mùa hè này cũng là những ngày cuối cùng của năm cấp ba, nhà trường tổ chức một trận đấu bóng rổ giao hữu giữa học sinh với các chiến sỹ công an trong thành phố. Anh là Hội trưởng Hội học sinh nên đã đề nghị với Ban giám hiệu trường cho các em học sinh cấp hai đến cổ vũ trận đấu.

Ngày cuối cùng của năm học, anh muốn được nghe giọng nói của cô lần cuối.

Anh thi đấu hăng say hơn bình thường, cả khán đài vang lên những tiếng cổ vũ reo hò ầm ĩ. Ngày ấy còn đang thịnh hành cuốn truyện tranh Cao thủ bóng rổ mà cô rất thích. Trong thư, cô còn viết anh rất giống với nhân vật Rukawa Kaede. Các cô gái đến cổ vũ với những đôi mắt long lanh, không ngớt gọi tên anh rồi thối ra biết bao những bong bóng màu hồng nhưng anh lại không nghe thấy giọng nói của cô.

Nỗi thất vọng lớn dần theo những tiếng hoan hô cổ vũ như sóng dậy, nhiều lần đường chuyền bóng của anh bị người ta cản trở, anh bực bội ra hiệu xin trọng tài thay người.

Anh ngồi đại trên nền bê tông ngoài sân đấu, mồ hôi dính ướt hết chiếc áo đồng phục màu trắng, các cô gái cứ tíu tít mang nước đến cho anh, Sở Mộ Doanh cũng gọi tên anh mấy lần nhưng anh chỉ cảm thấy sao mà ồn ào quá. Người mà lần đầu gặp đã dám thổ lộ với anh, người ngày ngày viết cho anh những lời tâm tình, thế mà tại sao trong giây phút này, cô lại không gọi tên anh?

Hôm nay là ngày cuối cùng, cô ấy không biết sao?

Những ngón tay anh dần dần co lại thành nắm đấm, rồi anh mở to mắt nhìn ra xa thì thấy cô đang ngồi yên giữa dòng người. Chiếc cổ vươn dài như để nhìn anh được gần hơn nữa, đôi mắt trong veo như nước hồ thu khẽ lay động, chỉ cần một ánh mắt cũng khiến mọi giận hờn trong anh tan biến.

Lúc trở về, học sinh chen lấn nhau trên chiếc xe buýt, không còn chỗ ngồi nên cả anh và cô đều phải đứng. Anh lặng lẽ tiến lại phía cô, hai người gần nhau trong gang tấc. Cô không dám ngẩng đầu, mái tóc cô đã dài thêm nhiều nhưng vẫn óng vàng, buông xòa hai bên, để lộ vành tai nhỏ nhắn, trắng xinh như chiếc vỏ sò. Anh bất giác xích lại gần thêm chút nữa, để lồng ngực mình chạm vào trán cô. Hai tai cô bỗng chốc ửng đỏ, giống như ánh mặt trời mạ lên chiếc vỏ sò một lớp màu hồng mỏng.

Xe đột ngột phanh lại, cả người anh nhào về phía trước, một tay vẫn nắm chặt lấy tay vịn, anh sợ cô ngã nên vội vươn cánh tay còn lại ra đỡ lấy eo cô và có cảm giác cơ thể cô khẽ run. Hôm ấy có lẽ là ngày hè nóng nhất trong tất cả những ngày hè mà anh đã trải qua suốt mười mấy năm, trán anh không ngừng túa ra những giọt mồ hôi để rồi từng giọt lại rơi xuống, đậu trên mái tóc cô.

Hóa ra là gặp đèn đỏ! Xe khởi động, tiếp tục hành trình. Lúc xe lăn bánh, hai người lại bị một trận lắc lư chao đảo, anh siết chặt vòng tay hơn theo quán tính.

Đó là ngày hè oi ả nhất, ngoài cửa xe, những chú ve vẫn rả rích kêu. Cách lớp vải cotton, anh vẫn cảm nhận rõ những giọt mồ hôi li ti trên da thịt cô thấm vào từng đường vân trên bàn tay anh. Anh khẽ co các ngón tay hơn nữa, cảm thấy vòng eo cô rất nhỏ, chỉ cần một vòng tay là ôm trọn. Nghĩ đến đó, trong đầu anh xuất hiện những xúc cảm không nên có.

Về đến nhà, anh vào nhà tắm, mở vòi nước thật mạnh. Lòng bàn tay như vẫn còn vương vấn hơi ấm của cơ thể cô khiến anh không ngủ nổi. Chỉ vì nhớ cô nên anh không thể chợp mắt.

Ngày hôm sau, đến làm thủ tục chuyển trường, anh cầm một túi giấy tờ dày cộp đứng tần ngần hồi lâu trước cầu thang, cuối cùng quyết định đi lên tầng hai và đứng trước cửa lớp học của cô.

Ánh mặt trời chiếu chéo qua lớp cửa kính vào lớp học, cô đang gục đầu trên bàn để ngủ, yên bình như một chú mèo con đang sưởi nắng, những sợi tóc mượt mà xòa xuống hai bên má. Một tia sáng le lói chiếu đến gương mặt cô khiến gương mặt ấy như được nhuộm một lớp phấn hồng.

Có người nhìn thấy anh nên gọi lớn: “Phó Tiểu Mật, dậy mau! Tần Niệm, Tần Niệm, đứng ngoài cửa”.

Cô dụi mắt, hai má vẫn còn hai vệt hồng. Bộ dạng cô lúc mới ngủ dậy thật uể oải như một đứa trẻ con. Không biết ai mở cửa sổ để gió lùa vào, thổi bay những tờ giấy trắng xếp trên mặt bàn bên cạnh, lơ lửng trong không trung như những bông tuyết trắng. Cô vội với những tờ giấy đó rồi xếp lại, đến lúc va vào cạnh bàn mới biết có người đến tìm.

Cô cúi đầu đứng dậy, căng thẳng vuốt tóc, dù sao cũng là lần đầu tiên anh chủ động đến tìm nên đương nhiên cô căng thẳng và ngại ngùng hơn mọi khi. Ánh mặt trời đầu giờ chiều khiến cả căn phòng sáng bừng đến lóa mắt, cô đi về phía anh như vừa bước ra từ vùng ánh sáng thần tiên ấy.

Ở hành lang có rất nhiều học sinh qua lại, có người giả vờ đi ngang qua, rồi quay lại lần nữa, vênh tai lên nghe ngóng.

Sắc mặt của anh vẫn bình thản như thường ngày, nói thật khẽ: “Phó Tiểu Mật, cho anh số điện thoại của em”.

Nói xong câu ấy, anh chỉ cảm thấy tim mình loạn nhịp, rồi bất giác lùi lại một bước.

Cô kinh ngạc ngược mắt nhìn, hai má vẫn còn hai vết hồng do mới ngủ dậy, cô quên cả việc phải trả lời anh, mãi lâu sau mới phóng vù vào lớp, viết một số điện thoại thôi cũng mất bao nhiêu thời gian, những nét bút đen óng ánh trên mặt giấy nhẵn màu hồng.

Đưa cho anh rồi mà cô vẫn đắm đuối nhìn anh một lúc lâu, những sợi tóc mượt mà xõa xuống ngang vai. Anh không dám nhìn thẳng vào mắt cô nên vội vã quay người đi khỏi. Đã đi khỏi trường rất lâu rồi mà hình bóng cô vẫn hiện rõ trong tâm trí anh, áo trắng, tóc đen, mắt sáng, hàm răng trắng đều, đôi mày lá liễu, bờ môi phớt hồng, cô như một bức tranh thủy mặc thấm vào trái tim khiến anh nhớ mãi.

Anh nắm chặt tờ giấy có viết số điện thoại của cô, khẽ khàng mở cửa, vừa vào phòng khách đã thấy Mục Thần Chi đang ngồi hút thuốc, anh nghĩ một lát rồi quyết định ngồi cách anh trai không xa.

Anh biết, hôm nay anh trai cũng đến trường. Anh sớm đã biết, chiếc xe ấy thường đậu trước cổng trường, anh trai hay ngồi trong xe đợi theo cô mỗi giờ vào lớp hay tan học. Chuyện ấy đã kéo dài hai năm trời, mà có khi còn sớm hơn thế nữa.

Mục Thần Chi nhẹ nhàng búng tàn thuốc xuống gạt tàn, giọng nói lạnh lùng: “Tiểu Niệm, cô gái đó...”

“Em biết cô ấy là ai, anh yên tâm.”

“...”

“Em biết, em ở bên cô ấy là không đúng, ngay từ đầu đã biết thế.”

Ngay từ đầu đã biết, nhưng như vậy cũng có ý nghĩa gì? Đó là người con gái in sâu trong trái tim anh, dù có làm cách nào thì anh cũng không thể quên được, anh không cam tâm tình nguyện đi sang Pháp và vẫn luôn nhớ đến cô ấy.

Thật sự là anh rất nhớ cô ấy, nhớ đến nỗi nhìn thấy bất kỳ cô gái nào mặc váy trắng với mái tóc hoe vàng, tim anh cũng nhói đau. Đi trên con đường lạ lẫm nơi đất khách, khi trông thấy bóng dáng gợi nét thân quen, dù biết chắc đó không phải là cô ấy nhưng anh vẫn mãi miết tìm trong vô thức.

Buổi tối, Sở Mộng Doanh ôm chần ngồi khóc.

“Tần Niệm, anh không thể đối xử với em thế này được.”

“Xin lỗi, anh không thích phụ nữ.”

“Ngoài Phó Tiểu Mật ra, anh không thích ai cả.”

“Anh không thích cô ấy.”

“Anh thích cô ta ngay từ hồi cấp ba. Anh luôn cự tuyệt nhưng ánh mắt anh nhìn cô ta khác hẳn với ánh mắt anh nhìn các cô gái khác. Tại sao anh lừa em? Còn lừa cả chính bản thân mình nữa?”

“Anh không lừa ai cả.”

Chưa bao giờ lừa ai cả, chỉ là anh không thể, anh không thể thích cô ấy, hai người ở bên nhau là điều sai trái.

Anh nói một câu “xin lỗi” rồi lên máy bay trở về nước, anh ngủ suốt chặng đường dài, vẫn là giấc mộng ấy. Cô đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ, đôi mắt tươi cười. Lúc cười, trông cô ấy rất đẹp. Nhìn vẻ đẹp ngọt ngào của cô ấy khiến người ta rung động.

Khi tỉnh dậy, anh nhớ tới ngày đầu tiên gặp cô, nụ cười ấy tươi đẹp như hoa hướng dương, bình yên, lặng lẽ hướng tới ánh mặt trời.

Anh đã trở về! Trở về thành phố có cô nhưng anh không dám đi tìm. Nửa đêm lái xe vòng vèo qua các con đường trường thành phố, anh muốn mua một món quà tặng cô. Cuối cùng anh quyết định mua một đôi giày, bởi cô từng nói thích một đôi giày màu hồng.

Đôi giày với thiết kế tinh tế nằm trên tay khiến anh cứ ngỡ mình đang nâng niu bàn chân cô. Cho dù anh chưa từng chạm vào chân cô nhưng cứ nghĩ đến là dường như tất cả máu trường cơ thể anh đều dồn hết lên mắt.

Anh cẩn trọng đặt hộp quà vào cốp xe rồi tới một nhà hàng để ăn mì. Lúc xuống xe, bầu trời đang trút xuống những hạt mưa triền miên lạnh lẽo. Vừa ngược nhìn, sau lớp cửa kính lấm tấm những hạt mưa, anh đã thấy cô một mình ngồi ăn lẩu trong nhà hàng.

Anh thật sự không dám tin anh và cô lại gặp nhau trong hoàn cảnh ấy. Anh sải bước đến bên cô một cách tự nhiên. Cô vẫn cúi mặt húp tô cháo còn nóng hổi, còn không ngừng sụt sịt mũi. Cô chưa nhìn thấy anh nhưng anh đã trông thấy hai má cô ửng hồng vì hơi nóng bốc lên từ nồi lẩu, mái tóc dài để xõa, uốn thành những đường cong nhẹ nhàng tự nhiên.

Chỉ một giây thôi, tất cả những cảm giác đã ùa về. Thời gian như quay ngược trở lại rồi biến thành một vùng nước xoáy, còn anh cứ thế bị cuốn trôi vào đó.

Ngồi trên xe đưa cô về nhà, cô chỉ lặng im, còn anh lại đang vẩn vơ với suy nghĩ, mình đi bao lâu rồi mà tóc của cô dài đến thế.

Cô vẫn mang dáng dấp của một học sinh, dường như chẳng thay đổi gì, vẫn là cô gái nhỏ đứng dưới gốc cây trường sân trường để nhìn về phía anh. Nếu cô nói vẫn còn nhớ anh, muốn ở bên anh, anh thật sự có thể bất chấp tất cả mà ôm lấy cô, không bao giờ buông tay ra nữa.

Hai người cùng nhau đưa tay ấn nút thang máy, tay anh ấn lên móng tay cô, bỗng chốc hơi lạnh như cuộn lấy trái tim anh, chỉ trong khoảnh khắc, trái tim anh như cuộn sóng để rồi lại bị tắt lịm khi anh nhìn thấy chiếc nhẫn đính hôn trên tay cô.

Hóa ra, đúng như những gì cô nói, những năm qua cô sống rất tốt, đã trải qua rất nhiều mối tình và hiện tại đã lập gia đình.

Là ai mới được chứ? Rốt cuộc là kẻ nào đã cướp mất cô? Những câu hỏi ấy làm anh suy nghĩ suốt chặng đường về?

Không thể quay trở về được nữa, anh và cô ngay từ đầu đã không nên ở bên nhau. Nhưng anh vẫn muốn được nhìn thấy cô, chỉ cần ngày nào cũng được nhìn thấy cô là tốt lắm rồi.

Sinh nhật cô, anh lên mạng đợi cô cả buổi tối, nick QQ của cô vẫn xám xịt. Ánh trăng ảm áp từ ngoài cửa sổ chiếu vào cũng trở nên nóng dần theo sự chờ đợi của anh.

Giây phút biểu tượng của cô sáng lên, các ngón tay anh gõ trên bàn phím cũng theo đó mà run rẩy.

“Nếu em bỏ thuốc, anh và em sẽ vui vẻ với nhau.”

Anh thử dò xét thái độ của cô nhưng mãi lâu sau cũng không thấy cô đáp lại, cuối cùng cô nói:

“Nói chuyện sau nhé.”

Trái tim anh như rơi xuống vũng nước lạnh, không còn hoạt động được nữa. Anh không thể chớp mắt trong suốt hai mươi mấy tiếng đồng hồ, cứ thế nằm trên giường, trần trọc không yên. Cứ cho là cô đã yêu người khác, nhưng anh sao có thể cam lòng?

Từ các sinh viên trong trường, anh biết được tin cô ấy đã ly dị. Trong văn phòng, anh ngồi trước bàn làm việc cạnh cửa sổ mỉm cười suốt buổi chiều dù không biết mình đang vui vẻ vì điều gì. Anh mua cho cô chiếc điện thoại mới, còn thêm cả dây đeo có chú thỏ con màu hồng. Cuối cùng cũng đặt được nụ hôn lên môi cô nhưng anh không thể hứa hẹn với cô bất kỳ điều gì. Về đến nhà nằm trên giường, anh bất giác đưa ngón tay lên miệng, đôi môi ấy dường như vẫn thoang thoảng hơi thở ấm áp của cô.

Anh không biết nụ hôn ấy đối với cô cũng có ý nghĩa như đối với anh không. Nếu như thế, anh có thể bất chấp con mắt soi mói của cả thế giới.

Mục Thần Chi gọi anh đến nhà hàng, đến rồi mới biết là có cả Sở Mộ Doanh đang ở đó. Anh đã biết được ý đồ của anh trai nhưng không ngờ cô cũng xuất hiện.

Cô va vào bàn ăn nên chân bị vết bầm tím to tướng, vậy mà chỉ biết ngơ ngác đứng tại chỗ, mắt đã rưng rưng nhưng vẫn cố kiềm chế không để những giọt nước mắt rơi xuống. Bộ dạng đáng thương ấy hết như một chú thỏ con. Anh cảm thấy tiếng va vào bàn vừa rồi như chính tiếng va đập vào con tim mình khiến nó vỡ vụn.

Cuối cùng cô cũng ở bên anh trai anh.

Mở cánh cửa phòng riêng trong quán bar ra, bên trường lô nhô những gương mặt nam thanh nữ tú, có đám quây lại thành vòng tròn chơi mạt chược, có tốp uống rượu. Sở Tây Thừa đang ôm một cô gái hát karaoke, chỉ có Mục Thần Chi là vắng mặt, Minh Thiên Diệu gọi điện hết lần này đến lần khác nhưng đầu dây bên kia vẫn tắt máy.

“Mục Thần Chi cải tà quy chính rồi hay sao?”

Sở Tây Thừa cười nói: “Bị tẩu hỏa nhập ma! Bao nhiêu tà khí đều được đem ra dùng với con thỏ đó rồi. Buổi tối ở nhà vui vẻ vẫn chưa thỏa, hai người đó còn diễn trò trong cả phòng làm việc, có lần để tôi đợi tận hai tiếng đồng hồ. Vừa bước vào đã thấy con thỏ con đó ngồi trên đùi Mục Thần Chi, còn đang dụi mắt nữa”.

“Ha ha ha, nhìn bộ dạng cô ta lúc nào cũng đáng thương. Thần Chi hung tợn là thế, chắc anh chàng lại làm con thỏ đó khóc chứ gì?”

“Xi! Vừa mới ngủ dậy! Tôi dám chắc là anh ta cho tôi leo cây ở ngoài mấy tiếng đồng hồ là để đợi con thỏ ngủ cho đầy giấc. Các cậu thấy đại ca của chúng ta đường đường là một đấng anh hào như thế lại lấy thân mình cho cô ả gồi đầu đã đành, đằng này còn cười hả hê như bắt được ngọc quý ấy.”

“Mục Thần Chi, anh ta là thể loại người gì chứ? Trước mặt con thỏ đó, anh ta giống hệt mẹ già, ngày nào cũng chui vào bếp nấu nướng cho cô ả ăn, cơm bưng nước rót tận nơi, còn thiếu mỗi nước là dứt tận miệng nữa thôi. Vậy mà con thỏ đó lại vô tình, mặt mày lúc nào cũng lạnh tanh.” Sở Tây Thừa kéo tay Tần Niệm hỏi: “Này, Tiểu Niệm, cậu nói anh trai cậu muốn cô gái nào thì chỉ cần khoát tay một cái là được, sao giờ lại bại trong tay một con thỏ thế?”.

Anh chỉ cười, anh cũng đang nghĩ tại sao anh trai lại bại trong tay cô ấy chứ?

Cứ tưởng chỉ là chút ngông cuồng của tuổi trẻ, trái tim chỉ loạn nhịp trong khoảnh khắc, ai ngờ hình bóng ấy lại ở lâu trong tim đến vậy, đã bao năm trôi qua mà vẫn không thể nào quên.

Có lẽ anh và anh trai giống nhau, không cần lý do gì ngoài cô ấy, chỉ mình cô ấy, còn những thứ khác đều không cần.

Tối hôm ấy, anh uống hết sáu chai rượu, say mềm người, lúc tỉnh dậy mới thấy toàn thân ề ảm.

Lớp tổ chức đi dã ngoại tại bãi Kim Sa, anh gọi cô ra bờ biển. Rõ ràng là anh định xin lỗi cô, thế mà lời nói ra lại chẳng ăn nhập. Còn nói dối cô rằng, anh chỉ yêu Sở Mộng Doanh. Chính anh cũng không biết mình đang muốn đoạn tình hay muốn kéo hai người xích lại, chỉ có điều anh vẫn nắm chặt bàn tay cô.

Anh biết rõ rằng anh và cô không thể ở bên nhau, anh không thể yêu cô nhưng mỗi khi cô nở nụ cười với anh thì mọi thứ đều trở nên điên đảo. Lúc đó mới biết, không bao giờ có thể dùng lý trí để nhìn nhận tình yêu. Nếu có thể kiểm soát được bản thân thì cũng chẳng còn cái gọi là tình yêu nữa.

Lúc đó anh đã nghĩ, làm theo lý trí hay cứ thuận theo thể tục, anh ti tiện một lần thì có làm sao. Cả đời Tần Niệm chỉ cần cô, những người khác thì anh không cần.

Chỉ một chút nữa thôi là anh có được cô. Vậy mà cô lại như vừa bị ai đó cắn một nhát đau đớn, trong ánh mắt chỉ có sự sợ hãi, thà chết chứ không phục tùng anh.

Anh không thể nghĩ thông được, rõ ràng là hai người yêu nhau, tại sao cô lại không sẵn sàng?

Khi cả bọn tụ tập ngồi ăn với nhau, anh mới hiểu, hóa ra tất cả đều không như anh nghĩ.

Nước canh nóng hơi hồi toát lên vị cay nồng, anh trai gấp cho cô mắt cá. Một tay anh trai gác lên lưng ghế của cô và nhìn cô chăm chú.

Cô thích nhất là ăn cháo gạo đen, Mục Thần Chi cho đường vừa vặn rồi mới đẩy đến trước mặt cô. Cô nhấp một muỗng rồi nhăn mặt nói: “Nóng”.

Mục Thần Chi cười rồi bưng bát cháo lên, vừa khuấy thìa vừa không ngừng thổi phù phù cho nhanh nguội.

Đó là anh trai anh sao? Người có thể hô phong hoán vũ như Mục Thần Chi, luôn lạnh lùng, xa cách với mọi người, tách biệt cả với những người trong gia đình, người anh trai mà hồi nhỏ chỉ cần một ánh mắt đã khiến anh sợ đến khóc thét mà giờ đây có thể ân cần với một cô gái thế sao?

Trong mắt anh trai anh, cô ấy như một con búp bê, cho dù không cười cũng có thể khiến người khác đau lòng. Nhưng bất chấp thái độ đứng đưng của cô, Mục Thần Chi vẫn ân cần hỏi han: “Có muốn ăn cái này không?”, “Dạ dày em không tốt, chỉ được ăn một que kem thôi”... giọng điệu cũng vô cùng ngọt ngào.

Tần Niệm cảm thấy như có gì đó chẹn ngang cổ họng, nuốt xuống không được mà đẩy lên cũng chẳng xong, lần đầu tiên anh nghĩ đến việc từ bỏ.

Anh trai anh luôn là người bá đạo và có tham vọng lớn. Chỉ cần là thứ anh ấy muốn, anh ấy nhất định sẽ có được. Một tình yêu kéo dài mười mấy năm, nổi lòng nhiều bao nhiêu thì lại thể hiện ít bấy nhiêu, vô cùng nhẫn nại và chiều chuộng. Cho dù cô không bước thêm một bước về phía anh ấy thì anh ấy cũng sẽ sẵn sàng bước chín mươi chín bước rồi bước thêm một bước thay cho cô.

Tần Niệm nghĩ anh có thể yêu cô hơn cả tình yêu mà Mục Thần Chi dành cho cô nhưng anh đã lùi ngay từ bước đầu tiên, chủ định rời xa cô mỗi ngày một mạnh mẽ. Cho dù bây giờ anh có bất chấp tất cả để đuổi theo thì anh cũng không thể tranh giành được nữa rồi.

Buổi sáng sớm, anh nhìn thấy anh trai và cô đạp xe trước khoảng sân rộng lớn trước khách sạn. Anh trai lâu lắm rồi không đi xe đạp nên chiếc xe chao đảo rồi cả hai ngã nhào xuống.

Anh trai trước giờ rất ưa sạch sẽ, thế mà lần này cứ mặc cho chiếc quần lấm lem bùn đất, vội vàng xem vết thương cho cô, lo lắng đến nổi mặt mày trắng bệch.

Đầu gối cô bị trầy xước, cô đau đớn trách móc Mục Thần Chi: “Lớn thế này rồi mà không biết đi xe đạp”.

Anh trai không giận, khom người xuống bên cô, cười ranh mãnh. “Anh biết đi xe đạp làm gì chứ? Mình em biết là được rồi.”

“Mục Thần Chi!”, cô đỏ mặt quát Mục Thần Chi, giọng nói nũng nịu.

Cô giận dỗi bỏ đi, anh trai túm tay cô kéo lại, gương mặt nhăn nhó có cái vẻ dễ thương của trẻ con, rõ ràng anh trai vì giận và cũng không tìm được lý lẽ nào để bào biện nên không nói thêm lời nào nữa, nhưng vẫn nắm chặt lấy tay cô.

Cô đứng thẳng, anh trai quỳ gối, vừa lấy khăn tay lau máu cho cô vừa dỗ dành ngon ngọt: “Đừng giận nữa, được không? Haizzz, anh thật ngốc, anh học là sẽ biết đi ngay thôi”.

Cô không nói, cúi đầu nhìn chàng trai đang quỳ gối trước mặt, các ngón tay rất nhiều lần đưa ra định chạm lên những sợi tóc của Mục Thần Chi nhưng lại thôi, hai mắt đỏ mọng.

Chưa bao giờ cô giận dỗi, chưa bao giờ cô gọi tên anh như thế, cũng chưa bao giờ khóc với anh. Đứng trước anh, cô chỉ mỉm cười.

Một người, có thể cười với người họ thích nhưng chỉ có thể khóc với người họ yêu.

Cô mặc chiếc váy theo phong cách Bohemia, chiếc váy với những tầng voan mỏng tung bay theo gió. Trong ánh nắng mặt trời buổi sớm mai, cô toát lên vẻ đẹp như nữ thần.

Cô vẫn như xưa, có điều mái tóc đã cắt ngắn. Những sợi tóc màu hung đỏ rủ hai bên tai, chỉ cần một nụ cười mỉm cũng khiến tim anh loạn nhịp. Nhưng tất cả đã không còn như trước nữa, dù gương mặt ấy vẫn sâu đậm trong trái tim anh.

Cô và anh trai ở phòng bên, hệ thống cách âm của khách sạn không tốt lắm, anh mơ màng thiếp đi trong khi nghe thấy những tiếng động mơ hồ rồi gặp rất nhiều giấc mơ.

Anh mơ thấy mình hồi nhỏ, vì không cẩn thận nên làm vỡ chiếc bánh quẩy đồ chơi bằng pha lê của anh trai khiến cho anh trai nổi trận lôi đình. Mục Thần Chi lớn hơn anh chín tuổi, chưa bao giờ tranh giành đồ chơi với anh, mà theo như những gì anh nhớ thì anh trai không hề thích đồ chơi.

Mục Thần Chi vừa sa sầm nét mặt đã khiến anh sợ phát khóc. Mẹ đến dỗ dành, anh quệt nước mắt rồi phụng phịu nói: “Anh không thích con vì con không mang họ Mục, đúng không?”

“Mẹ, tại sao con không mang họ Phó giống bố, cũng không mang họ Mục giống anh trai? Mẹ, tại sao chúng ta không ở cùng bố?”

Anh lại mơ đến buổi xế chiều hôm ấy, anh tức tối bấm chuông cửa, vừa nhìn thấy bố, anh đã hỏi: “Tại sao lại đồng ý cho Mật Mật đến với Mục Thần Chi?”

“Tiểu Niệm, trong lòng con nghĩ gì, bố rất rõ.”

“Mẹ không nói, anh trai cũng không nói, chỉ cần bố im lặng thì cả đời này Mật Mật cũng không biết.”

“Cho dù con bé không biết thì các con cũng không thể ở bên nhau.”

“Cùng lắm là chúng con đến với nhau mà không cần sinh con cái”.

Lần đầu tiên Phó Khải Hoa nổi giận với anh, những đường gân xanh trên trán cũng nổi rõ, phập phồng theo từng hơi thở. Anh thấy đầu óc ù cả đi khi cái bạt tai của bố giáng xuống. Anh thật sự đã hạ quyết tâm, sẽ không lấy ai khác ngoài cô. Thấy bố ôm ngực nhưng anh vẫn đóng sầm cửa bỏ đi, nghe “xoảng” một tiếng rất lớn trong nhà, anh cứ tưởng bố trút giận lên đồ đạc. Anh thật sự không biết bố bị cao huyết áp, tim mạch cũng không tốt.

Anh mơ thấy anh trai trân trọng chiếc hộp nhỏ, trong đó có tấm hình của cô lúc năm tuổi, tóc tết hai bím, cười tíu tít. Trên bức ảnh còn có nửa con dấu đỏ, phía sau tấm ảnh có nét bút của anh trai với hai chữ: “Bất lực”.

Bất lực, bất lực với chính cô ấy!

Cô ấy không thay đổi gì, một chút cũng không. Chỉ có điều, khi đứng cạnh anh trai, thứ ánh sáng bao trùm cô càng trở nên rực rỡ. Ánh sáng chiếu lên mặt cô ngọt ngào như mật. Còn anh trai đứng sau cô, chỉ cần đứng yên lặng thế thôi cũng toát lên vẻ tự nhiên. Trên môi hai người giống hệt nhau, như thể họ sinh ra là dành cho nhau vậy.

Còn anh và cô, định mệnh không cho phép hai người được bên nhau. Bởi vì họ ở bên nhau thì sẽ trái với luân thường đạo lý.

Lúc tỉnh dậy, nghe tiếng mưa bên ngoài cửa sổ, từng giọt tí tách như rơi vào tim anh. Giấc mộng theo anh năm năm trời, cuối cùng đã kết thúc như thế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-dao-hoa-cua-tieu-mat>